VIRGINIA VALLEJO

IUBINDU-L PE PABLO. URÂNDU-L PE ESCOBA

RVIRGINIA VALLEJO

IUBINDUL PE PABLO, URÂNDUL PE ESCQBAR

Traducere din limba spaniolă
OANA BALA

ŞAmando a Pablo, odiando a Escobar
Virginii Vallejo Copyright © 2007 Virginia Vallejo Ediţie publicată pentru prima dată de Random House Mondadori, 2007
Editura Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372 e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
***Iubindu-lpe Pablo, urându-lpe Escobar* Virginia Vallejo**
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Traducere din limba spaniolă: Oana Balaş/ Graal Soft
Editor Vidraşcu şi fii Redactori: Isabella Prodan, Georgiana Harghel Corectori: Elena-Anca Coman, Georgiana Enache Copertă: Flori Zahiu Tehnoredactare şi prepress: Ana Vârtosu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României VALLEJO, VIRGINIA
Iubindu-l pe Pablo, urându-l pe Escobar / Virginia Vallejo;
trad.: Oana Balaş - Bucureşti Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2071-2
I. Balaş, Oana (trad.)
821.111-31-135.1

A mis muertos, a los héroes y a los villanos.
Todos somos uno, una sola nación.
Sólo un átomo reciclándose al infinito desde siempre y para siempre}

„Morţilor mei,/ eroilor şi ticăloşilor./ Cu toţii suntem unul,/ o singură naţiune./ Suntem un atom/ reciclându-se la nesfârşit/

dintotdeauna şi pentru totdeauna." (n.tr.

)CUPRINS

Introducere..... 9

Partea întâi Zilele nevinovăţiei şi ale iluziei

Regatul aurului alb 19
Aspiraţii la preşedinţie..... 41
Cere-mi orice vrei!..... 56
Moarte răpitorilor!..... 69

Partea a doua Zilele splendorii şi ale spaimei

Mângâierea unui revolver..... 85
Doi viitori preşedinţi şi Douăzeci de poeme de iubire 95
Amanta eliberatorului..... 113
în braţele demonului..... 126
Un lord şi un „drug lord"..... 134
Al şaptelea cel mai bogat om din lume..... 150
Cocaine blues *170*
Nu porcul ăla mai bogat decât mine! 191
Sub cerul de la Nápoles 221
Palatul în flăcări..... 244
Tarzan vs Pancho Villa 271
Ce repede ai uitat Parisul! 300
Un diamant şi un adio..... 328

Partea a treia Zilele absenţei şi ale tăcerii

Conexiunea cubaneză 359
Regele terorii..... 382

AZI E SĂRBĂTOARE ÎN INFERN

419INTRODUCERE

Este ora şase dimineaţa, marţi, 18 iulie 2006. Trei automobile blindate ale Ambasadei Americane vin să mă ia de la apartamentul mamei mele din Bogotá pentru a mă conduce la aeroport, unde mă aşteaptă, cu motoarele pornite, un avion ce se îndreaptă spre o destinaţie necunoscută din Statele Unite. Suntem precedaţi şi urmaţi de automobile care se deplasează cu mare viteză şi în care se află agenţi de pază, înarmaţi cu mitraliere. Cu o seară înainte, şeful securităţii de la Ambasada Americană m-a avertizat că sunt nişte persoane dubioase în parcul de vizavi de clădire şi mi-a adus la cunoştinţă faptul că are misiunea de a mă proteja. Nu trebuie să mă apropii de ferestre sau să deschid uşa sub nici o formă. O altă maşină cu bunurile mele de preţ a plecat cu o oră înainte; îi aparţine lui Antonio Galán Sarmiento, preşedintele Consiliului din Bogotá, fratele lui Luis Carlos Galán, candidatul la preşedinţie asasinat în august 1989, la ordinele lui Pablo Escobar Gaviria, şeful cartelului din Medellin.Escobar, fostul meu amant, a fost împuşcat pe 2 decembrie 1993. Pentru a-l captura şi ucide, după un an şi jumătate de urmărire, a fost nevoie de o recompensă de 25 de milioane de dolari, de banii câtorva dintre cele mai bogate persoane din Columbia, de avioane americane cu radare speciale şi de intervenţia unui comando al poliţiei columbiene special antrenat pentru această operaţiune şi de cea a aproximativ 8 000 de persoane aparţinând unor organisme de securitate ale statului, a cartelurilor de droguri rivale, a unor grupări paramilitare, a mai multor efective DEA,

FBI, CIA, Navy Seals din Marina Americană şi a trupelor Delta din Armata Americană.

Cu două zile înainte, l-am acuzat în periodicul *The New Herald* din Miami pe Alberto Santofimio Botero, fost senator, ministru şi candidat la preşedinţie, că a instigat la asasinarea lui Luis Carlos Galán şi că a facilitat contacte între marii capi ai traficului de droguri şi preşedinţii Columbiei. Jurnalul din Florida a acordat relatării mele o pătrime din prima pagină a ediţiei de duminică şi o pagină integrală în interior.

Alvaro Uribe Vélez, care tocmai a fost reales preşedinte al Columbiei cu peste 70 la sută dintre voturi, se pregăteşte să preia funcţia pe 7 august. După ce i-am propus procurorului general să depun mărturie în procesul aflat pe rol împotriva lui Santofimio, care ar fi trebuit să se mai prelungească două luni, judecătorul care se ocupa de caz l-a închis brusc. În semn de protest, fostul preşedinte, ambasador al Columbiei la Washington, şi-a dat demisia din funcţie. Uribe s-a văzut silit să anunţe numirea celuilalt fost preşedinte în funcţia de ambasador al Columbiei în Franţa. Un nou ministru al afacerilor externe a fost numit în locul celui anterior, care a devenit ambasador al Columbiei la Washington.

Guvernul Statelor Unite ştie foarte bine că, dacă îmi refuză protecţia, s-ar putea să-mi pierd viaţa în zilele ce urmează, cum i s-a întâmplat celuilalt din cei doi martori unici în procesul împotriva lui Santofimio. Ştie, de asemenea, că deţin informaţii esenţiale despre unele dintre cele mai cumplite crime din istoria recentă a Columbiei

şi despre pătrunderea influenţei traficanţilor de droguri în rândurile celor mai puternici şi de neatins, care controlează puterile prezidenţială, politică, juridică, militară şi mediatică.

De o parte şi de alta a scării avionului se află funcţionari ai Ambasadei Americane. Vor urca în avion valizele şi pachetele pe care am reuşit să le pregătesc în câteva ore, cu ajutorul unor prieteni. Mă studiază plini de curiozitate, parcă întrebându-se de ce o femeie de vârstă mijlocie, cu înfăţişare istovită, trezeşte un asemenea interes în rândul presei şi, acum, la nivelul guvernului american. Un agent special al DEA (agenţia de combatere a drogurilor), înalt de doi metri, se identifică drept David C. Poartă o cămaşă hawaiiană şi mă informează că a fost însărcinat să mă însoţească pe teritoriul american. De asemenea, adaugă că zborul cu avionul până la Guantánamo - baza armatei americane în Cuba - va dura şase ore, iar, după o escală pentru alimentarea cu combustibil, încă două ore până la Miami.

Nu-mi găsesc liniştea până când nu văd în cala avionului două cutii care conţin dovezile infracţiunilor comise în Columbia de către condamnaţii Thomas şi Dee Mower, proprietari ai Neways International din Springville, Utah, o corporaţie multinaţională pe care o înfrunt într-un proces estimat la 30 de milioane de dolari (echivalentul din 1998). Cu toate că, în numai opt zile, un judecător american i-a găsit pe fraţii Mower vinovaţi de o parte dintre infracţiunile pe care de opt ani încerc să le dovedesc înaintea instanţelor columbiene, toate ofertele mele de colaborare înaintate biroului lui Eileen O'Connor de la

Departamentul de Justiţie din Washington (DOJ, acronimul acesteia în engleză) şi celor cinci ataşaţi ai IRS[1] de la Ambasada Americană din Bogotá au fost întâmpinate prin reacţia furioasă a biroului de presă, care, aflând de telefoanele pe care le dăduseră la DOJ, IRS şi FBI, a jurat să blocheze orice încercare de comunicare cu agenţiile guvernamentale ale SUA.

Cele întâmplate nu au nici o legătură cu Mower, ci cu Pablo Escobar: în cadrul Biroului pentru Drepturile Omului al ambasadei lucrează un fost colaborator, apropiat al lu

1 **Internai Revenue Service, autorităţile fiscale din Statele Unite (n.tr.)**

iFrancisco Santos, vicepreşedinte al republicii, a cărui familie deţine concernul de presă *El Tiempo*. Membrii acestuia reprezintă 25 la sută din cabinetul ministrului **Alvaro** Uribe, ceea ce le îngăduie accesul la o parte uriaşă din spaţiile publicitare ale statului - cel mai mare agent de publicitate columbian - în ajunul vânzării sale către unul dintre principalele grupuri editoriale de limbă spaniolă. Alt membru al familiei, Juan Manuel Santos, tocmai a fost numit ministru al apărării, cu sarcina de a reforma Forţele Aeriene Columbiene. O asemenea generozitate din partea statului faţă de o singură familie de moguli media îndeplineşte un scop care merge dincolo de asigurarea sprijinului necondiţionat al celei mai importante publicaţii periodice din ţară faţă de guvernul lui **Alvaro** Uribe: garantează tăcerea absolută faţă de trecutul pătat al preşedintelui republicii. Este un trecut pe care guvernul Statelor Unite îl cunoaşte. II ştiu şi eu, şi încă foarte bine.

Ajungem la Miami după aproape nouă ore de la decolare. începe să mă îngrijoreze durerea abdominală care mă supără de o lună încoace, părând să se intensifice de la o oră la alta. N-am mai fost la medic de şase ani, fiindcă Thomas Mower m-a lipsit în întregime de modestul meu patrimoniu, de dreptul la pensie şi de veniturile moştenite provenite din operaţiunea sa sud-americană, în fruntea căreia m-am aflat.Hotelul este mare şi impersonal, la fel şi camera mea. Câteva minute mai târziu, se înfiinţează şase funcţionari ai DEA. Mă privesc cercetător, în timp ce examinează conţinutul celor şapte valize Gucci şi Vuiton, pline de costume vechi de la Valentino,

Chanel, Armâni şi Saint Laurent, şi de modesta colecţie de gravuri pe care le am de aproape 30 de ani. Mă informează că, în zilele următoare, mă voi întâlni cu câţiva dintre superiorii lor şi cu Richard Gregorie, procuror în procesul împotriva generalului Manuel Antonio Noriega, ca să discut cu ei despre Gilberto şi Miguel Rodríguez Orejuela, capii cartelului din Caii. Procesul împotriva celor mai înverşunaţi duşmani ai lui Escobar, condus de acelaşi procuror care a obţinut condamnarea preşedintelui Republicii Panama, va începe peste câteva săptămâni într-un tribunal din Florida. Dacă vor fi găsiţi vinovaţi, guvernul american va putea solicita o condamnare pe viaţă sau echivalentul acesteia, precum şi confiscarea averilor celor doi: două miliarde o sută de milioane de dolari, sumă deja blocată. Pe un ton mai politicos, le cer funcţionarilor o aspirină şi o periuţă de dinţi, dar mi se spune că trebuie să le cumpăr. Când îi lămuresc că nu am decât două monede de douăzeci şi cinci de cenţi, îmi fac rost de o periuţă mică de dinţi, asemenea acelora care se distribuie în avion.

- Se pare că n-aţi mai stat de multă vreme într-un hotel american...

-într-adevăr. În apartamentele de la hotelul The Pierre, din New York, sau de la Bel Air, din Beverly Hills, au întotdeauna aspirină şi periuţă de dinţi. Mai au şi buchete de trandafiri şi şampanie rosé! le spun, suspinând cu nostalgie. Acum, mulţumită unuia dintre condamnaţii din Utah, sunt atât de nevoiaşă, încât o simplă aspirină a devenit un articol de lux.

-în ţara asta, nu mai există aspirină în hoteluri: este un drog şi, din acest motiv, se vinde numai cu reţetă. Ştiţi, cu siguranţă, că în felul acesta devine foarte scumpă. Dacă vă doare capul, încercaţi să suportaţi durerea şi dormiţi. Veţi vedea că până mâine vă trece. Nu uitaţi că tocmai v-am salvat viaţa. Din motive de siguranţă, nu puteţi părăsi camera şi

nici vorbi cu cineva, cu atât mai puţin cu presa. Mă refer inclusiv la ziariştii de la *Miami Herald.* Guvernul Statelor Unite nu vă poate promite nimic, deocamdată. De acum înainte, totul depinde de dumneavoastră

.îmi exprim recunoştinţa şi le spun că nu au de ce să-şi facă griji, deoarece nici nu aş avea unde să mă duc. Le reamintesc că eu m-am oferit să depun mărturie în cadrul mai multor proceduri judiciare de o importanţă excepţională, atât în Columbia, cât şi în Statele Unite.

David - agentul DEA - şi ceilalţi se retrag pentru a stabili programul din ziua următoare.

-Nici n-aţi ajuns bine şi deja aveţi pretenţii de la guvernul american? îmi reproşează Nguyen, şeful poliţiei, care a rămas cu mine în cameră.

-Da, fiindcă mă chinuie o durere abdominală cumplită şi fiindcă ştiu că pot fi de folos guvernului ţării dumneavoastră în două feluri: cele două cutii de acolo conţin dovezi referitoare la partenerul columbiano-mexican implicat într-o fraudă împotriva IRS, pe care o estimez la sute de milioane de dolari. După decesul tuturor martorilor şi plata a 23 de milioane de dolari, procesul colectiv intentat de victimele de naţionalitate rusă împotriva Neways International s-a încheiat. închipuiţi-vă ce proporţii a căpătat evaziunea fiscală în 36 de ţări, în detrimentul distribuitorilor şi al Fiscului!

-Evaziunea fiscală din alte state nu e treaba noastră, noi facem parte din divizia antidrog.

-Dacă aţi primi informaţii despre locul în care se află zece kilograme de cocaină, mi-aţi face imediat rost de aspirină, nu-i aşa?

- Se pare că nu pricepeţi că nu suntem Fiscul sau FBI din Utah, ci DEA din Florida. Nu ne confundaţi cu o farmacie!

-Nguyen, ceea ce am înţeles deja este că procesul SUA *ver- sus* Rodriguez Orejuela este de douăzeci de ori mai important decât actualul proces SUA *versus* Mower!Agenţii de la DEA se întorc şi

mă informează că toate canalele de televiziune transmit ştiri despre plecarea mea din Columbia. Le răspund că, în ultimele patru zile, am refuzat aproape două sute de cereri de interviu, sosite de la mijloace de comunicare din întreaga lume, şi că nu mă interesează absolut deloc ceea ce ar putea spune. îi rog să închidă televizorul, deoarece n-am mai dormit de unsprezece nopţi şi n-am mai mâncat de două zile. Sunt istovită şi vreau doar să încerc să mă odihnesc câteva ore, pentru ca, a doua zi, să fiu în stare să ofer tot sprijinul posibil.

în sfârşit, rămân singură, doar cu bagajele şi durerea cumplită. Mă pregătesc mental pentru ceva mai grav decât o eventuală apendicită. Mă întreb în repetate rânduri dacă guvernul american mi-a salvat cu adevărat viaţa sau dacă aceşti agenţi de la DEA îşi propun, mai degrabă, să mă stoarcă de informaţii înainte de a mă trimite înapoi în Columbia, pretextând că tot ce ştiu despre Rodríguez Orejuela datează de dinainte de 1997 şi că Utah e alt stat. Ştiu foarte bine că, dacă mă întorc în Columbia, toţi cei pe care trecutul îi face vulnerabili mă vor folosi drept învăţătură de minte pentru orice informator sau martor care ar încerca să-mi calce pe urme: la aeroport mă vor aştepta agenţi de securitate cu un „ordin de arestare" emis de Ministerul Apărării sau de instituţiile de securitate ale statului. Mă vor urca într-un SUV cu ferestre întunecate şi, după ce vor isprăvi cu mine, mijloacele de comunicare controlate de familiile prezidenţiale columbiene, cu legături printre cartelurile de droguri sau aflate în slujba preşedintelui reales, îi vor acuza de torturarea, moartea sau dispariţia mea pe cei din familia Rodríguez Orejuela

- urmăriţi de Pablo Escobar - sau pe soţia şefului cartelului.

Nu m-am simţit nicicând mai singură, mai bolnavă şi mai săracă. Sunt perfect conştientă că, dacă mă întorc în Columbia, nu voi fi nici prima, nici ultima persoană care îşi va pierde viaţa fiindcă şi-a oferit ajutorul Ambasadei SUA de la Bogotá. Plecarea mea din ţară cu un avion al DEA pare să fi devenit ştire în întreaga lume, ceea ce înseamnă că sunt mult mai vizibilă decât un César Villegas, alias „Bandi", sau un Pedro Juan Moreno, două personaje care au cunoscut mult mai bine trecutul preşedintelui. De aceea, iau hotărârea să nu îngădui nici unui guvern şi nici unui criminal să mă transforme într-un Carlos Aguilar, alias „El Mugre", ucis după ce a depus mărturie împotriva lui Santofimio. Nici în doamna Pallomari, contabila familiei Rodriguez Orejuela, asasinată după ce soţul său a plecat în Statele Unite cu un avion al DEA, cu toate că se afla sub protecţie maximă, asigurată de procuratura columbiană.

Ştiu foarte bine că, spre deosebire de unele dintre aceste persoane, Dumnezeu să le ierte, eu n-am comis nici o crimă. Pentru miile de

vieţi pierdute astfel, am datoria de a supravieţui, îmi spun în sinea mea: „Nu ştiu cum o să fac, dar n-o să-i las să mă ucidă şi n-o să mă las să mor"

.Partea întâi

ZILELE NEVINOVĂŢIEI ŞI ALE ILUZIEI

All love is tragedy. True love suffers and is silent Oscar Wilde

„Dragostea e o tragedie. Dragostea adevărată suferă în tăcere." (n.tr.

)Regatul aurului alb

La jumătatea anului 1982, existau, în Columbia, mai multe

grupări de gherilă. Luptătorii de gherilă erau cu toţii marxişti sau maoişti şi admiratori înflăcăraţi ai modelului cubanez. Trăiau din subvenţiile primite din Uniunea Sovietică, din răpirea de persoane pe care le socoteau bogate şi din furtul de vite de la ferme. Cea mai importantă grupare de gherilă era FARC[1]

1 Forţele Armate Revoluţionare din Columbia (n.tr.)

(Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia), născută din violenţa anilor 1950, o perioadă de o nemărginită cruzime şi sălbăticie, imposibil de descris fără să te simţi ruşinat că aparţii speciei noastre. ELN (Ejército de Liberación Nacional)[1] şi EPL (Ejército Popular de Liberación)[2] aveau

1 Armata de Eliberare Națională (n.tr.)

2 Armata Populară de Eliberare (n.tr.)

efective mai reduse. EPL avea să se retragă mai apoi, pentru a deveni partid politic. în 1984, urma să ia naştere gruparea armată Quintín Lame, inspirată de figura curajosului luptător cu acelaşi nume, dedicată cauzei rezervaţiilor amerindiene

.De asemenea, mai exista M-19: gruparea loviturilor spectaculoase, cinematografice, definită de o combinaţie de profesori universitari şi profesionişti, intelectuali şi artişti, fii de burghezi şi de militari, precum şi luptători care, în argoul trupelor armate, sunt denumiţi *troperos*[1]. Spre deosebire de ceilalţi răzvrătiţi, care operau pe

1 **„Soldaţi" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)** 20

câmpiile şi în pădurile ce acoperă jumătate din teritoriul columbian, M-19 era o mişcare cu precădere urbană şi număra, printre cadrele de conducere, femei de seamă, la fel de iubitoare de publicitate precum camarazii lor.

în anii ce au urmat operaţiunii Condor din sudul continentului, regulile de confruntare armată din Columbia erau limpezi ca lumina zilei: dacă oricare dintre membrii acestor grupări ajungea pe mâinile militarilor sau ale serviciilor de securitate ale statului, era aruncat în închisoare şi, adesea,

torturat până la moarte, fără nici un proces şi fără rezerve. în acelaşi fel, atunci când o persoană cu bani ajungea în mâinile luptătorilor de gherilă, nu era eliberată până când familia nu plătea răscumpărarea, de multe ori după ani de negocieri. Cel care nu plătea era ucis, iar cadavrul său era rareori găsit. Cu rare excepţii, această

situaţie este la fel de des întâlnită şi astăzi. Orice columbian poate număra printre prieteni, rude sau angajaţi peste două-sprezece persoane răpite, dintre care unele s-au întors tefere şi nevătămate, iar altele au dispărut pe vecie. Persoanele din urmă se împart între cele pentru care familia nu a avut posibilitatea de a satisface cererile

răpitorilor, cele pentru care s-a plătit o răscumpărare mare, dar n-au fost eliberate şi cele pentru care nu a vrut nimeni să cedeze averea strânsă în generaţii întregi sau pe durata unei vieţi de muncă cinstită

.Am adormit cu capul pe umărul lui Aníbal şi mă trezesc din cauza zdruncinăturii avionului care aterizează pe pistă. El mă mângâie pe obraz şi, când dau să mă ridic, mă apucă uşor de braţ, dându-mi de înţeles că trebuie să rămân aşezată. îmi zice să mă uit spre hublou şi nu-mi vine să-mi cred ochilor: de o parte şi de alta a pistei de aterizare, 24 de bărbaţi tineri, cu ochelari de soare şi cu o expresie încruntată din pricina luminii puternice de după-amiază, înconjoară micul avion, ţintesc spre noi cu mitraliere, cu atitudinea unor oameni obişnuiţi mai întâi să tragă şi abia apoi să pună întrebări. Alţii sunt pe jumătate ascunşi după tufe, iar doi dintre ei se joacă cu nişte mitraliere

Uzi de mici dimensiuni cum ne-am juca noi cu cheile de la maşină. Nu mă pot gândi decât la ce s-ar întâmpla dacă una dintre ele ar cădea pe jos şi ar trage 600 de rafale pe minut. Bărbaţii, tineri cu toţii, sunt îmbrăcaţi comod şi modern, cu tricouri polo colorate, blugi şi adidaşi de import. Nici unul dintre ei nu poartă uniformă sau costum de camuflaj.

În timp ce micul avion înaintează pe pistă, calculez valoarea pe care am putea s-o avem pentru grupul de luptători de gherilă. Logodnicul meu este nepotul fostului preşedinte, Julio César Turbay, a cărui guvernare (1978-1982) s-a caracterizat printr-o violentă represiune militară a grupurilor insurgente, mai ales a celui numit M-19, ai cărui membri au sfârşit, în mare parte, în închisoare. însă Belisario Betancur, preşedintele care tocmai a preluat funcţia, a promis eliberarea şi amnistierea tuturor celor care susţin Procesul său de Pace. îi privesc pe copiii lui Aníbal şi mi se strânge inima: Juan Pablo, de unsprezece ani, şi Adriana, de nouă, sunt copiii vitregi ai celui de-al doilea cel mai bogat om din Columbia, Carlos Ardila Liille, proprietarul tuturor fabricilor de îmbuteliere de băuturi carbo-gazoase din ţară. Cât despre prietenii care ne însoţesc, Olguita Suárez, care peste câteva săptămâni se va căsători cu simpaticul cantautor spaniol Rafael Urraza, organizator al călătoriei, este fiica unui crescător de vite milionar de pe coasta Atlanticului, iar sora ei este logodită cu Felipe Echevarría Rocha, membrul uneia dintre cele mai importante dinastii industriale din Columbia. Nano şi Ethel sunt decoratori şi comercianţi de opere de artă, Angela este fotomodel, iar eu sunt una dintre cele mai cunoscute prezentatoare de

televiziune din ţară. Ştiu foarte bine că, dacă am ajunge pe mâinile gherilei, toţi cei din avion ne-am încadra în definiţia de „oligarhi" şi, prin urmare, de persoane „potrivite pentru răpire", o expresie la fel de specific columbiană pe cât sunt prefixul „narco-" şi substantivul „narcotraficant", despre care vom vorbi mai târziu.

Aníbal a rămas fără grai şi este de-o paloare neobişnuită. Nu mă sinchisesc să aştept răspunsurile şi—1 potopesc cu întrebări:

-De unde ai ştiut că acesta era avionul trimis pentru noi? Nu-ţi dai seama că e posibil să fim răpiţi? Câte luni or să ne ţină când o să afle cine e soţia ta? Nu sunt luptători de gherilă săraci: uite ce arme şi ce haine au! De ce nu mi-ai spus să-mi iau şi eu încălţări mai comode? O să mă sileasc㠄 să străbat toată selva în sandale italieneşti şi fără pălărie de paie! De ce nu m-ai lăsat să pun în bagaj articole sport? De ce accepţi invitaţii de la persoane pe care nu le cunoşti? Gărzile de corp ale celor pe care îi ştiu nu îndreaptă mitraliere către musafiri! Am căzut într-o capcană fiindcă, din cauza cocainei, nu mai deosebeşti fantezia de realitate! Dacă scăpăm cu viaţă, nu mă căsătoresc cu tine, fiindcă o să faci un infarct şi n-am de gând să rămân văduvă!

Aníbal Turbay este bine făcut, chipeş şi liber, iubitor până la saturaţie şi generos cu cuvintele, banii şi timpul său, cu toate că nu este miliardar, la fel ca toţi foştii mei iubiţi. E adorat de grupul său eclectic de prieteni - precum Manolito de Arnaude, căutător de comori - şi de sute de femei ale căror

vieţi se împart în „înainte de Aníbal" şi „după Aníbal". Singurul său defect este dependenţa incurabilă de praful alb; eu îl urăsc, însă el îl adoră mai presus de copii, de mine, de bani, de toate. înainte ca bietul om să apuce să-mi răspundă, uşa avionului se deschide şi în interior pătrunde boarea tropicală care te poftește să te bucuri de ceea ce, în ţara mea fără anotimpuri, se numeşte Tierra Caliente[1]. în avion urcă doi indivizi înarmaţi şi, după ce ne cercetează expresiile stupefiate, exclamă:

-Dumnezeule! N-o să vă vină să credeţi: aşteptam nişte cuşti cu o panteră şi mai multe tigroaice, dar se pare că au fost trimise cu alt avion. Vă cerem mii de scuze. Ce ruşine faţă de doamne şi faţă de copii! Când o să afle şeful, o să ne omoare!

Ne lămuresc că pe domeniu există o grădină zoologică foarte mare şi, evident, s-a făcut o greşeală de coordonare între zborul cu care soseau invitaţii şi cel care aducea animalele. în vreme ce indivizii înarmaţi se întrec în a ne cere scuze, piloţii coboară din avion cu expresia indiferentă a celui care nu e silit să dea explicaţii străinilor, deoarece răspunderea sa se limitează la a respecta planul de zbor şi nu ţine de verificarea încărcăturii.

Trei jeepuri ne aşteaptă pentru a ne conduce la vilă. îmi pun ochelarii de soare şi pălăria de safari, cobor din avion şi, fără să ştiu sau fără să-mi dau seama, fac primul pas în locul care urmează să-

---

1 **Zonele calde din Columbia, aflate la o înălţime de sub 1 000 de metri deasupra nivelului mării (n.tr.)**

mi schimbe viaţa pentru totdeauna. Ne urcăm în maşini şi, când Aníbal îmi petrece calm braţul pe după umeri, mă liniştesc şi mă pregătesc să mă bucur de fiecare clipă a plimbării.

-Ce loc minunat! Pare enorm. Cred că această călătorie o să merite bătaia de cap, îi spun cu voce scăzută, arătând spre doi stârci care-şi iau zborul de pe un mal îndepărtat.

Absorbiţi de gânduri şi cufundaţi într-o tăcere desăvârşită, contemplăm peisajul minunat, pământul, apa şi văzduhul care par să se aştearnă până dincolo de orizont. Mă năpădeşte un val de fericire, dintr-acelea care te cuprind, te învăluie şi apoi se retrag fără veste. De la o cabană din depărtare ajung până la noi acordurile melodiei *Caballo viejo,* de Simón Díaz, şi vocea inconfundabilă a lui Roberto Torres, imnul câmpiei venezuelene pe care cei mai în vârstă l-au adoptat drept imn al întregului continent şi pe care-l cântă la urechea mânzelor roaibe când vor să dea drumul frâielor, cu speranţa că şi ele vor face acelaşi lucru. *Cuando el amor llega así, de esta manera, uno no tiene la culpa..}*, observă trubadurul în vreme ce istoriseşte faptele măreţe ale bătrânului armăsar de prăsilă. *Cuando el amor llega así, de esta manera, uno no tiene la culpa...*, se justifică, pentru a încheia cerându-i speciei umane să-i urmeze exemplul, *porque después de esta vida no hay otra oportunidad*[1], pe un ton plin de înţelepciune

---

1 **„Când dragostea se iveşte astfel, nu ai nici o vină." (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

populară, cadenţe ritmice, complice al unei adieri calde aducătoare de promisiuni.

Sunt prea fericită şi prinsă de spectacol pentru a întreba care sunt numele, viaţa şi miracolele gazdei noastre.

-Proprietarul trebuie să fie unul dintre acei politicieni vicleni şi bătrâni, plini de bani şi de femei, care se socotesc regii norodului, zic eu, sprijinindu-mi din nou capul pe umărul lui Aníbal, un zdrahon hedonist a cărui dragoste pentru aventură a murit odată cu el, cu doar câteva săptămâni înainte să-mi adun puterile pentru a relata povestea aceasta, întreţesută de clipele păstrate pe cărările memoriei mele, populată de mituri şi de monştri care n-ar trebui readuşi nicicând la viaţă.

Deşi enormă, ferma este lipsită de rafinamentele marilor moşii tradiţionale din Columbia. Nu se întrezăresc capela, manejul şi terenul de tenis; cai, cizme de călărie şi câini de rasă; argintărie veche sau opere de artă din secolele al XVIII-lea, al XIX-lea şi XX; picturi în ulei înfăţişând fecioare şi sfinţi sau frizele de lemn aurit de pe uşi; colonade în stil colonial sau figurine smălţuite din ieslele strămoşilor; cufere bătute în ţinte sau covoare persane de toate dimensiunile; porţelan franţuzesc pictat manual sau feţe de masă brodate de măicuţe, trandafiri sau orhidee îngrijite de stăpâna mândră a casei.

Nu se zăresc pe nicăieri nici servitorii umili de pe tradiţionalele moşii bogate din ţara mea, aproape întotdeauna moşteniţi împreună cu proprietatea, oameni încercaţi de viaţă, resemnaţi, cu o dulceaţă nesfârşită, care, de-a lungul gene-

raţiilor, au ales siguranţa în locul libertăţii. Ţăranii aceia înveliţi în *ruana* (un poncho scurt din lână de culoare cafenie), ştirbi, dar veşnic zâmbitori, care răspundeau fără şovăială la orice rugăminte, descoperindu-şi capul cu o adâncă plecăciune - „Imediat, domnia voastră!", „Eleuterio González la ordinele domniei voastre!" -, şi care nu aflaseră de existenţa bacşişurilor au dispărut astăzi aproape în întregime, deoarece luptătorii de gherilă le-au spus că, într-o zi nu foarte îndepărtată, odată cu triumful Revoluţiei, aveau să se bucure şi ei de pământuri şi de vite, arme, băuturi şi femei ca ale stăpânilor, frumoase şi fără varice.

încăperile vilei dau într-un coridor foarte larg şi sunt decorate spartan: două paturi, o noptieră cu o scrumieră din ceramică locală, o veioză oarecare şi fotografii de pe moşie. Slavă Domnului, baia separată din camera noastră are apă rece şi caldă, nu doar rece, ca aproape toate vilele din Tierra Caliente. Terasa, nesfârşită, e înţesată de zeci de mese cu umbrele de soare şi sute de scaune albe, rezistente. Dimensiunile zonei destinate socializării - aceleaşi ca pentru orice club rural - nu lasă urmă de îndoială, vila a fost proiectată pentru a găzdui sute de persoane; judecând după numărul camerelor de oaspeţi, se poate deduce că, la sfârşit de săptămână, invitaţii se numără cu zecile.

-Oare cum or fi petrecerile? ne întrebăm. Cu siguranţă,

îl aduc pe regele *vallenato*[1]*-u*|*m* din Valledupar, laolaltă cu zeci de acordeonişti

1 **Muzică populară columbiană (n.tr.)**

!-Nuuu, ci pe Sonora Matancera şi Los Melódicos! corectează cineva pe un ton de dispreţ, prin care răzbate o undă de pizmă.

Administratorul domeniului ne informează că proprietarul este reţinut de o problemă de ultimă oră şi va ajunge abia a doua zi. E limpede că angajaţii au primit sarcina de a ne face întru totul pe plac, pentru ca şederea să fie comodă şi plăcută. Totuşi, ne dau de înţeles, de la bun început, că turul proprietăţii exclude etajul doi, la care se află camerele pe care le ocupă familia. Toţi angajaţii sunt bărbaţi şi par să simtă o mare admiraţie faţă de proprietar. Nivelul lor de trai, cu mult mai ridicat decât cel al servitorilor altor familii bogate, se reflectă în atitudinea lor plină de siguranţă şi în lipsa desăvârşită a umilinţei; ţăranii aceştia par să facă parte din familie, poartă haine de lucru bune, de calitate şi mai discrete decât cele ale tinerilor de pe pista de aterizare. Spre deosebire de primul grup, nu sunt înarmaţi. Ne adunăm în refectoriu pentru cină. Masa principală, din lemn, este enormă.

- Cât pentru un batalion! observăm noi.

Şerveţelele sunt din hârtie albă, iar felurile de mâncare sunt servite în vase tipice zonei de către două femei eficiente şi tăcute, singurele pe care le-am zărit de la sosire. Aşa cum prevăzuserăm, meniul constă dintr-o delicioasă *bandeja paisa,* fel de mâncare tipic din Antioquia şi element esenţial al bucătăriei columbiene: fasole, orez, carne tocată şi ou prăjit, însoţite de felii de avocado. Nu se zăreşte nici un detaliu care să trădeze grijă pentru crearea unei atmosfere primitoare, rafinate sau luxoase: totul la această proprietate de aproape 3 000 de hectare, situată între Doradal şi Puerto Triunfo, pe încinsul platou Magdalena Medio din Columbia, pare să fi fost conceput în stilul practic şi impersonal al unui hotel

enorm din Tierra Caliente, nu în stilul unei vile mari de ţară.

Aşadar, nici un amănunt din noaptea aceea tropicală şi caldă, prima petrecută la Hacienda Nápoles, nu m-ar fi putut pregăti pentru lumea de proporţii colosale pe care urma să o descopăr a doua zi şi nici pentru dimensiunile acelui regat, diferit de toate cele pe care avusesem ocazia să le cunosc până atunci. Nimeni nu m-ar fi putut preveni în privinţa ambiţiilor nemăsurate ale omului care o clădise din praf de stele, cu spiritul din care sunt alcătuite miturile, care schimbă pentru totdeauna istoria naţiunilor şi destinul oamenilor.

La micul dejun suntem informaţi că gazda noastră va sosi spre prânz, pentru a avea plăcerea de a ne arăta personal grădina zoologică. Între timp, vom face o plimbare pe moşie în *boogies*, vehiculele acelea proiectate pentru tineri lipsiţi de răspundere, care le permit să se deplaseze cu viteză pe nisip. Sunt alcătuite dintr-o caroserie cu garda foarte joasă, aproape de nivelul solului, şi extrem de rezistentă, două fotolii, un volan, o cutie de viteze, un rezervor şi un motor care scoate un zgomot infernal. Lasă în urmă vălătuci de praf şi fum, dar şi o undă de invidie, întrucât cel aflat la volanul unui *boogie* arată radiant şi e bronzat, în pantaloni scurţi şi cu ochelari de soare, însoţit de o fată frumoasă şi niţel speriată, cu părul fluturând în vânt, sau de omniprezentul prieten pe jumătate beat. Un *boogie* este singurul vehicul care poate fi condus pe plajă în stare avansată de ebrietate, fără ca ocupanţii să păţească nimic grav, fără să se răstoarne şi, mai ales, fără ca poliţia să-l azvârle în închisoare pe ţicnitul de la volan, deoarece are un avantaj suplimentar: frânează brusc.

Prima dimineaţă a acelui sfârşit de săptămână a trecut cât se poate de firesc. Totuşi, mai apoi, au început să se petreacă lucruri stranii,

ca şi cum un înger păzitor ar fi încercat să mă prevină că desfătările din prezent şi aventurile nevinovate sunt aproape întotdeauna măşti care ascund chipul viitoarelor suferinţe.

Aníbal e socotit drept unul dintre cei mai nebuni oameni din lume, etichetă care mă distrează, deoarece am spirit de aventurieră, dar din pricina căreia toate prietenele mele îmi prevestesc că logodna nu se va sfârşi la altar, ci într-o prăpastie. Nu a avut nici un accident, deşi conduce Mercedesul pe drumuri şerpuitoare de munte cu doar două benzi, la aproape 200 de kilometri pe oră, cu paharul de whisky într-o mână şi cu o gustare pe jumătate isprăvită în cealaltă. Eu merg într-un *boogie*, fericită, ţinând-o în braţe pe fetiţa lui, în vreme ce o adiere de vânt îmi mângâie obrajii şi îmi răsfiră pletele. Simt o delectare sublimă, bucuria de nedescris pe care o ai când străbaţi sute de kilometri de şes sălbatic cu mare viteză, fără ca nimic să te oprească sau să-ţi stea în cale, deoarece la orice altă moşie columbiană întinderile nemăsurate ar fi fost rezervate vitelor şi ar fi fost îngrădite, cu porţi cu drugi şi zăvoare, pentru miile de vaci cu privire tâmpă şi pentru duzinile de tauri în perpetuă stare de nelinişte.

Preţ de aproape trei ore am străbătut kilometri în şir de şes, în toate nuanţele posibile de verde, întrerupte ici şi colo de o lagună sau de un pârâu, zărind când un deal uşor rotunjit, parcă de catifea, de culoarea muştarului, când o uşoară denivelare, semănând cu păşunile, unde, ani mai târziu, i-am văzut pe Meryl Streep şi pe Robert Redford în *Out of Africa*, dar fără baobabi. Ţinutul este populat în întregime de copaci, plante şi animale mici, specifice tropicelor americane, imposibil de zugrăvit în detaliu, deoarece fiecare scenă ni se înfăţişează mai înainte ca ultima să ne fi trecut pe dinaintea ochilor, în peisaje care s-au

succedat la început cu zecile, dar acum par să alterneze cu sutele.

Ne îndreptăm cu o viteză ameţitoare spre o zănoagă deasă şi pe jumătate sălbatică, lată de aproximativ 500 de metri, pentru a ne răcori câteva clipe departe de soarele arzător al amiezii, sub evantaiele uriaşe ale unei pădurici de *guaduas*. Câteva clipe mai târziu, stoluri de păsări în toate culorile curcubeului îşi iau zborul ţipând strident, maşinuţa saltă peste o groapă, ascunsă de frunze, un par de doi metri lungime şi aproape un centimetru grosime pătrunde cu viteza unui glonţ prin faţa vehiculului, străbate cu vreo 100 de kilometri pe oră spaţiul îngust dintre genunchiul Adrianei şi al meu şi se opreşte la exact un milimetru de obrazul meu şi la o jumătate de centimetru de ochi. Nu se întâmplă nimic, deoarece maşinuţele acestea frânează brusc şi se pare că Dumnezeu mi-a rezervat o soartă cu adevărat deosebită.

În ciuda distanţelor străbătute şi graţie invenţiei numite walkie-talkie, pe care o socotisem întotdeauna o dovadă de snobism, un obiect superfluu şi cu desăvârşire inutil, în vreo 20 de minute, câteva jeepuri sosesc pentru a ne salva şi a recupera cadavrul primului *boogie* stricat şi imposibil de folosit din istoria omenirii. O jumătate de oră mai târziu, ne aflăm la micul spital al moşiei, unde suntem trataţi cu injecţii antiteta- nos şi cu pansamente cu iod, pe zgârieturile de pe genunchi şi obraz, în vreme ce toată lumea răsuflă uşurată că eu şi Adriana am scăpat tefere şi nevătămate. Anibal, cu o expresie de copil dojenit, bombăne pe tema costului reparaţiei afurisitei de maşini şi a eventualităţii de a o înlocui cu una nouă, pentru care este nevoie, înainte de toate, să se verifice cât costă să fie adusă cu vaporul din Statele Unite.

Suntem anunţaţi că elicopterul proprietarului moşiei a sosit de ceva vreme, deşi nici unul dintre

noi nu-şi aminteşte să-l fi auzit. Uşor neliniştiţi, eu şi logodnicul meu ne pregătim să-i prezentăm scuze pentru pagubele provocate şi să întrebăm despre posibilităţile de despăgubire. Câteva clipe mai târziu, gazda noastră îşi face intrarea în salonaşul unde ne-am adunat cu restul invitaţilor. Chipul i se luminează când ne vede cât de surprinşi suntem că este atât de tânăr. Cred că intuieşte uşurarea mea şi a logodnicului meu „boogiecid" la auzul faptului că are vârsta medie a celor care constituie grupul, fiindcă un fel de expresie năzdrăvană i se aşterne pe chip, în vreme ce pare să se lupte să nu râdă, un râs dintr-acelea care preced un hohot neînfrânat.

în urmă cu câţiva ani, la Hong Kong, venerabilul şi elegantul căpitan Chang îmi spusese despre maşinile sale Rolls Royce Silver Ghost - cu şofer cu şapcă, uniformă gri şi pantofi negri, staţionate în faţa hotelului meu 24 de ore din 24: „Nu vă faceţi griji, dragă doamnă, fiindcă avem alte şapte pentru invitaţii noştri, iar automobilul acesta este al dumneavoastră!"

Pe acelaşi ton, tânăra şi zâmbitoarea noastră gazdă exclamă cu o mişcare dispreţuitoare a mâinii:

-Nu vă faceţi griji pentru *boogie*, avem zeci! alungând cu un gest categoric orice urmă de îndoială referitoare la resursele, ospitalitatea sau disponibilitatea sa deplină de a împărtăşi cu noi, în momentul acela şi pe parcursul întregului sfârşit de săptămână rămas, nenumăratele surse de distracţie pe care le promite paradisul acela.

Apoi, pe un ton care mai întâi ne linişteşte, apoi ne dezarmează şi, în cele din urmă, ne seduce, pe femei, bărbaţi şi copii deopotrivă - însoţit de un zâmbet care ne face să ne simţim complici la o trăsnaie pregătită cu grijă, pe care doar el o ştie - mândrul proprietar al Hacienda Nápoles ne salută: - îmi pare foarte bine să vă cunosc personal, în sfârşit! Ce vă fac rănile? Promitem să-i recompensăm pe copii cu vârf şi îndesat pentru

timpul pierdut: nu se vor plictisi nici o clipă, îmi pare foarte rău că nu am reuşit să ajung mai devreme. Pablo Escobar, îmi pare bine.Deşi e un bărbat scund de statură - are sub 1,70 metri -, sunt absolut convinsă că nu i-a păsat niciodată de asta. Este robust, cu o constituţie care prevesteşte că, în câţiva ani, va tinde să se îngraşe. Guşa lui, precoce şi vizibilă, şi gâtul gros, neobişnuit de scurt, îl fac să pară mai în vârstă decât este, dar imprimă o oarecare autoritate, un aer respectabil de domn în vârstă cuvintelor măsurate cu grijă care ies pe gura lui dreaptă şi fermă, deoarece vorbeşte cu o voce senină, nici ridicată, nici adâncă, educată şi foarte plăcută, cu siguranţa deplină că dorinţele lui sunt porunci şi că stăpâneşte la perfecţiune subiectele care-l privesc. Are mustaţă sub nasul care, din pro- fil, pare aproape grecesc şi, laolaltă cu vocea, e singura trăsătură deosebită în prezenţa fizică a unui bărbat tânăr care, în alt cadru, ar putea fi descris drept perfect obişnuit, mai degrabă urât decât frumos, şi s-ar confunda cu oricare dintre milioanele de oameni de pe stradă din orice ţară latino-ame- ricană. Are părul negru şi destul de creţ, cu o buclă care-i cade pe frunte şi pe care o dă la o parte din când în când cu un gest iute; are tenul destul de deschis, nu e bronzat ca noi, care suntem aşa tot anul, deşi locuim în Tierra Fría[1]. Ochii îi sunt foarte apropiaţi şi are o privire deosebit de evazivă. Când nu se simte observat, pare întoarsă spre adâncuri insondabile, sub sprâncenele nu foarte groase, pentru a distinge acolo gesturile care ar putea trăda gândurile celor din exterior. Bag de seamă că privirea i se îndreaptă tot timpul spre Ángela, care-l observă cu un dispreţ politicos, de la ai săi 23 de ani, 1,75 metri - o frumuseţe mândră.

1 **Zona muntoasă a Columbiei (n.tr.)**

Ne urcăm în jeepuri şi ne îndreptăm spre grădina zoologică de pe moşie. Escobar se află la volanul uneia dintre maşini, însoţit de două brazilience în tanga, frumoase, mici de statură, cu şolduri fără cusur, care nu scot o vorbă şi se mângâie între ele, deşi din ce în ce mai discret, din pricina prezenţei copiilor şi a frumuseţilor elegante care acum atrag toată atenţia gazdei. Aníbal

observă indiferenţa
desăvârşită a ambelor
faţă de ceea ce se
petrece în jurul lor,
lucru care, pentru o
autoritate în domeniul
său, este un semn
incontestabil că au tras
ceva pe nas. Băgăm de
seamă că cele două
fete, cu adevărat
necoapte, ca nişte
îngeraşi pe cale să
adoarmă, poartă pe
degetul arătător al
mâinii drepte câte un
inel cu diamant de un
carat

.în depărtare se ivesc trei elefanţi, poate prima atracţie a oricărui circ sau grădini zoologice care se respectă. Deşi eu n-am reuşit niciodată să fac diferenţa între elefanţii asiatici şi cei africani, Escobar ne lămureşte că aceştia sunt asiatici. Ne informează că toţi masculii din grădina lui zoologică care aparţin speciilor mai importante, aflate pe cale de dispariţie, au două sau mai multe femele şi că, în cazul zebrelor, cămilelor, cangurilor şi al cailor *appaloosa* sau al altora mai puţin costisitori, femelele sunt mult mai numeroase. Apoi adaugă cu un zâmbet maliţios:

- De-asta sunt aşa de mulţumiţi, nu atacă şi nu sunt violenţi.

-Nu, Pablo, nu e din cauza surplusului de femele, ci din pricina întinderilor sublime care seamănă cu şesurile Africii. Uite cum aleargă hipopotamii şi rinocerii spre râu: fericiţi, ca şi cum ar fi acasă! îi spun, arătând spre animale, fiindcă-mi place la nebunie să contrazic bărbaţii care supraevaluează sexul şi fiindcă, sinceră să fiu, cel mai frumos aspect al grădinii lui zoologice este libertatea cu care animalele uriaşe aleargă în spaţii deschise sau se retrag pe păşunile mănoase aflate la mare înălţime, unde, în momentul cel mai neaşteptat, s-ar putea ivi şi pantera, şi tigroaicele de ieri.

La un moment dat, pe traseu, ne dăm seama că brazilien- cele au dispărut graţie „escortelor" serviabile, nume pe care îl primesc în Columbia gărzile de corp înarmate. Băgăm de seamă că Angela ocupă acum locul de onoare alături de gazda noastră, care este mai vesel decât noi toţi laolaltă. Aníbal e şi el fericit, deoarece îşi propune să-i ofere elicopterele pe care le fabrică prietenul său, contele Agusta, şi deoarece Escobar tocmai i-a spus că prietena noastră este cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o în ultima vreme.

Ajungem la trioul de girafe şi nu rezist ispitei de a-l întreba pe proprietarul lor cum se pot importa animale de asemenea dimensiuni, cu gâturile lor kilometrice, de pe şesurile din Kenya; unde le comandă, cât costă, cum sunt urcate pe vapor, dacă au rău de mare, cum sunt coborâte, în ce fel de mijloc de transport călătoresc până la moşie, fără a trezi curiozitatea, şi cât durează până se adaptează la schimbarea de continent.

-Cum le-ai aduce tu? mă întreabă pe un ton sfidător.

-Judecând după lungimea gâtului şi având în vedere că sunt pe cale de dispariţie, ar fi riscant să le aduc prin Europa. Ar trebui să străbată Africa subsahariană până într-o ţară precum Liberia. De pe Coasta de Fildeş până pe coastele Braziliei sau poate ale Guayanelor, cred că ar ajunge fără probleme în Columbia străbătând Amazonul, câtă vreme se plătesc câteva teancuri de bancnote la fiecare post de control câtorva sute de poliţişti mulţumiţi de-a lungul drumului, de la Manaus la Puerto Triunfo. Nu e chiaaar aşa de complicat!

- Sunt absolut scandalizat de înclinaţia ta către infracţiuni transfrontaliere, Virginia! Când îmi dai şi mie nişte lecţii? Girafele mele sunt importate pe cale legală, ce vrei să insinuezi? Au venit din Kenya pe ruta Cairo - Paris - Miami - Medellin până la Hacienda Nâpoles, cu certificate de provenienţă şi vaccinate la zi! Ar fi imposibil şi de neconceput să le aduc prin contrabandă, deoarece gâturile astea nu sunt pe arc, ştiai? Sau crezi că se duc cuminţi la culcare, ca nişte copii de cinci ani? Am eu faţă de individ care face contrabandă cu girafe?

Şi, înainte să apuc să răspund, exclamă fericit:

-Iar acum, la scăldat! Haideţi să vedeţi un colţ din paradisul pe pământ înainte de masa de prânz!

Dacă există ceva care pune pe fugă o persoană civilizată din Tierra Fria este perspectiva unui *sancocho* însoţit de o plimbare pe un râu din Tierra Caliente *{sancocho* este o supă consistentă de găină sau peşte, însoţită de manioc, orez şi cartofi; fiecare regiune din Columbia se mândreşte cu propria reţetă). Cum nu-mi aduc aminte să mă fi cufundat, din copilărie încoace, în

altceva decât în ape de culoare turcoaz, mă simt teribil de uşurată să descopăr că nuanţele de verde ale acestui Rio Claro, hrănit de zeci de izvoare de pe proprietate, sunt limpezi. Curg lin printre bolovani uriaşi, rotunjiţi, iar adâncimea pare ideală pentru scăldat. Ici-colo se zăreşte câte un norişor de ţânţari, care îmi iau sângele drept miere

Pe mal ne aşteaptă rude sau prieteni de-ai gazdei noastre şi vreo 24 de gărzi de corp cu câteva şalupe. Concepute pentru cursele care, acum ştiu, sunt pasiunea lui Escobar şi a vărului său, Gustavo Gaviria, aceste ambarcaţiuni de oţel ating viteze impresionante şi pot purta peste 12 persoane echipate cu căşti de protecţie, veste de salvare şi antifoane, pentru a le feri de zgomotul asurzitor al motorului, care este închis într-o cuşcă metalică în partea posterioară a caroseriei.

Pornim iute ca gândul, cu Escobar la volanul ambarcaţiunii noastre. Hipnotizat de plăcere, zboară pe râu ferindu-se de obstacole, ca şi cum ar cunoaşte fiecare cotitură şi fiecare piatră, fiecare vârtej mai mic sau mai mare, fiecare copac căzut sau trunchi plutitor. Ar vrea să ne impresioneze cu îndemânarea lui de a ne feri de primejdii pe care doar le întrezărim trecând în zbor pe lângă ele şi care dispar în câteva clipe, asemenea unor năluciri. Excursia aventuroasă durează aproape o oră şi, când ajungem la destinaţie, ne simţim de parcă am fi petrecut o viaţă coborând în rapel pe cataractele Niagarei. Fascinată, îmi dau seama că, în fiecare secundă din ceasul care tocmai a trecut, vieţile noastre au atârnat de îndemânarea acestui bărbat, care pare născut anume pentru a sfida limitele propriei supravieţuiri sau pentru a sări în ajutorul altora, bucurându-se, în felul acesta, de admiraţia, recunoştinţa sau de aplauzele lor. întrucât intensitatea împărtăşită este unul dintre cele mai splendide daruri care se pot oferi celor care îşi trăiesc şi ei viaţa cu simţul aventurii, mă întreb dacă gazda noastră şi-a pus toată priceperea histrionică în slujba unui spectacol emoţionant şi irepetabil, supunându-se doar pasiunii sale de a cuceri primejdia, nevoii de a expune în fiecare clipă nenumăratele forme pe care le îmbracă

generozitatea lui sau ceea ce ar putea fi un amor propriu nemărginit.

Ajungem acolo unde vom lua prânzul şi sunt fericită să mă relaxez în apă, în vreme ce se pregătesc *sancocho* şi cărnurile la grătar. înot pe spate şi, cufundată în propriile gânduri şi vrăjită de frumuseţea văzduhului, nu bag de seamă cum cercurile concentrice ale unui vârtej s-au strâns treptat în jurul meu. Când simt forţa bulboanei reci paralizându-mi picioarele şi sor- bindu-mă spre adâncuri, îmi agit braţele şi îi strig pe logodnicul meu şi pe prietenii care se află pe mal, la vreo 80 de metri depărtare. Crezând că îi invit la scăldat, râd cu toţii, fiindcă nu-şi doresc decât să sărbătorească la un pahar odiseea trăită şi să se încălzească delectându-se cu un delicios prânz cald. Sunt la un pas de moarte, în prezenţa a peste 40 de prieteni şi de gărzi de corp care refuză să privească dincolo de propria comoditate, de mitraliere sau de pahare, când, aproape epuizată, privirea mea o întâlneşte pe cea a lui Pablo Escobar. Doar cel care este mai ocupat, conducând spectacolul şi dând ordine, dirijorul orchestrei, „stăpânul plimbării" - cum s-ar spune, în spaniola columbiană -, bagă de seamă că sunt într-un vârtej din care n-o să scap cu viaţă. Fără să stea pe gânduri, se aruncă în apă şi, în câteva secunde, ajunge la locul în care mă aflu. Folosind mai întâi cuvinte care mă liniştesc, apoi mişcări atât de precise, încât par coregrafiate şi, în cele din urmă, o forţă ce pare să fie îndoită faţă de cea a bulboanei, bărbatul acesta sigur şi curajos mă smulge din ghearele morţii ca pe o pană, ca şi cum fapta aceasta ar fi doar una dintre răspunderile sale de gazdă galantă, ca şi cum ar fi fost imun la o primejdie pe care o alungă, cu mine agăţată mai întâi de mâna lui, apoi de antebraţ şi, în cele din urmă, de piept, în vreme ce Anibal ne priveşte de la depărtare, parcă întrebându-se de ce naiba nu mă desprind de cineva pe care l-am cunoscut abia în

urmă cu câteva ore şi care, cu cinci minute mai devreme, stătea de vorbă cu el.

Când eu şi Escobar atingem fundul apei cu picioarele, ne îndreptăm împleticit spre mal. Mă înşfacă zdravăn de braţ, iar eu îl întreb de ce, dintre atâtea persoane, doar el şi-a dat seama că eram în primejdie de moarte.

-Fiindcă am citit disperarea din ochii tăi. Prietenii tăi şi oamenii mei ţi-au văzut doar braţele agitându-se.

II privesc şi îi spun că nu a fost doar singurul care mi-a văzut spaima, ci şi singurul căruia i-a păsat de viaţa mea. Pare surprins, încă şi mai mult când adaug cu primul zâmbet pe care sunt în stare să-l schiţez după sperietură:

-Acum o să fii răspunzător pentru viaţa mea cât timp o să trăieşti, Pablo...

îmi petrece un braţ protector pe după umeri, care-mi tremură necontrolat. Apoi, cu o expresie zâmbitoare, exclamă: -Cât timp o să trăiesc? Ce te face să crezi că voi muri primul? - E doar o vorbă din popor... Atunci, s-o lăsăm la cât trăiesc eu, ca să fim liniştiţi, iar tu să plăteşti cheltuielile pentru înmormântarea mea!

Râde şi spune că asta se va întâmpla peste un veac, fiindcă întâmplările din ultima oră par să arate că am mai multe vieţi decât o pisică. Pe mal mă las înfăşurată în prosopul pe care-l desfac braţele iubitoare ale lui Aníbal; e călduţ şi uriaş, astfel încât mă împiedică să zăresc ceea ce el nu vrea să descopăr în ochii lui.

Carnea la grătar este pe măsura celei din Argentina, iar locul în care luăm prânzul este, efectiv, de vis. Ceva mai retrasă faţă de restul grupului, contemplu în tăcere umbrişul stufos, cu ochii unei Eve iertate dinaintea celei de-a doua vederi a paradisului. în anii ce au urmat aveam să recompun în amintire, în repetate rânduri,

frumoasa construcţie din tec orientată spre zona mai liniştită a acelui Río Claro, devenit pentru mine lac de smaralde, şi spre desişul de pe malul opus, cu soarele strălucind pe fiecare frunză şi pe aripile fluturilor. Multe luni mai târziu aveam să-l rog pe Pablo să ne întoarcem acolo, dar el avea să-mi spună că nu mai e cu putinţă deoarece zona colcăia de luptători de gherilă. Apoi, după o zi oarecare şi după alte două decenii, aveam să înţeleg sau să accept, în sfârşit, că nu trebuie să te întorci în locurile splendid de frumoase unde, cândva, ai simţit o fericire intensă preţ de câteva ore, fiindcă nu mai eşti acelaşi şi tot ce rămâne este nostalgia culorilor şi, mai ales, a hohotelor de râs.

Totul, la Hacienda Napoles, pare să fie de dimensiuni colosale. Acum ne aflăm lângă Rolligon, un tractor uriaş cu roţi de un diametru de aproape doi metri, cu o cabină la înălţime în care încap vreo cincisprezece persoane şi o forţă comparabilă cu cea a trei elefanţi.

-Pariu că nu-i faci faţă, Pablo! strigăm, arătând spre un copac cu trunchi nu foarte gros.

-Pariu că şi pe ăsta îl doborâm! strigă Escobar, încântat, culcând la pământ fără pic de milă bietul copac, cu argumentul că tot ceea ce nu-i opune rezistenţă nu merită să trăiască şi trebuie să se transforme în pulbere ca să devină hrană.

Pe drumul de întoarcere la vilă trecem pe lângă un automobil ciuruit de gloanţe, care pare să fie un Ford de la sfârşitul anilor 1920.

-E automobilul lui Bonnie şi Clyde! ne informează, mândru.

II întreb dacă e al cuplului sau dacă e cel din film, iar el îmi răspunde că e originalul, deoarece nu cumpără falsuri. Când comentăm, cu toţii, că pare ciuruit de mitraliere, Escobar ne lămureşte că cei şase poliţişti care i-au prins pe amanţi pentru a încasa recompensa au tras cu mitralierele mai bine

de o oră şi au lăsat, în jurul maşinii, peste 100 de cartuşe.Clyde Barrow, „Robin Hood al Americii", era, în 1934, inamicul public numărul unu al guvernului american. Jefuia bănci şi, cu patru luni înainte de moartea sa, a pus la cale, cu succes, evadarea mai multor membri din banda sa. Bonnie Parker îl însoţea în atacuri, dar n-a participat niciodată la asasinarea poliţiştilor, crime care au devenit tot mai numeroase **VIRGINIA VALLEJO**
pe măsură ce urmărirea se înteţea prin tot mai multe state, iar valoarea recompensei creştea. Când au murit, ea avea 24 de ani, iar el, 23. Trupurile goale ale celor doi au fost expuse dinaintea a sute de fotografi, pe podeaua de la morgă, un spectacol care a trezit proteste înflăcărate nu doar din pricina caracterului său morbid, ci şi din pricina zecilor de răni de gloanţe de pe trupul tinerei, a cărei singură crimă şi al cărei unic destin fuseseră să-l iubească pe eternul fugar din calea justiţiei. Bonnie şi Clyde au fost primul cuplu din lumea infractorilor imortalizat în literatură şi film, iar legenda lor i-a transformat într-o adevărată versiune modernă a lui Romeo şi a Julietei. Douăzeci de mii de persoane au însoţit cortegiul funerar al lui Bonnie care, la hotărârea mamei sale, nu a putut fi înmormântată alături de Clyde, aşa cum îi fusese dorinţa.

Când ne apropiem de vilă, zărim, staţionată pe poarta enormă, asemenea unui uriaş fluture echilibrist, o avionetă monomotor vopsită în alb. Escobar încetineşte şi se opreşte. Aud cum deasupra noastră se deschide o trapă şi, cu coada ochiului, bag de seamă că însoţitorii mei se retrag în lateral şi în spatele automobilului. în fracţiuni de secundă, conţinutul câtorva bidoane de apă rece ca gheaţa se revarsă peste mine, năucindu-mă, lăsându-mă fără răsuflare şi pe jumătate înecată. Când îmi recapăt graiul, reuşesc doar să întreb, dârdâind de frig:

-Vechitura aia de început de secol era aeroplanul lui Lindbergh sau al Ameliei Earhart, Pablo?

-E chiar al meu şi mi-a adus mult noroc, aşa cum ai avut tu când ţi-am salvat viaţa. Ha, ha, ha, ha, ha, ha! întotdeauna primesc înapoi favorurile pe care le fac, iar tu ai fost „botezată"! Acum suntem chit, draga mea Virginia! exclamă hohotind, în vreme ce acoliţii săi se amuză pe seama celor întâmplate.

în seara aceea, în timp ce mă aranjez pentru cină, cineva bate foarte discret la uşa camerei mele. Crezând că e fetiţa lui Anibal, îi spun să intre; însă persoana care îşi vâră timid capul fără a da drumul clanţei este tocmai gazda noastră. Pe un ton îngrijorat, care pretinde a fi sincer, îmi cere scuze şi mă întreabă cum mă simt. Răspund că mă simt mai curată ca niciodată, fiindcă în ultimele douăsprezece ore m-am văzut silită să fac cinci băi la temperaturi diferite. El râde, uşurat, iar eu îl întreb de animale, pe care nu le-am văzut pe nicăieri în timpul plimbării.

-Ah, animalele... îţi mărturisesc că în grădina mea zoologică nu există animale de pradă: le-ar înfuleca pe celelalte, care sunt greu de importat... pe cale legală. Dar, dacă mă gândesc mai bine, mi s-a părut totuşi că zăresc o panteră furioasă, dârdâind de frig şi udă leoarcă, sub o avionetă, şi trei tigroaice în salon, cam acum zece minute. Ha, ha, ha!

Şi dispare. Dându-mi seama că toată tărăşenia cu pista de aterizare a fost un montaj, nu pot să nu mă gândesc, zâmbind cu neîncredere, că priceperea acestui om de a pune la cale farse este comparabilă doar cu îndrăzneala lui. Când intru în salon, bronzată şi radiind în tunica mea de mătase turcoaz, Aníbal îmi laudă înfăţişarea şi exclamă, de faţă cu toată lumea:

-E singura femeie din lume care se trezeşte întotdeauna proaspătă ca un trandafir. E ca şi cum aş vedea un miracol al Facerii în fiecare dimineaţă...

-Uită-te la ei, îi zice Rafael Urraza lui Escobar, cele două simboluri sexuale laolaltă...

Pablo ne cercetează cu un zâmbet, apoi îşi aţinteşte privirea asupra mea, iar eu plec ochii.

Când ne întoarcem în camera noastră, Aníbal comentează, cu voce scăzută:

-Un tip capabil să aducă trei girafe de contrabandă din Kenya până aici e capabil să introducă tone de orice marfă în Statele Unite!

-Cum ar fi tone de ce anume, dragul meu?

-De cocaină. Pablo este Regele Cocainei, iar cererea este atât de ridicată, încât e pe cale să devină cel mai bogat om din lume! exclamă, ridicând din sprâncene, în semn de admiraţie.

Comentez că aş fi jurat că stilul lui de viaţă era finanţat din activităţi politice.

-Nu, scumpa mea, e tocmai invers: finanţează întreaga politică din aşa ceva!

închizând ochii pe jumătate, topit de plăcere după cea de-a patruzecea doză de peste zi, îmi arată un pacheţel de cocaină de 50 de grame, primit în dar de la Pablo.

Sunt istovită şi mă cufund într-un somn adânc. Când mă scol a doua zi, Anibal este tot aici, dar pacheţelul a dispărut. Are ochii

injectaţi şi mă priveşte
cu nesfârşită tandreţe.
Eu ştiu doar că-l iubesc

.ASPIRAŢII LA PREŞEDINŢIE

Câteva săptămâni mai târziu, Aníbal primeşte un telefon de la Escobar. Parlamentarul vrea să ne invite să cunoaştem moşia şi grădina zoologică a bunului său prieten şi asociat în proiectul social Medellín sin Tugurios[1], Jorge Luis Ochoa, aflate în apropierea coastei caraibiene a Columbiei. Pablo trimite un avion după noi şi, la aterizare, băgăm de seamă că ne aşteaptă deja şi că este însoţit doar de echipajul avionului său. Acum nu joacă rolul de gazdă, aşadar este limpede că a venit să ni se alăture ca invitat al grupului care, şi de această dată, o include pe prietena noastră Ángela. Nu i-am putut lua pe copiii lui Aníbal, deoarece mama lor a reacţionat cu oroare sinceră auzind povestirea aventurilor trăite la Hacienda Nápoles şi i-a interzis categoric să mai ia copiii cu noi, „pentru a petrece la sfârşit de săptămână cu persoane extravagante, îmbogăţite peste noapte".Şoseaua care duce de la aeroport către comuna unde se află moşia e foarte puţin circulată. După câteva minute de drum sub un soare nemilos, cu Escobar la volanul vehiculului decapotabil, ajungem la un post de control unde se plăteşte o taxă de drum echivalentă cu trei dolari americani. Şoferul încetineşte, îl salută pe taxator cu un zâmbet larg şi merge drept mai departe, fără rezerve şi cu viteză redusă, lăsându-l stupefiat pe băiatul care, mai întâi, rămâne cu gura căscată şi cu bonul în mână, apoi o rupe la fugă după noi, agitând în zadar din braţe şi făcându-ne semne să ne oprim. Surprinşi, îl întrebăm pe Pablo de ce n-a plătit taxa de autostradă.

-Fiindcă nu plătesc, dacă nu sunt poliţişti în gheretă. Respect autorităţile doar când sunt

1 **Medellín fără barăci (n.tr.)**

înarmate! exclamă triumfător pe tonul unui învăţător care le dă o lecţie micilor săi elevi.

Cei din familia Ochoa sunt cunoscuţi crescători şi exportatori de cai campioni; mii de asemenea animale se află pe moşia La Loma, în apropiere de Medellin, gospodărită de capul familiei, Fabio. Pe această moşie, La Veracruz, se cresc tauri de coridă şi, cu toate că dimensiunile sale sau ale grădinii zoologice nu se pot compara cu cele de la Hacienda Nápo- les, vila e frumos decorată şi pretutindeni se zăresc maşinuţe electrice Ferrari sau Mercedes, galbene şi roşii, care sunt visul multor copii. Cel mai mare dintre cei trei fraţi Ochoa, Jorge Luis, este un bărbat afabil, de-o seamă cu Pablo, căruia prietenii îi spun „El Gordo", şi este însurat cu o femeie înaltă şi frumoasă, María Lía Posada, verişoară cu doamna ministru a comunicaţiilor, Noemí Sanin Posada. Deşi Jorge nu face paradă de calităţile electrizante ale lui Escobar când are chef de distracţie, sare în ochi faptul că cei doi sunt legaţi de o mare afecţiune şi de un respect profund, născut dintr-o loialitate pusă la încercare în repetate rânduri, de-a lungul anilor.

Când ne luăm rămas-bun, îi mărturisesc lui Jorge dorinţa mea de a-i cunoaşte faimoşii cai campioni. Cu un zâmbet larg, îmi

promite că va programa ceva special în curând şi că nu voi fi dezamăgită

.Ne întoarcem la Medellin cu unul dintre avioanele lui Escobar şi, cu toate că eforturile sale de a o cuceri pe Angelita nu au dat nici acum rezultate, cei doi par să fi devenit foarte buni prieteni. Medellin este Oraşul Eternei Primăveri, iar pentru *paisas* mândrii săi locuitori, este capitala departamentului, capitala industrială a ţării şi capitala lumii. Stăm la Hotelul Intercontinental, aflat în frumosul cartier El Poblado, în apropiere de vila-birou a lui Pablo şi Gustavo, proprietate a directorului general al metroului din Medellin, foarte bun prieten cu amândoi. Această parte a oraşului se caracterizează prin străzi nesfârşite care şerpuiesc printre coline înveşmântate într-o exuberantă vegetaţie semitropi- cală. Pentru vizitatorii asemenea nouă, obişnuiţi cu străzile drepte din Bogotá, numerotate precum cele din New York, acesta e un adevărat labirint. *Paisas*, în schimb, le străbat cu viteză la deal şi la vale, prin cartierele rezidenţiale înconjurate de copaci şi grădini şi prin centrul zgomotos al oraşului.

-Azi e duminică şi toată lumea se duce la culcare devreme, aşa că, la miezul nopţii, vă voi invita la o plimbare în viteză cu automobilul lui James Bond, anunţă Pablo.

Când ne prezintă bijuteria colecţiei sale, suntem profund dezamăgiţi. Deşi nu este un Aston Martin şi prezintă nenumărate detalii care-i trădează anonimatul automobilistic, tabloul de bord

este presărat cu butoane. Văzând curiozitatea zugrăvită pe chipurile noastre, proprietarul cel mândru începe să înşire calităţile a ceva ce nu ar fi putut fi conceput decât cu gândul la poliţie.

-Ăsta ridică o perdea de fum care-i sileşte pe urmăritori să se oprească; ăsta eliberează gaz lacrimogen care-i face să tuşească şi să caute apă cu disperare; ăla picură ulei ca să-i facă să patineze în zigzag şi să cadă în hău; iar ăsta aruncă sute de cuie şi de piuneze ca să le spargă anvelopele; ăsta este un aruncător de flăcări care se activează după butonul care împroaşcă benzină; ăla aprinde explozivele, iar de o parte şi de alta se află mitralierele, pe care azi le-am demontat prevăzător, gândindu-mă că maşina ar putea ajunge pe mâinile vreunei pantere stăpânite de dorinţa de răzbunare. A! În eventualitatea în care toate cele de mai devreme dau greş, ultimul buton emite un sunet la o frecvenţă care sparge timpanele. Haideţi să facem o demonstraţie a utilităţii practice a comorii mele; din păcate, doar doamnele şi Ángela, care va fi copilotul meu, încap în maşina lui Bond. Bărbaţii şi Virginia vor merge în urma noastră.

Porneşte foarte lent, pe când noi pornim în viteză. După câteva minute, îl vedem prinzându-ne din urmă ca vântul şi ca gândul. Nu ştim dacă trece zburând pe deasupra noastră, dar câteva secunde mai târziu, se află în faţă. încercăm în repetate rânduri să-l depăşim, dar, de fiecare dată când suntem la un pas de a reuşi, accelerează şi se pierde pe după cotiturile străzilor pustii din El Poblado pentru a reapărea în cel mai neaşteptat moment. Mă rog la Dumnezeu să nu-i iasă în cale nici un vehicul, fiindcă va sări peste parapetul şoselei, dându-se peste cap, sau va fi strivit de asfalt. Jocul se prelungeşte preţ de aproape o oră şi, când facem pauză ca să ne tragem sufletul, automobilul lui Escobar răsare zgomotos din umbre

şi ne învăluie într-un nor de fum care ne sileşte să ne oprim. Ne ia câteva minute să găsim drumul şi când, în cele din urmă, reuşim, trece pe lângă noi ca o săgeată şi ne trezim învăluiţi în nori de gaz de eşapament, care par să devină din ce în ce mai mari, cu fiecare secundă care trece. E ca şi cum vapori de acid sulfuric ne-ar pârjoli gâtlejul şi ar urca pe nări în sus pentru a ne înceţoşa vederea şi a ne îneca fiecare circumvoluţiune a creierului. Tuşim şi la fiecare înghiţitură de aer otrăvit senzaţia de arsură sporeşte. în spate, auzim gărzile de corp văitându-se, pe când, din depărtare, răsună hohotele de râs ale ocupanţilor automobilului lui James Bond, care a părăsit locul cu 200 de kilometri la oră.

Pe marginea drumului, nu ştiu cum, dăm peste un hidrant. Băieţii lui Escobar coboară în grabă din maşini, blestemând şi împiedicându-se unii de alţii, în vreme ce se ceartă pentru o gură de apă. Văzându-i plângând, mă trag la o parte şi, ca să le dau un exemplu, mă aşez ultima la rând. Apoi îmi înfig mâinile în şolduri şi, cu firicelul de voce care mi-a rămas, strig la ei cu tot dispreţul de care mă simt în stare:

-Fiţi bărbaţi, ce drăcia dracului! Se pare că singurul om curajos de aici sunt eu, o femeie! Nu vă e ruşine? Păstraţi-vă demnitatea! Parcă sunteţi nişte fetiţe!

Pablo şi complicii săi se întorc şi, dând cu ochii de această scenă, izbucnesc în hohote de râs. Ne jură în repetate rânduri că a fost vina copilotului, fiindcă el l-a autorizat să arunce înspre noi doar perdeaua de fum, în vreme ce afurisitul, fără a se opri din râs, mărturiseşte că „a apăsat din greşeală butonul pentru gaz lacrimogen". Apoi, pe un ton milităresc, el le porunceşte oamenilor săi:

-Păstraţi-vă demnitatea! Parcă sunteţi nişte fetiţe! Şi lăsaţi doamna să treacă!

Tuşind şi înghiţindu-mi lacrimile, îi spun că le cedez rândul „domnişoarelor" şi că o să beau apă la hotel, care se află la două minute depărtare. Adaug că biata lui rablă este doar un sconcs puturos şi-mi iau la revedere.

într-o altă călătorie la Medellin, în a doua jumătate a anului 1982, Anibal mi-a prezentat un şef foarte diferit de Pablo şi de asociaţii săi, numit Joaquin Builes. „Joaco" este leit Pancho Villa[1], iar familia lui se trage din monseniorul Builes. Este extrem de bogat, foarte simpatic şi se laudă că ar fi teribil de afurisit, „cu adevărat al dracului, nu ca Pablito", şi că a comandat asasinarea a sute şi sute de persoane prin vărul său Miguel Ángel, atât de multe, încât păreau să însumeze întreaga populaţie a unei comune din Antioquia. Eu şi Aníbal nu credem o iotă, dar Builes izbucneşte în hohote de râs şi jură că e adevărat.

-Joaco e o cutie muzicală, aveam să-l aud spunând, mai târziu, pe Pablo, dar este atât de zgârcit, încât preferă să piardă o după-amiază întreagă încercând să-ţi vândă un covor persan, pentru a câştiga 1 000 de dolari, decât să investească acelaşi timp şi efort în a expedia 500 de kilograme de cocaină care i-ar permite să deschidă zece magazine de covoare.

La acea întrevedere plăcută cu Joaco, Aníbal şi cu „El Cantautor" (Rafael Urraza),

1 **Francisco „Pancho" Villa (1878-1923), general mexican, una dintre figurile de seamă ale Revoluţiei Mexicane (1910-1920) (n.tr.)**

aflu că Pablo, pe când era doar un tinerel, îşi începuse cu succes cariera politică în calitate de hoţ de lespezi funerare. După ce pilea numele defuncţilor de pe ele, el şi asociaţii săi le vindeau ca noi. Şi nu o dată, ci de mai multe ori. Mie toată povestea mi se pare ridicolă, fiindcă mi-i închipui pe toţi acei *paisas* avari răsucindu-se în mormânt aflând că moştenitorii lor au

plătit o avere pe o lespede care nici măcar nu e de mâna a doua, ci de a treia sau a patra. îi aud, de asemenea, vorbind cu admiraţie despre indiscutabilul şi lăudabilul talent al lui Escobar de a demonta în câteva ore automobile furate, orice marcă, pentru a le vinde mai apoi pe bucăţele, drept „piese de schimb cu reducere". în sinea mea, îmi spun că aceste cunoştinţe

enciclopedice în materie de mecanică auto de care dă dovadă parlamentarul supleant i-au îngăduit să comande acel produs „exclusiv, unic, lucrat în întregime manual", maşina lui James Bond

.Cineva comentează că noul nostru prieten a fost, de asemenea, un fel de pistolar în timpul conflictelor Marlboro, dar, când întreb ce înseamnă asta, nimeni nu ştie să mă lămurească şi toţi schimbă subiectul. îmi închipui că trebuie să fi fost un fel de spărgător de tutungerii - fiindcă 1 000 de pachete de Marlboro de contrabandă cântăresc, categoric, mai puţin decât o lespede funerară - şi conchid că viaţa lui Pablito chiar seamănă cu sloganul de la ţigaretele Virginia Slims: *You've come a long way, baby!*[1]

Câteva zile mai târziu, primim o invitaţie de la fraţii Ochoa să facem o călătorie la Cartagena. Acolo ne aşteaptă una dintre nopţile cele mai extraordinare pe care-mi amintesc să le fi trăit. Suntem cazaţi în apartamentul prezidenţial la

1 **„Ai ajuns departe, scumpo!" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

hotelul Hilton Cartagena şi, după ce luăm cina la cel mai bun restaurant din oraş, ne pregătim pentru ceea ce Jorge şi familia sa doresc să ne dăruiască, în ideea de a respecta promisiunea făcută cu câteva zile în urmă: o plimbare pe străzile oraşului - în centrul vechi şi în zona nouă, în trăsuri trase de cai aduşi din La Loma.

Scena pare ruptă din O *mie şi una de nopţi*, ticluită de un şeic arab cu ocazia nunţii singurei sale fiice, pusă în scenă de un regizor la Hollywood, pe potriva fastului unei petreceri la
0 impozantă moşie mexicană de secol al XlX-lea.

Trăsurile trase de cai nu sunt asemenea celor din Cartagena sau New York şi nici măcar ca ale unui *Grande de Espana* la Feria de Sevilla. Acestea au două felinare care încadrează un vizitiu în uniformă, impecabil, dar fiecare dintre cele patru trăsuri este trasă de şase percheroni campioni, albi ca zăpada, împodobiţi şi cu pieptul scos în afară, asemenea cailor de la trăsura Cenuşăresei, mândri nevoie mare de proporţiile şi de frumuseţea lor uluitoare. Tropotind cu stricteţea profundă şi senzuală a 24 de *bailaores* de flamenco, înaintează în sincron pe străzile istorice. Pablo ne informează că fiecare valorează un milion de dolari, însă, din punctul meu de vedere, emoţia pe care o simt preţuieşte tot aurul din lume. Priveliştea trezeşte o undă de uimire printre cei care o urmăresc: oameni care se arată la balcoanele albe ale vechiului oraş, turişti încântaţi, bieţi vizitii de-ai locului, toţi urmăresc cu gura căscată defilarea ostentativă.

Nu ştiu dacă spectacolul a fost pus la cale în virtutea generozităţii lui Jorge faţă de asociatul lui şi faţă de noi sau la sugestia subtilă a lui Pablo, cu speranţa de a reuşi să o seducă pe Angelita cu ceva atât de romantic şi de unic sau pentru a-şi exprima recunoştinţa faţă de familia Ochoa, pentru curajul, strategia şi rezultatele obţinute de Escobar când a

avut loc răpirea şi apoi operaţiunea de salvare a surorii lui Jorge, în urmă cu un an. Ştiu doar că nici unul dintre marii magnaţi columbieni pe care îi cunosc n-ar putea organiza vreodată, la nunta unei fiice, un asemenea spectacol superb, precum cel pe care această familie s-a priceput să ni-l ofere, cu o eleganţă de netăgăduit.

La sfârşit de săptămână, am făcut o călătorie la Santa Marta, aflată în Marea Caraibilor, leagăn al legendarei *Samarían Gold*. Acolo i-am cunoscut pe fraţii Dávila, regii marijuanei. Spre deosebire de regii cocainei, care, cu puţine excepţii, precum familia Ochoa, provin din familii în clasa de jos sau din cea mijlocie, familia Dávila face parte din vechea aristocraţie latifundiară de pe coasta Atlanticului. Spre deosebire de *coqueras*[1], care sunt puţin atrăgători - sau, cum ar spune Aníbal, „cu trăsături grosolane" -, aproape toţi aceşti bărbaţi sunt înalţi şi chipeşi, deşi au ceva rudimentar; unele femei din familie s-au căsătorit cu personalităţi precum preşedintele López Pumarejo, fiul preşedintelui Turbay, şi Julio Mario Santo Domingo, cel mai bogat bărbat din Columbia.

Aníbal îmi spune că aeroportul din Santa Marta se închide la şase după-amiaza, dar familia Dávila se bucură de
0 asemenea influenţă, încât se deschide anume pentru ei peste noapte. în felul acesta pot trimite fără probleme avioane care transportă ceea ce se spune că ar fi cea mai bună marijuana din lume. îl întreb cum reuşesc şi îmi spune că „ungând" pe toată lumea: turnul de control, poliţia şi câte un ofiţer din marină. Cum deja îi cunosc pe mulţi dintre prietenii lui proaspăt îmbogăţiţi, comentez:

1 **Cultivatori de arbuşti de coca şi producători de cocaină (n.tr.)**

-Credeam că toţi traficanţii de droguri au propria pistă de aterizare la moşie…

-Nu, scumpete. Doar cei mai mari! Din *marimba*[1] nu se câştigă aşa de bine şi deja îi face mare concurenţă cea adusă din Hawaii. Să nu crezi că e ceva la îndemâna tuturor, ca să-ţi deschizi propria pistă ai nevoie de o sumedenie de aprobări. Ştii câtă hârţogăraie trebuie să învârţi ca să obţii un număr de înmatriculare pentru o maşină în ţara asta, nu? înmulţeşte numărul procedurilor cu o sută şi vei obţine un număr de înmatriculare pentru un avion; apoi, înmulţeşte-le din nou cu o sută şi vei obţine aprobarea pentru o pistă particulară.

îl întreb, atunci, cum de Pablo a reuşit să aibă propria pistă şi flotă de avioane, să scoată din ţară tone de cocaină, să aducă girafe şi elefanţi din Africa şi să strecoare vehicule Rolligon şi iahturi de şase metri înălţime, toate acestea prin contrabandă.

-în domeniul lui nu există concurenţă, iar el e cel mai bogat dintre toţi deoarece, scumpa mea, e un Jumbo: îl are la mână pe omul-cheie de la Direcţia Aeronautică Civilă, un tinerel, fiul unuia dintre primii traficanţi de droguri… Un tip, Uribe, văr cu fraţii Ochoa… Álvaro Uribe, mi se pare. De ce crezi că toţi indivizii ăştia finanţează campaniile candidaţilor la preşedinţie? Crezi că vor doar să dea mâna cu noul preşedinte? Nu fi atât de naivă!

-Ca să vezi unde-a ajuns băiatul! Probabil că toţi indivizii ăştia îl curtează.

-Asta-i viaţa, draga mea: faima rea se petrece, arginţii rămân.

Zilele acelea au fost stropite cu vin şi presărate cu trandafiri, miere şi râsete, cu prietenii adorabile. Totuşi, nimic nu durează o veşnicie, iar

1 **Marijuana (n.tr.)**

într-o bună zi, acordurile cântecului se sting la fel de brusc pe cât au început.

Din pricina dependenţei lui Aníbal, care părea să sporească cu fiecare pacheţel de cocaină primit de la Pablo, declaraţiile publice de dragoste şi dovezile de afecţiune au fost înlocuite, treptat, de cele mai absurde şi stânjenitoare scene de gelozie. Rezervate, înainte, necunoscuţilor, acum au loc de faţă cu prietenii comuni şi cu admiratorii mei. După fiecare ceartă, urmată de o despărţire de 48 de ore, Aníbal caută consolare în braţele unei foste iubite, ale două luptătoare în noroi sau ale trei *bailaoras* de flamenco. în a treia zi mă imploră să mă întorc la el; ore de rugăminţi fierbinţi, zeci de trandafiri şi o lacrimă fugară reuşesc să-mi învingă împotrivirea... Şi totul o ia de la capăt.

într-o seară, în vreme ce stăm de vorbă cu ceilalţi într-un bar elegant, iubitul meu scoate un revolver şi-l aţinteşte spre doi admiratori care îmi ceruseră un autograf. Când, aproape o oră mai târziu, prietenii noştri reuşesc să-i ia arma, îi rog să mă însoţească acasă. De această dată, când Aníbal mă sună, încercând să justifice cele întâmplate, îi spun:

-Dacă renunţi azi la cocaină, o să am grijă de tine şi-o să te fac fericit pentru tot restul vieţii. Dacă nu, te părăsesc din clipa asta.

-Dar, scumpa mea... Trebuie să înţelegi că nu pot trăi fără „albă-ca-zăpada" şi că n-o să renunţ la ea niciodată! -

Atunci, nu te mai iubesc. Până aici ne-a fost. Astfel, cât ai clipi, în prima săptămână din ianuarie ne-am spus adio

.în 1983, în Columbia nu există, deocamdată, canale private de televiziune. Fiecare guvernare alocă spaţiile prin licitaţie producătorilor privaţi, iar TV Impacto - compania pe care o deţin împreună cu renumita reporteră Margot Ricci - a primit mai multe spaţii în intervale A A şi B. însă Columbia trece printr-o perioadă de recesiune economică şi marile companii fac reclame doar în spaţiile AAA, adică de la 7 la 9 şi jumătate seara. La un an după ce ne-am început activitatea, din lipsă de fonduri suficiente pentru a acoperi costurile Institutului Naţional de Radio şi Televiziune, practic toate companiile media de mici dimensiuni sunt în pragul falimentului. Margot propune să ţinem o şedinţă ca să hotărâm ce vom face, dar, când ajunge luni la birou, primul lucru pe care mi-l spune este:

-E adevărat că Anibal a tras în tine vineri?

îi răspund că, dacă ar fi fost aşa, aş fi la cimitir sau la spital, nu la birou.

-Asta se zvoneşte în tot oraşul! exclamă pe un ton care dă de înţeles că vorbele altora atârnă mai greu decât ceea ce-i văd ochii.

Răspund că nu pot schimba realitatea doar pentru a le face pe plac celorlalţi. Adaug că, deşi Anibal nu a tras cu arma, l-am părăsit pentru

totdeauna şi am plâns necontenit în ultimele trei zile.

-în sfârşit! Ce uşurare! Acum pregăteşte-te să plângi cu adevărat, fiindcă avem datorii în valoare de 100 000 de dolari, în ritmul ăsta, peste câteva săptămâni va trebui să vând apartamentul, maşina, copilul! Fireşte că, înainte de a-mi vinde propriul copil, o să te vând pe tine beduinului cu cele cinci cămile, fiindcă nu ştiu cum ieşim din încurcătura asta

!Cu opt luni înainte, la o invitaţie din partea guvernului israelian, eu şi Margot călătoriserăm în Israel şi apoi vizitaserăm Egiptul, pentru a vedea piramidele. Pe când ne aflam în bazarul din Cairo, tocmindu-ne pentru un colier de turcoaze, un beduin sfrijit şi fără dinţi, de vreo 70 de ani, cu toiag de păstor şi duhnind a capre, mă urmărea cu priviri lascive, dându-ne ocol agitat şi străduindu-se să atragă atenţia vânzătorului. După ce a schimbat câteva cuvinte cu bătrânul, vânzătorul i s-a adresat lui Margot în engleză, cu cel mai fermecător zâmbet al său:

- Domnul bogat doreşte să-i dăruiască tinerei colierul. Şi nu doar atât: doreşte să se însoare cu ea şi să se tocmească de îndată pentru zestre. E dispus să ofere, în schimbul ei, cinci cămile!

Jignită de cifră, dar teribil de amuzată din pricina unei asemenea propuneri, îi transmisesem lui Margot să ceară pentru mine măcar 30 de cămile şi să-i spună mumiei aceleia din a IV-a Dinastie că tânăra nu mai era neprihănită: fusesem căsătorită, şi nu doar o dată, ci de două ori. Exclamând că doar un şah are 30 de cămile, bătrânul alarmat o întrebase pe Margot dacă îngropasem deja doi soţi. După ce-i zâmbise cu înţelegere curtezanului meu şi îmi şoptise să mă pregătesc să o iau la fugă, asociata mea i se adresase vânzătorului cu o expresie triumfătoare:

- Spuneţi-i domnului bogat că domnişoara nu i-a îngropat. Tinerica asta de 32 de ani s-a descotorosit deja de doi soţi cu 20 de ani mai tineri decât el, de 20 de ori mai arătoşi şi de 20 de ori mai bogaţi!

După care ne-am pierdut prin mulţime, în vreme ce bătrânul ne urmărea urlând ceva în arabă şi agitând furios toiagul prin aer. Am tot râs până am ajuns la hotel şi am admirat din camera noastră,

fericite, legendarul Nil de culoarea jadului strălucind în lumina stelelor.

Beduinul îmi aminteşte de un colecţionar de dromaderi care nu e nici septuagenar, nici furios, nici puturos, nici ştirb. Şi îi spun lui Margot:

-Cunosc pe cineva care are mai mult de cinci cămile, care mi-a mai salvat o dată viaţa şi care ne-ar putea salva şi compania. - Şah sau proprietar de circ? întreabă ea, ironică.

- Şah cu 30 de cămile. Dar, mai întâi, trebuie să cer părerea cuiva.

îl sun pe „El Cantautor", îi explic că eu şi Margot suntem la un pas de sechestru şi îi spun că am nevoie de numărul de telefon al lui Pablo, ca să îl rog să ne ofere reclame pentru una dintre companiile sale sau să-i vând compania noastră de producţie.

-Singura companie a lui Pablo pe care o cunosc şi care îşi face reclamă e Coca-Cola! Totuşi, vorbim despre genul de probleme pe care lui îi place să le rezolve dintr-o trăsătură de condei... Stai cuminte unde eşti, că o să te sune imediat.

Câteva minute mai târziu, îmi sună telefonul. După un dialog scurt, mă duc la biroul asociatei mele şi îi spun, cu cel mai radios zâmbet al meu:

- Margarita: parlamentarul Escobar Gaviria e la telefon şi doreşte să ştie dacă suntem de acord să trimită un avion după noi mâine, la trei după-amiaza.

La întoarcerea de la Medellin, găsesc o invitaţie la cină din partea Olguitei şi a lui „El Cantautor". Ea e dulce şi fină, el este cel mai simpatic şi mai deschis andaluz din întreaga lume. Când ajung la ei, nici nu apuc să mă aşez, că Urraza mă întreabă cum a mers totul. îi răspund că, mulţumită spaţiului publicitar pentru reclama la Bicicletas Osito pe care ne-a ofe- rit-o Pablo, vom putea plăti toate datoriile companiei şi că

săptămâna viitoare mă voi întoarce să înregistrez cu el o emisiune la groapa de gunoi a comunei.

-Pentru banii ăştia sunt în stare să mănânc şi gunoiul! O să se transmită la televizor? Să fiu al naibii!

II lămuresc că orice reporter face în fiecare săptămână interviuri cu cel puţin şase membri insipizi ai Congresului, iar Pablo este deputat; supleant, într-adevăr, dar parlamentar. Şi adaug:

-Este pe cale să dăruiască 2 500 de case „locuitorilor" de la groapa de gunoi şi tot atâtea celor din barăci. Dacă în Columbia asta nu e ştire, îmi retez o mână!

Vrea să ştie dacă Pablo a solicitat întâlnirea drept condiţie şi îi spun că nu: eu cerusem asta drept condiţie pentru a accepta reclama, el voia doar un spaţiu de cinci minute. Adaug că simt o asemenea recunoştinţă pentru generozitatea lui şi o asemenea admiraţie pentru ceea ce reuşeşte să facă în cadrul proiectului Medellín sin Tugurios, încât o să-i acord întreaga oră rezervată emisiunii mele de luni, de la 6 la 7 seara, care se va emite peste trei săptămâni.

-Ai obrazul gros! Şi mi se pare că Pablo e interesat de tine...

Răspund că pe mine mă interesează doar să-mi salvez compania şi să-mi văd mai departe de carieră, fiindcă este tot ce am.

-Dacă Pablo se îndrăgosteşte de tine şi tu, de el, cum cred că se poate întâmpla, nu va trebui să-ţi mai faci griji pentru carieră, viitor sau pentru afurisita de televiziune! O să-mi fii recunoscătoare tot restul vieţii, crede-mă...

Râzând, îi spun că n-o să se întâmple una ca asta; am şi acum inima zdrobită, iar Pablo a fost întotdeauna fascinat de Ángela.

-Nu ţi-ai dat seama că era doar o joacă de copii? Ea e genul de fată care o să fie întotdeauna îndrăgostită de vreun jucător de polo. Pablo ştie că Angelita nu e pentru el, fiindcă nu e idiot... Are aspiraţii politice foarte înalte şi are nevoie de o femeie adevărată, elegantă, care să ştie să vorbească în public, nu de un fotomodel sau de o fată din clasa lui socială, ca ultima

iubită... Ştii că i-a lăsat
două milioane de
dolari? Ce nu i-ar oferi
unei prinţese ca tine
cineva care vrea să fie
preşedinte şi care, la
33 de ani, e pe cale să
devină unul dintre cei
mai bogaţi oameni din
lume

?Comentez că bărbaţilor atât de bogaţi le-au plăcut dintot- deauna fetele foarte tinere, iar eu am deja 33 de ani.

-Nu mai spune tâmpenii, arăţi de 25! Iar miliardarilor le-au plăcut întotdeauna femeile senzaţionale, care au prezenţă, nu fetişcanele care n-au despre ce vorbi şi nu ştiu să facă dragoste! Eşti un simbol sexual şi te mai aşteaptă 20 de ani de frumuseţe. La ce-ţi trebuie mai mult? Ştii vreun bărbat căruia să-i pese de vârsta Sophiei Loren, neroado? Eşti o *professional beauty*[1] a acestei ţări, o femeie rasată, ceva ce Pablo n-a avut niciodată! Şi eu, care te credeam femeie deşteaptă...

Pentru a încheia tirada cu cireaşa de pe tort, exclamă îngrozit:

- Şi dacă ai de gând să te duci la groapa de gunoi în Gucci şi Valentino, te previn că n-o să reuşeşti să scoţi mirosul mai devreme de-o săptămână! Habar n-ai ce e acolo...

[1] „O profesionistă frumoasă" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

CERE-MI ORICE VREI!

Seamănă cu duhoarea a 10 000 de leşuri pe un câmp de bătălie, la trei zile după o înfrângere istorică. începe să se simtă de la kilometri depărtare, înainte să ajungem. Groapa de gunoi din Medellin nu e un munte îngropat în gunoi, ci un munte alcătuit din milioane şi milioane de tone de gunoi în descompunere. E duhoarea materiei organice adunate în zeci de ani, în toate etapele de putrefacţie care preced lichefierea finală. E mirosul gazelor care îi urmează acesteia şi emană de peste tot. E putoarea a tot ce rămâne din lumea animală şi vegetală când se amestecă cu reziduurile chimice. E mirosul mizeriei la superlativ şi al formelor extreme de sărăcie lucie. E duhoarea nedreptăţii, a corupţiei, a aroganţei şi a indiferenţei totale. Impregnează fiecare moleculă de oxigen şi aproape o vezi când ţi se lipeşte de piele, îţi

pătrunde prin pori până în măruntaie şi îţi cutremură străfundurile fiinţei. E miasma dulceagă a morţii care ne pândeşte pe toţi, parfumul ideal pentru ziua Judecăţii de Apoi.

Pornim în urcuş pe acelaşi drum cenuşiu folosit de camioanele care descarcă gunoiul tocmai în vârf. Ca de obicei, Pablo e la volan. Simt că mă cercetează la fiecare minut, scrutându-mi reacţiile: ale trupului, ale inimii, ale minţii. Ştiu ce gândeşte, iar el ştie ce simt: o privire furişă ne surprinde, un zâmbet anume o confirmă. Ştiu că, avându-l alături, voi putea înfrunta fără probleme tot ce ne aşteaptă. Însă, pe măsură ce ne apropiem de destinaţie, încep să mă întreb dacă asistenta mea, Martita Bruges, şi cameramanul vor putea lucra preţ de patru sau cinci ore în atmosfera aceea greţoasă, în locul acela lipsit de oxigen, în căldura strânsă între pereţii metalici ai unei zile înnorate, apăsătoare şi sufocante ca nici o alta pe care să mi-o aduc aminte.

Mirosul a fost doar prologul unui spectacol care l-ar sili să dea înapoi, de ruşine, pe cel mai dur dintre bărbaţi. Infernul lui Dante care ni se aşterne dinainte pare să se întindă pe câţiva kilometri pătraţi, iar culmea este groaza în deplina ei splendoare: deasupra noastră, pe un fundal de un gri murdar pe care nimeni întreg la minte nu l-ar putea numi cer, zburătăcesc mii de vulturi pleşuvi şi vultani cu ciocurile ca nişte junghere sub ochi mici plini de cruzime şi pene atât de murdare, încât au încetat de ceva vreme să mai fie negre. Cu o atitudine de superioritate, de parcă prin preajmă s-ar roti în zbor acvile, membrii dinastiei care împărăţeşte peste această sublume evaluează în câteva secunde starea noastră de sănătate, înainte de a-şi continua festinul printre cai, ale căror măruntaie umede lucesc în lumina soarelui. Dedesubt, sute de câini abia sosiţi ne arată colţii

ascuţiţi de-o foame cronică, alături de alţi veterani care, mai puţin costelivi şi mai nepăsători, dau din coadă sau îşi scarpină blana rărită, năpădită de purici şi de căpuşe. întregul munte pare cutremurat de o fojgăială unduioasă şi frenetică: sunt mii de şobolani cât o pisică şi milioane de şoareci de toate dimensiunile. Roiuri de muşte se aşază pe noi şi nori de ţânţari sărbătoresc sosirea sângelui proaspăt. Aici pare să fie paradisul hranei pentru toate speciile lumii animale inferioare.

în depărtare, încep să se zărească nişte fiinţe cenuşii, diferite de toate celelalte. Mai întâi se ţesc micuţii cu pântecele umflat, plin de limbrici; apoi bărbaţi cu privire ursuză şi, în cele din urmă, femei atât de sfrijite, încât numai cele însărcinate par în viaţă; din fericire pentru cineva pe lumea asta,

VIRGINIA VALLEJO

aproape toate femeile mai tinere sunt însărcinate. Fiinţele acestea cenuşii par să răsară de peste tot, mai întâi cu zecile, apoi cu sutele; ne împresoară pentru a ne tăia calea sau a ne împiedica să fugim şi, în câteva minute, ne trezim înconjuraţi. Brusc, mareea aceea unduitoare şi deasă izbucneşte într-un strigăt de bucurie şi nenumărate străluciri albe le luminează chipurile.

-El e, *don* Pablo! A venit *don* Pablo! A adus-o pe doamna de la televiziune! O să apărem la televizor, *don* Pablo?

Acum radiază de fericire şi de entuziasm. Vin cu toţii să îl salute, să îl îmbrăţişeze, să îl atingă, parcă vrând să reţină o parte din el. La prima vedere, doar zâmbetul acela miraculos desparte fiinţele murdare şi famelice de regnul animal care pare să-i fi transformat într-o simplă specie în acel habitat al fiarelor; dar, în orele următoare, aveam să primesc de la ei una dintre cele mai splendide lecţii pe care mi le-a dăruit viaţa.

-Vreţi să vedeţi pomul meu de Crăciun, domnişoară? mă întreabă o micuţă, trăgându-mă de mâneca bluzei de mătase.

îmi închipui că o să-mi arate o ramură de la vreun brad căzut, dar este un brăduţ de Crăciun cu promoroacă, aproape nou, *Made în USA*.

Pablo mă lămureşte că acolo Crăciunul vine cu o întârziere de două săptămâni, că toate bunurile acelor oameni provin din gunoaie şi că resturile celor bogaţi sunt comorile şi materialele de construcţie ale celor mai săraci.

-Vreau să-ţi arăt şi eu ieslea mea de Crăciun! zice altă fetiţă. E terminată, în sfârşit!Pruncul e un uriaş şchiop şi chior, Fecioara, de statură medie, iar Sfântul Iosif, cam pitic. Măgăruşul şi boul de plastic, evident, provin de la două magazine diferite. încerc să-mi reţin râsul la vederea acestei versiuni atât de simpatice a unei familii contemporane şi-mi continui plimbarea.

-Vă pot invita să-mi vedeţi casa, doamnă Virginia? mă întreabă o doamnă amabilă, cu siguranţa oricărei femei din clasa de mijloc din Columbia.

îmi închipui o colibă din carton şi conserve, precum barăcile din Bogotá, dar mă înşel: căsuţa e construită din cărămizi lipite cu ciment, iar acoperişul e din ţigle de plastic. înăuntru, o bucătărie şi două camere, cu mobile uzate, dar curate. în una din ele, băiatul de 12 ani îşi face temele pentru şcoală.

-Din fericire, au aruncat la gunoi tot setul de mobilă pentru sufragerie, îmi spune ea. Priviţi vesela, sunt şase modele diferite, dar le folosim şase persoane. Tacâmurile şi paharele nu se asortează, ca ale dumneavoastră, în schimb le-am obţinut gratis!

Zâmbesc şi întreb dacă îşi găsesc de mâncare tot în gunoi. Ea răspunde:

-Vai, nu! Am muri! în orice caz, peste mâncarea din gunoi dau mai întâi câinii. Noi coborâm la piaţă şi cumpărăm mâncare cu ce mai câştigăm din reciclare.

Un tânăr cu înfăţişare de şef de bandă de tineri delincvenţi, cu blugi americani şi tenişi moderni impecabili, îmi arată cu mândrie lanţul lui de aur de 18 carate; ştiu că, în orice magazin de bijuterii, ar costa vreo 700 de dolari şi îl întreb cum a reuşit să găsească ceva atât de valoros, dar şi atât de mic, între milioanele de tone de gunoi.

- L-am găsit cu hainele astea într-o pungă de plastic. Nu l-am furat, doamnă, să mă trăsnească Dumnezeu! Vreo femeie furioasă l-o fi aruncat pe tip în stradă cu tot ce avea... *Paisas* astea sunt afurisite rău, Ave Maria!

-Care e cel mai ciudat lucru pe care l-aţi găsit? întreb grupul de copii care se ţine după noi.

Se uită unii la alţii, după care răspund aproape la unison.

-Un bebeluş mort! Când am ajuns, îl mâncau şobolanii! Am mai găsit şi cadavrul unei fetiţe violate, dar mult mai departe, aproape de unde izvorăşte apa, acolo sus, şi-mi arată locul. Dar astea sunt lucruri pe care le fac oamenii răi de afară. Oamenii de aici sunt foarte buni, nu-i aşa, *don* Pablo?

-Aşa este, sunt cei mai buni din lume! zice el, cu o convingere absolută şi fără urmă de paternalism.

Douăzeci şi patru de ani mai târziu, am uitat aproape tot ce-mi

spunea Pablo Escobar în acel interviu, primul pe care îl acorda unui post naţional de televiziune, despre cele 2 500 de familii care-şi duceau viaţa în acel infern. Trebuie să fi rămas pe undeva caseta pe care se aud cuvintele lui pline de entuziasm şi în care se zăreşte faţa mea scăldată în sudoare. Din orele acelea, care mi-au schimbat pentru totdeauna scara valorilor materiale şi

percepţia asupra lucrurilor de care au nevoie oamenii pentru a se bucura de puţină fericire, îmi rămân doar amintirile inimii şi ale simţurilor. Alături de duhoarea aceea omniprezentă, mâna lui călăuzitoare transmiţându-mi forţă prin antebraţ; poveştile acelor supravieţuitori - câţiva destul de curaţi, aproape toţi destul de murdari, mândri de isteţimea lor şi recunoscători pentru

norocul care dăduse peste ei - despre originea sărmanului lor avut sau descoperirea unor mici comori; chipuri de femei ce se luminau când descriau casele pe care, în curând, aveau să le poată numi ale lor; bărbaţi entuziasmaţi de ideea de a redobândi respectul unei societăţi care-i tratase ca pe nişte lepădături; copii încântaţi de perspectiva de a putea părăsi acel loc pentru a

deveni oameni adevăraţi. Visuri colective de credinţă într-un lider care să-i inspire şi un politician care să nu-i trădeze

.întreg muntele e năpădit de bucurie, iar în aer pare să plutească o adiere întru câtva de sărbătoare. Impresia mea iniţială despre oroare a făcut, treptat, loc altor emoţii şi altor gânduri. Demnitatea acestor fiinţe umane, curajul, nobleţea, capacitatea neştirbită de a visa în nişte condiţii care ne-ar arunca pe oricare dintre noi în cele mai adânci genuni ale disperării şi înfrângerii mi-au preschimbat compasiunea în admiraţie. La un moment dat, pe drumul acela prăfuit, pe care poate îl voi regăsi în alt timp şi spaţiu, o nesfârşită tandreţe faţă de ei toţi bate dintr-odată la porţile conştiinţei mele şi-mi inundă fiecare fibră a spiritului. Nu-mi mai pasă nici de duhoarea, nici de groaza care răsar din groapa de gunoi, nici de cum obţine Pablo tonele lui de bani, ci numai de cele o mie şi una de forme de magie pe care le înfăptuieşte slujindu-se de ei. Prezenţa lui alături de mine alungă ca prin minune amintirea oricărui bărbat pe care l-am iubit până atunci, nu mai există decât el, el este prezentul, trecutul, viitorul meu, singurul meu tot.

-Cum ţi s-a părut? mă întreabă, în timp ce coborâm spre locul unde lăsaserăm maşinile.

-Sunt profund mişcată. A fost o experienţă mai bogată decât oricare alta. Din depărtare,

păreau să trăiască asemenea unor animale... De aproape, par îngeri... Tu o să-i readuci la condiţia umană, nu-i aşa? Mulţumesc că m-ai invitat şi mi i-ai prezentat. Şi mulţumesc pentru ce faci pentru ei.

Urmează o tăcere lungă. Apoi îmi petrece braţul pe după umeri şi spune:

-Nimeni nu-mi zice asemenea lucruri... Eşti atât de diferită! Ai vrea să iei cina cu mine în seara asta? Cred că ştiu care o să fie răspunsul tău, aşa că... M-am încredinţat că salonul de înfrumuseţare e deschis până la ce oră vrei tu, ca să-ţi poţi scoate din păr mirosul ăsta de sconcs puturos...

îi spun că şi el este la fel de puturoşel şi, râzând fericit, exclamă că n-ar putea fi niciodată ceva mititel, deoarece este, nici mai mult nici mai puţin decât... *Zorro*!

Sosirea noastră la restaurant este însoţită de priviri uluite şi de un crescendo de murmure. Suntem aşezaţi la masa cea mai îndepărtată de intrare, de unde se poate vedea cine pătrunde în local. îi mărturisesc că n-am mai luat niciodată masa cu o persoană pe care am intervievat-o, cu atât mai puţin cu un politician, iar el îmi răspunde că în orice există o primă dată. Apoi mă priveşte ţintă şi adaugă cu un zâmbet:

- Ştii? în ultima vreme, ori de câte ori sunt trist sau îngrijorat, mă gândesc la tine. îmi amintesc de tine strigând la toţi bărbaţii aceia duri, în mijlocul norului de gaz lacrimogen: „Unde vă este demnitatea? Nu vă e ruşine? Smiorcăiţi ca nişte fetiţe!", de parcă ai fi fost Napoleon la Waterloo... E cea mai comică imagine pe care am văzut-o în viaţa mea! Râd singur o bucată de vreme şi apoi...

Face o pauză ca să-mi aţâţe curiozitatea, iar eu pregătesc în sinea mea un răspuns.

-Rămân cu gândul la tine, împroşcată cu apă îngheţată şi furioasă ca o panteră cum erai, cu tunica lipită de trup... Şi mai râd o vreme. îmi spun

că eşti cu adevărat o femeie foarte... foarte... curajoasă.

înainte să apuc să răspund că nimeni nu mi-a mai recunoscut această virtute, continuă:

-Şi eşti capabilă de o recunoştinţă cu totul ieşită din comun, fiindcă femeile frumoase nu au obiceiul de a mulţumi vreodată pentru ceva.

îi spun că, într-adevăr, sunt capabilă de o recunoştinţă nemăsurată deoarece nu sunt frumoasă şi, prin urmare, nimeni nu mi-a oferit niciodată nimic şi nici nu mi-a recunoscut vreun talent. Atunci el mă întreabă ce sunt, iar eu răspund că o sumă de defecte rar întâlnite, deocamdată puţin vizibile, dar pe care trecerea timpului va avea grijă să le scoată la iveală. Mă roagă să-i povestesc de ce m-am asociat cu Margot, pentru programul de televiziune.

îl lămuresc că, în 1981, părea singura alegere care îmi oferea independenţă din punct de vedere profesional. Renunţasem să mai fiu prezentatoare la emisiunea de ştiri *24 Horas*, de la şapte seara, deoarece, pentru a face referire la M-19, regizorul Mauricio Gomez voia să mă silească să spun „şleahtă de răufăcători", iar eu schimbam termenii cu „grup de gherilă, de insurgenţi, de rebeli sau subversivi". Mauricio mă certa aproape zilnic, ameninţa că mă concediază şi-mi reamintea că primesc echivalentul a 5 000 de dolari pe lună. îi răspundeam că o fi fiind el nepotul celui mai conservator preşedinte al Columbiei şi fiul lui Álvaro Gomez, posibil următorul preşedinte, dar deocamdată era doar un reporter. într-o bună zi, îmi ieşisem din fire şi renunţasem la cea mai bine plătită slujbă din televiziune. Ştiu că am făcut o greşeală uriaşă, dar mai degrabă aş muri decât să recunosc asta în faţa altcuiva.

El îmi mulţumeşte pentru încredere şi mă întreabă dacă „insurgenţii, rebelii sau subversivii" ştiu asta. îi spun că habar n-am, deoarece nici

măcar nu-i cunosc. în orice caz, mi-am dat demisia nu din simpatii politice, ci din principiu, din motive de rigoare jurnalistică şi lingvistică.

-Ei nu-ţi împărtăşesc principiile: au răpit-o pe sora lui Jorge Ochoa, printre alţii. Eu îi cunosc foarte bine... Iar, acum, mă cunosc şi ei pe mine.

Mărturisesc că am citit câte ceva despre eliberare şi—1 rog să-mi explice cum au reuşit.

-Am făcut rost de 800 de oameni şi i-am aşezat lângă fiecare dintre cele 800 de telefoane publice din Medellin. Apoi i-am urmărit pe toţi cei care au dat telefon la şase seara, ora fixată de răpitori pentru a negocia telefonic modalitatea de plată a răscumpărării de 12 milioane de dolari. Prin supraveghere constantă, i-am eliminat treptat pe cei nevinovaţi, până am dat de unul dintre luptătorii de gherilă. L-am localizat pe şeful grupării şi i-am răpit întreaga familie. Am salvat-o pe Martha Nieves, iar „rebelii, insurgenţii sau subversivii" au aflat, astfel, că nu e bine să se pună cu noi.

Uluită, îl întreb cum a reuşit să facă rost de 800 de persoane de încredere.

-E o simplă chestiune de logistică. Deşi n-a fost uşor, era singura modalitate. în zilele următoare, dacă îmi permiţi să-ţi prezint celelalte proiecte civice şi sociale, vei înţelege de unde au apărut toţi acei oameni. Dar, în seara asta, vreau să vorbim despre tine: ce s-a întâmplat cu Aníbal? Păreaţi foarte fericiţi împreună.

îi spun că, mulţumită pacheţelelor cu cocaină pe care i le dăruia, am hotărât că nu puteam trăi cu un dependent de droguri. Adaug că, din principiu, nu vorbesc despre un bărbat pe care l-am iubit cu altul. Comentează că, într-adevăr, este o calitate destul de rară şi mă întreabă dacă e adevărat că am fost măritată cu un regizor argentinian cu 20 de ani mai în vârstă decât mine. îi mărturisesc că, din păcate, sunt şi acum măritată cu el.

-Deşi am făcut separarea de bunuri, refuză categoric să semneze actele de divorţ, ca să nu mă pot recăsători. Şi pentru a nu se vedea silit să se însoare cu femeia care acum ştie cu cât de puţin mă mulţumeam eu.

Mă priveşte în tăcere, parcă memorând ultima frază. Apoi expresia pare să i se transfigureze şi, pe un ton care nu lasă loc la comentarii, îmi spune ce trebuie să fac:

-Mâine, avocatul tău o să-l sune pe David Stivei ca să-i spună că are termen până miercuri să semneze actele de divorţ. Dacă nu, va suporta consecinţele. Ne auzim după ce se închid notariatele şi-mi spui ce s-a întâmplat.

Cu ochii strălucind din pricina luminii aurii a lumânărilor, întreb dacă Zorro ar fi în stare să-l ucidă pe căpcăunul care ţine prinţesa închisă în turn. Cuprinzându-mi mâna între ale lui, răspunde foarte serios:

-Doar dacă e curajos. Fiindcă eu nu irosesc gloanţele pe laşi. Dar pentru tine merită să mor... Sau nu, draga mea?

Aceste două propoziţii de încheiere, privirea lui întrebătoare şi pielea lui în contact cu a mea mi-au spus că încetam să fim prieteni,

deoarece eram sortiţi
să fim amanţi

.Miercuri seara, când mă sună, n-am să-i dau veşti bune.

-Vasăzică, nu semnează... Căpos mai e, *che,* nu? Vrea să ne complice viaţa... Ce problemă serioasă! înainte de a vedea cum rezolvăm, trebuie să te întreb ceva: când o să fii, în sfârşit, femeie liberă, vei lua cina cu mine în restaurantul prietenului meu, „Pelusa" Ocampo?

Răspund că e destul de puţin probabil să fiu liberă până în anul 2000, iar el exclamă:

-Nu, nu, nu! Eu vorbesc de vineri, de poimâine, înainte ca alt căpcăun să-mi taie calea.

Comentez, cu un suspin de resemnare, că asemenea probleme nu se rezolvă în 48 de ore.

-Poimâine vei fi femeie liberă şi vei fi aici, cu mine. Noapte bună, dragoste!

Vineri, când mă întorc acasă la prânz, după ore în şir petrecute la studio, editând emisiunea despre groapa de gunoi, portăreasa mă anunţă că domnul Hernán Jaramillo a sunat de trei ori, vrând să vorbească urgent cu mine. Când îl sun, avocatul meu exclamă:

-Azi-dimineaţă a sunat Stivei, disperat, să-mi spună că trebuie să semneze afurisitele de acte de divorţ înainte de prânz sau e mort! Bietul om a ajuns la notariat alb ca varul şi tremurând ca varga; părea la un pas de infarct. Tremura atât de tare, încât abia a reuşit să semneze. Apoi, fără un cuvânt, s-a făcut nevăzut cât ai clipi din ochi. Nu-mi vine să cred că ai fost măritată vreme de trei ani cu un asemenea laş! Dar, în fine... Eşti femeie liberă! Te felicit şi rămân la dispoziţia ta pentru următorul, dar de data asta să fie bogat şi arătos!

La două şi jumătate după-amiaza, portăreasa mă anunţă că au sosit şase bărbaţi din Antioquia cu nişte flori; aranjamentul nu încape în ascensor şi cer voie să-l urce pe scări, lucru care ei i se pare suspect. Îi spun că, într-adevăr, e posibil să nu pro-

vină de la un individ suspect, ci de la vreun criminal şi o rog ca, pentru liniştea noastră, să coboare iute la poartă şi să verifice cine le trimite. Urcă şi îmi aduce nota care le însoţeşte:
Pentru pantera mea regină eliberată, de la El Zorro P.

După ce pleacă bărbaţii, portăreasa, stând în faţa a o mie de orhidee *Cattleyas trianae,* floarea naţională a Columbiei, în toate nuanţele, de la violet, lavandă, lila, roz, cu orhidee-molii albe pe ici şi colo, reuşeşte doar să comenteze, cu braţele încrucişate şi cu o expresie încruntată:

-Indivizii ăia nu mi-au plăcut nici cât negru sub unghie... Iar prietenele dumneavoastră ar fi de părere că e cel mai ostentativ buchet pe care l-au văzut vreodată!

Ştiu că, dacă le-aş arăta ceva atât de splendid, într-adevăr, ar crăpa de invidie şi îi explic că nu putea fi conceput decât de renumiţii florari din Medellin, de către cei care participă la *Feria de las Flores*.

La trei după-amiaza, sună telefonul. Nu mă obosesc să verific cine este, întreb unde a pus revolverul. La celălalt capăt al firului aud mai întâi surprinderea lui şi, apoi, fericirea. Mă întreabă la ce oră vreau să vină să mă ia de la hotel ca să mergem la cină. Mă uit la ceas, îi amintesc că aeroportul din Medellin se închide la şase seara şi că la ultimul zbor din vinerea aceea trebuie să fie deja vreo 20 de persoane pe lista de aşteptare.

-Fir-ar să fie... Nu mi-am dat seama. Iar eu speram să-ţi putem sărbători libertatea! Ce păcat! În fine, atunci luăm cina în altă zi, în anul 2000.

Şi închide. Cinci minute mai târziu, telefonul sună din nou. De data aceasta, mă rog lui Dumnezeu să nu fie vreuna dintre prietenele mele, când, fără să aştept să se prezinte, spun că cele o mie de orhidee ale sale se revarsă pe ferestrele din

salon şi sunt cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în viaţa mea. îl întreb de cât timp a fost nevoie ca să le culeagă.

-Sunt la fel ca tine, dragostea mea. Şi le culeg din... ziua în care te-am văzut cu plasturi pe faţă şi pe genunchi, îţi aminteşti? Voiam doar să-ţi spun că Pegas te aşteaptă de aseară. Poţi călători cu el azi, mâine, poimâine, peste o săptămână, o lună, un an, fiindcă nu se va clinti de acolo până nu te urci în el. Eu o să aştept... O să te aştept.

Asta chiar e o caleaşcă pentru o Cenuşăreasă modernă: un Learjet nou-nouţ, alb, strălucitor, cu trei piloţi chipeşi şi zâmbitori, în loc de şase percheroni albi. E cinci şi un sfert după-amiaza şi avem timp pentru a ajunge la Medellin tocmai înainte să se închidă aeroportul. L-aş fi putut lăsa să aştepte o săptămână sau o lună, dar şi eu îl iubesc şi nu mai pot aştepta nici o zi. în timp ce plutesc printre nori, mă întreb dacă şi el mă va face să sufăr ca alţi bărbaţi cruzi, poate mai bogaţi decât el, pe care i-am iubit cu multă vreme în urmă. Atunci îmi amintesc cuvintele lui Françoise Sagan: „E mai bine să plângi într-un Mercedes decât într-un autobuz" şi-mi spun, fericită:

-E mai bine să plâgi în Learjet decât într-un Mercedes!

Nu există căleşti trase de unicorni, nici cine la lumina lunii, la picioarele Turnului Eiffel, nici bijuterii cu smaralde sau rubine, nici jocuri pirotehnice. Doar el, ţinându-mă în braţe, mărturisind că prima dată când m-a simţit lipită de trupul lui în acel Río Claro a ştiut că mi-a salvat viaţa nu ca să fiu a altuia, ci ca să fiu a lui, cerşind, rugând, implorând, repetând la nesfârşit, ca şi cum ar fi fost Dumnezeu:

- Cere-mi ce vrei, orice vrei! Spune-mi doar ce mai vrei!

Iar eu i-am răspuns că e doar un om şi că nici măcar el n-ar putea opri timpul în loc, n-ar putea

încremeni spaţiul sau prelungi preţ de o secundă
ploaia aceea de momente aurite pe care
generozitatea splendidă a zeilor a vrut să o reverse
asupra noastră.

NOAPTEA ACEEA SECRETĂ DE LA HACIENDA NÁPOLES ESTE ULTIMA NOAPTE A NAIVITĂŢII MELE ŞI PRIMA NOAPTE A VISĂRII. CÂND EL ADOARME, IES PE BALCON ŞI ADMIR LUCEFERII CARE LICĂRESC PESTE ÎNTINDEREA ACEEA INSONDABILĂ DE UN ALBASTRU COBALT. COPLEŞITĂ DE FERICIRE, ZÂMBESC AMINTINDU-MI DIALOGUL DINTRE PILAR ŞI MARIA, DIN *PENTRU CINE BAT CLOPOTELE*, ŞI MĂ GÂNDESC LA CUTREMURELE DE SUB TRUPURILE AMANŢILOR DE PE PĂMÂNT. APOI MĂ ÎNTORC LA BRAŢELE CARE MĂ AŞTEAPTĂ, UNIVERSUL MEU DE CARNE ŞI OASE, SINGURUL PE CARE ÎL AM, SINGURUL CARE EXISTĂ.MOARTE RĂPITORILOR!

Mă întorc la Bogotá pentru a înregistra emisiunile pentru televiziune şi, la sfârşit de săptămână, revin la Medellin. Programul acesta se va repeta vreme de 15 luni, cele mai fericite din viaţa mea şi, din punctul de vedere al lui Pablo, cele mai pline din a lui. Nici unul din noi nu ştie, însă, că perioada aceasta scurtă va cuprinde ultimele zile perfecte şi simple din vieţile noastre.

-Cele 11 avioane şi două elicoptere ale mele sunt la dispoziţia ta. îmi poţi cere orice doreşti. Orice, dragostea mea. Ce îţi trebuie pentru a începe?

îi răspund că o să am nevoie doar de unul dintre avioane, pentru a-mi aduce asistentul şi cameramanul. Vreau să mai filmez câteva scene care lipsesc şi mi-ar plăcea să-i pun nişte întrebări suplimentare în alt cadru, poate la o demonstraţie politică.

Insistă în repetate rânduri să-mi facă un cadou fabulos, spunând că sunt prima femeie care nu i-a cerut nimic în prima săptămână. îmi spune să aleg cel mai frumos apartament din Bogotá şi Mercedesul pe care mi-l doresc.

-Cum aş justifica asta dinaintea Ministerului Finanţelor Publice? în faţa prietenilor, a colegilor, a

familiei? Aş părea o întreţinută, iubitule. În afară de asta, nu conduc, fiindcă, dacă m-aş aşeza la volan, aş fi aruncată pe viaţă în închisoarea pentru şoferi. Mulţumesc, Pablo, dar am un mic Mitsubishi cu şofer şi nu am nevoie de mai mult. Automobilele nu mi-au plăcut şi nu m-au impresionat niciodată; e evident că nu am talent la şofat, iar în ţara asta un automobil de lux este o invitaţie la răpire.

Stăruie într-atât încât hotărăsc să-i prezint două opţiuni: sau un Pegas asemănător cu al lui, sau un milion de sărutări. Izbucneşte în hohote de râs şi alege a doua variantă, dar nu le numără din unu în unu, ci din o sută în o sută, apoi din o mie în o mie şi, în cele din urmă, din o sută de mii în o sută de mii. După ce termină în vreo două minute, îl acuz că e un hoţ de sărutări care merită condamnat şi—1 întreb ce-i pot dărui eu în schimb. Se gândeşte câteva clipe şi-mi spune că l-aş putea învăţa să se prezinte bine la interviuri, fiindcă, de-a lungul vieţii, va trebui să acorde mai mult de unul; le elogiază pe ale mele şi mă întreabă care e secretul. îi răspund că secretele sunt trei la număr: primul, să aibă ceva important, interesant sau original de spus; de asemenea, ceva amuzant, fiindcă oamenilor le place să râdă. Cât despre al doilea şi al treilea, fiindcă sunt o femeie care nu se lasă din prima, refuz categoric să i le împărtăşesc după doar o săptămână.

Ia mănuşa cu un zâmbet pe jumătate şmecher, pe jumătate vinovat, şi-mi jură că, dacă îi dezvălui secretele mele profesionale, o să-mi spună şi el câteva dintr-ale lui.

îi dezvălui de îndată că al doilea secret este să nu răspundă la toate întrebările pe care i le pune reporterul, ci să spună ce vrea; însă insist că pentru a juca bine tenis e nevoie de ani de exerciţiu, cu alte cuvinte... de ani de celebritate. De aceea, cineva ca el n-ar trebui să acorde interviuri decât

editorilor sau directorilor mijloacelor de comunicare - care ştiu unde se termină curiozitatea şi unde începe insulta - sau unor reporteri prieteni.

-Taurii de rasă sunt pentru toreadorii de excepţie, nu pentru *banderilleros*. în sfârşit, cum deocamdată eşti ceea ce un intern de la Hollywood ar numi *civiliart*, îţi recomand ca,[1] „Civil" (n.tr.) deocamdată, să acorzi interviuri doar unui maestru, care să-ţi cunoască secretele profesionale şi, în ciuda acestui lucru, să ţină la tine din toată inima. Iar acum o să-mi spui cum ai renunţat la furtul de lespezi de mormânt şi la dezmembrat maşini furate pentru a te apuca de export de „tutun". Fiindcă asta e o cotitură în activitatea ta filantropică... Nu-i aşa, dragul meu?

Mă priveşte jignit şi coboară privirea. Ştiu că l-am luat prin surprindere şi că am depăşit o limită; mă întreb dacă am atins prea devreme călcâiul lui Ahile. Pe de altă parte, ştiu că Pablo n-a mai fost îndrăgostit de o femeie de vârsta lui sau de categoria mea şi că, dacă ne vom iubi în deplină egalitate, va trebui să-i arăt de la bun început unde se încheie distracţia de copii mari şi unde începe relaţia între un bărbat şi o femeie în toată firea. Primul lucru pe care i-l dau de înţeles este că, pentru a deveni senator, va trebui să se supună tirului presei, care, în cazul lui, va fi implacabil.

-în regulă, ce vrei să ştii? Haide să jucăm tenis, zice ridicând capul într-o atitudine sfidătoare.

îl lămuresc că, atunci când se va difuza emisiunea despre groapa de gunoi, toată ţara se va întreba nu numai cum şi-a făcut averea, ci şi care este scopul unei asemenea generozităţi. Un simplu telefon la Medellin îi va permite oricărui reporter să afle câteva secrete. îl avertizez că directorii din presă vor fi nemiloşi când va începe să facă paradă cu milioanele sale şi cu proiectele de caritate dinaintea celor care le-au asigurat existenţa vreme de un veac, iar generozitatea lui va fi o palmă peste obrazul meschin al aproape tuturor puterilor cunoscute din Columbia.

-Din fericire, ai o agerime a minţii formidabilă, Pablo. Poţi pleca de la premisa că nici unul dintre marii magnaţi columbi- eni n-ar putea mărturisi pe de-a-ntregul adevărul despre originea averii lui; de aceea, oamenii putred de bogaţi nu acordă interviuri, nici aici, nici în alte părţi ale lumii. Te deosebeşti de ei prin amploarea proiectelor tale sociale şi la asta va trebui să recurgi când toţi se vor năpusti asupra ta.

Entuziasmat, începe să-mi relateze povestea lui: pe când era încă un copil, organizase o mare strângere de fonduri pentru a construi şcoala din cartierul La Paz, din Envigado, fiindcă nu avea unde să înveţe, iar rezultatul fusese o clădire care putea găzdui 800 de elevi. încă de mic închiria biciclete, mai târziu vindea automobile la mâna a doua şi în tinereţe a început să facă speculă cu terenuri în Magdalena Medio. La un moment dat, se opreşte şi întreabă dacă am impresia că totul e o minciună; răspund că, deşi ştiu că e adevărat, nimic din toate acestea nu poate fi sursa unei averi colosale şi îl rog să-mi spună cu ce se ocupau părinţii lui. Răspunde că tatăl era angajat pe moşia tatălui lui Joaquin Vallejo, cunoscut industriaş, iar mama era o învăţătoare de la ţară.

îi recomand ca, în cazul acesta, să înceapă astfel: „De la tata, un ţăran cinstit din Antioquia, am învăţat de mic copil ce înseamnă munca grea, iar de la mama, care s-a dăruit educaţiei, importanţa solidarităţii faţă de cei neajutoraţi". îi reamintesc că nimănui nu-i place să i se insulte inteligenţa, aşa că trebuie să se pregătească pentru ziua în care, dinaintea unei camere de filmat şi a ţării întregi, un ziarist hârşit îl va întreba:

-De câte lespezi de marmură e nevoie ca să cumperi o bicicletă nouă? Sau invers: câte biciclete de mâna a doua se pot cumpăra cu o lespede pe cinste, de lux, onorabil părinte al patriei? El susţine

că, fără a şovăi vreo clipă, ar răspunde: -De ce nu vă duceţi să vă interesaţi cât costă fiecare şi să faceţi socoteala? Apoi faceţi rost de un grup de tineri care nu se tem de morţi sau de gropar, intraţi noaptea în cimitir şi căraţi afurisitele alea de lespezi, care cântăresc o tonă!

Exclam că, înaintea unor argumente atât de lapidare, reporterul s-ar vedea silit să-i recunoască talentul unic, talentul înnăscut de conducător, curajul eroic şi forţa ieşită din comun.

Pablo mă întreabă dacă m-aş fi îndrăgostit de el în cazul în care l-aş fi cunoscut sărac şi anonim, iar eu îi răspund, categoric, că nu: nu ne-am fi cunoscut niciodată! Nimănui în deplinătatea facultăţilor mintale nu i-ar fi trecut prin cap să-mi facă cunoştinţă cu un bărbat însurat, fiindcă în vreme ce el pilea lespezi funerare, eu ieşeam cu Gabriel Echevarría, cel mai chipeş bărbat din Columbia, fiul unuia dintre cei zece cei mai bogaţi oameni din ţară, iar pe când el dezmembra automobile, eu ieşeam cu Julio Mario Santo Domingo, burlac, moştenitorul celei mai mari averi din ţară şi cel mai chipeş bărbat din generaţia lui.

El comentează că, dacă astea sunt standardele mele, înseamnă că-l iubesc foarte mult. Îi mărturisesc că tocmai din cauza acestor termeni de comparaţie îl iubesc atât de mult. Cu o mângâiere şi un zâmbet recunoscător, îmi spune că sunt cea mai brutal de onestă femeie pe care a cunoscut-o şi cea mai generoasă.

După ce am repetat la nesfârşit răspunsurile, serioase sau hazlii, prin care avea să-şi justifice public donaţiile, avioanele şi, mai ales, girafele, am ajuns la concluzia că va trebui să se slujească de parametri din domeniul logicii, folosiţi în urmă cu 2 500 de ani de către greci: pentru a-şi justifica averea, va trebui să uite de „speculă cu terenuri în Magdalena Medio" şi să se gândească la ceva de

genul „investiţii în bunuri imobiliare în Florida", chiar dacă nu-l va crede nimeni şi, mai încolo, l-ar putea lua la bani mărunţi DIAN (Dirección de Impuestos y Aduanas Nacionales)[1] din Columbia sau chiar IRS-ul şi Pentagonul din Statele Unite.

-Celebritatea, bună sau rea, este veşnică, dragul meu. De ce nu păstrezi, cel puţin deocamdată, un profil discret şi nu-ţi exerciţi puterea din umbră, cum procedează toţi *capi di tutti capi* din întreaga lume? De ce trebuie să devii cunoscut, dacă este mai bine să fii tetramiliardar decât celebru? În Columbia, celebritatea atrage după sine valuri nesfârşite de invidie. Uită-te la mine.

-La tine? Toate femeile din ţara asta şi-ar dori să fie în locul tău!

Răspund că o să vorbim despre asta în altă zi, nu astăzi. II rog să schimbăm subiectul şi îi mărturisesc că mi-e greu să cred că salvarea Marthei Nieves Ochoa se datorează doar supravegherii constante. Pare surprins de sinceritatea mea şi-mi răspunde că vom vorbi despre asta altă dată.

îl rog să mă lămurească ce e cu MAS. Coboară privirea şi, pe un ton hotărât, începe să-mi explice că gruparea

1 **Direcţia de taxe şi impozite din Columbia (n.tr.)**

¡Muerte a Secuestradores![1] a luat naştere la sfârşitul anului 1981 şi a fost înfiinţată de către marii traficanţi de droguri. Are deja mulţi adepţi printre moşierii înstăriţi şi câteva instituţii ale statului: DAS (Departamento Administrativo de Seguridad)[2], divizia B-2 a armatei (serviciile secrete militare), GOES

1 „Moarte răpitorilor" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

2 Departamentul Administrativ pentru Securitate (n.tr.)

(Grupo Operativo Antiextorsión y Secuestro)[1] şi F2 din poliţie. Pentru a împiedica banii celor bogaţi să ajungă la Miami, precum şi pentru a nu bloca în străinătate fondurile asociaţilor şi ale colegilor, MAS este hotărâtă să înlăture o molimă ce există doar în Columbia

.-Vrem cu toţii să facem investiţii în ţara noastră, dar nu se poate când sabia lui Damocles ne atârnă deasupra capului! De aceea, nu vom lăsa nici un răpitor în libertate: de câte ori înşfăcăm unul, îl predăm armatei, ca să se ocupe de el. Nici un traficant de droguri nu mai vrea să treacă prin ce-

1 [1] Grupul Operativ Antişantaj şi Antirăpiri (n.tr.)

am trecut eu din cauza răpirii tatălui meu, sau prin ce au trecut fraţii Ochoa când le-a fost răpită sora, sau prin tortura pe care a suferit-o, pe propria piele, prietenul meu Carlos Lehder del Quindío. Cu toţii se grupează în jurul MAS şi al lui Lehder şi aduc contribuţii semnificative: avem deja o armată de aproape 2 500 de oameni.

îi sugerez ca, începând de acum, din moment ce colegii lui sunt, de asemenea, agricultori, comercianţi, exportatori sau industriaşi, să facă referire la ei ca la „breasla mea". îi mărturisesc groaza pe care mi-o trezesc cele întâmplate cu tatăl lui şi întreb dacă şi pe el a reuşit să-l elibereze în timp record.

-Da, da. L-am adus înapoi teafăr şi nevătămat, slavă Domnului! îţi povestesc mai târziu cum.

învăţ deja să las pe altă zi întrebările despre ceea ce par a fi unele mijloace de salvare excepţional de categorice şi de eficace. Totuşi, îmi exprim scepticismul în legătură cu capacitatea MAS de a obţine aceleaşi rezultate la fiecare dintre cele 3 000 de răpiri care au loc anual în Columbia. îi spun că, pentru a-i elimina pe toţi răpitorii, ar trebui să dispună mai întâi de grupări de gherilă de peste 30 000 de oameni; în 25 de ani, nu numai că Armata nu le-a făcut faţă, ci numărul lor pare să sporească de la o zi la alta. îi arăt că bogătaşii vor fi mulţumiţi de MAS, fiindcă nu va trebui să plătească în nici un fel, cu bani, cu armament sau cu viaţa, în vreme ce el îşi va asuma costurile, duşmanii şi decesele.

Ridică din umeri şi răspunde că nu-şi face griji pentru asta, fiindcă îl interesează doar să-şi conducă breasla şi să primească sprijin din partea ei pentru a susţine un guvern care să respingă Tratatul de Extrădare cu Statele Unite.

-în domeniul meu de activitate, toţi sunt bogaţi. Acum vreau să te odihneşti şi să fii frumoasă pentru diseară. Am invitat doi asociaţi, pe vărul meu, Gustavo Gaviria, şi pe cumnatul meu, Mărio Henao, precum şi un mic grup de prieteni. Mă duc să văd cum înaintează lucrările la terenul de fotbal care va fi gata săptămâna viitoare. îmi vei cunoaşte întreaga familie. Gustavo mi-e ca un frate; este extrem de inteligent şi, practic, el conduce afacerea. în felul acesta, am timp să mă ocup de lucrurile care mă interesează cu adevărat: cauzele mele, proiectele mele sociale şi... lecţiile tale, draga mea.

- Care este următorul tău obiectiv, după Senat?

-Ţi-am povestit destul de multe lucruri pentru ziua de azi. Pentru a completa milionul de sărutări, o să avem nevoie de vreo mie şi una de nopţi. Ne vedem mai târziu, Virginia.

La scurt timp după aceea, aud elicele elicopterului său îndepărtându-se peste întinderea aceea vastă care este mica lui republică şi mă întreb cum va proceda acest bărbat cu inimă de leu pentru a-şi împăca interesele contradictorii şi a atinge obiective de asemenea dimensiuni în doar o viaţă de om.

-La vârsta lui, are toată viaţa înainte... suspin, urmărind un stol de păsări care piere dincolo de un orizont ce pare nesfârşit.

Ştiu că sunt martoră la naşterea unei serii de procese care vor frânge ţara în două. Ştiu că bărbatul pe care îl iubesc va fi personajul principal în multe dintre ele şi că nimeni, deocamdată, nu pare să-şi fi dat seama de acest lucru. Nu ştiu dacă omul acesta, pe care Dumnezeu sau soarta mi l-a scos în cale, atât de sigur pe sine, atât de ambiţios şi de pasionat de fiecare dintre cauzele sale şi de tot, o să mă facă să vărs într-o bună zi o mare de

lacrimi, în acelaşi fel în care mă face acum să râd; însă are toate calităţile necesare pentru a deveni un lider formidabil. Din fericire pentru mine, nu e chipeş, educat sau un bărbat de lume: Pablo este, pur şi simplu, fascinant. Şi îmi spun: „Are cea mai masculină personalitate pe care am întâlnit-o. E un diamant brut şi cred că n-a mai avut niciodată o femeie ca mine; o să încerc să-l şlefuiesc şi să-l învăţ tot ce am învăţat şi eu. O să îl fac să aibă nevoie de mine ca de apă în deşert."

Prima mea întâlnire cu asociaţii familiei lui Pablo are loc în aceeaşi seară, pe terasa de la Hacienda Nápoles

.Gustavo Gaviria Rivero este impenetrabil, tăcut, rezervat, distant. La fel de sigur pe sine precum vărul său, Pablo Escobar Gaviria, acest campion al curselor automobilistice zâmbeşte arareori. Deşi de vârsta noastră, este categoric mai matur decât Pablo. De la primul schimb de priviri cu acest bărbat scund şi subţire, cu părul lins şi mustaţa fină, totul la el mă avertizează că nu vorbeşte despre afaceri de faţă cu civilii. Pare a fi un bun observator şi ştiu că se află acolo ca să mă evalueze. Intuiţia îmi dezvăluie repede faptul că este interesat nu numai de statutul la care aspiră Pablo, ci că începe să-l îngrijoreze cheltuielile exorbitante ale asociatului său pe proiecte sociale. Spre deosebire de vărul său liberal, Gustavo face parte din Partidul Conservator. Amândoi beau extrem de puţin şi bag de seamă că nu sunt interesaţi nici de muzică, nici de dans: atenţia lor este concentrată doar pe afaceri, politică, putere şi control.

O divă de excepţie, înrudită cu familiile Holguín, Mosquera, Sanz de Santamaría, Valenzuela, Zuleta, Arango, Caro, Pastrana, Marroquin şi, prin profesie, strâns legată de elita puterii politico-economice, este ultima achiziţie în materie de cunoştinţe bine plasate pentru aceşti capi intraţi de curând în lumea celor putred de bogaţi şi a celor încă şi mai ambiţioşi; din acest motiv, ca şi cum ar fi fost hipnotizaţi, în următoarele şase ore nici unul dintre cei trei bărbaţi nu avea să îndrăznească să privească nici măcar o clipă spre altă masă, spre altă femeie, spre alt bărbat sau în altă direcţie.

Mario Henao, fratele Victoriei, soţia lui Pablo, este un priceput cunoscător şi un pasionat admirator al operei. îmi dau seama că vrea să mă impresioneze cu ultimul subiect din lumea asta care i-ar putea interesa pe Pablo sau pe Gustavo. Deoarece ştiu că este, de asemenea, ultimul aliat la care aş putea aspira din poziţia mea, fără urmă de

consideraţie faţă de Caruso, Toscanini sau Divina, faţă de legendara pasiune a unui Capone sau Gambino pentru cei trei zei, orientez discuţia direct spre domeniile în care au excelat Pablo şi Gustavo. îmi ia câteva ore să-l conving pe acest campion de gheaţă să lase garda jos, însă concentrarea dă roade: după aproape 150 de minute de interviu îndârjit şi aproape tot atâtea lecţii entuziasmate despre cum se pot dobândi disciplina şi precizia absolut necesare pentru a controla o maşină care goneşte cu 250 de kilometri pe oră şi despre hotărârile de viaţă şi de moarte care trebuie luate într-o fracţiune de secundă, pentru a ignora întrecerea şi a ajunge primul la final, ştim amândoi că am câştigat, dacă nu afecţiunea, cel puţin respectul unui aliat-cheie. Eu am aflat de unde au Pablo şi asociatul său hotărârea neştirbită de a fi întotdeauna pe primul loc, trecând peste oricine li se pune de-a curmezişul, şi care pare să cuprindă toate aspectele vieţii lor.

în jurul nostru, două duzini de mese sunt ocupate de persoane cu prenume de familie precum Moncada sau Galeano, ale căror nume şi chipuri mi-ar fi imposibil să mi le amintesc azi. Spre miezul nopţii, doi băieţi înarmaţi cu arme automate cu bătaie lungă ajung, transpiraţi, la locul unde ne aflăm şi ne aduc cu picioarele pe pământ.

- Nevasta lui Cutare îl caută - îl anunţă pe Pablo -, iar el e aici cu amanta. închipuiţi-vă ce problemă, şefule! Femeia e foc şi pară! Se îndreaptă spre noi cu două prietene şi ne cere să o lăsăm să treacă. Ce facem?

- Spuneţi-i să înveţe să fie o doamnă. Nici o femeie care se respectă nu va căuta un bărbat - soţ, logodnic sau amant - nicăieri, cu atât mai puţin noaptea. Să se ducă frumos acasă şi să-l aştepte acolo, cu tigaia şi făcăleţul, ca să-l ia la bătaie când se întoarce. Aici nu are ce căuta.

Băieţii se întorc în scurt timp şi îl anunţă pe Pablo că femeile sunt hotărâte să intre, fiindcă el le cunoaşte.

-Ştiu foarte bine femeile de teapa lor... zice el suspinând, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc un episod care îl întristează profund. Apoi, fără a şovăi sau a se arăta intimidat de prezenţa mea, porunceşte: Trageţi două focuri în aer foarte aproape de automobil. Dacă trec de semnul STOP, îndreptaţi armele spre ele. Dacă înaintează, deschideţi foc liber fără să staţi pe gânduri. E clar?

Auzim patru focuri de armă. Deduc că vor reapărea cu cel puţin trei cadavre şi mă întreb care va fi al patrulea.

Douăzeci de minute mai târziu, băieţii se întorc gâfâind, ciufuliţi şi scăldaţi în sudoare. Sunt acoperiţi de zgârieturi pe faţă, mâini şi antebraţe.

-Ce mai înfruntare, şefule! Nu le-au speriat focurile de armă: au tăbărât pe noi cu pumnii şi cu picioarele, ar fi trebuit să vedeţi ce unghii aveau tigroaicele! A trebuit să le dăm afară sub ameninţarea armei, ajutaţi de încă doi colegi. Ce-l aşteaptă pe bietul om când o să ajungă beat acasă!

-Da, da, ai dreptate. Pregătiţi-i o cameră, să petreacă noaptea aici, porunceşte Pablo, etalându-şi solidaritatea masculină faţă de unul dintre fârtaţii lui aflaţi la ananghie. Dacă nu, mâine va trebui să-l îngropăm!

-*Paisas* astea sunt ale dracului, Ave Maria! spun, cu un suspin de resemnare, cei trei îngeraşi care mă însoţesc.

Asemenea lui Alice în Ţara Minunilor, cunosc, treptat, lumea lui Pablo. învăţ că pe mulţi dintre bărbaţii aceştia foarte duri şi foarte bogaţi nevestele îi tratează efectiv cu bătaia... Cred că ştiu de ce. Mă întreb care e cealaltă fiară despre care a spus că o cunoaşte foarte bine şi ceva îmi spune că nu e soţia lui.într-o duminică, hotărâm să ieşim cu

un grup de prieteni de-ai lui Pablo şi Gustavo ca să ne jucăm cu vehiculul de teren Rolligon. Privind de jur împrejur, în vreme ce doborâm copăcei cu uriaşul automobil-omidă, mi se face dor de hohotele de râs ale prietenilor mei din urmă cu şapte luni şi simt nostalgie pentru *my beautifulpeople*[1], aceia împreună cu care am trăit întotdeauna şi alături de care mă simt în largul meu oriunde în lume, indiferent de limba care se vorbeşte acolo. Adevărul este că nu prea am timp să le duc dorul deoarece, când lovim un trunchi, un nor negru şi bâzâitor se năpusteşte spre noi. Nu ştiu de ce - poate fiindcă Dumnezeu mi-a rezervat o soartă cu totul deosebită - într-o fracţiune de secundă sar din Rolligon, mă ascund printre ierburile înalte şi stau atât de liniştită, încât îndrăznesc să respir doar un sfert de oră mai târziu.

Ceea ce par a fi un milion de viespi zboară înnebunite după cele 18 persoane care-şi câştigă existenţa din traficul cu cocaină. Ca prin miracol, nu sunt înţepată. Când, o oră mai târziu, oamenii lui Pablo mă găsesc graţie rochiei mele mov, aflu că unii dintre invitaţi au avut nevoie de spitalizare.

În anii următori, aveam să petrec nenumărate ore alături de el şi poate tot atâtea în braţele lui, dar - din motive pe care le-am putut înţelege parcă un veac mai târziu - nu aveam să ne mai întoarcem la Hacienda Nâpoles, pentru a ne distra împreună în compania prietenilor în locul acela, unde am fost la un pas de moarte de trei ori şi unde aproape că am murit de fericire. Doar o dată - şi pentru a împărtăşi ziua perfectă din vieţile noastre - aveam să trăim din nou ceasuri lipsite de griji în paradisul acela unde, cândva, mă smulsese dintr-o bulboană fiindcă mă voia pentru el şi unde, la scurt timp mai

---

1 **„Oamenii mei frumoşi" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

apoi, mă smulsese din braţele altui bărbat pentru a pune stăpânire pe spaţiile neexplorate din imaginaţia mea, pe vremurile deja uitate din memoria mea şi pe fiecare centimetru de piele care îmi cuprindea fiinţa pe atunci.

Unsprezece ani mai târziu, toţi acei bărbaţi care aveau vârsta lui Hristos urmau să fie morţi. Această cronicară a Indiilor le-a supravieţuit tuturor, aşa este; dar, dacă cineva ar dori să zugrăvească azi portretul lui Alice în Ţara Minunilor în acel salon al mirajelor, ar vedea reflectate la infinit doar repetări fragmentate ale diferitelor versiuni ale *Ţipătului* de Munch, cu palmele lipite peste urechi, pentru a nu auzi zumzetul fierăstraielor electrice şi rugăminţile fierbinţi ale celor torturaţi, exploziile şi gemetele celor în agonie, zgomotul avioanelor şi hohotele de plâns ale mamelor; iar eu stau cu gura deschisă într-un urlet neputincios, care doar 25 de ani mai târziu devine sonor, cu ochii căscaţi de groază şi spaimă, sub cerul însângerat al unei ţări incendiate.

Moşia aceea uriaşă mai există şi acum, e adevărat, însă din locul de vis unde, pentru un răgaz foarte scurt, am cunoscut cele mai minunate expresii ale libertăţii şi frumuseţii, cele mai adorabile clipe ale bucuriei şi generozităţii şi toate cele ale pasiunii şi tandreţii, magia s-a risipit la fel de repede pe cât s-a înfiripat. Din văzduhul acela vrăjit rămâne doar nostalgia simţurilor pământeşti după culori, mângâieri, luceferi şi hohote de râs. Hacienda Nâpoles avea să devină, mai apoi, scenariul conspiraţiilor legendare care urmau să schimbe pentru totdeauna soarta ţării mele şi a relaţiilor sale cu lumea, dar - precum în acele prime scene din versiunile cinematografice ale *Cronicii unei morţi anunţate* sau ale *Casei spiritelor* - azi acel paradis de blestemaţi este populat numai de năluci.

Acei bărbaţi tineri au murit deja de multă vreme. Despre iubirile şi urile lor de când nu erau fantome, despre cauzele şi utopiile, luptele şi războaiele, victoriile şi înfrângerile, plăcerile şi durerile, aliaţii şi rivalii, loialităţile şi trădările, vieţile şi morţile lor vorbeşte această poveste pe care nici în vise n-aş îndrăzni să o schimb cu un timp mai scurt sau un spaţiu mai puţin plin

ZILELE SPLENDORII ŞI ALE SPAIMEI

Courage, could you not as well Select a second place to dwell,

Not only în that golden tree But în the frightened heart of me?

Bătrânul poet citându-l pe Robert Frost în *Noaptea iguane*

„MÂNGÂIEREA UNUI REVOLVER

Pablo Escobar se numără printre puţinii copii privilegiaţi care ştiu, încă de la o vârstă fragedă, ce vor să devină când se vor face mari. Ştia şi ce nu vrea să fie: Pablito n-a visat niciodată să fie pilot, pompier, medic sau poliţist.

-Voiam doar să fiu bogat, mai bogat decât familia Echevarría din Medellin şi decât oricare altul dintre bogătaşii din Columbia, slujindu-mă de toate resursele şi de uneltele pe care viaţa avea să mi le pună la îndemână. Mi-am jurat că, dacă la

---

1 **„O, tu, Curaj, n-ai putea oare,/ Să-ţi făureşti două cuibare,/ Unul în pomul aurit,/ Altul în sufletul meu chinuit?" (Tennessee Williams, *Noaptea iguanei*, Bucureşti, Art, 2016, p. 322, traducere în limba română de Antoaneta Ralian) (n.tr.)**

30 de ani nu am un milion de dolari, mă sinucid cu un glonţ în tâmplă, îmi mărturiseşte într-o zi, în vreme ce ne urcăm în Learjetul staţionat în hangarul său privat de pe aeroportul din Medellin, alături de celelalte avioane din flota sa. în curând, o să-mi cumpăr un Jumbo pe care o să-l amenajez ca pe un birou, cu mai multe dormitoare, băi cu duş, salon, bar, bucătărie şi loc de luat

masa. Un fel de iaht zburător. în felul acesta, vom putea călători prin lume fără ca nimeni să stie sau să ne poată deranja

.în avion, îl întreb cum ne vom mobiliza pe ascuns într-un palat cu aripi. îmi răspunde că o să aflu la întoarcere, deoarece, de acum înainte, de câte ori ne vom vedea, îmi va pregăti o surpriză de neuitat. îmi spune că a observat ceva foarte ciudat şi, pe măsură ce-mi dezvăluie secretele sale, ale mele par să mi se perinde pe chip şi, mai ales, în privire. Adaugă că, atunci când mă bucur descoperind ceva, veselia şi entuziasmul meu îl fac să se simtă de parcă tocmai ar fi câştigat o cursă automobilistică, iar eu sunt şampania.

-Ţi-a spus cineva vreodată că eşti cea mai spumoasă femeie din lume, Virginia?

-întotdeauna! exclam eu, fericită, fiindcă ştiu că, în absenţa modestiei, am găsit amândoi omul pe potriva celuilalt. De acum înainte, va trebui să închid ochii dacă vreau să-mi protejez secretele cele mai intime. Le vei putea afla doar extreeem de lent... Cu un tirbuşon special pentru *PerrierJouetRosei*

îmi răspunde că nu va fi nevoie, deoarece pentru următoarea surpriză are de gând să mă lege la ochi şi e posibil chiar să fie nevoit să-mi pună cătuşe. Cu un zâmbet larg, îi mărturisesc că n-am mai fost legată la ochi sau încătuşată şi îl întreb

dacă nu cumva e un sadic, dintr-aceia pe care îi vedem în filme.

- Sunt un sadic depravat de o mie de ori mai afurisit decât cei din filmele de groază. Nu ţi-a spus nimeni, scumpa mea? îmi şopteşte la ureche.

Apoi îmi cuprinde faţa în mâini şi mă ţintuieşte cu privirea, ca şi cum s-ar uita într-o genune adâncă, în care caută să-şi ostoiască cele mai aprinse dorinţe. îl mângâi şi îi spun că suntem cuplul perfect, fiindcă sunt masochistă. Mă sărută şi îmi răspunde că a ştiut asta dintotdeauna.

Când soseşte ziua surprizei, Pablo mă ia de la hotel pe la zece seara. Ca de obicei, patru dintre oamenii săi ne urmăresc într-o maşină, păstrând o distanţă prudentă.

-Nu-mi vine să cred că o femeie ca tine nu ştie să conducă, Virginia, zice, demarând în viteză. în ziua de azi, e o neputinţă rezervată bolnavilor mintal!

îi răspund că orice şofer pe jumătate analfabet poate conduce un autobuz cu cinci viteze, iar eu, care sunt aproape chioară, n-am nevoie de coeficientul meu intelectual de 146 pentru a conduce o maşină, ci pentru a-mi vârî în cap zece mii de ani de civilizaţie şi pentru a memora în cinci minute ştiri de o jumătate de oră, fiindcă nu văd să citesc de pe teleprompter. Mă întreabă la cât îi estimez coeficientul de inteligenţă şi îi răspund că, probabil, este înjur de 126.

-Nici pomeneală: minimul confirmat este 156. Nu fi aşa obraznică!

Îi spun că va trebui să-mi demonstreze asta şi îi cer să mai reducă viteza gândului, fiindcă, la 180 de kilometri pe oră, vom fi două minuni dispărute înainte de vreme.

- Ştim că nici unul din noi nu se teme de moarte. Sau nu, domnişoară „ştie-tot"? O să vezi imediat ce te aşteaptă fiindcă eşti autosuficientă.

Azi sunt foarte prost dispus şi sătul de gărzile de corp care ne însoţesc peste tot. Nu se dezlipesc de mine nici o clipă şi m-au plictisit. Cred că nu există decât o singură cale să scăpăm de ei: vezi cealaltă parte a autostrăzii, acolo jos, în stânga mea? Ţi-ai pus centura, nu? Ţine-te bine, fiindcă, în 30 de secunde, vom ajunge acolo, pe contra- sens. Dacă nu ne iese figura, ne vedem în viaţa următoare, Einstein! Unu, doi, trei!

Maşina porneşte ca din puşcă şi goneşte pe povârnişul acoperit de pietriş. După o rotire completă de 180 de grade, urmată de un triplu salt, se opreşte câţiva metri mai jos. Mă lovesc destul de tare la cap de două ori, dar nu scot un cuvânt. Pablo îşi revine în câteva secunde, însă dă în marşarier, cu scârţâit de anvelope, şi continuă cursa pe contrasens, conducând ca un nebun spre apartamentul lui. Ajungem în câteva minute, maşina intră în garaj ca un bolid, poarta coboară în spatele nostru cu un pocnet metalic şi Pablo pune frână brusc, la câţiva milimetri de zid.

- Puuufff! zice expirând. I-am pierdut, dar cred că mâine va trebui să-i concediez. îţi închipui ce s-ar fi întâmplat, în cazul în care cineva ca mine ar fi încercat să mă răpească?

Zâmbesc în sinea mea şi tac chitic. Mă doare capul, dar n-o să-i fac plăcerea de a-i spune ce se aşteaptă să audă. încă nu s-a născut altcineva cu sângele lui rece. Urcăm în apartament, unde nu e nimeni, şi observ o cameră de filmat în faţa intrării în dormitor. Mă aşez pe un scaun cu spătarul jos, iar el se opreşte dinaintea mea, cu braţele încrucişate. Pe un ton ameninţător şi cu o expresie îngheţată, îmi spune:

-Vezi cine are coeficientul de inteligenţă mai ridicat, nu? Şi cine e bărbatul. Dacă te prind că te plângi sau că faci vreo mişcare greşită în timp ce pregătesc surpriza, o să-ţi sfâşii rochia, o să filmez

ce urmează şi-o să vând înregistrarea presei. Priceput, Marilyn? Sunt un om de cuvânt, aşa că vom începe prin a te lega la ochi. Cred că o să avem nevoie şi de o rolă de leucoplast, adaugă, fredonând *Feeliri Groovy,* de Simon şi Garfunkel, şi petrecându-mi peste ochi o faşă neagră, pe care o leagă bine, cu nod dublu. Şi nişte cătuşe... Unde le-oi fi pus?

-Nu, Pablo! Stabiliserăm că mă legi la ochi şi atât. Sunt ameţită şi nu are sens să mă încătuşezi. Cât despre căluş, ar trebui să aştepţi măcar să-mi revină circulaţia între cap şi corp!

-Prea bine. O să te încătuşez doar dacă încerci să sari de pe scaun, fiindcă nu subestimez niciodată o panteră cu aere de geniu.

-N-aş putea sări, fiindcă nu subestimez niciodată un criminal cu aere de schizofrenic.

După o tăcere care pare să ţină o eternitate, zic brusc: - Să vedem dacă e adevărat că orbii au auzul foarte ascuţit... îi aud pantofii căzând pe covor şi, imediat după aceea, mecanismul unui seif care se

deschide la a patra rotire. Apoi, sunetul inconfundabil a şase gloanţe care pătrund în încărcătorul unui revolver, unul după altul, şi pocnetul armei, când îi îndepărtează siguranţa. Se aşterne tăcerea. Câteva secunde mai târziu, e în spatele meu şi-mi şopteşte la ureche, în timp ce-mi mângâie gâtul de mai multe ori cu ţeava revolverului

:-Ştii că acelora din breasla mea ni se spune „Magicienii" fiindcă facem miracole. Sunt regele magicienilor, aşa că numai eu cunosc formula secretă pentru a lipi la loc trupul ăsta care-mi ia minţile de capul acesta pe care îl ador. Abra-

cadabra... Să ne închipuim că le lipim cu un colier de diamante... Pe gâtul acesta de lebădă... Atât de subţire... Atât de delicat, încât l-aş putea frânge cu mâinile... Abracadabra... O dată... două... trei... Cum se simt?

îi răspund că diamantele sunt îngheţate, mă împung şi sunt prea mici pentru gusturile mele. Adaug că nu asta îmi promisese şi că nu se pune la socoteală, deoarece e o improvizaţie.

-între noi, totul este îngăduit, scumpa mea. N-ai mai simţit niciodată un revolver pe piele... Pe pielea asta mătăsoasă... aurie... perfect îngrijită... Fără o zgârietură... fără o cicatrice, nu-i aşa?

-Fii atent la faşă, fiindcă o să-mi cadă şi o să strice surpriza secolului, Pablo! Cred că ar trebui să ştii că fac exerciţii de tir cu poliţia din Bogotá - cu un pistol Smith 8c Wesson - şi că antrenorul meu e de părere că ţintesc mai bine decât unii militari cu vedere 20/20.

îmi spune că sunt o cutioară cu surprize şi că una este să ţii un revolver în mână, dar cu totul alta să îl vezi în mâna unui ucigaş, lipit de tâmpla ta. Adaugă că şi el a trecut prin asta şi întreabă dacă nu este o experienţă absolut îngrozitoare.

-Dimpotrivă: e absolut excepţională! Ooo... e divină... sublimă... spun eu, dând capul pe spate şi suspinând de plăcere, în vreme ce el îmi desface nasturii de la bluză, iar ţeava armei coboară treptat în josul gâtului, înspre inimă... în orice caz, eşti doar un sadic, nu un ucigaş.

-Asta crezi tu, scumpa mea. Sunt un ucigaş în serie... Acum spune-mi de ce îţi place atât de mult. Surprinde-mă tu pe mine... Haide!

Cu lentoare, îi spun că o armă de foc este întotdeauna... o tentaţie... un dulce măr al Evei... un prieten intim care ne oferă posibilitatea de a pune capăt la toate... de a ne ridica la ceruri când nu mai

este cale de scăpare... sau de a coborî în infern, în cazul ucigaşilor care au mărturisit.

-Şi mai ce? Vorbeşte în continuare, până îţi îngădui să taci... zice cu voce răguşită, dând la o parte gulerul bluzei, pentru a mă săruta pe ceafă şi pe umeri.

Mă supun şi continui:

-E silenţios, asemenea complicelui ideal. Când tragi, sună... Lasă-mă să mă gândesc... precum... precum... gratiile închisorii San Quentin! Exact, gratiile închisorilor americane sună ca nişte focuri de armă, dimineaţa, la prânz şi seara. Asta trebuie să fie cu adevărat îngrozitor. Nu-i aşa, iubitule?

-Aşa, carevasăzică, femeiuşcă perversă... acum descrie-mi-l fizic... dacă taci, îţi lipesc o bandă de leucoplast peste nas şi gură, vei rămâne fără răsuflare, iar eu nu răspund pentru ce ţi-ar putea face mai apoi acest mic sadic! porunceşte şi începe să mă mângâie cu mâna stângă, iar revolverul coboară lent în linie dreaptă peste sânul meu, apoi peste diafragmă, pentru a-mi trece peste talie, înspre abdomen.

-Pare mare... Cred că e masculin... E foarte dur... Şi are un canal în centru... Dar e rece, fiindcă e metalic... Nu este din aceeaşi plămadă ca tine, nu-i aşa? Acum, că ai auzit ce voiai, jur, Pablo, că dacă mai cobori un milimetru, mă ridic din scaun, mă întorc în Bogotá şi nu mă mai vezi niciodată.

-Bine, bine, zice cu un hohot de râs vinovat, plin de resemnare. Răutăţile îţi vin în minte când ai în mâini un simbol sexual cu desăvârşire lipsit de apărare... Fie, să mergem mai departe... Totuşi, te avertizez că trebuie să aştepţi să-mi termin treaba cu leucoplastul, fiindcă sunt la fel de perfecţionist ca tine.

-Iar tu trebuie să înţelegi că, pentru cineva ca mine, toate jocurile astea sunt cât se poate de

simpliste. Aştept surpriza de zile întregi. Vai de tine dacă n-o să fie pe măsura aşteptărilor!

Pe un ton energic, mă anunţă că el este singurul în măsură să ia hotărâri şi că nu e deloc simplist.

- Ştiu ce o să-mi arăţi: colecţia ta de arme, fiindcă o să-mi faci una cadou! Asemenea fetelor Bond! Pot să-mi dau jos legătura, ca s-o aleg pe cea mai ucigătoare şi mai frumoasă

?-îţi dai jos legătura când îţi spun eu! încă nu ţi-ai dat seama că aici poruncesc doar eu, ucigaşul stăpân pe revolver, stăpânul sadic al camerei de filmat, masculul stăpân pe forţa brută şi bogătaşul stăpân peste teritoriu, nu o biată femeiuşcă de 55 de kilograme, cu un coeficient de inteligenţă evident inferior? Mai ai de aşteptat doar câteva minute. O să ascund originea acestor patru şi... suntem gata! Este pentru binele tău: închipuie-ţi că, în viitor, cineva te va tortura în mod îngrozitor, zile în şir, ca să obţină de la tine informaţii despre ceea ce vei vedea în continuare. Sau dacă într-o bună zi vei deveni Mata Hari şi mă vei trăda?

- Sunt diamante furate, dragul meu! Mii şi mii de carate!

-Nu fi atât de optimistă! Nu ţi-aş arăta niciodată aşa
ceva, fiindcă mi le-ai fura pe cele mai mari, le-ai înghiţi, iar eu m-aş vedea silit să te spintec cu foarfecele astea ca să ţi le smulg din pântece!

Dinaintea perspectivei de a mă îneca cu diamante, nu pot să mă abţin să râd. Apoi îmi vine în minte altă explicaţie.

- Ştiu! Cum de nu m-am gândit mai devreme? O să-mi arăţi două kilograme de cocaină *made în Colombia* şi împachetate, gata pentru a fi expediate în Statele Unite! Le sigilează cu leucoplast? în sfârşit, o să aflu cum sunt! E adevărat că seamănă cu un pachet de două livre de unt şi pe ele scrie „La Reina"?

-Câtă lipsă de imaginaţie! Mă dezamăgeşti, serios... Oricine poate vedea aşa ceva: asociaţii mei, oamenii mei, piloţii mei, clienţii mei, chiar şi DEA-ul. Ţi-am spus că o să-ţi arăt ceva ce n-a văzut nimeni - şi nici nu va vedea -, nimeni pe lume în afară de tine. Gata! Acum mă pot aşeza la picioarele scumpei mele ca să-i văd reacţia... Promit că nu vei

uita niciodată seara aceasta. Unu... doi... trei... îţi poruncesc să-ţi dai jos legătura!Sunt albastre, verzi, vişinii, maro, negre. înainte să pot sări de pe scaun, ca să le cercetez de aproape, o cătuşă de oţel se închide cu un clic în jurul gleznei drepte şi mă trezesc legată de piciorul scaunului. Nu mă prăbuşesc cu tot cu scaun, deoarece el sare imediat şi mă prinde din zbor. Mă strânge în braţe şi mă potopeşte cu sărutări, râzând neîncetat, în vreme ce exclamă:

- Ştiam că eşti primejdioasă, panteră şarlatană! O să mi-o plăteşti! Dacă vrei să le vezi, trebuie să-mi spui, mai întâi, că mă iubeşti cum n-ai mai iubit pe nimeni! Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Spune-mi că mă adori. Haide, spune! Dacă nu, nu te las să te uiţi la ele nici de departe, nici de aproape!

-Nu-ţi spun ce vrei să auzi fără să primesc ce vreau, ne-am înţeles? Eşti... eşti... eşti un geniu, Pablo! Eşti o minune a lumii!

Şi cu o voce aproape imperceptibilă, ca şi cum cineva ne-ar fi putut asculta, dau drumul unui şir de întrebări urmate de rugăminţi, despre care ştiu că îi plac la nebunie.

- Sunt toate ale tale? Câte sunt? Cât costă? Cum se obţin? Lasă-mă să văd fotografiile şi numele! Dă-mi cheile de la cătuşe, Pablo, mă doare glezna! Lasă biata oarbă să le poată privi de aproape, nu fi aşa de sadic, te implor! Vreau să înlătur leucoplastul de pe numele tuturor ţărilor, ca să le văd!

-Nu, nu, nu! Pun pariu că tu, o minune din lumea bună, n-ai fi crezut că cineva din lumea mea ar putea fi atât de popular încât paisprezece ţări să-i acorde cetăţenia!

-Uau! Acum ştiu la ce folosesc banii în combinaţie cu un coeficient crescut de inteligenţă criminală... Se pare că jumătate din ONU îşi dispută

onoarea! Dar nu văd pe nicăieri paşaportul de Statele Unite, care, în profesia ta, ar trebui să fie prioritatea numărul unu, nu?

-Mă rog... Roma nu a fost clădită într-o zi! Iar şapte la sută dintre ţările lumii nu e rău, pentru început, la vârsta mea fragedă... Deocamdată, nu poţi vedea decât fotografiile. îmi vei afla numele şi cetăţeniile pe măsură ce le folosim. Nici eu nu le stiu încă foarte bine

.-îţi dai seama? Sunt singura persoană de încredere care te poate ajuta cu pronunţia corectă în cinci limbi! La frageda vârstă de 17 ani predam fonetica la Instituto Colombo-Americano. Nu-i aşa că sunt o comoară de iubită? Cum să călătorim într-o ţară străină, dacă nu ştii să-ţi pronunţi numele, Pablo? Trebuie să ne apucăm să exersăm pronunţia

de pe acum, ca să nu trezeşti bănuieli mai târziu. Trebuie să înţelegi că e spre binele tău, dragostea mea.

-Nu şi nu, şi gata. Azi te mai aşteaptă ultima etapă, după care urmează premierea cu şampanie. Dintr-aceea *rose*, care are cea mai frumoasă sticlă dintre toate, nu?

Fără a-mi da jos cătuşele, mă sileşte să mă aşez din nou pe scaun şi îngenunchează în faţa mea, în spatele celor două şiruri de paşapoarte răsfirate pe jos, la câţiva metri distanţă. A acoperit cu leucoplast numele ţărilor şi, pe filele interioare, numele lui şi datele de naştere. Apoi, ca un copil cu jucării în dimineaţa zilei de 25 decembrie, începe să-mi arate fiecare dintre cele 14 fotografii, în vreme ce eu, fascinată, văd cum mi se perindă pe dinaintea ochilor versiuni de neînchipuit ale chipului bărbatului pe care îl iubesc.

-Aici sunt ras în cap. Aici port ochelari şi bărbuţă, ca un intelectual marxist. în asta am pieptănătură africană. Groaznic, nu? Aici sunt arab; mi-a făcut rost de costum prinţul saudit, un prieten de-al meu. Pentru ăsta m-am vopsit blond; pentru ăsta, roşcat, a trebuit să merg la un coafor unde femeile se uitau la mine de parcă aş fi fost un poponar. Aici port perucă. Aici sunt fără mustaţă, iar aici, cu barbă deasă. Ce zici de ăsta, unde sunt chel în creştet, dar cu părul lung şi am ochelari, ca profesorul Tournesol din Tintin? Genial, nu-i aşa? în aproape toate arăt groaznic, dar nu m-ar recunoaşte nici maică-mea! Care-ţi place cel mai mult?

-Toate, Pablo, toate! Arăţi extrem de comic. N-am văzut niciodată o colecţie mai senzaţională! Eşti cel mai mare infractor pe care-l ştiu, cel mai mare bandit care a călcat pe faţa pământului, îl laud, hohotind de râs, în vreme ce el aşază

paşapoartele la locul lor. Cum aş putea să mă plictisesc cu tine sau să nu-mi placă faptul că mă distrez de minune cu tine?

El încuie seiful, lasă revolverul pe birou şi se îndreaptă spre mine. îmi mângâie faţa cu nesfârşită blândeţe şi, fără un cuvânt, îmi înlătură cătuşele. îmi sărută glezna - pe care acum se desenează o dungă roşie cât se poate de evidentă - de mai multe ori. Apoi mă aşază în pat şi-mi maseză cu delicateţe capul, unde mă lovisem în timpul cursei de mai devreme.

-Deşi nu crezi, ce iubesc cel mai mult pe lume nu sunt capul şi trupul acestea atât de... bogate în dimensiuni, îmi spune el, cu vocea sa obişnuită, şi atât de lovite, adaugă râzând, ci aurul ăsta al tău, lipit de mine, aşa cum stăm acum.

Surprinsă, îi spun că, dacă există cineva în încăpere care nu are nici un gram de aur, aceea sunt eu. El îmi şopteşte la ureche că am o inimă de aur, cea mai generoasă inimă din lume, fiindcă încep să devin sfidarea lui: în ciuda tuturor încercărilor cumplite la care mă supune, nu mă plâng niciodată şi sfârşesc prin a deveni premiul său.

- Inima mea se află acum în inima ta, aşa că ştiu totul despre tine. Acum, că am câştigat amândoi, ne putem pierde minţile împreună, nu? Abracadabra, Maria Antoaneta mea răsfăţată...

După ce adoarme, cercetez revolverul. Are şase gloanţe. Ies pe terasă şi zăresc patru automobile cu gărzi de corp parcate la fiecare colţ de stradă. Ştiu că şi-ar da viaţa pentru el; şi eu, fără a sta pe gânduri. Mă liniştesc şi adorm fericită. Când mă trezesc, el deja nu mai e lângă mine.

Doi VIITORI PREŞEDINŢI ŞI *DOUĂZECI DE POEME DE IUBIRE*

Al doilea scop al lui Pablo, după obţinerea unei averi colosale, este să-şi folosească banii pentru a deveni cel mai popular lider politic al tuturor timpurilor. Cum să nu fie un act de schizofrenie declarată, un delir de măreţie, un cult exagerat al personalităţii, o extravaganţă fără precedent, risipă nicicând visată, exorbitantă şi, mai ales, inutilă, să aspire la a dărui 10 000 de case celor fără adăpost şi să pună capăt foametei într-un oraş de un milion de locuitori? Mai ales în Columbia, ţara cu magnaţii cei mai avari şi mai lipsiţi de măreţie din întreaga Americă Latină?

Cei care deţin capitaluri fabuloase trăiesc cu eterna îndoială dacă nu cumva sunt iubiţi doar pentru banii lor; de aceea, sunt aproape la fel de nesiguri şi de neîncrezători în materie de dragoste precum femeile celebre pentru frumuseţea lor,

care se întreabă tot timpul dacă bărbaţii au cu adevărat nevoie de ele ca soţii sau logodnice ori vor doar a se făli cu ele, la fel cum fac cu proprietăţile lor sau cu trofeele de vânătoare. Pablo, în schimb, este cu desăvârşire convins de faptul că susţinătorii lui, armata lui, femeile sale, prietenii lui şi, evident, eu îl iubim pentru el însuşi, nu de dragul averii lui. Deşi are dreptate, mă întreb

dacă sensibilitatea lui extremă, în combinaţie cu ceea ce pare a fi o personalitate bolnav de obsesivă, o să fie pregătită pentru celebritatea care se apropie şi, mai ales, pentru valurile de antagonism pe care le va aduce cu sine într-o ţară în care oamenii crapă, proverbial, „nu de cancer, ci de pizmă"

.II văd pe Pablo în public pentru a doua oară, cu ocazia inaugurării unui teren de fotbal. întrucât mişcarea sa politică, Civismo en Marcha[1], promovează petrecerea timpului liber într-un mod sănătos, iar el este pasionat de sporturi, şi-a propus

1 **Civism în acţiune (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

să doteze cu terenuri de baschet toate cartierele din Medellin şi Envigado, comuna învecinată unde a crescut, şi să introducă stâlpi de iluminat pe toate terenurile de fotbal din oraş. Când ne-am cunoscut, donase deja câteva zeci. în seara aceea, îmi prezintă toată familia - persoane din clasa de mijloc sau de jos, fără urmă de răutate pe chipurile foarte serioase, şi pe soţia lui de 23 de ani, Victoria Henao, mama lui Juan Pablo, băieţelul lui de şase ani. Tata, cum îi spun toţi, nu e frumoasă, în schimb, pe chipul ei, este zugrăvită o expresie demnă. Numai cerceii ei - două diamante de dimensiuni nemaivăzute - ar putea trăda faptul că este soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din ţară. Poartă părul tuns foarte scurt, e brunetă şi mărunţică, iar sfiala ei vădită contrastează cu dezinvoltura lui. Spre deosebire de noi doi, care, în mijlocul mulţimilor, ne simţim ca peştele în apă, ea nu pare să se bucure prea mult de eveniment şi ceva îmi spune că începe a privi cu nelinişte crescândă popularitatea din ce în ce mai sporită a soţului ei. Mă salută cu răceală şi cu aceeaşi neîncredere pe care o desluşesc în ochii aproape tuturor membrilor familiei lui Pablo. Ea îl priveşte cu adoraţie deplină, el o contemplă răpit, iar eu îi urmăresc zâmbind, fiindcă n-am fost niciodată geloasă pe cineva. Din fericire, nu-l iubesc pe Pablo cu o pasiune exclusivistă sau posesivă, ci cu inima şi sufletul, cu capul şi cu trupul, nebuneşte, dar nu iraţional, fiindcă, mai presus de el, mă iubesc pe mine însămi. Perspicacitatea mă face să mă întreb dacă, după opt ani de căsnicie, privirile acelea de logodnici vrăjiţi nu ţin, de fapt, de nevoia de a risipi în public orice îndoială cu privire la relaţia lor.

în timp ce îi cercetez familia din perspectiva întreită pe care mi-o îngăduie condiţia de amantă,

obiectivitatea de jurnalist şi distanţa de spectator, mi se pare că surprind un fel de umbră uriaşă care se aşterne peste idilica scenă de familie şi mulţimea care se apropie de Pablo, pentru a-i mulţumi pentru miile de pachete pe care le distribuie săptămânal printre nevoiaşi. Mă cuprinde brusc o tristeţe inexplicabilă, înţesată de îndoieli, dintr-acelea care preced premoniţiile, şi mă întreb dacă nu cumva scenele acelea triumfaliste, cu baloane multicolore şi muzică răsunând strident din boxe, ar putea fi doar năluciri, jocuri pirotehnice, castele din cărţi de joc. Când umbra se îndepărtează, văd limpede ceea ce nimeni altcineva nu pare să fi băgat de seamă: peste întreaga familie a lui Pablo, dichisită, cu haine noi şi bijuterii îngăduite de o avere formidabilă, de curând dobândită, se aştern temeri faţă de ceva ce se pregăteşte de mai multă vreme şi care ar putea exploda în orice clipă, cu forţa unui vulcan de proporţii biblice.

Senzaţiile neliniştitoare mă străbat şi pun stăpânire pe mine în vreme ce el se bucură de căldura mulţimii, de admiraţie şi de aplauze. Pentru mine, toate acestea sunt lucruri obişnuite, specifice meseriei mele de prezentatoare de televiziune şi de nenumărate evenimente, obişnuită de la 22 de ani cu uralele dintr-o sală de teatru şi cu huiduielile de pe un stadion. Pentru Pablo, în schimb, sunt oxigenul, singura raţiune a existenţei sale, primele trepte ale drumului spre celebritate. E evident că discursul lui politic înflăcărat pătrunde adânc în inimile oamenilor. În vreme ce îl ascult, îmi vine în minte Shakes- peare, cuvintele lui Antoniu la înmormântarea lui Iuliu Cezar: „Ce face rău un om trăieşte încă/ şi după moartea lui. Adesea însă/ se-

ngroapă binele cu el."[1] Mă întreb care va fi soarta acestui amestec de mecena şi bandit, atât de tânăr şi de naiv, de care m-am îndrăgostit şi eu. Va şti să-şi joace cărţile? Va învăţa vreodată să vorbească în public cu un accent mai puţin evident şi pe un ton mai educat? Va putea diamantul meu brut să-şi şlefuiască discursul elementar, pentru a transmite un mesaj puternic, care să depăşească graniţele provinciei? Va reuşi să găsească o formă de pasiune mai controlată, pentru a obţine ce-şi propune, şi una mai inteligentă, pentru a păstra ce a dobândit? După câteva minute, fericirea care cuprinde toate acele familii cu puţine resurse mă molipseşte de iluzii şi speranţe. îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru existenţa singurului binefăcător laic căruia i-a dat naştere Columbia de când mă ştiu şi, plină de entuziasm, mă alătur sărbătorii populare.

Emisiunea despre groapa de gunoi provoacă un cutremur la nivel naţional. Toţi colegii mei vor să-i ia interviuri lui Pablo Escobar, pentru a vedea de unde obţine banii un parlamentar supleant de 33 de ani care pare să dispună de resurse inepuizabile, alături de o generozitate nemaiîntâlnită şi cu un neliniştitor talent de lider politic, rezultat al unui amestec insolit de bani şi de suflet. Mulţi vor să afle, de asemenea, care este natura relaţiei lui cu o vedetă de televiziune care şi-a apărat întotdeauna aprig viaţa intimă. Neg categoric orice relaţie sentimentală cu un bărbat însurat şi—1 sfătuiesc pe Pablo să nu acorde interviuri înainte de testul pe care îmi propun să i-l fac dinaintea unei camere de

---

1 **William Shakespeare, *Iuliu Cezar*, Bucureşti, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1955, p. 336, traducere în limba română de Tudor Vianu (n.tr.)**

filmat, în studioul lui de televiziune. Acceptă, dar cam în silă.

- Săptămâna viitoare te voi invita la prima ediţie a Forumului împotriva Tratatului de Extrădare, aici, la Medellin, spune el. Şi la următoarea ediţie, în Barranquilla, o să-i cunoşti pe cei mai importanţi oameni din breasla mea, care acum sunt şi cei mai bogaţi din ţară. Aproape toţi sunt cu noi în MAS, hotărâţi să scape de absurditatea asta, cum s-o putea. Cu sânge şi gloanţe, dacă e necesar.

II fac să înţeleagă că un limbaj atât de belicos îi va atrage prea mulţi duşmani în etapa iniţială a ascensiunii sale politice. II sfătuiesc să studieze *Arta războiului*, a lui Sun Tzu, ca să înveţe despre tactică şi răbdare. II învăţ câteva maxime ale înţeleptului chinez, precum: „Nu ataca niciodată când eşti pe val", iar el comentează că, în materie de strategii, se adaptează foarte repede la cerinţele momentului. Cărţile îl plictisesc teribil, aşa că, pentru a învăţa toate aceste lucruri fără a le studia, mă are pe mine, care am citit cu nesaţ din copilărie. Ştie că e ultimul lucru pe care vrea să-l audă o femeie tânără şi îndrăgostită, prin urmare adaugă pe ton sărbătoresc:

-Pun pariu că nu ghiceşti ce nume de cod ţi-am ales, ca să fiu informat prin radio când ajungi la aeroport! Nici mai mult, nici mai puţin decât „Belisario Betancur", numele preşedintelui, să pătrunzi cu stil în lumea de jos! Nu te poţi plânge!

Şi râde cu aerul acela ştrengar care mă dezarmează, îmi alungă toate frământările şi mă topeşte în braţele lui ca o îngheţată cu caramel, vanilie şi bucăţele de ciocolată, părăsită în voia vremii într-o după-amiază de vară.

Persoanele care călătoresc cu mine în avion reprezintă un grup din ce în ce mai eterogen. Acesta tocmai a discutat cu Kim Ir-Sen, în Coreea de Nord. Celălalt se întoarce de la ultima întâlnire la nivel înalt a ţărilor nealiniate. Altul o cunoaşte pe Petra Nelly, fondatoarea Partidului Ecologic din Germania, pe care Pablo îşi propune să o invite ca să-i vadă grădina zoologică şi

proiectele sociale. Altul este prieten apropiat cu Yasser Arafat. în biroul lui Pablo şi Gustavo, albastrul înlocuieşte roşul, ochelarii de soare sunt peste tot, iar nuanţele de verde nu sunt tocmai cele ale ecologiştilor europeni: grupul acela este din divizia F2 a poliţiei, invitatul din Paraguay este apropiat al ginerelui lui Stroessner, cei de dincolo sunt generali mexicani cu trei stele, cei cu

valizele sunt vânzători de arme israelieni, iar cei din spate au venit din Liberia. Viaţa lui Pablo, în acele luni de la începutul lui 1983, pare o Adunare Permanentă a Naţiunilor Unite. Eu învăţ treptat că omul pe care îl iubesc are, mai mult decât talentul de a se deghiza şi de a-i cumpăra pe oameni, o capacitate cameleonică de a-şi adapta convingerile politice la publicul consumator:

extrema stângă pentru publicul sărac, partidele politice, mijloacele de comunicare şi export; cea mai radicală şi represivă orientare de dreapta pentru a-şi apăra familia, afacerea, bunurile şi interesele dinaintea asociaţilor miliardari sau a aliaţilor în uniformă, şi ambele extreme pentru a expune dinaintea femeii-pro- vocare de care s-a îndrăgostit înzestrările sale de

păpuşar al istoriei, controlând la perfecţiune sforile multicolore ale acelui formidabil imperiu pe care îl construieşte. A ales-o drept observatoare a procesului său de evoluţie şi posibilă complice a existenţei sale, pentru a-i arăta cum în fiinţa lui converg toate formele pe care le poate îmbrăca puterea masculină. Transformând-o într-un martor

de excepţie al capacităţii sale de a subjuga bărbaţii, îi dezvăluie şi capacitatea sa de a seduce femeile

.Prima ediţie a Forumului împotriva Extrădării are loc la Medellin. Pablo mă invită să iau loc la prezidiu, alături de preotul Elias Lopera, care se aşază în dreapta lui. Acolo aud pentru prima dată discursul lui naţionalist înfocat împotriva acelui act juridic. Cu timpul, lupta împotriva extrădării va deveni obsesia lui, cauza şi destinul lui, calvarul unei naţiuni, a milioane de compatrioţi, soldat cu mii de victime, crucea vieţii lui şi a vieţii mele. în Columbia, unde justiţia întârzie aproape întotdeauna cu 20 de ani sau chiar mai mult - atunci când se face, deoarece adesea sfârşeşte prin a ajunge la cheremul celui mai bun ofertant -, sistemul este conceput pentru a-l proteja pe delincvent şi a slăbi victima, ceea ce înseamnă că o persoană cu resursele financiare ale lui Pablo se poate bucura pentru tot restul vieţii de o incredibilă impunitate. Totuşi, la orizontul lui şi al întregii bresle tocmai s-a ivit un nor întunecat: posibilitatea ca orice acuzat columbian să poată fi extrădat la cererea guvernului Statelor Unite, pentru a fi judecat pentru infracţiuni înfăptuite şi pe teritoriul SUA de către un stat cu un sistem judiciar eficient, cu închisori de maximă securitate, cu pedepse pe viaţă cumulate şi cu pedeapsa cu moartea.

La acea primă ediţie a Forumului, Pablo vorbeşte în faţa concetăţenilor săi într-un limbaj mult mai contondent decât cel pe care i-l cunoşteam. Nu-i tremură vocea când îl atacă violent pe promiţătorul lider politic Luis Carlos Galán, candidat la preşedinţia Republicii, fiindcă l-a eliminat de pe listele mişcării sale, înnoirea Liberală (Renovación Liberal)[1], a cărei principală cauză este lupta împotriva corupţiei. Pablo nu va ierta niciodată faptul că, după ce a descoperit adevărata origine a averii sale în 1982, Galán a anunţat că va fi expulzat, înaintea a mii de persoane adunate în parcul Berrio din Medellin, deşi fără a-i menţiona numele.

Îl cunoscusem pe Luis Carlos Galán cu 12 ani în urmă, acasă la una dintre cele mai simpatice femei pe care mi le amintesc, frumoasa şi eleganta Lily Urdinola, din Caii. Eu aveam 21 de ani şi tocmai divorţasem de Fernando Borrero Caicedo, un arhitect care semăna leit cu Omar Sharif şi era cu 25 de ani mai în vârstă decât mine. Lily se despărţise de proprietarul unei plantaţii de trestie-de-zahăr din Valle del Cauca şi avea acum trei pretendenţi. într-o seară, i-a invitat pe toţi la cină şi ne-a rugat, pe mine şi pe fratele ei, Antonio, să o ajutăm să aleagă între milionarul elveţian cu lanţul de brutării, evreul bogat cu lanţul de magazine de confecţii şi tânărul timid, cu nas acvilin şi ochi mari şi albaştri, al cărui singur capital părea să fie un viitor politic strălucit. Cu toate că în seara aceea nici unul dintre noi nu a votat pentru Luis Carlos Galán, câteva luni mai târziu, la 26 de ani, tânărul

1 **Partid columbian liberal-conservator de centru-dreapta (n.tr.)**

tăcut cu privire strălucită avea să devină cel mai tânăr ministru din istorie. Nu i-am vorbit niciodată lui Pablo despre această „înfrângere"; dar pentru tot restul vieţii aveam să mă căiesc fiindcă nu votasem pentru Luis Carlos în seara aceea. Dacă Lily s-ar fi lăsat curtată de el, am fi rezolvat, cu siguranţă, problema aia afurisită cu Pablo, iar, în acest fel, s-ar fi putut evita mii de morţi şi milioane de grozăvii.

Fotografia cu noi, la prima ediţie a Forumului împotriva Extrădării, devine prima din alte câteva sute care aveau să documenteze acele luni de început din perioada cea mai cunoscută a relaţiei noastre. Câteva luni mai târziu, revista *Semana* avea s-o folosească drept ilustraţie la articolul „El Robin Hood Paisa" şi, pornind de la acel calificativ generos, Pablo avea să înceapă să-şi construiască legenda, mai întâi în Columbia şi apoi în restul lumii. în timpul întâlnirilor noastre ce au urmat, după ce mă săruta şi mă îmbrăţişa, rotindu-mă de două ori în aer, întreba întotdeauna:

-Ce se spune în Bogotá despre mine şi Reagan?

Eu aveam să-i povestesc cu lux de amănunte ce credeau toţi despre el, fiindcă ce se spune despre preşedintele Reagan o interesează doar pe astroloaga nevestei sale, Nancy, şi pe congresmenii republicani din Washington şi Delaware.

La a doua ediţie a Forumului împotriva Extrădării am călătorit la Barranquilla şi ne-am cazat în apartamentul prezidenţial al unui hotel foarte mare, inaugurat de curând, şi nu la Prado, care fusese dintotdeauna preferatul meu. Lui Pablo îi plac doar lucrurile moderne, iar mie îmi plac doar cele elegante. Aveam să ne certăm întotdeauna din

pricina a ceea ce el numeşte „stil învechit" şi ceea ce eu consider „stil *magic*[1]. Evenimentul are loc în splendida reşedinţă a lui Ivan Lafaurie, minunat decorată de prietena mea, Silvia Gomez, care mi-a decorat şi mie toate apartamentele de când aveam 21 de ani.

Cu această ocazie, nici un reprezentant al presei nu a fost invitat. Pablo mă lămureşte: cel mai sărac dintre participanţi are o avere de zece milioane de dolari, în vreme ce averile asociaţilor săi - cei trei fraţi Ochoa şi Gonzalo Rodriguez Gacha, „El Mexicano" - însumează, împreună cu a lui şi a lui Gustavo Gaviria, câteva miliarde de dolari şi le depăşesc cu vârf şi îndesat pe cele ale magnaţilor de tradiţie din Columbia. în vreme ce el mă informează că aproape toţi cei de faţă sunt membri MAS, citesc pe chipurile multora nedumerire, din pricina prezenţei la forum a unei cunoscute prezentatoare de televiziune.

-Azi vei fi martoră la o declaraţie de război istorică. Unde preferi să te aşezi? în primul rând de jos, ca să ne priveşti pe mine şi pe şefii mişcării pe care i-ai cunoscut deja la

Medellin? Sau la masa principală, observându-i pe cei 400 de oameni care vor scălda ţara în sânge, dacă se aprobă Tratatul de Extrădare

?Deoarece m-am obişnuit deja cu terminologia lui napo- leonică, aleg să mă aşez la dreapta mesei principale, în capăt, nu atât pentru a-i cunoaşte pe cei 400 de proaspăt miliardari, care, în viitor, i-ar putea înlocui la putere - şi chiar urca pe eşafod - pe prietenii şi pe foştii mei iubiţi din oligarhia tradiţională (ceea ce-mi provoacă emoţii contrarii, de la teamă profundă la plăcere sublimă), ci pentru a încerca să citesc pe chipurile lor dure şi neîncrezătoare ce cred ei cu adevărat despre bărbatul pe care îl iubesc. Nu-mi place deloc ce văd, iar ceea ce aud îmi îngheaţă sângele. Fără ca eu să ştiu, în seara aceea înstelată şi în conacul acela împresurat de grădini de lângă Marea Caraibilor, asist ca martor de excepţie, singura femeie şi posibila viitoare cronicară a istoriei, la botezul de foc al narcoparamilitarismului columbian.

Când discursurile se încheie şi forumul ia sfârşit, cobor de la tribună şi mă îndrept spre piscină. Pablo a rămas să stea de vorbă cu amfitrionii şi cu asociaţii lui, care îl felicită cu efuziune. Un roi de curioşi mă împresoară şi câţiva dintre cei de faţă mă întreabă ce caut acolo. Un bărbat cu înfăţişare de latifundiar şi crescător

tradiţional de vite de pe coastă - cu unul dintre numele acelea de familie precum Lecompte, Lemaître sau Pavajeau -, care prinsese curaj după câteva pahare de rom sau de whisky, spune cu voce tare, ca să fie auzit de toată lumea:

- Eu sunt prea în vârstă ca un băieţaş să vină şi să-mi spună cu cine trebuie să votez! Eu sunt un membru al Partidului Conservator, retrograd şi înapoiat, dintre cei de dinainte şi de-o viaţă, aşa că votez cu Alvaro Gomez şi cu asta, basta! E un om cu adevărat serios, nu ca şmecherul ăla de Santofimio! De unde a răsărit parvenitul ăsta de Escobar ca să-mi dea mie ordine? Oare crede că are mai mulţi bani şi mai multe vaci decât mine?

-Acum, când ştiu că banii proveniţi din cocaină îţi pot cumpăra o vedetă de televiziune, o dau afară pe Magola, nevastă-mea, ca să mă însor cu actriţa Amparito Grisales! se făleşte altul în spatele meu.

-Oare biata fată ştie că el a fost „pistolar" şi are pe conştiinţă mai bine de 200 de morţi? pomeneşte pe un ton de batjocură, cu voce scăzută, un al treilea, în mijlocul unui grup restrâns care îl susţine cu chicoteli nervoase, înainte de a se retrage repede.

-*Doña* Virginia, îmi atrage atenţia un bărbat în vârstă care pare să-i urmărească fără nici o plăcere pe cei de mai devreme, fiul meu a fost răpit de FARC acum mai bine de trei ani. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Escobar, Lehder şi pe toţi domnii aceştia curajoşi şi hotărâţi! Ţara asta are nevoie de oameni ca ei, fiindcă armata e prea săracă pentru a lupta singură împotriva acelei gherile care s-a îmbogăţit din răpiri. Acum, că ne unim, pot visa din nou să-mi văd fiul înainte să mor. El îşi va putea

îmbrăţişa nevasta şi îl va cunoaşte, în sfârşit, pe nepotul meu!

Pablo îmi face cunoştinţă cu Gonzalo Rodríguez Gacha, „El Mexicano", care e însoţit de câţiva căutători de smaralde din Boyacá. Primeşte felicitări călduroase de la aproape toţi cei de faţă şi petrecem o vreme cu prietenii şi cu asociaţii lui. Când ne întoarcem la hotel, nu-i spun nimic despre ce am auzit şi comentez doar că unii dintre participanţi - ca nişte oameni de dreapta, cum e evident că sunt - par să fie profund neîncrezători în cineva atât de liberal precum Santofimio, candidatul lui.

- Stai să vezi ce se întâmplă dacă i se răpesc fiecăruia pe rând copiii sau dacă primul membru al grupului este extrădat. O să vezi cum dau fuga să voteze cu cine le spunem!

După ce a fost exclus din mişcarea lui Luis Carlos Galán, Pablo Escobar s-a alăturat grupării senatorului Alberto Santofimio, şeful liberal al Departamentului Tolima. Santofimio este un apropiat al fostului preşedinte Alfonso López Michel- sen, fiind vărul soacrei acestuia. Gloria Valencia de Castaño, „prima doamnă a televiziunii columbiene", este fiica nerecunoscută a unui unchi de-ai lui Santofimio şi singura ei fiică, Pilar Castaño, e măritată cu Felipe López Caballero, editorul revistei *Semana*.

La fiecare scrutin prezidenţial sau senatorial columbian, numărul voturilor în favoarea lui Santofimio reprezintă o parte substanţială din totalul obţinut de candidatul Partidului Liberal, care întrece Partidul Conservator la număr de voturi şi de preşedinţi aleşi. Santofimio este charismatic şi renumit pentru talentul său oratoric, fiind, în egală

măsură, cel mai abil, mai ambiţios şi mai perspicace politician din ţară. Are în jur de 40 de ani şi se profilează ca aspirant sigur la preşedinţia Republicii. E un om scund, cu siluetă durdulie, cu o expresie de satisfacţie pe chip şi aproape întotdeauna câmbitor. N-am fost niciodată prieteni, dar mă simpatizează, iar eu i-am spus întotdeauna pe numele mic. (în 1983, toţi îmi spun Virginia, iar eu mă adresez personalităţilor pe numele mic: le spun *doctor* doar celor faţă de care prefer să păstrez distanţa şi „domnule preşedinte" şefilor de stat. în 2006, după 20 de ani de ostracizare, lumea avea să-mi spună „doamnă", iar eu aveam să le spun tuturor *doctora* şi *doctor*, iar foştii preşedinţi, zărindu-mă din depărtare, aveau să spele putina.)

Cu câteva luni înainte să ne cunoaştem, Escobar şi Santofimio asistaseră cu alţi membri ai Congresului columbian la învestirea prim-ministrului spaniol, socialistul Felipe González, al cărui om de încredere, Enrique Sarasola, este căsătorit cu o columbiană. Lui González îi luasem un interviu pentru televiziune în 1981, iar pe Sarasola îl cunoscusem la Madrid, în timpul primei mele călătorii în luna de miere. Cu o expresie teribil de serioasă, Pablo mi-a descris scena în care alţi parlamentari de la întâlnire i-au cerut cocaină într-o discotecă din Madrid, iar el s-a arătat jignit. Mi-a confirmat ceea ce ştiam: că Regele Cocainei pare să deteste, aproape la fel de mult ca şi mine, produsul de export pe baza căruia clădeşte un imperiu fără impozite. Singura persoană căreia Pablo i-a dăruit pachetele de cocaină fără să fie nevoie să i se ceară este fostul logodnic al soţiei sale, şi nu a făcut-o tocmai din motive umanitare sau filantropice.

Deoarece în 1983 senatorii liberali Galán şi Santofimio sunt cele două opţiuni mai sigure pentru mandatul prezidenţial 1986-1990, Pablo şi Alberto au devenit aliaţi îndârjiţi împotriva candidaturii la preşedinţie a lui Luis Carlos Galán. Escobar mi-a mărturisit că, pentru alegerile parlamentare din 1984, injectează milioane în mişcarea politică condusă de Santofimio. încerc să-l conving că e timpul să-i spună destinatarului donaţiilor sale pe numele mic, aşa cum procedează Mario Santo Domingo cu Alfonso López, dar Pablo îi va spune întotdeauna *doctor* candidatului său. în anii următori, „El Santo" avea să fie legătura permanentă a lui Escobar şi a grupului său cu clasa politică, cu birocraţia, cu Partidul Liberal şi, mai ales, cu Casa López; inclusiv cu părţi ale armatei, deoarece un alt văr al lui Santofimio, însurat cu fiica lui Gilberto Rodríguez Orejuela, este fiul unui cunoscut general din armată.

Azi radiez de fericire. Pablo vine la şedinţele Congresului din Bogotá şi, în sfârşit, îmi va vedea apartamentul. Şi spune că-mi mai aduce o surpriză! Petalele fiecărui trandafir sunt fără cusur, la fel ca restul: muzica mea *bossa nova* răsună din casetofonul stereo, şampania *rosé* în frigider, parfumul meu preferat, rochia de la Paris şi cele *Douăzeci de poeme de iubire* ale lui Pablo Neruda pe măsuţa de cafea. Clara, cea mai bună prietenă a mea din perioada respectivă, a venit de la Caii, deoarece vinde antichităţi şi îşi propune să-i ofere lui Pablo un Hristos de secol al XVIII-lea pentru părintele Elias Lopera. Deocamdată, doar ea, Margot, Martita şi asociaţii lui Pablo ştiu despre relaţia noastră.

Se aude soneria, iar eu cobor iute scările care despart biroul şi cele trei dormitoare de zona de primire a apartamentului meu, care are 220 de

metri pătraţi. Când ajung în salon, dau nas în nas nu doar cu candidatul şi cu sponsorul acestuia, ci şi cu vreo şase gărzi de corp care mă măsoară din cap până-n picioare cu o expresie insolentă, înainte de a ieşi din lift pentru a-şi aştepta şeful la garaje sau la intrarea în clădire. Liftul urcă din nou cu alte 12 persoane şi coboară cu şase. Scena se repetă de trei ori, şi de trei ori Pablo citeşte neplăcerea pe chipul meu. Totul în expresia mea de reproş îl avertizează că este prima şi ultima dată când îi permit să intre cu gărzi de corp sau cu necunoscuţi în locul unde urmează să ne întâlnim sau unde îl aştept.

De-a lungul anilor, îl voi vedea pe Pablo de vreo 220 de ori, dintre care de 80 de ori înconjurat de o armată de prieteni, susţinători, angajaţi sau gărzi de corp. Însă din ziua aceea avea să urce în apartamentele noastre ori în al meu complet singur sau, când ajungea la casele de ţară, le poruncea oamenilor săi să dispară înainte ca eu să apuc să-i văd. în seara asta a înţeles în câteva clipe că, pentru a o vizita pe femeia pe care o iubeşte - şi care este o divă -, un bărbat însurat nu se poate purta ca un general, ci trebuie să se poarte ca orice îndrăgostit. De asemenea, a înţeles şi că recunoaşterea fundamentală pe care un amant i-o datorează amantei sale este o încredere aproape oarbă. Aveam să-i fiu recunoscătoare pentru restul zilelor noastre prin gesturi, niciodată prin cuvinte, pentru acceptarea tacită a condiţiilor impuse în seara aceea prin doar trei priviri.

Eu şi Clara îi salutăm pe Gustavo Gaviria, Jorge Ochoa şi pe fraţii lui, pe Gonzalo, „El Mexicano", pe Pelusa Ocampo, proprietarul restaurantului unde luăm uneori cina, pe Guillo Ángel şi pe fratele lui, Juan Gonzalo, şi pe Evaristo Porras, printre alţii. Mi se pare că acesta din urmă

este destul de speriat fiindcă îi tremură falca, dar Pablo mă lămureşte că a consumat cocaină în cantităţi industriale. întrucât lui Aníbal Turbay nu i-au clănţănit niciodată dinţii, conchid că Evaristo trebuie să fi luat la bord cel puţin un sfert de kilogram. După ce îl dojeneşte discret, Pablo îi cere o casetă video şi îl invită să plece, împin- gându-l uşurel spre lift ca pe un copil certat şi spunându-i să se întoarcă la hotel şi să-i aştepte acolo. Apoi îmi zice că ar trebui să vedem înregistrarea împreună, deoarece trebuie să-mi ceară un favor urgent. Îi las pe invitaţi în grija Clarei şi urcăm în birou.

De câte ori ne vedem, eu şi Pablo petrecem împreună şase, opt sau mai multe ore şi deja mi-a dezvăluit nişte informaţii generale despre afacerea lui. în seara aceea, mi-a explicat că Leticia, capitala Amazonului columbian, a devenit un punct- cheie pentru transportul pastei de coca din Perú şi Bolivia spre Columbia şi că Porras este omul lui de încredere din ramura de sud-est a organizaţiei. îmi spune că, pentru a-şi justifica averea în faţa Fiscului, Evaristo a cumpărat de trei ori bilete de la câştigătorii la loterie şi de aceea i s-a dus buhul că ar fi cel mai norocos om din lume!

Pornim televizorul şi pe ecran apare figura unui bărbat tânăr care discută cu Porras despre ceea ce pare a ñ o

afacere legată de agricultură; imaginile filmate pe timp de noapte sunt destul de şterse şi nici dialogurile nu se aud foarte clar. Pablo îmi spune că e vorba de Rodrigo Lara, mâna dreaptă a lui Luis Carlos Galán şi, prin urmare, duşmanul lui înverşunat. Mă lămureşte că Evaristo scoate dintr-un pachet un cec de un milion de pesos - vreo 20 000 de dolari la vremea aceea - obţinuţi din mită, şi îmi

mărturiseşte că montajul a fost plănuit cu grijă de el, de asociatul său şi de cameraman. După ce vedem înregistrarea, Pablo îmi cere să-l denunţ pe Lara Bonilla în cadrul emisiunii mele *¡Alataque!* Eu refuz. Categoric şi fără drept de apel

.-Ar însemna să-l denunţ şi pe Alberto, care e jos, fiindcă a primit de la tine sume cu mult mai mari; şi pe Jairo Ortega, legătura ta în Camera Reprezentanţilor, şi cine ştie pe câţi alţii! Ce-ar fi dacă mâine mi-ai da banii pentru Hristosul Clarei, iar cineva m-ar filma ca să poată spune că a fost rezultatul unei afaceri cu cocaină, doar fiindcă am primit banii de la tine? De-a lungul vieţii am căzut victimă multor calomnii şi de aceea nu-mi folosesc microfonul pentru a le face rău altora. De unde ştiu că Lara nu încheie o afacere legală cu Porras, cu

atât mai mult cu cât îmi spui că e un montaj făcut de voi? Trebuie să înţelegi că una e să prezint în cadrul emisiunii groapa aia de gunoi infernală şi proiectele tale sociale impresionante, şi cu totul alta este să devin complice la montaje concepute pentru a-ţi ataca duşmanii, fie ei vinovaţi sau nevinovaţi. Eu vreau să fiu îngerul tău păzitor, dragostea mea. Cere-i altcuiva să fie vipera ta.

Mă priveşte stupefiat şi coboară privirea fără un cuvânt. Văd că nu vrea să mă înfrunte, aşa că adaug: îl înţeleg mai bine decât oricine altcineva, fiindcă şi eu sunt genul care nu iartă şi nu uită niciodată, dar dacă într-o bună zi am hotărî cu toţii să-i distrugem pe cei care ne-au făcut rău, lumea ar rămâne nepopulată în câteva clipe. încerc să-l conving că şansa lui în afaceri, familie, politică şi dragoste ar trebui să-l facă să se socotească cel mai norocos om din lume şi îl rog să dea uitării spinul pe care-l poartă în inimă şi care i-o va otrăvi.

Se ridică în picioare parcă împins de un resort. Mă cuprinde în braţe şi mă leagănă îndelung. Nu există nimic, absolut nimic pe lume care să mă facă mai fericită deoarece, din ziua în care Pablo mi-a salvat viaţa, braţele sale îmi transmit siguranţa şi protecţia la care visează o femeie. Mă sărută pe frunte, îmi adulmecă parfumul, mă mângâie pe spate şi-mi spune că nu vrea să mă piardă, fiindcă are nevoie de mine alături de el pentru o mulţime de lucruri. Apoi, privindu-mă în ochi, cu un zâmbet întipărit pe faţă, spune:

-Ai toată dreptatea. Iartă-mă! Să ne întoarcem în salon.

îmi vine inima la loc. Mă gândesc că noi doi creştem în continuare împreună, ca doi copăcei de bambus.

Mulţi ani mai apoi aveam să mă întreb dacă în spatele acelor tăceri ale lui Pablo se ascundea, într-adevăr, setea aceea de răzbunare despre care-mi vorbea întotdeauna sau doar presimţiri înspăimântătoare şi de nerostit. Oare premoniţiile nu sunt, cumva, trăiri anticipate ale viitorului care se repede asupra noastră ca o locomotivă, fără să putem face nimic pentru a ne feri, a o stăvili sau a o devia de la traseu?

Când coborâm în salon, vedem că toată lumea e veselă, iar Clara şi Santofimio recită cele mai faimoase versuri din *Douăzeci de poeme de iubire* ale lui Neruda.

Eu şi Pablo i-am întrerupt şi i-am rugat să ne lase să le alegem pe ale noastre.

-Dedică-mi versurile astea, îi spun eu râzând: „îmi doresc doar aripile tale, cele douăzeci şi patru de aripi ale tale, de la unsprezece avioane şi de la Jumbo!"

- Carevasăzică, asta vrei, hoaţo, să fugi de mine? Nici să nu visezi! Şi cine a zis că mi-e de ajuns pieptul tău? Eu te vreau în întregime, iar versul tău e altul, tot de Neruda. Ti-l dedic, cu autograf cu tot!

După ce semnează cu numele lui, spune că acum vrea să-mi dăruiască un poem scris de el doar pentru mine. După ce se gândeşte câteva clipe, scrie:

Virginia:
Nu te gândi că, dacă nu te sun, nu-ţi duc dorul, Nu te gândi că, dacă nu te văd, Nu-ţi simt lipsa.
Pablo Escobar G

.Mi se pare că atâţia de „nu" sună cam ciudat, dar îmi păstrez părerea pentru mine; îi admir agerimea şi îi mulţumesc pentru dar cu cel mai radios zâmbet. Santofimio îmi dedică, şi el, cartea:

„Virginia, pentru tine, o voce discretă, o siluetă de doamnă, (două cuvinte ilizibile) a lui Pablo al nostru. A.S."

Spre opt seara, *capi di tutti capi* îşi iau rămas-bun, deoarece au o obligaţie socială „de nivel foarte, foarte înalt". Clara e fericită fiindcă i-a vândut Hristosul lui Pablo cu 10 000 de dolari şi a scris pe cartea de poezii că abia aşteaptă să-l vadă devenit preşedintele Republicii. După ce ea se retrage, iar asociaţii lui coboară, el îmi mărturiseşte că grupul se îndreaptă acum spre apartamentul fostului preşedinte Alfonso López Michelsen şi al soţiei sale, Cecilia Caballero de López, dar mă roagă să nu spun asta nimănui.

-Aşa merg lucrurile! De ce îţi faci griji pentru galaniştii ăia, când ai acces la cel mai puternic, influent, inteligent, bogat şi, mai ales, practic preşedinte din întreaga ţară? Nu te mai gândi la Galán sau la Lara. Mergi înainte cu Civismo en Marcha şi Medellín sin Tugurios, fiindcă Biblia zice: „După roadele lor îi vei cunoaşte".

Mă întreabă dacă-i voi însoţi în campania electorală şi, cu un sărut, îi spun că poate conta pe mine pentru aşa ceva. întotdeauna.

-începem săptămâna viitoare. Vreau să ştii că nu te pot suna în flecare zi ca să-ţi mărturisesc nebuniile care-mi trec prin cap,

fiindcă telefoanele mele
sunt supravegheate.
Dar mă gândesc la tine
tot timpul

.AMANTA ELIBERATORULUI

Pe 28 aprilie 1983, mă aflu în biroul meu, când primesc un telefon de la Pablo. Mă anunţă că o să-mi dea o veste de importanţă istorică, însă mă roagă să nu o dezvălui şi să nu o împărtăşesc nici unui ziarist; doar lui Margot, dacă vreau. Pe un ton de un entuziasm neobişnuit pentru el, Escobar mă anunţă că avionul lui Jaime Bateman Cayón, şeful mişcării de gherilă M-19, tocmai s-a prăbuşit la Tapón de Darién, în timpul unui zbor de la Medellín la Ciudad de Panamá. îl întreb cum a aflat, iar el îmi spune că ştie tot ce se petrece pe aeroportul din Medellín. însă adaugă că moartea lui Bateman este doar una dintre noutăţile care vor apărea peste câteva ore la toate emisiunile de ştiri din lume: cealaltă este că liderul mişcării subversive avea la el o servietă cu 600 000 de dolari bani gheaţă, care a dispărut. îmi exprim nedumerirea faţă de ceea ce-mi spune, deoarece de unde poate şti cineva, la câteva ore de la un accident aerian care a avut loc în una dintre cele mai dese păduri de pe planetă, dacă o valiză a apărut sau nu printre resturile avionului ori lângă cadavrele incinerate? La celălalt capăt al firului, Escobar râde ştrengar şi adaugă că ştie perfect despre ce vorbeşte, pentru simplul motiv că unul dintre avioanele sale a localizat deja rămăşiţele lui Bateman!

-Pablo, durează săptămâni, dacă nu luni, să găseşti avioane prăbuşite în selvă. Piloţii tăi sunt cu adevărat o minunăţie!

-într-adevăr, draga mea. Cum şi tu eşti unică, îţi las informaţiile, ca să pui totul cap la cap. Salută-le din partea mea pe Margot şi pe Martita, ne vedem sâmbătă.

Guvernul columbian avea să recupereze cadavrele după nouă luni. La moartea lui Bateman

s-a aflat că contul mişcării M-19 fusese deschis la o bancă din Panama pe numele mamei întemeietorului mişcării, Ernestina Cayón de Bateman, o luptătoare importantă pentru drepturile omului. Mai apoi, ea şi liderii grupului aveau să se implice într-o înfruntare amară pentru milionul de dolari depus de fiul ei în bancă şi, după mulţi ani, un bancher ecuatorian delegat ca mediator avea să pună mâna pe aproape toată suma.

Eu şi Pablo nu aveam să mai vorbim despre misterioasa servietă. însă una dintre cele mai valoroase lecţii pe care am învăţat-o de la singurul hoţ de lespezi, mecanic auto *Summa Cum Laude* şi stăpân peste o flotă aeriană pe care l-am cunoscut vreodată este că avioanele mici şi elicopterele persoanelor foarte controversate şi cu mulţi duşmani se prăbuşesc rareori din pricina unor probleme tehnice de origine divină. Dimpotrivă, aproape întotdeauna se prăbuşesc din pricina unor erori tehnice provocate de oameni. De aici, importanţa supravegherii constante. în legătură cu acei 600 000 de dolari - cifră de acum 25 de ani -, azi n-aş putea decât să citez vorbele acelui faimos american, care sună aşa: „Dacă măcăie ca o raţă, înoată ca o raţă şi merge ca o raţă... e o raţă!"

La mişcarea lui Santofimio s-au alăturat nenumăraţi senatori şi membri ai Camerei Reprezentanţilor, printre care mulţi cunoscuţi de-ai mei din Bogotá, precum María Elena de Crovo, una dintre cele mai bune prietene ale fostului preşedinte López, Ernesto Lucena Quevedo, Consuelo Salgar de Montejo, verişoară a tatei, şi Jorge Durán Silva, „comisarul poporului" şi vecinul meu de la etajul cinci. Petrecem multe sfârşituri de săptămână în campanie, iar grupului nostru de santofimişti i se alătură conducătorii liberali şi lopiştii din fiecare regiune pe care o vizităm.

într-o bună zi, aud în spatele meu hohote sonore de râs şi o întreb pe Lucena care e gluma. Şovăind, îmi dezvăluie că Durán Silva mă umileşte în public spunând că Escobar trimite avionul să mă ia de câte ori vrea să se culce cu mine. Fără a clipi şi fără a mă întoarce, exclam cu voce tare ca să mă audă toţi:

-Bărbaţii din ziua de azi nu ştiu nimic despre femei! Eu sunt cea care trimite după cel mai mare dintre cele unsprezece avioane de câte ori vreau să mă culc cu proprietarul!

Se aşterne o tăcere mormântală. După o scurtă pauză, adaug: -Ce naivi sunt săracii! şi mă retrag. Vecinul meu pare să nu ştie că toţi bărbaţii îndrăgostiţi ascultă, mai presus de oricine, de femeia care doarme alături de ei. Escobar nu e o excepţie. Eu şi Pablo suntem conştienţi de faptul că, prin natura afacerii care alimentează campania santo- fimistă şi din pricina condiţiei mele de femeie celebră, suntem expuşi la tot felul de batjocuri şi de critici, motiv pentru care ne apărăm cu ferocitate. El are de condus un imperiu şi nu poate fi prezent la toate campaniile şi întâlnirile politice, aşa că ne vedem aproape întotdeauna seara sau a doua zi, iar eu îi prezint un raport detaliat a celor întâmplate pe parcursul zilei. Când îi povestesc întâmplarea cu Durán Silva, reacţionează ca un leu.

- De ce trimit un avion care consumă mii de dolari pe che- rosen după femeia pe care o ador, dacă ea locuieşte în alt oraş? Pentru ca o frumuseţe ca tine să-mi dea lecţii de catolicism? Eşti Sfânta Maria Goretti, cumva? Nenorocitul ăla îmi tot cere bani de câteva săptămâni... N-o să mai vadă un sfanţ de la mine cât o trăi! Şi dacă se mai apropie de mine la mai puţin de 500 de metri, trimit o duzină de oameni să-l dea afară în şuturi şi

poruncesc să fie castrat! Fiindcă e poponar şi imbecil!

Pe măsură ce campania înaintează, încep să-mi dau seama de influenţa impresionantă pe care o exercită Santofimio asupra lui Pablo. încă din seara în care am citit din *Douăzeci de poeme de iubire* l-am auzit spunând de mai multe ori că Luis Carlos Galán este singurul care se pune de-a curmezişul între ei şi putere. Acum îmi este cât se poate de clar nu numai că Santofimio e hotărât să devină următorul preşedinte, ci şi că Pablo îşi propune să fie urmaşul lui la tronul lui Bolívar. Nici unul din cei doi nu se străduieşte defel să-şi ascundă intenţiile de a pune capăt galanismului, cu orice preţ. Discursurile lor înflăcărate includ, mai presus de orice conţinut programatic, atacuri înverşunate împotriva lui Galán „fiindcă a scindat Partidul Liberal, care a ajuns întotdeauna unit la alegeri, şi fiindcă l-a costat preşedinţia pe distinsul Alfonso López Michelson, cel mai bine pregătit om din ţară şi unul dintre cei mai iluştri de pe continent!" îl califică pe Galán drept „trădător de patrie fiindcă a apărat un Tratat de Extrădare care-i predă pe fiii mamelor columbiene unei puteri imperialiste, nici mai mult, nici mai puţin decât aceloraşi americani care ne-au luat Panama fiindcă alt apatrid i-a vândut-o lui Teddy Roosevelt pe un pumn de arginţi!" Şi toată lumea strigă:

-Jos cu imperialismul yancheu! Trăiască Partidul Liberal! Santofimio, preşedinte în '86, şi Escobar, în '90! Pablito e un patriot care nu se lasă învins de americani sau de oligarhie fiindcă are mai mulţi bani decât toţi exploatatorii ăia laolaltă! Pleacă urechea la strigătele noastre, Pablo Escobar Gaviria, tu ai răsărit din sânul poporului încercat! Dumnezeu şi Fecioara să te păzească! Şi pe tine, Virginia, ca data viitoare să îi aduci pe toţi artiştii

din televiziune, care sunt şi ei din popor! Trăiască Columbia!

Ţin şi eu discursuri şi vorbesc aproape întotdeauna înaintea candidatului. Atac de fiecare dată oligarhia.-Eu o cunosc din interior şi ştiu cum exploatează poporul cele patru familii pe care le interesează doar să-şi rezerve posturi în ambasade şi în spaţiile publicitare ale statului! Pe bună dreptate există atâţia luptători de gherilă, dar, cu voia lui Dumnezeu, Santofimio şi Pablito sunt democraţi şi vor lua puterea prin intermediul urnelor, pentru a păşi pe urmele Eliberatorului şi a transforma în realitate visul unei Americi Latine unite, puternice şi demne! Trăiască mamele columbiene şi Mama Patrie, care va plânge cu lacrimi de sânge în ziua în care primul său fiu va fi extrădat!

-Vorbeşti ca Evita Perón! îmi spune Lucena. Felicitări!

Mă felicită şi ceilalţi şi, fiindcă ştiu că tot ce spun e adevărat, cred. Când îi povestesc aceste lucruri lui Pablo într-o seară, în faţa şemineului din apartamentul meu, el zâmbeşte mândru şi păstrează tăcerea. După o pauză, mă întreabă cine e personajul american pe care-l iubesc cel mai mult. Fără să ezit vreo clipă, îi spun că Eliberatorul. Cu toată seriozitatea, îmi zice:

-Asta e mai bine, fiindcă nici mie, nici ţie nu ne place prea mult Perón. Sau mă înşel? Eu sunt căsătorit deja, scumpa mea... Dar tu eşti foarte curajoasă, aşa că destinul tău în viaţă va fi altul: o să fii Manuelita mea. îţi repet la ureche, lent, ca să nu uiţi niciodată: tu, Virginia, o să fii Manuelita mea...

Imediat după aceea, se apucă să treacă în revistă toate detaliile conspiraţiei din acel septembrie în care Manuela Sáenz, amanta

ecuatoriană a lui Simón Bolívar, i-a salvat viaţa. Mărturisesc că nu mă mai gândisem la femeia aceea curajoasă şi frumoasă de când terminasem şcoala. Ştiu că Pablo nu e un Eliberator şi că nimeni cu scaun la cap n-ar putea face altceva decât să râdă în faţa imaginii pe care o are despre sine şi a enormităţii visurilor şi ambiţiilor sale. însă oricât de absurd ar putea părea în lumina ororilor care aveau să urmeze, am fost întotdeauna recunoscătoare pentru omagiul şi iubirea profundă implicate de acea idealizare a noastră în calitate de cuplu, cea mai înaltă cu putinţă. Cât voi trăi voi purta în inimă vocea lui Pablo Escobar şoptindu-mi aceste cuvinte şi măreţia unei clipe mărunte de tandreţe.

în Columbia, oricine e cineva într-o zonă a ţării este văr de gradul întâi, doi, trei şi aşa mai departe cu restul. De aceea nu mă surprinde faptul că, într-o seară, după una dintre inaugurările vreunui teren de sport, Pablo mi-l prezintă pe fostul primar al oraşului Medellín, a cărui mamă este verişoară cu familia Ochoa; fostul primar îi spune „El Doptor Varito", iar pe mine mă simpatizează imediat, deoarece cred că este unul dintre prietenii lui Pablo cu înfăţişare de om de treabă şi, din câte-mi aduc aminte, singurul cu expresie de om cu carte. A fost director al Autorităţii Aeronautice Civile între 1980 şi 1982, iar acum, la 31 de ani, toată lumea îi prevesteşte o carieră politică strălucită şi mai mulţi se avântă să susţină că, într-o bună zi, ar putea ajunge la Senat. îl cheamă Alvaro Uribe Vêlez, iar Pablo îl idolatrizează.

-Eu şi asociaţii mei ne ocupăm cu transportul, la 5 000 de dolari pe

kilogram, îmi explică mai apoi Pablo, iar afacerea se bazează pe un singur lucru: piste de aterizare, avioane şi elicoptere. Băiatul ăla de aur, cu ajutorul directorului executiv César Villegas, ne-a acordat zeci de permise pentru primele şi sute pentru cele din urmă. Fără piste şi fără avioane proprii, am aduce în continuare din Bolivia pastă de cocaină ascunsă în jante, înotând până la

Miami ca să le ducem marfa americanilor. Mulţumită lui sunt la curent cu tot ce se petrece la Autoritatea Aeronautică Civilă din Bogotá şi pe aeroportul din Medellín, fiindcă succesorul lui a fost instruit să colaboreze cu noi în toate privinţele. De aceea, conducerea Autorităţii Aeronautice Civile este unul dintre favorurile pe care eu şi Santo le-am cerut ambilor candidaţi la ultimele

alegeri. Tatăl lui, Arturo, este de-ai noştri, iar dacă într-o zi ni s-ar pune cineva de-a curmezişul, mie şi lui Santofimio, în drumul spre preşedinţie, băiatul ăsta ar fi candidatul meu. Aşa cum îl vezi, cu faţa lui de seminarist, e un luptător înfocat

.în luna iunie a acelui an, tatăl lui Alvarito moare într-o tentativă de răpire a FARC, iar fratele său, Santiago, este rănit. Deoarece elicopterul familiei Uribe a fost afectat, Pablo îi împrumută unul de-al lui, ca să aducă trupul de la moşie la Medellin. Vreme de mai multe zile este nespus de trist. într-o seară, când este la pământ, îmi mărturiseşte:

-E adevărat că traficul de droguri e o mină de aur, de aceea se spune: „Nu există nici fost poponar, nici fost traficant de droguri". Dar e o afacere pentru bărbaţi adevăraţi, draga mea, fiindcă e o

defilare de morţi după morţi. Cine spune că banii din traficul de cocaină se obţin cu uşurinţă nu ştie nimic despre lumea noastră şi nu o cunoaşte din interior, aşa ca tine. Dacă mi se întâmplă ceva, vreau să-mi spui povestea. Dar mai întâi trebuie să ştiu dacă eşti în stare să transmiţi tot ce gândesc şi ce simt.

Pablo a suferit întotdeauna de o afecţiune ciudată: a ştiut care aveau să-i fie duşmanii înainte să-i dea prima lovitură, tot ce avea să se întâmple în jurul lui în următorii doi ani şi la ce folosea fiecare om care-i ieşea în cale. începând din seara aceea, întâlnirile noastre fericite şi pasionate de la hotel sunt urmate aproape întotdeauna de şedinţe de lucru.

-Până săptămâna viitoare, vreau să-mi descrii ce ai văzut şi ce ai simţit la groapa de gunoi.

Sâmbăta următoare, îi aduc şase pagini scrise de mână. Le citeşte cu atenţie şi exclamă:

-Bine, dar... îţi vine să dai fuga cu batista la gură ca să nu vomiţi! Tu scrii din maţe, nu?

-Asta e ideea, Pablo... Iar eu scriu din măruntaie, maţe or fi ale tale.

O săptămână mai târziu, îmi cere să descriu ce simt când... face dragoste cu mine. La următoarea întâlnire îi aduc cinci pagini şi jumătate şi rămân cu privirea la el, fără să mi-o desprind nici o secundă, în vreme ce le devorează.

-Dar... e cel mai scandalos lucru pe care l-am citit vreodată! Dacă n-aş urî atât de mult poponarii, mai c-aş spune că vreau să fiu femeie... O să ajungi pe indexul Vaticanului. Astea, sincer... duc la erecţii în serie!

-Asta e ideea, Pablo... Şi nu trebuie să-mi spui.

A treia oară îmi cere să scriu ce aş simţi dacă aş afla că a murit. Opt zile mai târziu îi aduc şapte pagini şi, de această dată, în timp ce le citeşte, eu privesc în tăcere pe fereastră, spre dealurile care se zăresc în depărtare.

-Dar... ce e oroarea asta? Ce durere sfâşietoare! Ai de gând să mă iubeşti atât de mult, Virginia? Dacă mama ar citi asta, ar plânge toată viaţa...

-Asta e ideea, Pablo...

Mă întreabă dacă simt cu adevărat tot ceea ce scriu. îi spun că e doar un crâmpei din ce port în inimă de când l-am cunoscut.

- O să vorbim despre multe lucruri, dar vai de tine dacă începi să mă critici şi să mă judeci! Trebuie să ştii că nu sunt un sfânt, ne-am înţeles?

Acum, rareori îi pun întrebări, îl las pe el să aleagă subiectul despre care vrea să vorbească. I-am câştigat încrederea şi am învăţat să recunosc limitele teritoriului său, să nu încerc să descopăr lucruri la care răspunsul ar putea fi „îţi povestesc altă dată" şi să nu formulez judecăţi de valoare. Aflu că, asemenea tuturor celor care aşteaptă în *Death Row* (pavilionul condamnaţilor la moarte în închisorile din Statele Unite), Pablo are o explicaţie perfect raţională şi o justificare perfect morală pentru fiecare dintre acţiunile sale aflate la limita legii: după părerea lui, fiinţele umane rafinate şi cu imaginaţie au nevoie de tot felul de plăceri, iar el este, pur şi simplu, un furnizor care livrează o anume plăcere. Mă lămureşte că, dacă n-ar fi condamnate de religii şi de moralişti, cum s-a întâmplat cu alcoolul în timpul Prohibiţiei, care a lăsat în urmă doar poliţişti morţi şi o recesiune economică, afacerea lui n-ar fi ilegală, ar plăti impozite uriaşe, iar americanii şi columbienii s-ar înţelege de minune.

-Tu, care eşti sibaritǎ şi liber-cugetătoare, înţelegi perfect că guvernele ar trebui să trăiască şi să-i lase şi pe ceilalţi să trăiască, nu? Dacă ar face asta, n-ar exista atâta corupţie, atâtea văduve şi atâţia orfani, atâţia oameni în închisoare. Toate vieţile astea irosite sunt o risipă pentru societate şi sunt costisitoare pentru stat. O să vezi că, într-o bună zi, drogurile vor fi legale... în fine, până în ziua respectivă, o să-ţi dovedesc că toţi au un preţ.

Imediat după, scoate un carnet de cecuri pe numele lui Ernesto Samper Pizano, şeful campaniei prezidenţiale a lui Alfonso López Michelsen.

-Este cel mai puternic, inteligent şi bine pregătit preşedinte din ţară! Şi cel mai independent, fiindcă López nu se înmoaie în faţa americanilor!

- Sunt vreo 600 000 de dolari. Doar atât? Ásta e preţul celui mai bogat preşedinte din Columbia? în locul lui, ţi-aş fi cerut cel puţin trei milioane, Pablo!

-Mă rog, să zicem că e partea iniţială, draga mea, fiindcă lupta împotriva Tratatului de Extrădare e cu bătaie lungă! Vrei să iei copiile astea?

-Nu, nu, nici pomeneală! Nu le-aş putea arăta nimănui, fiindcă toţi cei care sunt de partea ta mă simpatizează. Şi oricine este cât de cât bine informat ştie, de asemenea, că Ernesto Samper este favoritul lui Alfonso López la preşedinţia Columbiei. Când o să crească şi o să se maturizeze, fiindcă deocamdată este cu un an mai tânăr decât noi.

îi recomand să studieze discursurile lui Jorge Eliécer Gaitán, nu doar

pentru intonaţie, ci şi pentru conţinutul programatic. Singurul lider popular de dimensiuni titanice pe care l-a produs Columbia în întreaga sa istorie a fost asasinat la Bogotá, pe 9 aprilie 1948, când se afla la un pas de a deveni preşedinte, de Juan Roa Sierra, un individ aflat în slujba unor interese obscure, care a fost mai apoi linşat înfiorător de mulţimea înfierbântată. Zile la rând i-au târât

pe străzi cadavrul mutilat, au incendiat centrul oraşului şi casele preşedinţilor, indiferent de partide. Fratele bunicului meu, Alejandro Vallejo Varela, scriitor şi prieten apropiat al lui Gaitán, îi stătea alături când a fost împuşcat de Roa, dar şi la clinica unde a încetat din viaţă câteva minute mai târziu. Săptămânile următoare, care aveau să rămână în istorie sub numele de „El

Bogotazo", au devenit o orgie de sânge, foc şi lunetişti beţi, furturi din magazine, crime comise la întâmplare şi mii de cadavre care se adunau la cimitir, fiindcă nimeni nu îndrăznea să le îngroape. După acele zile de groază, singurul om de stat columbian, Alberto Lleras Camargo, s-a refugiat în casa celor mai buni prieteni ai săi, Eduardo Jaramillo Vallejo şi Amparo Vallejo de

Jaramillo, sora elegantă a tatei. Moartea lui Gaitán a fost urmată de perioada aceea de cruzime fără margini cunoscută drept „Violenţa Anilor Cincizeci". După ce am văzut în adolescenţă fotografii care înfăţişau ceea ce bărbaţii fac pe timp de război cu trupul femeilor şi cu copiii lor nenăscuţi, am vomitat zile la rând şi am jurat să nu aduc niciodată copii pe lume ca să trăiască în ţara

aceea de barbari, monştri şi sălbatici

.Despre asemenea lucruri am vorbit într-o seară cu Gloria Gaitán Jaramillo, fiica acelui om ilustru, în timpul unei cine cu fiicele sale, María şi Catalina, două fete adorabile şi foarte pariziene, cu minţi iscoditoare moştenite de la o mamă excepţională, un bunic legendar şi o bunică aristocrată, rudă cu a mea. Cu câteva zile mai devreme, când aflase că Virginia Vallejo căuta un disc sau o casetă cu discursurile tatălui ei, Gloria plecase de la biroul ei aflat la Centrul Jorge Eliécer Gaitán din Bogotá pentru a mă întreba, cu zâmbetul ei încântător, ce motive stau în spatele interesului meu. De la fostul meu soţ, peronist socialist, prieten la cataramă cu bancherul evreu milionar al familiei Montoneros din Argentina, învăţasem că nimic nu face o inimă revoluţionară să zvâcnească mai năvalnic decât un magnat care simpatizează cu cauza. I-am povestit Gloriei că „Robin Hood Paisa" - fiu de învăţătoare, asemenea lui Gaitán - îmi ceruse discursurile tatălui ei ca să vadă dacă, după ce le studiază cu atenţie şi cu ajutorul meu, poate învăţa să-şi controleze vocea în aşa fel încât să trezească în rândul mulţimilor o câtime din simţirea pe care o inspira ilustrul ei tată. După o oră de discuţii entuziasmate despre democraţia participativă şi o plimbare prin Centrul aflat în construcţie, Gloria m-a invitat la cină cu fetele ei în vinerea următoare.

Fiica lui Gaitân este o femeie rafinată şi o bucătăreasă de excepţie. În vreme ce ne delectăm cu bucatele delicioase pe care le-a pregătit, îi povestesc că Pablo Escobar a finanţat parţial campania la preşedinţie a lui Alfonso Lopez şi că asociaţii săi conservatori, Gustavo Gaviria şi

Gonzalo Rodriguez, au procedat la fel cu campania preşedintelui Betancur. Gloria îi cunoaşte pe aproape toţi conducătorii socialişti din lume şi pe liderii mişcărilor de rezistenţă din multe ţări. Printre altele, îmi povesteşte că a fost amanta lui Salvador Allende, preşedintele chilian asasinat, şi ambasadoare a lui Lopez Michelsen pe lângă (dictatorul român) Nicolae Ceauşescu, precum şi că este prietenă foarte apropiată cu Fidel Castro. Nu ştiu dacă se datorează credinţei în reincarnare şi în conceptul de timp circular, dar Gloria arată o curiozitate deosebită faţă de cei născuţi în 1949, anul care a urmat asasinării tatălui ei. Eu şi Pablo o invităm la Medellin, iar ea acceptă, încântată. Vreme de câteva ore o ascultăm hipnotizaţi în timp ce analizează istoria Columbiei în lumina absenţei omniprezente a tatălui ei, a pierderii ireparabile pe care a reprezentat-o moartea sa, a golului pe care nici un alt lider columbian nu-l va putea umple, deoarece toţi cei care i-au urmat sunt lipsiţi nu numai de integritatea, curajul şi măreţia sa, ci şi de magnetismul său: capacitatea aceea de a-şi transmite încrederea în popor ascultătorilor emoţionaţi, indiferent de clasă, sex sau vârstă; tăria vibrantă a acelei voci pregătite pentru a-şi prezenta ideologia, slujindu-se, în egală măsură, de raţiune şi de pasiune; forţa formidabilă pe care Gaitân reuşea să o imprime fiecăruia dintre gesturile sale şi puterea pe care o răspândea prezenţa lui masculină, impunătoare şi memorabilă ca nici o alta.

În timp ce ne întoarcem la Bogotá în avionul lui Pablo, o întreb pe Gloria ce părere are despre el. După câteva fraze scurte, în care îi recunoaşte ambiţia şi curiozitatea existenţială, proiectele sociale de amploare şi intenţiile generoase,

pasiunea şi generozitatea faţă de mine, îmi spune cu multă afecţiune şi francheţe:

-Uite ce, Virgie: Pablo are un mare defect, nu priveşte omul în ochi. Cei care îşi abat privirea spre podea când vorbesc fie ascund ceva fiindcă se prefac, fie nu sunt sinceri. În orice caz, arătaţi foarte bine împreună! Păreţi Bonnie şi Clyde!

Gloria e cea mai şireată şi inteligentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Cu Margot şi Clara, care au perspective excepţionale, va fi una dintre cele trei persoane pe care i le-am prezentat lui Pablo, şi în următorii şase ani aveam să fim prietene la cataramă. De la luciditatea impresionantă a acestei femei născute în fecioară, sau sub semnul boului, în horoscopul chinezesc - din întâmplare, şi zodiile mele -, aveam să învăţ treptat că adevărata inteligenţă este reprezentată, printre altele, nu doar de o profundă capacitate de analiză, de un simţ riguros al clasificării şi de o agerime a minţii privilegiată, precum cea a lui Pablo Escobar, ci, mai presus de toate, de strategie. Deşi Gloria mă va auzi spunând de multe ori că cea mai proastă afacere pe care am făcut-o în viaţă a fost să schimb inocenţa cu luciditatea, cu timpul, aveam să îmi retrag cuvintele şi să înţeleg că a fost nu numai cea mai bună alegere, ci şi singura.

Când Escobar mă întreabă despre părerile fiicei lui Gaitán, îi spun mai întâi ce ştiu că vrea să audă şi apoi ce ştiu că trebuie să-i comunic: insist asupra chestiunii tacticii şi a necesităţii imperioase de a-i împărţi pe votanţii din Antioquia pe municipii, cartiere, cvartale şi case. În sfârşit - pentru prima dată şi dintr-un motiv inexplicabil - îi vorbesc despre trupul ciuruit de gloanţe şi dezgolit al lui Bonnie Parker, expus pe podeaua de la morgă alături de trupul lui Clyde, în faţa aparatelor de fotografiat ale presei.

în faţa şemineului aprins, Pablo avea să mă îmbrăţişeze şi să-mi zâmbească cu infinită duioşie, contemplându-mă, în acelaşi timp, cu o expresie serioasă şi cu o privire foarte tristă. După câteva secunde, avea să mă sărute pe frunte şi să mă bată cu palma pe umăr, un gest care mă face să mă simt încurajată. Apoi, suspinând în tăcere, avea să-şi abată privirea spre flăcări. Printre multele lucruri pe care le vom şti amândoi, dar nu le vom spune niciodată cu voce tare, este faptul că, pentru toţi aceia care au puterea în sânge, eu sunt doar o divă burgheză, iar el, doar un bandit miliardar.

Cred că mă număr printre puţinii care abia se mai gândesc la banii lui Pablo; însă, curând, aveam să descopăr adevăratele dimensiuni ale averii acestui bărbat pe care-l iubesc cum n-am mai iubit niciodată pe altul şi pe care cred că-l înţeleg cum nimeni în lumea

asta nu va reuşi
vreodată

.ÎN BRAŢELE DEMONULUI

Eu şi Pablo ne-am trezit devreme de dimineaţă, lucru neobişnuit pentru amândoi, fiindcă vrea să-i cunosc fiul, pe Juan Pablo, care a rămas la hotelul Tequendama în grija gărzii sale de corp şi trebuie să se fi trezit deja. Când coborâm din dormitorul meu spre ascensor şi trecem prin birou, se opreşte pentru a admira la lumina zilei grădinile vecinilor mei. Apartamentul meu ocupă în întregime etajul şase şi are o vedere frumoasă. Mă întreabă a cui e casa enormă care acoperă tot cvartalul din faţă. îi spun că aparţine Soniei Gutt şi lui Carlos Haime, şeful corporaţiei Moris Gutt, cea mai bogată familie evreiască din Columbia.

-De la fereastra asta, dacă îi supraveghez cu atenţie, i-aş putea răpi în vreo... şase luni!

-Nu, n-ai putea, Pablo. Locuiesc la Paris şi în sudul Franţei, cresc cai care aleargă la galop alături de armăsarii lui Agha Khan şi nu vin aproape niciodată în Columbia.

Mă întreabă de îndată ale cui sunt grădinile foarte îngrijite care se zăresc în spate. îi spun că aparţin reşedinţei ambasadorului american.

- Ei bine, de aici aş putea să trag cu bazooka şi să-l fac praf!

Stupefiată, îi spun că dintre toate persoanele care au privit pe fereastra aceea, doar el s-a simţit ca în turnul unei fortăreţe medievale.

-Draga mea, nu există nimic, dar nimic pe lumea asta care să-mi placă mai mult decât să fac răutăţi! Dacă pui totul la cale cu grijă, prinde formă!

Cu un zâmbet incredul, îl prind de braţ ca să-l trag de la geam. în ascensor, îi spun că va trebui să înceapă să gândească asemenea unui viitor preşedinte al Republicii, nu asemenea unui viitor lider al unui sindicat al crimei organizate.

Juan Pablo Escobar e adorabil şi poartă ochelari. îi povestesc că, la vârsta lui, nici eu nu vedeam bine şi, când am primit ochelari, am devenit fetiţa cea mai bună din clasa mea. Mă uit la Pablo şi adaug că a fost perioada în care coeficientul meu de inteligenţă a început să crească foarte repede. Adaug că şi tatăl lui este numărul unu în cursele de maşini sau de iahturi şi că o să fie un om foarte, foarte important. îl întreb dacă i-ar plăcea să aibă un tren electric lung, cu locomotivă cu ţignal şi multe vagoane. îmi spune că i-ar plăcea la nebunie, iar eu îi mărturisesc că, la şapte ani, îmi doream cu ardoare aşa ceva, dar fetiţelor nu le dăruieşte nimeni trenuleţe, de aceea e mai bine să fii băiat. Când ne luăm rămas-bun şi mă uit la bărbatul tânăr pe care îl iubesc îndepărtându-se pe culoarul hotelului cu micuţul acela fericit de mână, îmi trece prin minte că seamănă cu Charlie Chaplin în *The Kid*, în acea scenă emoţionantă care este una dintre preferatele mele din cinematografie.

Câteva zile mai târziu, sună directorul de la Caracol Radio, Yamid Amat, pentru a-mi cere numărul de telefon al lui „Robin Hood Paisa". Ar dori să-i ia un interviu, iar eu îi transmit lui Pablo mesajul.

-Să nu-i spui că m-am trezit la 11! Spune-i că de la şase la nouă dimineaţa - ora la care începe programul de ştiri - fac curs de franceză. Şi că de la nouă la 11 fac mişcare!

îl sfătuiesc să-l lase pe Amat să aştepte vreo două săptămâni. De asemenea, îi recomand să pregătească un răspuns original şi evaziv pentru orice încercare din partea lui Amat de a afla natura relaţiei noastre. Pablo îi acordă interviul şi, când e întrebat cu cine i-ar plăcea să facă dragoste, răspunde... Mar- garet Thatcher! De îndată ce se termină emisiunea, mă sună ca să-mi ceară părerea

şi, fireşte, să vadă ce reacţie am la declaraţia lui publică de dragoste faţă de cea mai puternică femeie din lume. După ce analizez reportajul, îl felicit cu efuziune.

-înveţi să joci pe terenul meu, dragul meu, şi te descurci de minune! îţi întreci maestrul şi poţi fi sigur că fraza cu Thatcher va rămâne în istorie!

Ştim amândoi că orice bărbat mai bogat din Columbia şi orice bărbat mai puţin curajos decât el ar fi răspuns, alarmat: „Mă jigniţi!" sau vreo tâmpenie precum „Eu fac dragoste numai cu distinsa şi respectata mea consoartă, mama celor cinci copii ai mei!" După ce îmi repetă că „Thatcher e pentru public, iar tu eşti doar tu", Pablo îşi ia rămas-bun până sâmbătă. Radiez: nu a spus Sophia Loren, nici Bo Derek, nici Miss Univers dar, mai ales, nu a spus „adorata mea soţie".

Escobar redevine ştire când asistă pentru prima dată la sesiunile Congresului şi gărzile de la Capitol nu-i permit să intre. Dar nu din pricina mentalităţii lui criminale sau a jachetei lui afurisite din în de culoare bej, ci fiindcă nu poartă cravată.

-Agent, nu vezi că este faimosul „Robin Hood Paisa"? protestează un membru din alai.

-„Robin Hood Paisa" sau nu, aici fără cravată intră numai doamnele!

Parlamentari din toate partidele se reped să-i ofere lui Pablo o cravată. El o ia de la unul dintre însoţitori. A doua zi, toată presa relatează întâmplarea.

„Pablito *superstar*!" îmi trece un gând prin minte, care mă face să zâmbesc.

Săptămâni mai târziu, mă aflu la New York. Mai întâi, cumpăr de la FAO Schwartz, poate cel mai bun magazin de jucării din lume, un trenuleţ de 2 000 de dolari pentru băieţel, aşa cum mi-am dorit eu dintotdeauna. Apoi mă plimb pe Fifth Avenue,

gândindu-mă la un dar cu adevărat folositor pentru tatăl lui, care are deja pe cineva să-i cumpere cravate şi posedă, în afară de asta, avionaşe, iahturi, tractoraş, maşinuţa lui James Bond şi girăfuţe cu toptanul. Trec prin faţa unui magazin cu articole electrice neobişnuite şi mă opresc. Intru şi, după ce examinez oferta de produse, îi observ pe arabii care conduc locul: au, fără urmă de îndoială, faţă de oameni de afaceri. îl întreb pe cel care pare a fi administratorul dacă ştie vreun loc de unde se poate cumpăra aparatură pentru interceptarea de telefoane. în altă ţară, desigur. *Not în America*| Doamne fereşte! Zâmbeşte şi mă întreabă cam de câte linii telefonice este vorba. îl iau deoparte şi îi mărturisesc că e vorba despre întreaga clădire a serviciilor secrete dintr-o ţară tropicală, fiindcă îl iubesc pe liderul Rezistenţei, care aspiră la preşedinţie, are mulţi duşmani şi trebuie să se apere de ei şi de opoziţie. îmi spune că un înger ca mine n-ar putea aprecia ce are el. Răspund că eu, nu, în schimb mişcarea noastră, da. Mă întreabă dacă ar putea plăti 50 000 de dolari. îi spun că sigur că da. 200 000 de dolari. Răspunsul meu e afirmativ. 600 000 de dolari. Răspund că evident că da, dar la asemenea cifre am vorbi despre diferite produse de înaltă tehnologie. Sună pe cineva care pare a fi tatăl său şi proprietarul afacerii şi îi spune, rozându-şi unghiile, câteva fraze terminate cu un cuvânt care sună ca „Watergate" în arabă. Amândoi zâmbesc mulţumiţi, iar eu zâmbesc în semn de apreciere. Aruncă priviri într-o parte şi în alta, după care mă poftesc în spatele magazinului. Mă informează că au acces la tot soiul de echipamente aruncate de FBI şi chiar de Pentagon. Mai întâi cu fraze măsurate cu grijă, apoi cu entuziasm evident, îmi povestesc că sunt capabili să ne ofere o servietă pentru a descifra un milion de coduri în zeci de limbi,

ochelari şi telescoape cu vedere nocturnă, nişte ventuze care se lipesc de perete şi îţi permit să urmăreşti discuţiile din încăperea alăturată la un [1] hotel, de exemplu. Dar, mai presus de toate, un echipament pentru a intercepta simultan o mie de linii de telefon - care ar fi fost visul campaniei de realegere a lui Richard Nixon şi care costă un milion de dolari - şi altele, care garantează protecţia liniilor telefonice în faţa interceptărilor. înainte de toate, însă, vor să ştie dacă Rezistenţa are fonduri lichide. Deoarece ştiu foarte bine că singura problemă a Mişcării este excesul de lichidităţi pe teritoriu american, răspund cu un zâmbet cinematografic că de asemenea lucruri se ocupă secretarul liderului nostru. Eu sunt doar în trecere pe acolo, nimic mai mult, ca să-mi cumpăr o oglinjoară electrică ce măreşte imaginea. Le spun că în două zile cineva o să ia legătura cu ei şi mă întorc iute la hotel ca să-l sun pe Pablo.

- Eşti o comoară! Cum de-am fost binecuvântat cu tine? Te ador! exclamă el, extrem de entuziasmat. Asociatul meu, domnul Molina, pleacă spre New York cu următorul zbor!

învăţ treptat să joc pe terenul lui, dar nu ajung mai departe. Nu sunt fotbalistă, aşa că prefer să las sfârşitul meciurilor şi golurile pe seama profesioniştilor.

[1] **„Nu în America" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

Recunoştinţa lui Pablo este şi va fi întotdeauna cel mai potrivit cadou; pasiunea lui va fi al doilea. La întoarcerea în Medellin, în vreme ce mă potopeşte cu elogii şi mângâieri, îmi spune că a hotărât să-mi mărturisească adevăratul motiv al carierei sale politice. Este, pur şi simplu, imunitatea parlamentară: un senator sau un deputat nu poate fi arestat de poliţie, procuratură, forţe armate sau servicii secrete ale statului. însă nu-mi face mărturisirea asta fiindcă sunt comoara sau îngerul lui păzitor, profesoara de interviuri sau biograful lui pe viitor, ci fiindcă *El Espectador*; periodic galanist extremist, i-a cercetat îndeaproape trecutul. Şi, sub nenumăratele lespezi furate, a găsit doi morţi care cer dreptate: agenţii DAS care i-au capturat, în 1976, pe Escobar şi pe vărul său, Gustavo, în timpul uneia dintre primele livrări de cocaină pură la frontiera colum- biano-ecuadoriană, şi i-au trimis la închisoare.Pablo cunoaşte adevărata măsură a compasiunii mele faţă de toate formele de suferinţă omenească. Pe măsură ce-mi povesteşte detaliile acelei tragedii care i-a marcat viaţa, îmi dau seama că îmi cercetează fiecare reacţie.

-Când m-au urcat în avion în Medellin pentru a-mi executa sentinţa la Pasto şi m-am întors, cu cătuşe la mâini, ca să-mi iau rămas-bun de la mama şi de la soţia mea de cincisprezece ani, însărcinată cu Juan Pablo, care au rămas acolo, plângând, mi-am jurat că n-o să mă mai urc niciodată într-un avion care mă poartă spre închisoare, cu atât mai puţin într-un avion DEA. De aceea am intrat în politică: pentru un parlamentar se poate emite mandat de arestare doar dacă i se ridică imunitatea parlamentară. în ţara noastră, asta durează între şase luni şi un an.

Apoi adaugă că, graţie banilor şi ameninţărilor distribuite în dreapta şi în stânga, el

şi Gustavo au reuşit să iasă din închisoare doar trei luni mai târziu. însă, în 1977, aceiaşi agenţi i-au arestat din nou şi i-au silit să implore să li se cruţe viaţa în genunchi, cu braţele răsucite la spate, iar el şi asociatul lui au scăpat de la moarte doar fiindcă s-au oferit să le plătească o mită uriaşă. După ce le-au dat banii, în ciuda faptului că Gustavo s-a împotrivit, i-a ucis pe cei doi detectivi ai DEA cu mâna lui.

-I-am ciuruit de-am obosit! Altfel, ne-ar fi şantajat toată viaţa. Iar unei judecătoare care a pronunţat sentinţa i-am jurat că are să meargă numai cu autobuzul: de câte ori îşi va cumpăra o maşină, îi voi da foc! Nu există duşmani neînsemnaţi, scumpa mea; de aceea, eu nu-i subestimez niciodată şi îi elimin înainte să capete mai multă putere.

-I-ai ciuruit şi pe răpitorii tatălui tău? Şi pe câţi alţii dintre răpitorii Marthei Nieves Ochoa? Fără a aştepta un răspuns şi fără a-mi ascunde ironia, adaug: Până la urmă, morţii sunt doi, 20 sau 200, dragule?

Brusc, se schimbă cu totul. Pe chipul lui se aşterne imediat o expresie plină de duritate şi mă prinde de cap cu ambele mâini. Mă scutură, încercând să-mi transmită o neputinţă şi o durere dintr-acelea pe care un bărbat nu i le-ar putea mărturisi niciodată unei femei, cu atât mai puţin cineva ca el cuiva ca mine. îmi cercetează chipul cu o expresie de nelinişte, ca şi cum aş fi un vis fluid care i se scurge printre degete pentru totdeauna. Apoi, cu un amestec de răcnet şi geamăt care pare să iasă din gâtlejul unui leu rănit, exclamă:

-Nu-ţi dai seama că au descoperit deja că sunt un ucigaş? Că n-o să-mi dea pace? Că n-o să pot fi niciodată preşedinte? înainte să-ţi răspund eu,

o să-mi răspunzi tu: când or să se dovedească toate astea, o să mă părăsești, Virginia?

Mărturisesc că, pentru un înger luat prin surprindere, a se trezi brusc în mâinile însângerate ale unui ucigaș sau cu buzele calde ale unui demon apăsate peste ale sale poate fi o experiență înspăimântătoare. Totuși, dansul Vieții și al Morții este cel mai voluptuos și mai erotic dintre toate și, în brațele salvatoare ale unui demon care l-a smuls din ghearele Morții pentru a-l readuce la viață, sărmanul înger se trezește copleșit de o senzație deosebită, de o ambivalență atât de perversă și de sublimă încât, în cele din urmă, cedează; și fiindcă a fost purtat de extaz spre Ceruri, revine pe Pământ, pedepsit. Iar îngerul, osândit să fie prins în trupul omenesc păcătos, îi șoptește la ureche demonului iertat că n-o să-l părăsească niciodată, că el va fi pentru totdeauna în trupul, inima, mintea și existența sa, până în ceasul morții. Ucigașul, mai liniștit și cu obrajii umeziți încă de lacrimile pe care i le-au trezit povestea mea, cedează cu desăvârșire și mărturisește, în cele din urmă:

-Te ador cum nici nu visezi... Da, și ucigașilor tatălui meu le-am făcut același lucru, și cu o plăcere îndoită. Toată lumea știe deja că nimeni, nimeni nu-mi va șantaja și nu se va atinge de familia mea. Oricine va avea o fărâmă de putere pentru a-mi face rău va trebui să aleagă între bani și glonț. Ce n-ar da toți bogătanii din țara asta pentru a-l ucide cu propriile mâini pe răpitorul unui tată sau al unui copil! Nu-i așa, scumpa mea?

-Da, într-adevăr... Ce n-ar da! Și pe câți dintre răpitorii Marthei Nieves i-ai ciuruit? întreb, de data aceasta mai liniștită.

-Vorbim despre asta în altă zi, fiindcă e mult mai complicat. Asta are de-a face cu M-19... E suficient pe ziua de azi, dragostea mea.

O bună bucată de vreme rămânem îmbrăţişaţi, în tăcere deplină. Amândoi credem că ştim ce gândeşte celălalt. Brusc, mi se năzăreşte să-l întreb:

-De ce porţi întotdeauna tenişi, Pablo? Ridică privirea şi, după ce cade pe gânduri câteva clipe, sare în picioare, exclamând:

-Crezi că sunt doar Pablo Neruda pentru tine? Nu, nu, Virginia. Eu sunt şi... Pablo Navaja[1] al tău!

Radiază din nou de fericire, iar lacrimile mi se risipesc ca prin farmec şi se preschimbă în râs, în vreme ce el cântă şi dansează pentru mine, ţinând câte un tenis în fiecare mână.

1 **„Pedro Navaja", cântec compus şi interpretat de Rubén Blades, cantautor, actor, activist şi politician din Panama (n.tr.)**

ÎN ACEA APOLOGIE A IMPUNITĂŢII PE RITMURI DE SALSA, RUBÉN BLADES SPUNE CĂ „VIAŢA ÎŢI ADUCE SURPRIZE, SURPRIZE ÎŢI ADUCE VIAŢA". VIAŢA NOASTRĂ A DEVENIT UN MONTAGNE RUSSE, ASTFEL ÎNCÂT, ÎN IUNIE 1983, UN JUDECĂTOR DIN MEDELLIN SOLICITĂ ONORABILEI CAMERE A REPREZENTANŢILOR SĂ-I RIDICE IMUNITATEA PARLAMENTARĂ LUI PABLO EMILIO ESCOBAR GAVIRIA PENTRU POSIBILA SA LEGĂTURĂ CU MOARTEA AGENŢILOR VASCO URQUIJO ŞI HERNÁNDEZ PATIÑO DE LA DAS, SERVICIILE SECRETE COLUMBIENE.UN LORD ŞI UN „DRUG LORD"

Cunoscusem prima versiune a celui mai bogat om din Columbia în 1982, la Palatul Prezidenţial; eu aveam 22 de ani, iar el avea 48 şi era divorţat. Cu zile în urmă, primul meu iubit îmi mărturisise că era al doilea cel mai bogat om din Columbia. Câteva săptămâni mai târziu, după ce am văzut acea reîncarnare zâmbitoare a lui Tyrone Power, pe care secretarul mărunţel al preşedintelui mi l-a prezentat drept Julio Mário Santo Domingo - şi care m-a văzut în desuuri sub un palton care-mi ajungea până la glezne -, nu numai că au sărit scântei, dar restul e istorie: din clipa aceea şi în următorii 12 ani din viaţa mea, iubitul sau amantul meu secret urma să fie cel mai bogat om din Columbia.

În fond, bărbaţii excepţional de bogaţi sau de puternici sunt fiinţe la fel de singuratice precum femeile celebre pentru strălucirea şi sex-appealul lor. Tot ce îşi doresc să găsească în braţele unui mare magnat este iluzia protecţiei sau a siguranţei; tot ce visează ei să ţină în braţe, pentru o clipă trecătoare, este iluzia acelei frumuseţi lipite de trupul lor, înainte să dispară şi să devină trecut. Cel mai bogat om din ţară, care în Columbia este şi cel mai avar, are două avantaje, ca logodnic sau amant, şi nici unul din ele nu are legătură cu banii; primul,

un mare magnat este îngrozit de soţia lui şi de presă, prin urmare, este singurul care nu expune un simbol sexual ca pe un trofeu de vânătoare şi nu se face vinovat de indiscreţii în faţa prietenilor; al doilea, în faţa femeii pe care o seduce sau de care este îndrăgostit îşi etalează asemenea unui păun cunoştinţele enciclopedice despre exercitarea şi manipularea puterii, dacă ea împărtăşeşte acelaşi cod al clasei sociale. Altfel, nu ar avea de cine să râdă împreună, iar râsul complice este cel mai grozav afrodiziac.

Suntem în ianuarie 1982. Toţi foştii mei iubiţi ştiu că l-am părăsit pe argentinianul acela sărac şi urât cu care mă căsătorisem în 1978 şi „care a fugit cu corista!" Cel mai amuzat de expresie este „Rothschild al meu", însă cel care mă sună astăzi, încântat peste poate, este Julio Mărio Santo Domingo.

-Eşti singura femeie din Columbia care se poate prezenta în orice loc din lume, aşa că vreau să-l cunoşti pe prietenul meu, David Metcalfe. Nu e nici foarte bogat, nici foarte chipeş, dar, în comparaţie cu individul cu care te măritaseşi, este multimilionar şi pare Gary Cooper. Este un amant legendar pe două continente şi m-am gândit că este tocmai ce-ţi trebuie, acum că i-ai dat papucii soţului. Este bărbatul potrivit pentru tine, păpuşo, înainte să te îndrăgosteşti de alt tembel!

Santo Domingo, magnatul columbian al berii, mă lămureşte că Metcalfe este nepotul lordului Curzon de Kedelston, viceregе al Indiei şi al doilea bărbat din Imperiul Britanic pe timpul reginei Victoria a Angliei. Fiica lui Curzon, lady Alexandra, şi soţul său, „Fruity" Metcalfe, i-au avut ca naşi de căsătorie pe familia Mountbatten, ultimii viceregi ai Indiei. „Fruity" şi „Baba" Metcalfe, la rândul lor, au fost naşii de căsătorie ai ducelui de Windsor, după

ce a abdicat de la tronul britanic pentru a se căsători cu americanca Wallis Simpson, divorţată de două ori. Când încă era Eduard al VIII-lea, ducele, căruia familia îi spune David, a fost naş de botez al fiului unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi şi, la moartea tatălui său, David Metcalfe a moştenit inelul şi butonii cu blazonul ducelui de Windsor de pe vremea când era prinţ de Wales. Adaugă că Metcalfe este prieten cu lumea cea mai bogată, că merge la vânătoare cu membrii familiei regale engleze şi cu regele Spaniei şi este unul dintre cei mai populari bărbaţi din înalta societate internaţională.

-O să vină să te ia vineri ca să cinăm la apartamentul meu. O să-ţi placă la nebunie, vei vedea! La revedere, păpuşă frumoasă foc, îndelung visată!

Pe când David intră în salon, mama tocmai iese şi le fac cunoştinţă. A doua zi, mama avea să-mi spună:

-Bărbatul ăsta de doi metri înălţime, cu cravată neagră şi pantofi lăcuiţi, este cel mai elegant din lume. Pare unul dintre verii reginei Elisabeta.

Privindu-mă cu un surâs fermecător, acel englez aproape chel şi perfect bronzat, cu umeri laţi, mâini şi picioare enorme, chip cu trăsături ascuţite şi destul de ridat, cu ochelari de observator sprijiniţi pe un nas mare, acvilin, cu ochi gri şi privire înţeleaptă, plină de bunătate, dar şi de o oarecare răceală, cu pedigree de 800 de ani şi în vârstă de 55 de ani, adaugă că „Mărio" i-a mărturisit că sunt visul oricărui bărbat. Îi răspund că aşa este şi că, din punctul de vedere al prietenului nostru, şi el este visul oricărei femei. Apoi schimb subiectul, deoarece Metcalfe nu-mi inspiră nici un gând rău. Sunt de acord cu maxima lui

Brigitte Bardot: „Singura calitate a amantului perfect este să-mi placă fizic". Iar noi, iubitoarele de animale, ştim că, în ceasul adevărului, inelul prinţului de Wales pe deget, personalul din Belgravia şi tabloul de Van Gogh din salon nu sunt suficiente.

Printre maximele absolute ale elegantului şi arogantului lord Curzon se numără unele pe care nici un om în toate minţile n-ar îndrăzni să le conteste, precum „un domn nu poartă în oraş nimic de culoare cafenie" şi „un domn nu comandă niciodată supă la prânz".Au trecut 18 luni şi suntem la jumătatea anului 1983. Cel mai bogat bărbat din Columbia nu este un lord englez sau un domn de prin partea locului. Nu se scoală la şase dimineaţa să-şi cheme sclavii ambiţioşi, ci la 11, ca să-şi cheme „băieţii" tenebroşi. Mănâncă zilnic ciorbă de fasole şi nici măcar nu se prezintă la şedinţele Congresului în costum de culoare cafenie, ci doar cu un sacou bej. Habar nu are ce sunt *chalk stripe* sau *glen plaid* şi poartă întotdeauna tenişi şi blugi. Are 33 de ani, nu 59, şi nu ştie foarte bine cine e Santo Domingo, deoarece, fiind stăpân peste o mică republică, îl interesează doar preşedinţii pe care îi finanţează şi dictatorii care cooperează cu el în toate privinţele. într-o ţară în care nici unul dintre magnaţii avari nu are, deocamdată, avion particular, el îmi pune la dispoziţie o flotă întreagă. Anul trecut a trimis 60 de tone de cocaină, dar anul acesta îşi propune să dubleze producţia, iar organizaţia lui controlează 80 la sută din piaţa mondială. Este înalt de un metru şaptezeci şi nu are timp să se bronzeze. Deşi nu e urât ca Tirofijo, şeful FARC, e convins că seamănă întru câtva cu Elvis Presley. Nu i-a păsat niciodată de regina Victoria, ci de regina din Caquetâ, Putumayo sau Amazon. Face dragoste ca un flăcău de la ţară, dar se socoteşte sentimental

şi are un singur lucru în comun cu cei patru cei mai bogaţi bărbaţi din Columbia: pe mine. Iar eu îl idolatrizez. Fiindcă mă adoră, fiindcă este cel mai amuzant şi mai pasional om care a călcat vreodată pe faţa pământului şi fiindcă nu e avar, ci splendid.

-Pablo, mă tem să călătoresc în Statele Unite cu o asemenea sumă de bani, îi spusesem înainte de prima călătorie pentru cumpărături la New York.

-Guvernului american nu-i pasă de banii cu care intri, ci de banii cu care părăseşti statul, scumpa mea. Odată, m-am dus la Washington cu un milion de dolari într-o servietă şi au pus să fiu escortat de poliţie, cică să nu fiu jefuit în drum spre bancă! Eu, îţi vine să crezi una ca asta? însă vai de tine dacă te prind că pleci din ţară cu peste 2 000 de dolari în efectiv, chiar dacă legea lor spune că pot fi cel mult 10 000! Declară întotdeauna suma întreagă la intrarea în ţară. O cheltuieşti sau o depui în contul tău, câte 2 000 de dolari odată, însă niciodată, niciodată, niciodată să nu-ţi treacă prin cap să te întorci cu ei. Dacă *federicos* (agenţii FBI) te înhaţă cu suma asta în bani gheaţă, încasezi o mie de ani de închisoare, fiindcă spălarea de bani este o infracţiune mult mai gravă decât traficul de stupefiante. Sunt o autoritate în toate aceste subiecte. Să nu zici că nu te-am prevenit.

Acum îmi iau întotdeauna în călătorii un teanc de 10 000 de dolari într-o cutie de Kleenex, în fiecare dintre cele trei valize Gucci, şi o altă cutie în geanta de mână Vuitton, şi declar totul la intrare. Când vameşii mă întreabă dacă am jefuit o banca, răspund invariabil:

-Am cumpărat dolarii de pe piaţa neagră, fiindcă aşa se procedează peste tot în America Latină, unde moneda oficială este pesoul. Iau la mine cutii de Kleenex deoarece plâng foarte des.

Fac multe călătorii pe an fiindcă sunt reporter la televiziune, uitaţi toate copertele revistelor.

Iar funcţionarul răspunde, invariabil:

-Treci, frumuseţe, şi sună-mă când mai eşti tristă!

Iar eu mă îndrept ca o regină spre limuzina lui Robalino, care mă aşteaptă întotdeauna, iar când ajung la hotel - după ce mă întâlnesc la recepţie sau în ascensor cu câte un Rothschild, Guinness, Agnelli sau cu alaiul vreunui prinţ saudit, cu prima doamnă a Franţei sau cu un dictator african -, arunc şerveţelele Kleenex la gunoi şi mă cufund, fericită, într-o cadă cu spumă pentru a revedea lista de cumpărături pentru a doua zi, deoarece am lucrat deja din greu vreme de trei ore în fotoliul meu de clasa întâi din avion, în vreme ce mă delectam cu şampanie *rosé* şi tartine cu caviar, fiindcă acum Pegasul amantului meu este ocupat aproape întotdeauna, transportând mii de kilograme de cocaină la Norman's Cay din Bahamas, proprietatea prietenului său, Carlitos Lehder, punct de trecere obligatoriu pentru cealaltă regină - cea albă, care se trage pe nas - spre Florida Keys.

Orice femeie civilizată şi brutal de cinstită va mărturisi că una dintre cele mai mari plăceri care există pe pământ este să mergi la cumpărături pe Fifth Avenue în New York cu un buget splendid, mai ales dacă ai avut deja la picioare patru magnaţi care însumează azi averi de 12 miliarde de dolari, dar care nici măcar nu îţi trimiteau flori.

La fiecare întoarcere în Columbia, mă aşteaptă Pablo Navaja - din nou, „încoronat" - cu Pegasul sau cu restul flotei sale, cu ambiţiile politice bazate pe milioanele de *gringos* recunoscători şi fericiţi, cu adoraţia, pasiunea şi întreaga lui nevoie nebunească şi teribilă de mine. Iar Valentino şi Cha-

nel se rostogolesc pe podea, pantofii din piele de crocodil ai Cenuşăresei zboară cât colo şi orice apartament sau colibă de stuf devin paradisul pe pământ în îmbrăţişarea morţii sau în dansul demonic, fiindcă trecutul unui îndrăgostit care se poartă ca un împărat şi plăteşte serii de *shopping sprees*[1] este la fel de irelevant precum cel al lui Marilyn Monroe sau Brigitte Bardot în patul vreunui bărbat norocos.

Dar problema cu trecutul multor bărbaţi excepţional de bogaţi sunt infracţiunile pe care sunt dispuşi să le comită azi şi mâine pentru a-şi acoperi crimele sau indiscreţiile din trecut, îngrozită de revelaţiile despre Pablo Escobar, Margot Ricci a distrus toate copiile emisiunii despre groapa de gunoi şi m-a anunţat că nu vrea să mai audă de el sau de mine. Vindem postul de televiziune, eliberat de datorii, iubitului său Jaime, un om bun care avea să moară la scurt timp după aceea. Ea avea să se mărite cu Juan Gossaín, director la RCN, postul de radio al magnatului băuturilor gazoase, Carlos Ardila, a cărui soţie este fosta nevastă a lui Aníbal Turbay.

„Robin Hood Paisa" a învăţat deja să manipuleze mijloacele de comunicare, se întrece cu mine în apariţiile pe copertele revistelor şi se bucură din plin de celebritatea de curând dobândită. Când Adriana, fiica lui Luis Carlos Sarmiento, magnatul din domeniul bancar şi al construcţiilor, este răpită, îl rog pe Pablo să pună la dispoziţia lui Sarmiento armata sa de mii de oameni; nu doar din principiu, ci fiindcă trebuie să înceapă să plătească datorii de recunoştinţă faţă de

---

1 **„Şedinţe intensive de cumpărături" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

oamenii decenţi şi puternici din aparatul de stat. Foarte mişcat, Luis Carlos îmi spune că negocierile pentru eliberarea fiicei lui avansaseră destul de mult, dar va fi întotdeauna recunoscător pentru gestul generos al reprezentantului Escobar.

Viaţa lui Pablo ia o întorsătură de 180 de grade în ziua în care preşedintele Betancur îl numeşte ministru al justiţiei pe Rodrigo Lara, seniorul afacerilor agroindustriale, alături de Evaristo Porras, triplul câştigător al Marelui Premiu la loterie. Imediat, înaltul funcţionar îl acuză pe Escobar de trafic de

droguri şi de legături cu MAS. Adepţii lui se simt trădaţi de Betancur şi flutură în faţa Congresului Republicii cecul de un milion de pesos al lui Evaristo. Iar ministrul susţinător al Noului Liberalism al lui Luis Carlos Galán atacă fără şovăială: Camera Reprezentanţilor îi ridică imunitatea parlamentară lui Pablo, un judecător din Medellin emite un ordin de arestare pe numele

lui, pentru uciderea celor doi agenţi DAS, guvernul american îi retrage viza turistică, iar guvernul columbian îi confiscă animalele din grădina zoologică sub motiv că sunt aduse prin contrabandă. Mai apoi, Escobar le cumpără din nou prin intermediari deoarece, cu excepţia familiei Ochoa şi a lui „El Mexicano", nimeni din ţara asta săracă nu are unde să le ţină, nu există un veterinar

pentru animale exotice şi, mai ales, nu există râuri şi izvoare potrivite pentru elefanţi şi pentru cele două duzini de hipopotami aproape la fel de teritoriali ca stăpânul lor

.Pablo mă roagă să nu mă alarmez dinaintea avalanşei de necazuri şi încearcă să mă convingă că viaţa lui a fost întotdeauna aşa de agitată. Fie e un actor desăvârşit, fie e omul cel mai sigur de sine pe care l-am cunoscut. Nu încape însă nici o îndoială că este un strateg formidabil şi contează pe resurse practic inepuizabile, atât pentru apărare, cât şi pentru contraatacuri fulminante, deoarece câştigă bani cu toptanul. Nu-l întreb niciodată cum îi spală; dar, uneori, mai ales când simte că sunt îngrijorată, îmi oferă câteva detalii despre proporţiile veniturilor sale: are peste 200 de apartamente de lux în Florida, bancnotele de 100 de dolari sosesc în baloţi până pe pista de aterizare de la Hacienda Nâpoles, ascunse printre aparate electrocasnice, iar banii gheaţă care intră în ţară sunt de ajuns pentru a finanţa campaniile prezidenţiale ale tuturor partidelor până în anul 2000.

Imediat după emiterea ordinului de arestare, Pablo intră în semiclandestinitate. Necesitatea altor identităţi a crescut treptat, pe măsură ce persecuţia şi interceptarea convorbirilor telefonice s-au înăsprit; întrucât nici unul din noi nu se confesează nimănui, avem nevoie din ce în ce mai mult de vocea amantului ca interlocutor. Totuşi, întâlnirile noastre de acum trebuie plănuite cu foarte mare grijă logistică; nu ne mai putem vedea la fiecare sfârşit de săptămână şi, cu atât mai puţin, la hotelul Intercontinental.

Pe măsură ce trec lunile şi sporeşte încrederea, am început să observ că el şi Santofimio folosesc un limbaj mai beligerant. Adesea, spun în prezenţa mea lucruri precum:

- Războaiele nu se câştigă pe jumătate, Pablo. În urma lor rămân doar învingători şi învinşi, nu învingători sau învinşi pe jumătate. Va trebui să retezi multe capete ca să fii eficient; sau, în orice caz, va trebui să le retezi pe cele mai vizibile.

Invariabil, Escobar răspunde:

-Da. Dacă ne mai fac probleme va trebui să ne apucăm să-i ciuruim, ca să le arătăm ce înseamnă respectul.

în timpul unei deplasări prin Departamentul Tolima, ţinutul natal şi fieful politic al lui Santofimio, acesta se apucă să mă îmbrăţişeze în prezenţa liderilor locali într-un fel care mă stânjeneşte teribil. Dar când „căpeteniile" lui se retrag, candidatul se preschimbă şi redevine în întregime un afacerist: trebuie să-l ajut să-mi convingă amantul să sporească contribuţiile la campania sa, fiindcă fondurile pe care le primeşte acum sunt absolut insuficiente, iar el este singura alegere senatorială şi prezidenţială care-i garantează lui Pablo nu doar desfiinţarea Tratatului

de Extrădare, ci şi îngroparea integrală a trecutului său.

Mă întorc la Medellin foc şi pară şi, înainte ca Pablo să apuce să mă sărute, încep să-i povestesc cu lux de detalii amănuntele din ultimele două săptămâni; fac dezvăluiri, acuzaţii şi pun întrebări fără răspuns.

-Am organizat un cocteil de strângere de fonduri pentru campania lui, cu liderii tuturor cartierelor populare din Bogotá. Doar fiindcă m-ai rugat tu, am primit în apartamentul meu 50 de curioşi. Santofimio a ajuns după 11 seara, a stat un sfert de oră, după care dus a fost, iar a doua zi nici măcar nu mi-a telefonat ca să-mi mulţumească. E un bădăran lipsit de bună creştere, nerecunoscător şi făţarnic! II doare în cot de popor! O să-şi distrugă idealismul, iar tu vei ajunge ca el! Aici, în ţinuturile tale, în faţa alor tăi, n-ar fi îndrăznit niciodată să mă îmbrăţişeze în public aşa cum a făcut-o la Tolima! Nu ţi-ai dat seama ce preţ plătesc deja pentru a-mi pune imaginea nepătată în slujba intereselor voastre? Iar, acum, un asemenea lago, dacă ştii cine e lago, pretinde a mă folosi în cel mai josnic fel cu putinţă în faţa adunăturii aleia de nelegiuiţi provinciali care cred că un delincvent lipsit de scrupule ca el e Dumnezeu?

între noi pare să se ridice un zid invizibil. Pablo încremeneşte, paralizat. Mă priveşte uluit şi se aşază. Apoi, cu coatele sprijinite de genunchi, capul între mâini şi privirea aţintită în podea, îmi spune cu voce îngheţată şi cuvinte măsurate cu grijă:

- Virginia^ cu toată durerea din suflet trebuie să-ţi spun că omul acela, căruia tu îi spui bădăran nerecunoscător, e legătura mea cu întreaga clasă politică a ţării, de la Alfonso López în jos, părţi ale forţelor armate şi organe de securitate care nu sunt

alături de noi în MAS. N-o să mă pot lipsi de el niciodată, tocmai fiindcă lipsa lui de scrupule îl face nepreţuit pentru cineva ca mine. într-adevăr, nu ştiu cine e Iago, dar dacă spui că Santofimio seamănă cu el, aşa trebuie să fie.

întregul respect pe care i-l port se face ţăndări, ca o oglindă în care tocmai s-a tras un glonţ. Sfâşiată de durere şi cu ochii scăldaţi în lacrimi, îl întreb:

-Nu cumva şobolanul ăla nenorocit îmi sugerează că e timpul să iau în considerare alte opţiuni, fiindcă tu le-ai găsit deja, dragul meu? De asta se leagă toate îmbrăţişările alea în public, nu-i aşa?

Pablo se ridică în picioare şi priveşte pe fereastră. Apoi, cu un suspin, îmi spune:

-Noi doi suntem oameni mari, Virginia. Şi liberi. Amândoi putem lua în considerare toate opţiunile pe care le dorim.

Pentru întâia oară în viaţă, fără să-mi pese că l-aş putea pierde pe bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult vreodată, îi fac o scenă de gelozie. Urlu la el, incapabilă să mă controlez, însoţind fiecare frază cu gesturi furioase.

-Ai devenit un măgar, Pablo Escobar! Vreau să ştii că în ziua în care o să te schimb cu altul, nu va fi un biet porc, precum candidatul tău cerşetor! Nici nu visezi cât de răsfăţată sunt în materie de bărbaţi! îl pot avea pe cel mai bogat sau pe cel mai frumos, fără a fi nevoită să plătesc, aşa ca tine! îi tratezi pe regi ca pe nişte slugi, şi pe slugi, ca pe nişte regi, iar dacă te voi înlocui cu un porc, o să fie unul mai bogat decât tine! Şi încă unul care o să vrea să fie preşedinte! Nu, mai bine să-şi dorească să ajungă dictator! Iar tu, care nu m-ai subestimat niciodată, ştii că exact asta voi face: o să te schimb cu un dictator, dar nu ca Rojas Pinilla! Nu ca el, nu,

ci ca... Trujillo! Sau Perón! Ca unul din ăştia doi, jur pe Dumnezeu, Pablito!

Auzind ultimele cuvinte, izbucneşte în râs. Se întoarce şi, fără a se opri din râs, se apropie de mine. Mă apucă de mâini, ca să nu-l lovesc cu pumnii în piept, şi mi le petrece în jurul gâtului său. Apoi mă cuprinde ferm de talie şi mă lipeşte de trupul lui, spunând:

-Problema cu soţul ăsta al tău e că va trebui să-l finanţez. Când o să te trimită pe tine după bani, o să-i punem evident coarne, nu? Cealaltă problemă a ta este că singurii porci la fel de bogaţi ca mine sunt Jorge Ochoa şi „El Mexicano"... Nici unul din ei nu e genul tău, sau mă înşel? Vezi că sunt singura alegere pentru cineva ca tine? Pe de altă parte, tu eşti singura mea alegere, fiindcă unde mai găsesc eu o cutie muzicală care să mă facă să râd atât de mult? Cu o asemenea inimă? O altă Manuelita cu coeficientul lui Einstein? O altă Evita cu trupul lui Marilyn? O să mă părăseşti tocmai acum şi-o să mă laşi la mila duşmanilor mei puternici care au dezlănţuit împotriva mea persecuţia... Care se va sfârşi cu moartea mea prematură şi biata mea umanitate îngropate sub o lespede oribilă? Jură-mi că, deocamdată, n-o să mă înlocuieşti cu un Idi Amin Dada, care să mă extrădeze... Sau să mă frigă la proţap! Jură-mi, chinul meu adorat, pe ce ţi-e mai drag pe lume! Pe mine mă iubeşti cel mai mult, nu-i aşa?

-Atunci, cam în cât timp propui să te schimb? întreb eu, căutând un Kleenex.

-Păi... în vreo sută de ani. Nu, mai bine 60, să nu zici că exagerez.

-Eu îţi acord un termen de doar zece ani! răspund, ştergându-mi lacrimile. Vorbeşti ca Augustin de Hipona, care înainte de a deveni doctor

al Bisericii se ruga: „Doamne, dăruieşte-mi castitate, dar ceva mai târziu!" Te previn că, de data asta, o să golesc toate magazinele de pe Fifth Avenue! N-o să mai rămână nimic!

Mă priveşte cu ceea ce pare a fi profundă recunoştinţă şi, răsuflând uşurat, îmi spune cu un zâmbet

:-Uuuf! Le poţi goli de câte ori vrei, pantera mea adorată, dacă îmi promiţi că n-o să mai vorbim niciodată despre asemenea lucruri. Apoi râde şi mă întreabă: La ce vârstă a devenit impotent sfântul ăsta al tău, dacă tot le ştii pe toate?

La gândul unei garderobe de Chanel sau Valentino, cărei femei normale îi pasă dacă Santofimio e făţarnic? îmi usuc ultimele lacrimi, răspund că la 40 şi adaug că n-o să mai particip la campanii politice. Spunându-mi că singura absenţă de care îi pasă este faţa mea pe perna lui, cu tot cu restul, începe să mă mângâie; în vreme ce enumeră fiecare dintre posibilele absenţe, nu mai rămân decât prezenţele mele şi prezentul lui.

Pablo pare să fi uitat că eu nu iert niciodată şi că, în privinţa sexului opus, oricare dintre opţiunile mele este mult mai interesantă decât toate opţiunile sale la un loc. La următoarea ceartă, cedez şi accept invitaţia pe care o refuzasem de mai multe ori de-a lungul ultimelor 18 luni: un bilet la clasa întâi spre New York, un apartament enorm la The Pierre şi braţele calde şi elegante ale lui David Patrick Metcalfe. A doua zi, când ies să fac cumpărături de

30 000 de dolari la Saks de pe Fifth Avenue, las plasele în limuzina lui Robalino şi intru la catedrala Sf. Patrick ca să aprind o lumânare la altarul sfântu-lui irlandez şi o alta la altarul Fecioarei din Guadalupe, protectoarea generalilor revoluţiei mexicane a strămoşilor mei. Deşi nostalgia după ceva ce s-a pierdut pentru totdeauna în seara aceea cu dictatori şi porci mă va însoţi până la sfârşitul zilelor, n-o să-mi mai pese niciodată de manechinul de o noapte, de târfuliţe ieftine şi, cu atât mai puţin, de două lesbi- ene într-un jacuzzi la Envigado.

într-o zi, la Librăria Centrală a prietenilor mei Hans şi Lily Ungar, dau peste primul meu şef din televiziune, acum fost ministru de externe, Carlos Lemos Simmonds. îmi spune că ar trebui să mă întorc la radio şi-mi recomandă Grupo Radial Colombiano, în prezent al patrulea post de radio din ţară, care pregăteşte o echipă de excepţie şi aparţine familiei Rodriguez Orejuela din Caii, proprietară de bănci, lanţuri de drogherii, laboratoare de produse de înfrumuseţare, deţinătoare a filialei Chrysler din Columbia şi proprietara unei duzini de alte companii.

-Sunt oameni discreţi. Gilberto Rodríguez este extrem de inteligent şi este pe cale să devină cel mai bogat om din ţară. În afară de asta, este un domn adevărat.

Câteva săptămâni mai târziu, primesc o ofertă de lucru de la Grupo Radial. Sunt surprinsă plăcut şi, cum referinţele lui Carlos Lemos au fost atât de generoase, o accept încântată. Prima mea sarcină este să particip, în calitate de reporter, la Feria de Caii şi Reinado de la Caña de Azúcar, în ultima săptămână din decembrie şi prima din ianuarie. Pablo îşi petrece vacanţa la Hacienda Nápoles cu toată familia şi mi-a trimis drept cadou de Crăciun un minunat ceas de aur de la Cartier, cu

un şir dublu de diamante. L-a cumpărat de la logodnica lui Joaco Builes, care se pricepe de minune la afaceri şi vinde bijuterii traficanţilor de droguri din Medellín. Beatriz mă avertizează:

-Virgie, să nu-ţi treacă prin cap niciodată să-l duci la Cartier din New York să ţi-l repare! Ca să fiu sinceră, ceasurile pe care le vindem eu şi Joaco sunt furate. L-ar putea confisca, iar tu ai putea ajunge la închisoare. Să nu spui că nu te-am avertizat. În orice caz, Pablo e convins că ceasurile dăruite aduc foarte mult noroc.

într-o seară, iau cina la Caii cu Francisco Castro, tânărul şi chipeşul preşedinte al Banco de Occidente, cea mai rentabilă dintre băncile lui Luis Carlos Sarmiento. Când doi domni intră în restaurant, se aşterne tăcerea, toată lumea se întoarce să privească şi o duzină de chelneri se grăbesc să le acorde atenţie. Pe o voce joasă şi plină de dispreţ, „Paquico" Castro îmi spune: - Sunt fraţii Rodríguez Orejuela, regii cocainei din Valle, nişte mafioţi scârboşi, infecţi. Chiar de-ar avea fiecare un miliard de dolari şi o sută de companii, sunt genul de clienţi pe care Luis Carlos i-ar da afară din banca lui în şuturi!

Sunt surprinsă, nu deoarece primesc vestea de la cineva cu faimă de copil-minune în chestiuni financiare, ci pentru că mi se pare straniu că nu am auzit pe nimeni pomenindu-i până acum, când am aflat deja numele tuturor persoanelor care sunt cineva în breasla lui Pablo. A doua zi, directorul postului de radio mă anunţă că Gilberto Rodríguez şi soţia sa doresc să mă cunoască şi mă invită în apartamentul prezidenţial de la hotelul Intercontinental, baza lor de operaţiuni din timpul târgului, pentru a-mi preda personal biletele la coridă, cu locuri în rândul întâi. într-o arenă pentru coride, rândul întâi este, de fapt, al treilea,

deoarece se află în spatele ţarcului doi şi al parapetului. Acesta din urmă dă în culoarul unde se află toreadorii, echipele lor, crescătorii de tauri de luptă şi ziariştii bărbaţi; niciodată femei, deoarece se crede că aduc ghinion şi deoarece, uneori, taurii sar în culoar, aleargă sau iau în coarne pe oricine le iese în cale.

înfăţişarea lui Rodríguez Orejuela este foarte diferită de cea a marilor capi din Medellin; în cazul lui, discreţia înlocuieşte ostentaţia care îi caracterizează pe ceilalţi. Arată ca un om obişnuit de afaceri, şi oriunde, în afară de Caii, ar trece cu desăvârşire neobservat. E foarte curtenitor şi cordial, aşa cum se poartă toţi bărbaţii bogaţi cu femeile frumoase. De asemenea, are un aer şiret care se potriveşte de minune cu ceva care, în ochii unui observator mai lipsit de perspicacitate, ar putea trece drept timiditate sau chiar o eleganţă discretă. Aş spune că are puţin peste 40 de ani; nu este înalt, are chipul şi umerii rotunjiţi şi nu răspândeşte un aer de masculinitate precum Pablo. Adevărul e că atât Pablo, cât şi Julio Mario Santo Domingo au ceea ce pe coasta columbiană s-ar numi *mandarria*[1], cuvânt a cărui sonoritate unică spune totul; când unul din ei intră undeva, toate gesturile şi atitudinea lor par să strige:

-A sosit regele lumii, cel mai bogat bărbat din Columbia! Faceţi loc! Vai de cel care-mi stă în cale, fiindcă sunt o primejdie ambulantă şi azi m-am trezit prost dispus!

Soţia lui Rodríguez are vreo 37 de ani; chipul ei este destul de şters, cu urme de acnee din

---

1 **„Baros"; sens figurat „persoană a cărei prezenţă impune" (n.tr.)**

adolescenţă. E mai înaltă decât noi doi, iar tunica ei cu imprimeuri în tonuri de verde ascunde 0 siluetă frumoasă, ca a aproape tuturor femeilor din Valle del Cauca. Are ochi de pisică sălbatică a căror privire pare să dea de înţeles că soţul nu mişcă un deget fără încuviinţarea ei.

Am crezut dintotdeauna că în spatele fiecărui bărbat excepţional de bogat se ascunde fie o mare complice, fie o mare sclavă.

-Asta nu e „Tata" lui Escobar, îmi trece prin gând. Asta e „La Fiera" lui Rodríguez şi pare a fi generalul generalului!

La întoarcerea în Bogotá mă surprinde un telefon de la Gilberto, care mă invită la o coridă în compania unor comentatori sportivi de la Grupo Radial. Îi răspund:

-Mulţumesc, dar nu uitaţi că eu mă aşez doar în primul rând, adică alături de cei sărmani, atunci când particip la un târg în calitate de sclavă în slujba unui post de radio al vreunei familii prezidenţiale sau al vreunui bancher cu sute de drogherii. Cu alte cuvinte, deoarece sunt cam chioară, singurul loc din care văd şi mă văd este parapetul. Pe duminică!

După coridă, grupul mă lasă acasă. Câteva zile mai târziu, mă sună Myriam de Rodríguez ca să mă întrebe de ce am fost la coridă cu soţul ei. Foarte deranjată, îi răspund că ar trebui să-l întrebe pe proprietarul postului Grupo Radial Colombiano de ce i-a trimis pe comentatorii de sport şi pe editorul internaţional să se ocupe de sezonul coridelor. înainte de a închide, îi fac o sugestie.

-Data viitoare aţi putea merge şi

dumneavoastră, cu microfonul, desigur, ca să vedeţi de ce, atunci când Silverio[1] se luptă cu taurul, nu dai locul de lângă parapet pentru nimic în lume

!Apoi mă întreb de ce n-am înfipt mai multe banderile în grumazul fiarei. De ce nu i-am spus că soţul ei nu m-ar interesa pentru nimic în lume? Oare el nu i-a mărturisit nici acum că-l iubesc nebuneşte pe rivalul său, care e mult mai bogat decât el şi însurat, dar care mă adoră şi abia aşteaptă să se întoarcă de la moşie ca să se topească în braţele mele? Care o să fie un preşedinte cu trecut sau un dictator fără cazier şi care, fie că-i place, fie că nu, este singurul, adevăratul, incontestabilul rege universal al cocainei? De ce n-am întrebat-o ce procent din piaţă deţine Gilberto al ei - anul trecut, Pablo deţinea deja 80 la sută, iar anul acesta dublează producţia -, ca să-mi ofere plăcerea de a auzi din partea ei răspunsul: „Soţul meu deţine tot 80 la sută, la fel ca amantul dumneavoastră!"

După ce mi se risipeşte furia, încep să-mi amintesc de cei patru magnaţi ai aparatului de stat: inteligenţe privilegiate, inimi de piatră, lipsite de capacitatea de a simţi orice fel de compasiune, cu o

1 **Silverio Pérez (1915-2006), celebru matador mexican (n.tr.)**
Partid socialist democrat din Nicaragua (n.tr.)

legendară capacitate de a se răzbuna. Apoi, cu un surâs răsărit dintr-un colţ întunecat al inimii, îmi amintesc şi de talentul de îmblânzitori de şerpi, de râsetele, slăbiciunile, lucrurile detestate, secretele şi lecţiile lor... Toată capacitatea de muncă, pasiunea, ambiţia, viziunea, puterea de seducţie, preşedinţii...

Cum ar reacţiona dacă ar şti că Pablo Escobar aspiră la preşedinţie? Dacă s-ar retrage din afacere... Care dintre ei i-ar putea deveni aliat? Care i-ar deveni rival şi care duşman? Care ar putea deveni o ameninţare de moarte pentru Pablo? în fine... cred că nici unul, fiindcă ştiu cu toţii că el are mai mulţi bani, e mai ager la minte şi mai curajos. Şi e cu 20 sau 25 de ani mai tânăr. în orice caz, Machiavelli spunea: „Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape".

Rămân cu gândul la faptul că nu trupul femeilor trece prin mâinile bărbaţilor, ci capetele bărbaţilor trec prin mâinile femeilor.

AL ŞAPTELEA

CEL MAI BOGAT OM DIN LUME

Prima îmbrăţişare cu două rotiri prin aer, din 1984, este urmată de o veste care are efectul unui duş cu apă rece ca gheaţa: Pablo are de gând să se retragă din politică şi vrea să ştie ce părere am, fără a ţine seama de ceea ce cred familia sa, asociaţii săi şi, evident, candidatul însuşi.

îi răspund că nu trebuie să fii Einstein pentru a şti tot ce cred ei şi îl implor ca, măcar o dată în viată, să-i dea dracului pe toţi şi să se gândească doar la sine. îl rog să nu şovăie în faţa ministrului Lara, a galanismului, a guvernului, a opiniei publice, a americanilor. îi cer să-i amintească familiei sale de unde provin diamantele şi Mercedesurile, sculpturile de Botero şi tablourile de Picasso. îl sfătuiesc ca, în loc să atace făţiş Tratatul de Extrădare şi să risipească milioane pe politicieni,

să iniţieze în Bogotá proiecte sociale asemănătoare cu Medellín Sin Tugurios, pentru ca popularitatea lui să-l protejeze în aşa fel încât să devină de neatins, şi să se gândească să se retragă din afacere sau s-o lase pe mâna asociaţilor, nişte tipi credincioşi şi de neclintit.

-Crezi că viitoarea ta dinastie va fi singura din ţara asta care are pe conştiinţă doi morţi? Singura diferenţă faţă de ei este că, la 34 de ani, tu ai deja unul sau două miliarde de dolari!

Iar în ţara în care voturile se cumpără, nu vii cu nimic nou, doar că tu îi plăteşti cu case şi terenuri de sport, în loc de sendvişuri! N-o să înţeleg niciodată de ce Belisario Betancur l-a numit ministru al justiţiei pe duşmanul declarat al persoanelor care au finanţat o bună parte dintre campaniile prezidenţiale. Alfonso Lopez n-ar fi făcut niciodată o asemenea tâmpenie.

Pablo nu-şi pierde niciodată calmul. Pablo nu se plânge niciodată. Pablo nu mă întrerupe niciodată când mă aprind. A învăţat deja că tac şi mă liniştesc pe deplin când mă ia în braţe şi de aceea se

poartă cu mine ca îmblânzitorii care le şoptesc cailor la ureche până când se potolesc. Face asta din ziua în care i-am mărturisit că, dacă în iad m-ar lipi de trupul lui cu *Crazy Glue* pentru totdeauna, nu m-aş plictisi nici o clipă şi m-aş simţi ca în rai, iar el mi-a spus că e cea mai frumoasă declaraţie de dragoste din toate timpurile. În seara aceea, îmi mărturiseşte că el şi candidatul lui au

stabilit să se despartă oficial, dar să continue colaborarea în culise, fiindcă acum, mai mult ca niciodată, puterea de convingere a lui Santofimio pe lângă ceilalţi membri ai Congresului îi este absolut necesară grupului său pentru a respinge Tratatul de Extrădare. Mă lămureşte că mai există un motiv întemeiat pentru care a hotărât, deocamdată, să lase politica în seama

profesioniştilor: ruta spre Norman's Cay, controlată de Carlos Lehder, întâmpină probleme serioase şi, mai devreme sau mai târziu, o vor pierde, din pricină că asociatul său a devenit treptat un dependent de droguri îngâmfat şi îi face tot felul de probleme guvernului lui Lynden Pindling din Bahamas

.-Am luat legătura cu sandiniştii, care sunt disperaţi din pricina fondurilor şi îmi oferă orice doresc ca să folosesc Nicaragua ca punct de escală şi ca bază pentru distribuirea mărfii spre Miami. Peste câteva săptămâni, vom călători împreună la Managua şi o să folosesc pentru prima dată unul dintre paşapoartele mele. Vreau să cunoşti Consiliul director şi să-mi spui ce părere ai despre ei. Ai

dreptate în tot ce mi-ai spus, dar trebuie să înţelegi că afacerea mea e mai presus de politică şi că trebuie să o mulg până ce-mi va fi fizic imposibil să storc mai mult din ea. Atunci mă voi putea gândi să mă retrag şi să revin în Congres, după ce va trece furtuna. O să vezi că, peste şase luni, tulburările vor începe să se potolească. Ştii că anticipez problemele cu luni de zile înainte şi, atunci când sosesc, am soluţia pregătită cu grijă, gata să fie pusă în practică. Orice se rezolvă cu bani, mai puţin moartea. Iar eu primesc bani cu toptanul, dragostea mea.

îl întreb cum procedează fondatorii MAS pentru a se înţelege cu un guvern comunist atât de apropiat de grupările de gherilă din Columbia. îmi răspunde că, atunci când vom ajunge acolo, o să înţeleg totul. în sfârşit, mă liniştesc. Două săptămâni mai târziu, Pablo anunţă că se retrage din politică. Cred că, atâta vreme cât este provizoriu, şi nu definitiv, e o soluţie potrivită fiindcă îl va scoate din ochiul uraganului public.

în săptămânile care urmează, suntem nespus de fericiţi. Relaţia noastră e cunoscută doar de asociaţii săi, de trei dintre prietenele mele şi de câteva persoane în slujba lui: Fáber, secretarul - un om extrem de cumsecade, care vine întotdeauna să mă ia şi să mă ducă la aeroport - şi cei trei oameni de încredere ai săi: Otto, Juan şi Aguilar. Eu şi Pablo negăm categoric existenţa unei legături amoroase, din consideraţie faţă de soţia lui şi faţă de cariera mea, care este în ascensiune: *El show de las estrellas*, emisiunea mea de sâmbătă de la opt seara, se recepţionează în mai multe ţări şi are 53 de puncte de audienţă, fiindcă, în 1984, în Columbia, există doar trei canale de televiziune, iar pe cel oficial nu îl urmăreşte nimeni. Cealaltă emisiune a mea, *Magazin del lunes*, îi face

concurenţă serioasă emisiunii de ştiri pe care o prezintă Andrés Pastrana Arango la televiziunea rivală, chipurile deoarece îmi încrucişez picioarele într-un fel foarte senzual. Din acest motiv, Medias Di Lido, deţinută de familia Kaplan din Caracas şi Miami, m-a angajat pentru o a doua reclamă la Veneţia, după ce am acaparat 61 la sută din piaţa naţională cu prima reclamă. Pentru a călători la Veneţia, am impus drept condiţie familiei Di Lido onorarii echivalente cu ale celor o sută cel mai bine plătite manechine din ţară împreună, bilete la clasa întâi şi un apartament la Cipriani sau la Gritti Palace. Fericită, i-am spus lui Pablo că, după Veneţia, familia Kaplan va trebui să mă plătească ca pe o vedetă de cinema într-o ţară lipsită de industrie cinematografică! El zâmbeşte, fiindcă ştie că, în urmă cu o săptămână, am primit o ofertă de la un producător de la Hollywood care mi-a pus la dispoziţie un apartament în Bel Air, hotelul preferat al prinţesei Grace din Beverly Hills, şi mi-a oferit un rol într-un lungmetraj cu Michael Landon, Priscilla Presley şi Jiirgen Prochnow, totul refuzat la ordinul categoric al lui Margot.

-Până la urmă, ce vrei să devii? O ziaristă serioasă sau actriţă de cinema? O să mă laşi baltă cu televiziunea tocmai acum, când am reuşit să ne redresăm?

într-o dimineaţă, pe la 11, Pablo se înfăţişează pe neaşteptate la apartamentul meu. Vine să-şi ia la revedere fiindcă se duce în Panama şi Nicaragua şi nu mă poate lua cu el. Persoanele lui de legătură cu Junta Sandinista[1] l-au rugat să nu călătorească, sub nici un motiv, însoţit de o reporteră de televiziune. îmi spune că va lipsi doar o săptămână şi îmi promite că la întoarcere vom face o călătorie împreună, poate în Cuba, să-l cunoaştem pe Fidel Castro. Nu cred o iotă din ce-mi

spune, cu atât mai puţin când îmi propune ca în absenţa lui să mă duc la cumpărături, ca să nu mă întristeze schimbarea de planuri. Sunt furioasă, dar nu mă plâng: New Yorkul este, categoric, mai şic decât Managua, iar The Pierre este un alt paradis pe pământ. Nu doar fiindcă se află la un cvartal şi jumătate depărtare de Bergdorf Goodman, ci fiindcă răzbunarea e dulce.

O săptămână mai târziu, în apartamentul enorm are loc
0 scenă suprarealistă: în camera lui, David vorbeşte la telefon cu „Sonny", ducele de Marlborough, şi râde. În cealaltă, eu râd la telefon stând de vorbă cu Pablito, Regele Cocainei, care mă roagă să cumpăr toate exemplarele din revista *Forbes* înainte să se epuizeze, fiindcă tocmai a fost numit al şaptelea cel mai bogat bărbat din lume! Când închidem amândoi, acolo, în salonaşul din mijloc, se află Julio Mărio, Regele Berii, stri- cându-se de râs fiindcă Metcalfe o să fie *waistcoated*"| (Printre capii ilustrelor familii Genovese, Bonnano, Gambino, Luc- chese şi Maranzano a prins rădăcini obiceiul de a-i „îmbrăca" pe duşmani în veste din ciment lichid şi de a aştepta cu răbdare înainte de a-i arunca în apele mării, în ceea ce s-ar putea numi stilul newyorkez de a-i face pe oameni să dispară sau versiunea contemporană a lui „a lega o piatră de moară de gât" celor aleşi de iubitele lor pentru a le pune, cu sau fără motiv, nişte coarne demne de regele cerbilor.)

Julio Mărio mă întreabă cât de bogaţi sunt, de fapt, „toţi argaţii ăia" prieteni de-ai mei. Îi răspund că, deocamdată, sunt cei mai bogaţi oameni din lume, iar el comentează că trebuie să-mi fi pierdut minţile după atâtea cumpărături. întrucât deţinătorii numeroaselor titluri nobiliare sunt acum

foarte mulţumiţi, îi las pe Metcalfe şi pe Santo Domingo să râdă de jumătate de lume şi cobor după ţigări. Cumpăr toate exemplarele din *Forbes* pe care le găsesc. Urc şi, fără un cuvânt, îi dau fiecăruia un exemplar, deschis la pagina cu cei mai bogaţi oameni de anul acesta. Familia Ochoa ocupă locul al şaselea, iar Pablo Escobar, al şaptelea.

-Aşadar, concurenţa are trei miliarde, zice David. Asemenea sume de bani ar trebui să se folosească nu numai pentru a cumpăra girafe, a-l plăti pe „The Dirt" („El Mugre") şi a-ţi finanţa cumpărăturile, ci şi pentru a trăi cu un oarecare stil, ca Stavros Niarchos!

-Ar trebui să faci un copil cu el, păpuşo, zice Julio Mário pe un ton suficient. Doar nu întinereşti, sau mă înşel?

David reacţionează îngrozit şi exclamă că eu n-aş putea fi niciodată genul ăla de femeie!

Mă uit la Julio Mário şi, pentru ca David să nu înţeleagă, îi spun în spaniolă:

-Da, dacă n-am avut copii cu tine, care eşti chipeş, de ce aş avea cu „argatul ăla"? Şi nu uita că voi fi întotdeauna cu 26 de ani mai tânără decât tine.

Comentez că amândoi sunt puţin invidioşi fiindcă acum noii magnaţi columbieni sunt de talie mondială, nu doar locală. Şi fiindcă prietenii mei sunt băieţi de vârsta mea şi argaţi extrem de inteligenţi.

-Pentru numele lui Dumnezeu, *dar/ing*[1]| exclamă David, cu un gest elegant şi pe acelaşi ton pe care l-a avut Curzon când a descoperit că Pablo

---

1 **„A fi îmbrăcat cu o vestă" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

mănâncă ciorbă dimineaţa. Henry Kissinger e inteligent!

-Acum chiar cred că eşti cel mai curajos dintre bărbaţi! zice Julio Mărio, râzând în hohote. Ce spaimă, David! începe să numeri zilele, înainte să-ţi pună vestă Corleone junior!

Am impresia că ziua aceasta, în care doi dintre bărbaţii mei preferaţi mă privesc cu alţi ochi, este cea mai fericită din viaţa mea. îmi spun că Dumnezeu ştie cum face lucrurile şi de ce mă aflu acolo, râzând cu ei, cu toate zecile de plase de cumpărături din camera mea, fără să vadă mutrele „Pinei" Noriega sau lui Danielito Ortega.

Câteva zile mai târziu, sunt din nou în braţele lui Pablo şi, din motive diferite, amândoi sărbătorim. Deşi Regele Cocainei este, împreună cu nepotul viceregelui Indiei, cel mai curajos dintre bărbaţi, la ceasul adevărului este la fel de uman ca orice Rege al Berii.

-Ce spaimă! Stăteam acolo, singur, cu toţi indivizii aceia urâţi în uniforme militare, gândindu-mă că m-ar putea arunca în mare fiindcă le-am spus că nimeni din lume nu are 50 de milioane de dolari bani gheaţă, îţi vine să crezi? Asta voiau toţi fiii ăia de căţea, cică „în avans"! Numai tâmpenia asta, ce părere ai? Oare comuniştii cred că banii cresc în copaci? Eram într-o grădină, împrejmuită de un zid văruit cam de un metru înălţime, la care mă uitam întrebându-mă dacă îl pot sări ca să dau fuga până la avionul meu, înainte să mă răpească sau să mă vândă americanilor. Şi tot timpul mă gândeam: de ce n-am adus-o pe frumuseţea mea preferată, de care mi-e aşa de dor? Fiindcă tare urâte mai sunt femeile de acolo! În fine, important este că suntem din nou împreună, că au redus preţul şi că dispun de ruta asta în cazul în care americanii încep să facă presiuni asupra lui Noriega, care este de

partea noastră de când ne-a ajutat ca mediator în cazul Marthei Nieves Ochoa, însă îşi poate schimba părerea, fiindcă el lucrează întotdeauna pentru cel mai bun ofertant. Cum ţi-a mers la New York?

- Sandiniştii i te vor prezenta lui Fidel Castro? întreb înainte de a răspunde.

- Da, dar mai încolo, chipurile după ce văd dacă ne putem înţelege.

- De ce vrei să-l cunoşti pe Fidel Castro?

- Fiindcă insula lui e mai aproape de Florida Keys decât oricare alt loc. Acum, când ştim că putem plăti preţul dictatorilor comunişti...

-Da, dar individul ăsta este şi inteligent, şi bogat; nu prost şi sărac, cum sunt sandiniştii. Nu te baza pe el, Pablo. Fidel nu-i are pe americani la suflet: îi are pe cap, în Florida Keys şi în Guantanamo!

Schimb subiectul şi îi povestesc că, în timp ce luam prânzul cu o prietenă la Le Cirque, am dat peste Santo Domingo, însoţit de un lord, cunoscut de-al meu. Auziseră ceva despre noi şi erau roşi de curiozitate din pricina revistei *Forbes*| m-au întrebat de el şi i-am simţit cam invidioşi pe cele trei miliarde ale sale. Julio Mário a avut neobrăzarea de a-mi sugera să-i dăruiesc un moştenitor. Pablo mă întreabă ce am răspuns, iar eu îi zic:

- El, care mi-a dăruit autobiografia lui Fernando Mazuera, ştie foarte bine că în familia mea generaţii de femei foarte frumoase au avut prudenţa de a se căsători întotdeauna înainte de a avea copii. Iar tu eşti cât se poate de căsătorit.

Pablo cade pe gânduri, în timp ce procesează informaţia. Nu-mi dau seama că am atins un punct sensibil până începe să vorbească:

- A fost foarte, foarte bine, draga mea... Acum o să-ţi spun

0 poveste pe care nu i-am spus-o nici unei femei... înainte să te cunosc, marea dragoste a vieţii mele se numea Wendy. Da, ca în Peter Pan, nu râde. Wendy Chavarriaga nu era o leoaică, nici pe departe. Era o cuşcă întreagă cu lei! De câte ori credea că sunt cu alta, îmi lovea maşina, tăia poarta cu fierăstrăul, sărea să mă lovească cu pumnii şi ciocanul, mă ameninţa că mă omoară, că mă jupoaie de viu şi că mă tranşează, îmi spunea toate cuvintele din vocabularul vulgar spaniol, columbian şi *chibcha*[1]... Iar eu înghiţeam totul, totul, fiindcă o adoram. Eram, pur şi simplu, mort după Wendy! Iar ea se ducea la New York cu o duzină de prietene, nu singură, ca tine, iar eu plăteam orice doreau. în ciuda avertismentelor mele, într-o zi a rămas însărcinată. S-a dus la coaforul unde se afla soţia mea şi i-a strigat, triumfătoare; „Acesta este un copil făcut din dragoste, nu din datorie, ca al dumneavoastră!" în ziua următoare, am trimis patru băieţi după ea. Au târât-o până la un veterinar pe care l-am pus să-i facă un avort fără anestezie. N-am mai revăzut-o şi, din ziua aceea, nu mi-a mai fost dor de ea nici o clipă. Slavă Domnului, tu eşti o prinţesă. în comparaţie cu Wendy, oricât scandal ai face uneori, eşti oaza mea, Virginia.

Amuţesc. împietresc. Mă îngrozesc. Un fior mă străbate în timp ce-i spun:

-Da, slavă Domnului, nu mă cheamă nici Wendy, nici Chavarriaga.

Ceva din adoraţia mea pentru el începe să moară în seara aceea, după povestea aceea îngrozitoare, dureroasă ca un pumnal înfipt în inimă pentru orice femeie cu simţire. Mă gândesc că

---

1 **Grup de limbi vorbite de popoarele amerindiene (n.tr.)**

Dumnezeu ştie ce face şi mă bucur să ştiu până unde poate ajunge omul ăsta, atât de curajos când vine vorba despre cazuri generale şi atât de monstruos faţă de excepţii, în sinea mea, mă întreb dacă, într-o bună zi, vâna aceea de cruzime s-ar putea întoarce şi împotriva mea; dar îmi spun că e imposibil, fiindcă sunt opusul acelei biete fete şi nu degeaba îmi spune el „pantera mea dulce".

Pablo nu-şi mai încape în piele de mulţumire că ocupă al şaptelea loc pe lista *Forbes*. Când acordă un interviu unui post de radio, spune că nici unul dintre ei nu are o asemenea cantitate de bani şi că nici măcar nu ştiu cât înseamnă asta în pesos! Acelea sunt averile lui Santo Domingo şi Ardila, iar *Forbes* l-a confundat cu ei! Dacă ar avea 3 miliarde de dolari, ar da 2 miliarde 900 săracilor şi ar păstra doar 100 de milioane, pentru ca familia lui să poată trăi liniştită un secol!

Evident că pe Pablo nu-l interesează pesos, deoarece se pricepe mai bine la dolari decât orice bancher elveţian. Nu vorbim doar în dolari, ci în zeci, în sute de mii şi în miliarde de dolari. Mai întâi, deoarece în afacerea lui se foloseşte doar moneda asta, care, în 1984, este în continuare una dintre cele mai puternice din lume. Apoi, deoarece suntem amândoi absolut convinşi că estimările în pesos nu sunt de încredere pe termen mediu şi lung, deoarece deprecierea constantă a monedei columbiene, care ajunge la 35 la sută pe an, modifică odată cu trecerea timpului toate calculele cu şiruri de zerouri la dreapta: un milion de pesos - o sumă de mare valoare în 1974 - avea să devină o cantitate nesemnificativă în 1994, în vreme ce, în aceşti 20 de ani, un milion de dolari va fi suferit o depreciere de 50 la sută.

O săptămână mai târziu, Pablo mă anunţă că are un cadou pentru mine: e ascuns într-o parte a

trupului său şi trebuie să-l caut lent, foarte lent. Cum deschide larg braţele şi are mâinile goale, mă gândesc că trebuie să fie ceva foarte mic şi valoros, ca un smarald „lacrimă" sau un rubin roşu „sânge de porumbel". Stă nemişcat şi tăcut în vreme ce încep să caut de la păr şi străbat fiecare centimetru al trupului cu degetele, începând să-l dezbrac. Mai întâi, îi dau jos cămaşa, apoi cureaua, pantalonii... Nimic! Când ajung la picioare şi îl descalţ, găsesc ascuns în ciorap un Beretta de nouă milimetri cu mâner de fildeş, însemnat cu cele patru iniţiale ale sale şi încărcat.

-Aşa, carevasăzică? Acum e rândul meu, domnule parlamentar supleant, şi o să mă răzbun pentru seara cu revolverul. Mâinile sus!

într-o fracţiune de secundă se aruncă asupra mea. îmi răsuceşte braţul, mă dezarmează şi-mi vâră ţeava revolverului în gură. Cred că a descoperit povestea cu David şi o să mă omoare

.-De data asta, nu e un joc, Virginia. Ţi l-am adus fiindcă o să ai nevoie de el. Permisul de portarmă e pe numele meu şi e de împrumut, ai înţeles? Dacă ai nevoie să-l foloseşti, să ştii că dispun de cel mai bun serviciu de spălare de covoare din ţara: nu rămâne nici o picătură de sânge. Iar acum o să afli adevărul, draga mea: n-o să mai fiu parlamentar, preşedinte sau altele asemenea. Curând, vei deveni femeia unui războinic şi am venit să-ţi explic ce o să-ţi facă instituţiile de securitate când se vor prezenta aici ca să întrebe de mine. O să te învăţ, de asemenea, cum să te împuşti ca să mori pe loc, să nu rămâi desfigurată sau paralizată. Tu ţinteşti foarte bine pe poligonul de tragere, dar, dacă nu alungi teama de a ucide, un expert te dezarmează în câteva secunde. Şi primul lucru pe care-l vor face măcelarii aceia va fi să-ţi sfâşie hainele... Iar tu eşti cea mai frumoasă din lume, nu-i aşa, scumpa mea? De aceea, o să-ţi dai jos rochia asta de 2 000 sau 3 000 de dolari înainte să ţi-o fac fâşii, o să te duci la toaletă şi o să te opreşti dinaintea tuturor oglinzilor. Imediat, am zis! Ce mai aştepţi?

Mă supun, fiindcă n-am de gând să-l las să-mi strice o rochie Saint Laurent, fiindcă simt o mare uşurare, o curiozitate enormă şi fiindcă, sinceră să fiu, am adorat dintotdea- una privirile acelea aprinse care îi precedă toate mângâierile. Pablo descarcă revolverul şi se aşază în spatele meu. îmi spune că, atunci când scoţi arma ca să ucizi, trebuie să ai sânge-rece, fiindcă deţii controlul. Apoi îmi arată cum să ţin mâinile şi picioarele, bustul şi braţele, umerii şi capul când sunt în faţa mai multor bărbaţi, dar protejată de o armă de foc. îmi arată ce expresie trebuie să aibă ochii, gura, faţa şi care trebuie să fie limbajul corporal. îmi explică ce trebuie să simt, cum trebuie să gândesc şi ce vor

încerca ei să facă. Cu o strălucire stranie în privire, îmi arată pe care trebuie să-l ucid mai întâi dacă sunt doi, trei sau patru şi sunt înarmaţi sau se află la o distanţă sigură. Dacă sunt cinci sau mai mulţi, sunt înarmaţi sau se apropie, trebuie să mă împuşc înainte să încap pe mâinile lor. îmi arată ce trebuie să fac în acest caz: cum să ţin degetele şi unde să lipesc ţeava revolverului. Apasă pe trăgaci de mai multe ori şi-mi răsuceşte braţul până nu mai rezist de durere şi învăţ să nu mă las dezarmată. În vreme ce urmăresc în oglinzi trupurile noastre goale luptându-se pentru a obţine controlul asupra armei, nu pot să nu mă gândesc la discobolii atenieni sau la doi luptători spartani. El este de o sută de ori mai puternic decât mine, aşa că mă înfrânge în repetate rânduri, slujindu-se fără pic de milă de coregrafia aceea ca de un montagne russe pentru a mă sili să simt teroarea, să-mi pierd teama, să preiau controlul, să îmi închipui durerea... de a muri din dragoste. Brusc, aruncă revolverul pe jos şi mă înşfacă de păr cu mâna stângă, în vreme ce ultima parte a lecţiei începe să defileze acum pe buzele şi urechile mele, pe cealaltă mână a lui şi pe pielea mea: sunt poveştile fără sfârşit, cu cele mai detaliate descrieri, cu formele cele mai aberante de tortură, mai îngrozitoare, de neînchipuit, cutremurătoare modalităţi pe care le poate îmbrăca supliciul; încerc să-l reduc la tăcere, să-mi acopăr urechile ca să nu-l aud, dar mă prinde de ambele braţe şi-mi acoperă gura cu mâna, în vreme ce continuă, fără a se opri. După ce termină de recitat toată pedeapsa aceea imaginată de un inchizitor benedictin, toată suferinţa aceea concepută de mintea depravată a vreunui militar sud-american în timpul Operaţiunii Condorul, diavolul acesta care îmi fură şi îmi redă viaţa, bărbatul acesta care mă răsfaţă şi mă iubeşte cum n-ar putea nici un altul

îmi şopteşte la ureche că toate sunt doar o fracţiune din ceea ce mă aşteaptă, dacă nu învăţ să mă apăr de duşmanii lui, să-i urăsc cu aceeaşi ferocitate ca el, să-i ucid fără ezitare când mi se ivesc în cale şi să nu mă îndoiesc nici o clipă că şi eu sunt în stare să le pun capăt zilelor când vor îndrăzni să vină la mine ca să îl caute pe el.

După două minute de tăcere deplină, îl întreb de unde ştie atâtea despre asemenea lucruri. Obosit, răspunde:

-Fiindcă în viaţa mea am fost silit să strâng cu uşa mulţi oameni, mulţi răpitori. De aceea, draga mea.

După alte două minute de tihnă idilică îl întreb despre câţi oameni este vorba. După o pauză, cu un suspin, îmi răspunde cât se poate de calm că de vreo două sute. După alte două minute îl întreb câţi dintre cei două sute au „crăpat". După o altă pauză şi un alt suspin, îmi răspunde: „Mulţi, mulţi". De data aceasta, nu-i mai acord un răgaz când întreb ce s-a întâmplat cu cei care au rămas în viaţă. Escobar nu-mi răspunde. Atunci mă ridic din locul unde se sfârşesc întotdeauna înfruntările noastre, iau gloanţele şi încarc revolverul. îl duc la seiful meu, scot de acolo copiile după cheile de la liftul privat care se deschide direct în apartamentul meu, mă întorc cu arma într-o mână şi cheile în cealaltă şi i le întind.

-Nu i-am dat astea niciodată nimănui, Pablo. Dacă vreodată n-o să ai unde să te duci, vei putea oricând să te ascunzi aici. Nimănui întreg la minte nu i-ar trece prin cap să te caute la mine acasă; poate o să mă caute pe mine, dar nu pe tine. Aici, în inimioara asta, este combinaţia de la seiful meu; acolo vei găsi întotdeauna revolverul de la tine când sunt plecată din oraş, fiindcă de azi înainte mă va însoţi mereu şi n-o să mă mai despart de el decât

dacă iau un zbor comercial. Acum spune-mi ce nume să las la poartă ca să te lase să intri în garaj şi să urci când eu nu sunt acasă.

O mângâiere tandră, însoţită de o tăcere nesfârşită, tristeţea adâncă din privirea lui dintotdeauna şi două cuvinte imposibil de uitat răspund acum la recunoştinţa infinită pe care o aşez în mâinile acelui om formidabil, unic şi teribil. El îmi dă un pistol, eu îi dăruiesc o inimă de aur. Când, la despărţire, rămân nu cu două, ci cu două sute de suflete luptându-se pentru compasiunea şi raţiunea mea, un demon interior îi şopteşte conştiinţei mele că, dacă amanţii care au răspunsuri ar răspunde întotdeauna la întrebările amanţilor care cunosc adevărurile, lumea întreagă ar îngheţa în câteva clipe.

„Dacă vrei să ucizi pasărea, retează copacul unde-şi are cuibul" zice proverbul. în martie 1984, cade „Tranquilandia", cel mai mare laborator de procesare a drogurilor din lume. Ascuns în selva din Yari, a fost

detectat de un satelit american, iar guvernul Statelor Unite le-a oferit informaţia ministrului Lara şi poliţiei columbiene. Ansamblul de 14 laboratoare care se întinde de-a lungul şi de-a latul a 500 de hectare produce 35 000 de kilograme de cocaină pe săptămână şi dispune de piste de aterizare pentru a transporta drogurile direct în străinătate, de autostrăzi proprii şi de

facilităţi moderne pentru aproape 300 de angajaţi. Paisprezece tone de cocaină sunt aruncate de poliţie în râul Yari şi sunt confiscate şapte avi- oane, un elicopter, automobile, arme şi aproape 12 000 de recipiente cu substanţe chimice necesare pentru procesarea pastei de coca şi transformarea ei în cocaină pură

.Mă văd cu Pablo la câteva zile înainte de a pleca la Veneţia. E zâmbitor şi liniştit. îmi spune că laboratoarele din Tranqui- landia şi Villa Coca le aparţineau lui Jorge şi Gonzalo, nu lui, şi că s-a

confiscat doar o părticică din cifrele raportate de poliţie. Mă lămureşte că au învăţat cu toţii o lecţie importantă: de acum încolo, „bucătăriile" din selvă vor fi mobile, iar în zonele controlate de gherile se va plăti taxă de trecere grupărilor insurgente. În orice caz, marfa care se pierde reprezintă doar 10 la sută şi, faţă de restul de 90 la sută, e o cantitate irelevantă: fiecare kilogram al clienţilor săi îi aduce 5 000 de dolari prin transport şi fiecare kilogram al lui - nefiind nevoie să plătească transportul, fiindcă avioanele şi rutele îi aparţin - îi aduce un profit net de peste două ori mai mare, după ce scade toate cheltuielile, cum ar fi piloţii, cherosenul şi plata către autorităţile care colaborează în fiecare ţară, care în argoul lor sunt cunoscute sub numele de „rută". La transporturile de mai multe tone, echipajul avionului ajunge să câştige cam un milion de dolari pe cursă; astfel, dacă ajung pe mâinile oamenilor legii şi, în cazul în care mita nu funcţionează, piloţii pot angaja cei mai buni avocaţi şi plăti cauţiuni fără să fie nevoiţi să sune în Columbia. Eu învăţ treptat că, exceptând Statele Unite şi Canada, plăţile dau roade întotdeauna. Persoanele-cheie de pe rută sunt dictatorul sau guvernatorul, comandantul forţelor aeriene sau al poliţiei ori directorul vămii din ţara tropicală unde avionul are escală pentru a face plinul. Toţi, chimişti, „bucătari", agenţi de pază, piloţi, contabili, au salarii extravagante, ca să nu fure, să nu-şi trădeze superiorii din organizaţie sau să nu dezvăluie rutele. Pablo foloseşte aproape întotdeauna cuvântul „marfă", nu cocaină, şi-mi spune lucrurile acestea ca să mă liniştesc şi să nu-mi mai fac griji în privinţa direcţiei pe care o urmează persecuţia implacabilă a ministrului Lara Bonilla.

Acum plec în Italia, aşa că bugetul meu pentru cumpărături este de 100 000 de dolari. Cer concediu de la Grupo Radial, las înregistrate emisiunile de televiziune pentru trei săptămâni şi plec fericită la Veneţia, oraşul cel mai frumos pe care neguţătorii cei mai avuţi din istorie l-au putut clădi pe faţa pământului şi pe apele mării.

La începutul lui aprilie 1984, totul în lumea mea e aproape perfect: tânărul meu amant este poate cel mai splendid neguţător al vremurilor sale şi, mulţumită lui, mă simt şi eu cea mai fericită, mai răsfăţată şi mai frumoasă femeie din lume. Mai întâi, trec pe la Roma ca să cumpăr costume pentru reclama pe care o vom filma la Veneţia. Azi am ieşit de la salonul de înfrumuseţare al lui Sergio Russo şi mă întreb de ce în Columbia nu pot arăta niciodată aşa; cu siguranţă, deoarece înfăţişarea aceasta tocmai m-a costat sute de dolari, o parte neînsemnată din preţul costumului Odicini, al genţii şi al pantofilor din piele de crocodil.

În afară de Pablo, nimic nu mă face mai fericită decât privirile oamenilor în timp ce merg pe strada principală dintr-un oraş european, cu magazine de lux de o parte şi de alta, între doi bărbaţi chipeşi, foarte eleganţi, zâmbitori şi mândri, cu blazere bleumarin impecabile şi inele cu blazon pe deget. În ziua aceea perfectă mă plimb prin centrul Viei Condotti cu Alfonso Giraldo y Tobón şi cu Franco, conte de Antamoro şi Céspedes. Alfonso este un *playboy* legendar, bărbatul cel mai adorabil şi mai rafinat din Columbia. A risipit o avere enormă câştigată cu „Caspidosân", produsul antimătreaţă inventat de tatăl său, dansând cu Soraya, împărăteasa Persiei care era asemenea unui vis, şi petrecând cu prinţi precum Johannes von Thurn und Taxis, cel mai bogat din întreg Sfântul Imperiu romano-german, „Princy" Baroda al Indiei şi

Raimondo Orsini d'Aragona, principe asistent la tronul pontifical. După ce a urmat cursuri intensive despre femei cu Porfirio Rubirosa - primul ginere al lui Trujillo şi, apoi, al celor doi bărbaţi cei mai bogaţi ai vremurilor sale -, Alfonso locuieşte acum în oraşul lui preferat, într-o aripă a Palatului Orsini. În ceea ce îl priveşte pe Franco, este asociat al unei bănci particulare de la Geneva şi nepotul lui Carlos Manuel de Céspedes, bărbat ilustru care a tras clopotul libertăţii în Cuba, primul dintre marii moşieri care şi-au eliberat toţi sclavii. Cei doi vechi prieteni ai mei mă fac să râd neîncetat, îmi pun porecle drăgăstoase şi sunt incredibil de generoşi cu cuvintele lor. Franco exclamă:

-La 34 de ani arăţi neruşinat de tânără, Cartagenetta, fiindcă vârsta perfectă a femeilor frumoase este 40 de ani. De ce trăieşte cineva ca tine în Columbia? O fiinţă atât de luminoasă are nevoie urgentă de un soţ bogat şi chipeş, un excelent amant şi deţinător al unui titlu nobiliar!

-Mâine, zice Alfonso, o să iei cina cu un jucător de polo, cel mai arătos bărbat din Roma, ca să te invite duminică la Polo Club, unde se strâng cei mai frumoşi bărbaţi din Italia. Asta chiar este *eye candy*\ scumpo! Le-am spus deja prietenilor mei că vine la Roma cea mai frumoasă femeie din Columbia şi abia aşteaptă să te cunoască!

Zâmbesc fericită fiindcă, în sfârşit, am şi eu un titlu! Râd în sinea mea, fiindcă îl ador din suflet pe al şaptelea

bărbat cel mai bogat din lume, am un potenţial amant de talia lui Porfirio Rubirosa şi încă nu mi-am pierdut minţile după cel mai frumos jucător de polo din Columbia. Alfonso are gusturi perfecte în toate privinţele, aşa că îl rog să mă însoţească la Battistoni, pentru a cumpăra bluze, şi la Gucci, pentru cei mai minunaţi pantofi şi jachete din piele destinate „unui mânz neîmblânzit, care

poartă doar blugi şi tenişi pentru a supraveghea, cu biciul în mână, sute de ponei şi în jur de o mie de grăjdari pe moşia sa". Când Aldo Gucci intră în magazin, Alfonso ne face cunoştinţă şi, foarte zâmbitor, mă acuză că am cumpărat genţi din piele de crocodil în valoare de 25 000 de dolari; deşi este vorba despre numai 5 000, proprietarul, încântat, se întoarce două

minute mai târziu cu două *foulards* cadou, una cu cai de polo şi alta cu flori, pe care o am şi în ziua de azi

.Călătoresc la Veneţia cu vreo şase valize pline de comori şi mă instalez în apartamentul meu de la Gritti Palace. Fericită, mă plimb prin oraş, cumpăr sticlă de Murano, un bronz pentru Tata pe care mi l-a cerut Pablo şi mă pregătesc pentru a filma reclama. Totul a fost planificat până la ultimul detaliu, dar este, pur şi simplu, imposibil să lucrez pe Canal Grande: deoarece port un costum alb de Léonard, înflorat şi absolut spectaculos, o pălărie mare de paie, turcoazele mele cu diamante şi ţin picioarele încrucişate într-un unghi perfect, de câte ori gondolele cu turişti văd camerele de filmat, şase sau şapte dintre ele se adună în jurul nostru. Strigând „Un'attrice, vieni! Un'attrice![1]", ghidul arată înspre mine şi o duzină de japonezi se năpustesc spre noi ca să-mi facă fotografii şi să-mi ceară autografe. La început, totul mă amuză teribil. Dar, după o sută de duble care se prelungesc aproape trei zile, hotărâm să ne mutăm pe un *canaletto* cu pod de pe care un *ragazzo* în costum medieval îmi aruncă un trandafir, pe care-l primesc cu un zâmbet şi în schimbul căruia îi trimit o bezea; a fost o adevărată provocare să-l găsim pe *bello*

1 **„Festin vizual" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

ragazzo biondo[1], fiindcă la Veneţia toată lumea îşi câştigă existenţa din turism, iar un manechin blond costă mii de dolari. în cele din urmă, totul iese bine şi, cu timpul, reclama mea veneţiană va deveni una dintre cele mai memorabile din întreaga istorie a publicităţii columbiene. Pentru restul vieţii mele, din pricina acelei călătorii de neuitat şi a onorariilor mele ridicate, colegii vor spune că am fost „doar un manechin". Clevetitorii vor spune inclusiv că, pentru a reduce preţul biletului de avion şi al cazării, Alas Publicidad a trebuit să reconstruiască peste Río Grande din Magdalena o mare parte din Veneţia!

Pablo m-a sunat de două ori pe săptămână ca să-mi spună că totul merge bine şi că apele s-au mai liniştit. Azi mă întorc şi număr orele care rămân până să-l văd, ca să ne topim unul în braţele celuilalt şi să ne spunem cât de dor ne-a fost unul de celălalt, să ne facem cadouri şi să-i spun cât de generoasă e viaţa cu mine şi cât de minunaţi sunt oamenii când sunt plecată din Columbia, fiindcă să apari întotdeauna radiind de fericire nu e un păcat sau o crimă capitală în alte ţări. Ştiu că el o să-mi zâmbească cu enormă tandreţe, în vreme ce mă va admira cu mândrie, fiindcă mă înţelege mai bine decât oricine şi fiindcă e mai conştient decât oricine de puterea de a ne face rău pe care o are invidia.

După aproape o lună de absenţă, printre atâtea motive de sărbătoare şi de bucurie, cine şi-ar fi închipuit dimensiunile furiei şi ale urii proprietarilor laboratorului de 500 de hectare înaintea pierderii suferite? Şi în faţa confiscării a 14 sau 17 tone de cocaină în valoare de 45 000 de

---

1 **„Un băiat blond şi frumos" (în limba italiană, în original) (n.tr.)**

dolari pe kilogram, pe străzile din Statele Unite, la care se adaugă avioanele, investiţiile şi restul? Cum aş fi putut bănui că Tranquilandia îi aparţinea şi lui Pablo, iar valoarea pierderilor se ridica până aproape de un miliard de dolari la vremea aceea, vreo 2 miliarde şi jumătate de dolari acum?

Bomba care explodează la o zi după sosirea mea la Bogotá răsună în fiecare colţ al Columbiei, la toate programele de ştiri şi în toate ziarele din lume. îmi explodează în cap, fericirea dispare, iar iluziile mele se risipesc. îmi explodează în urechi, lumea mi se năruie în câteva clipe, iar visurile mele sunt nimicite. Ştiu că nimic nu va mai fi ca înainte. Ştiu că, atât cât voi trăi, nu mă voi mai bucura de zile de fericire desăvârşită. Ştiu că tot ce am iubit mai mult în viaţă a încetat să mai trăiască şi ne-a condamnat să supravieţuim. Ştiu că, începând de azi, cea mai liberă fiinţă de pe planetă va fi, întru eternitate, un fugar din calea justiţiei. Bărbatul pe care îl iubesc va fi un etern fugar până în ziua în care îl vor prinde într-o noapte sau în care îl vor ucide.

De ce nu mi-am dat seama, în ziua în care mi-a dăruit revolverul Beretta, că-şi propunea să-l ucidă pe ministrul Justiţiei? De ce am plecat în Italia, în loc să rămân alături de el, oferindu-i un milion de argumente ca să nu facă o asemenea prostie? De ce este înconjurat numai de imbecili care nu întrevăd consecinţele faptelor şi ale asasinatelor la comandă şi care îl ascultă în toate, de parcă ar fi un dumnezeu? De ce mă pedepseşti aşa, Doamne, când n-am făcut rău nimănui? De ce viaţa e atât de crudă, totul e trecător şi nimic nu durează? De ce mi l-ai scos în cale, să-mi fie cruce, dacă el avea deja familie şi femei, asociaţi şi politicieni, adepţi şi armată, în vreme ce eu nu aveam pe nimeni şi n-am avut niciodată nimic?

La înmormântarea lui Rodrigo Lara Bonilla, preşedintele Belisario Betancur anunţă semnarea Tratatului de Extrădare care va intra în vigoare *ipso facto*. Urmăresc la televizor, o dată şi încă o dată, chipul tinerei văduve Nancy Lara, la fel de scăldat în lacrimi ca al meu. Două ore mai târziu, mă sună Pablo. Mă imploră să nu vorbesc, să nu-l întrerup şi să memorez fiecare dintre cuvintele sale.

-Ştii că îmi vor pune în cârcă moartea lui şi că trebuie să plec din ţară. O să fiu foarte departe şi n-o să-ţi pot scrie, nici n-o să te pot suna, fiindcă de acum o să fii cea mai supravegheată femeie din Columbia. Nu te despărţi de revolverul pe care ţi l-am dăruit şi exersează tot ce te-am învăţat. Nu te încrede în nimeni, cu atât mai puţin în prietene sau în ziarişti. Dacă cineva întreabă de mine, îi vei spune, fără excepţie, că nu m-ai mai văzut de aproape un an şi că sunt în Australia. Lasă cadourile la logodnica prietenului meu, o să trimit mai târziu pe cineva după valiză. Dacă nu mă pot întoarce în Columbia, o să trimit după tine de îndată ce se liniştesc apele. O să vezi că, după o vreme, totul se va potoli. Nu uita că te iubesc din tot sufletul şi că o să-ţi duc dorul în fiecare zi. Pe curând, Virginia.

Vaya con Dios, mi vida. Vaya con Dios, mi amor[1] cântă Con- nie Francis în despărţirea aceea sfâşietoare care, fără ca eu să ştiu de ce, mă cutremura până în străfundurile sufletului în copilărie. Dar... cum l-aş putea încredinţa Domnului pe un asemenea asasin, ştiind că idealistul meu a murit, iar în locul lui a răsărit răzbunătorul acela lipsit de suflet? Ştiind că în locul conducătorului poporului a răsărit acel războinic lipsit de compasiune?

Ştiu deja că sunt doar o femeie neputincioasă. De acum înainte, el va fi tot mai străin, tot mai puţin al meu... O să fie din ce în ce

mai absent, din ce în ce mai îndepărtat... Capacitatea lui de apărare o să-l facă tot mai nemilos, setea lui de răzbunare, din ce în ce mai neîndurător... De acum înainte, fiecare moarte provocată de el va apăsa asupra mea, iar singurul meu destin va fi să-i am pe toţi pe conştiinţă.

„Du-te cu Dumnezeu/ Du-te cu Dumnezeu, iubitule" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.

)COCAINE BLUES

în săptămânile care au urmat asasinării lui Rodrigo Lara Bonilla au loc sute de arestări şi de razii, confiscări de avioane, elicoptere, iahturi şi automobile de lux. Pentru prima dată în istoria Columbiei, oricine conduce un Mercedes prin oraş sau un Ferrari pe autostradă este arestat drept suspect, scos din maşină cu insulte grosolane şi percheziţionat brutal de poliţie; de data asta, nu foloseşte la nimic proverbiala „ungere" cu bancnote cu valoare nominală mare, fiindcă armata este peste tot. Columbienii care plătesc impozite susţin, cu mândrie, că ţara se schimbă, în sfârşit, şi că se va pune capăt corupţiei, fiindcă nu mai puteam, ne *mexicanizam*, iar imaginea Columbiei era la pământ. Marii capi au dat fuga, cu toţii, spre o destinaţie despre care se zvoneşte că ar putea fi Panama, fiindcă acolo şi-au păstrat banii, ca să nu fie confiscaţi de americani. Lumea e convinsă că Statele Unite ne vor invada pentru a deschide o bază navală pe coasta Pacificului, deoarece Canalul Panama seacă şi trebuie înlocuit cu ceva. De asemenea, trebuie să pătrundă şi în provincia Darien, pentru a construi Autostrada Paname- rica, din Alaska până în Patagonia, precum şi o bază militară pe coasta Atlanticului, leită cu Guantânamo, fiindcă gherilele capătă atâta putere, încât toţi vecinii noştri - ce ruşine! - spun deja că ţările lor se *columbianizează*. Naţiunea s-a înfierbântat, spiritele sunt încinse şi toată lumea înţelege că oamenii decenţi sunt în favoarea ambelor baze militare, fiindcă 60 la sută dintre cei care se împotrivesc sunt traficanţi de droguri sau comunişti.

Vreme de câteva săptămâni, viaţa mea devine un adevărat infern: la fiecare jumătate de oră, câte o persoană neidentificată sună ca să-mi spună toate

lucrurile pe care nu i le-ar putea scuipa niciodată în faţă lui Pablo, foarte asemănătoare cu cele pe care mi le-a recitat el la ureche în seara cu Beretta şi oglinzile. Cu timpul, mă obişnuiesc cu insultele şi ameninţările, cu zilele care trec fără veşti de la el; de asemenea, nu mai plâng, devin mai puternică şi mă gândesc că aşa e mai bine, fiindcă asasinul acela nu era pentru mine şi poate e mai bine să rămână în Australia, să crească oi şi să-i lase pe columbieni să trăiască în pace, fiindcă sunt cei mai buni şi mai muncitori oameni din lume. Viaţa e scurtă şi, până la urmă, este tot ce avem. Pentru a-mi dovedi mie însămi că nu mai sufăr după Pablo, mă duc cu David Metcalfe la Rio de Janeiro şi Salvador de Bahia, să mănânc *Moqueca Bahiana* şi să-i ascult pe Gal Costa, Caetano Veloso, Maria Bethania, Gilberto Gil şi pe celelalte minuni de pe subcontinentul acela creat în Ceruri de un Dumnezeu milostiv, pentru oamenii mai hedonişti de pe pământ. Străbatem oraşul artiştilor şi al gânditorilor Braziliei, zugrăvit de curând în toate culorile, datorită succesului înregistrat cu *Donha Fior e Seus Dois Maridos*, lungmetrajul cu Sonia Braga, căreia tocmai i-am luat un interviu pentru una dintre emisiunile mele. David arată splendid în *resort wear*[1], cu blaze- rele lui de pe Saville Row şi pantalonii de culoare roz, corai şi galben din Palm Beach, iar în *cidade maravilhosa cheia de encantos mii*[i] port toate fustele de plajă şi perechile de bikini pe care le-am cumpărat în Italia, mă simt ca Fata din Ipanema şi admir Lagoa strălucind sub cerul înstelat. Nu dansez samba fiindcă un asociat de-ai lui White, de doi metri înălţime şi cu 22 de ani mai în vârstă

1 **îmbrăcăminte de vară de lux (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

decât mine poate bea *caipirinhas* şi *cai- pirissimas*, dar refuză categoric să danseze samba, *sa/sa reggae, vallenato* şi toată acea *Spanish Music* a latinoamericanilor din generaţia mea. Pentru câteva zile scurte, mă simt ca în paradis şi mă gândesc că, în sfârşit, după ce am vărsat râuri de lacrimi după Pablo, pentru mine, pentru cei ucişi de Pablo şi pentru ţara amândurora, viaţa începe să-mi zâmbească.

După câteva luni, totul revine la normal. Se spune că OSA[1] a sprijinit Columbia şi s-a opus invaziei, fiindcă aveam deja un Guantânamo, iar două ar fi afectat stabilitatea în regiune: cine-i mai putea ţine în frâu pe toţi ecologiştii europeni dacă se distrugea selva din Darien pe baza unor argumente imperialiste sub pretextul comerţului liber! întreaga ţară, fără excepţie - luptători de gherilă, studenţi, muncitori, casnice, clasa de mijloc, burghezia - sărbătoreşte faptul că yancheii au rămas cu ochii în soare, iar marii afacerişti au început să se întoarcă în ţară ca să preia din nou conducerea băncilor, a lanţurilor de drogherii şi a echipelor de fotbal.Cine e mai potrivit să ştie adevărul despre tot ce se petrece cu Pablo şi în lumea lui decât Gilberto Rodriguez Orejuela, colegul lui emerit, stăpân peste zeci de reporteri? Slavă Domnului că fraţii Rodriguez nu sunt duşmanii aparatului de stat, ci prieteni cu toată elita birocratică şi politică. Nu au mâinile mânjite de sânge şi nici nu torturează oameni; în fine, se zvoneşte că, în urmă cu mulţi ani, au fost implicaţi în răpirea unor elveţieni în Caii, dar a trecut atâta timp de atunci, încât a încetat să mai fie adevărat. Gilberto nu-şi ţine banii în lăzi îngropate sub

1 **Organizaţia Statelor Americane (n.tr.)**

pământ, ca Pablo şi „El Mexicano", ci în propriile bănci. Nu ucide miniştri, ci e prieten apropiat al lui Belisa- rio Betancur. I se spune „Şahistul" fiindcă are minte de şahist, nu de criminal în serie. Nu poartă haine din în de culoare bej în Bogotá, ci costume bleumarin. Nu poartă tenişi, fiindcă nu e Pedro Navaja; poartă Bottega Veneta, fiindcă e John Gotti. Şi, de curând, deoarece proprietarilor Tranquilandia li s-a dat lovitura aceea de un miliard de dolari, Gilberto Rodríguez a devenit cel mai bogat om din Columbia.

Rodríguez petrece tot mai mult timp în Bogotá şi, ori de câte ori vine, mă invită în biroul lui de la Grupo Radial ca să-l pun la curent cu tot ce se întâmplă, fiindcă el este, chipurile, un simplu provincial cam străin de evenimentele care au loc în capitală. Fireşte că ştie totul, de vreme ce Rodolfo González García, Eduardo Mestre Sarmiento şi Hernán Beltz Peralta, crema clasei politice columbiene, se numără printre cei mai buni prieteni ai săi. Toţi parlamentarii din Valle del Cauca şi numeroşi alţii din diferite provincii ale Columbiei îl sună, iar el răspunde la telefon din zece în zece minute sau din sfert în sfert de oră. Numele lor îmi defilează pe la ureche, în vreme ce îl privesc aşezată pe canapeaua din faţa biroului său. De fapt, Gilberto vrea să-mi arate că el este cu adevărat elegant, popular, puternic şi cumpără miniştri şi senatori cu duzina; amantul meu e doar un fugar în faţa justiţiei, iar acum el a devenit puterea din spatele tronului Columbiei. Tuturor celor care sună să ceară bani - şi toţi sună doar pentru asta - le răspunde afirmativ. Mă lămureşte că prietenilor le trimite 100 la sută din ce promite; celor pe care nu-i simpatizează, 10 la sută şi, după ce le află preţul, le promite că restul va ajunge mai târziu.

Preşedintelui Alfonso López Michelsen - pe care Gilberto Rodríguez îl idolatrizează deoarece este înzestrat cu ceea ce el descrie drept „cea mai formidabilă, desăvârşită şi perversă inteligenţă din ţară" - îi dăruieşte bilete de avion la clasa întâi spre Europa. Iar preşedintele López şi soţia sa, Cecilia Caballero, călătoresc întotdeauna la Londra, la Paris şi la Bucureşti, ca să-şi facă injecţii cu procaină la celebrul medic gerontolog Ana Aslan, despre ai cărei pacienţi se spune că se bucură de o stare de sănătate perfectă şi îşi păstrează vioiciunea şi luciditatea până la vârste înaintate.

Gilberto e un comunist înfocat încă din copilărie, deoarece familia sa a fost silită să fugă din calea violenţei conservatoare care se abătuse asupra ţinutului său natal, Tolima, o regiune unde se cultivă orez şi cafea, pentru a se stabili în Valle del Cauca, o

regiune unde se cultivă trestie-de-zahăr. Spre deosebire de Escobar şi de fraţii Ochoa din Antioquia, în Valle poliţia, organele de securitate şi armata sunt cumpărate de el. Eu şi Gilberto vorbim despre orice, dar nu-l pomenim niciodată pe Pablo, nici măcar dacă subiectul discuţiei este *Guer- nica,* a lui Picasso, sau *Nuevo canto de amor a Stalingrado,* a lui Neruda. Escobar şi Rodríguez sunt cât se poate de diferiţi în

aproape toate privinţele. Când mă vede, Pablo se gândeşte la un singur lucru: să mă dezbrace; cele opt ore de discuţie vin mult mai târziu. în schimb, când Gilberto se uită la mine, se gândeşte la un singur lucru: amanta lui Escobar. Iar când eu mă uit la Gilberto, am un singur lucru în minte: rivalul lui Pablo. Pablo e drama, iar Gilberto e comedia, un îmblânzitor de şerpi şi o cutie muzicală cu

unul din pantofii lui italieneşti înfipt în lumea de jos şi celălalt, în aparatul de stat. De la o vreme încoace, amândoi vorbim aceeaşi limbă: ne place la nebunie să râdem împreună, el este cel mai important şi mai bogat bărbat, eu sunt cea mai frumoasă şi mai celebră femeie, amândoi suntem cei mai bine informaţi din ţară, simpatizăm fiecare cu cauza celuilalt şi împărtăşim

sentimentul de compasiune

.-Cum ar putea avea cineva drept amantă o asemenea frumuseţe, regină, zeiţă? Cu o femeie ca tine te însori ca să o adori în fiecare zi, ca să nu mai ai ochi pentru alta până la sfârşitul vieţii! Şi când te gândeşti că e deja însurat... Şi cu o asemenea fiară! E ca şi cum ai trăi cu Kid Pambelé, încasând pumni ziua, şi cu Pelé, încasând picioare noaptea! Nici nu visezi, nici nu-ţi poţi închipui, scumpa mea, ce înseamnă să suporţi în fiecare zi o fiară care te poartă pe calea amărăciunii, în vreme ce societatea şi ceilalţi bancheri te şfichiuiesc cu biciul dispreţului, ca pe un paria. Slavă Domnului, tu mă înţelegi. Şi bogaţii plâng, să ştii. Tu eşti cu adevărat o oază de linişte!

Cealaltă diferenţă fundamentală dintre Pablo şi Gilberto este că bărbatul pe care încă îl iubesc şi căruia-i duc dorul nu m-a subestimat niciodată. Pablo nu-mi insultă inteligenţa şi nu se slujeşte de galanterii decât atunci când mă vede nenorocită, suferind din pricina unor treburi de-ale lui despre care n-aş îndrăzni niciodată să vorbesc. Pablo n-ar accepta niciodată o înfrângere din partea nimănui, nici măcar din partea femeii iubite. Pablo nu-şi vorbeşte de rău complicii, ci doar pe galanişti, duşmanii lui declaraţi. Pablo întotdeauna trimite a doua zi tot ce-mi promite şi nu cere niciodată chitanţă. Pablo nu vorbeşte despre mărunţişuri şi nu lasă garda jos în faţa nimănui, mai ales nu în faţa mea, fiindcă pentru nici unul din noi nimic nu e suficient: totul ar trebui să fie mai bine, de o mie de ori mai mare, excelent, suprem. Totul în lumea, relaţia, limbajul, discuţiile noastre este macro.

Suntem la fel de elementari şi de pământeşti, de visători şi de ambiţioşi, de teribili şi de nesătui; singura problemă pe care o avem sunt două coduri etice aflate în conflict permanent. Eu îi spun că mă sperie cruzimea evoluţiei şi că Fiul lui Dumnezeu a pogorât pe pământ pentru a ne învăţa ce este compasiunea. După o discuţie bizantină, l-am convins că dimensiunea prezentului său trebuie să fie de o sută de ani, deoarece e foarte primejdios pentru un protagonist al Istoriei, cum este el, să trăieşti întotdeauna în limitele definiţiei convenţionale a ceva ce nu există, fără a analiza cauzele sau a prevedea consecinţele. Eu şi Pablo ne surprindem, ne scuturăm, ne contrazicem, ne înfruntăm şi ne scandalizăm reciproc de fiecare dată, ne împingem până la limită înainte de a reveni cu picioarele pe pământ, după ce l-am făcut pe celălalt să se simtă, pentru scurt timp, un dumnezeu uman atotputernic pentru care nimic nu este imposibil. Fiindcă nu există nimic, nimic pe lume care să facă un ego să pulseze mai mult decât să întâlnească un altul pe potriva sa, câtă vreme acesta este de sex opus, iar trupurile lor sfârşesc înlănţuite.

într-o seară, Gilberto Rodríguez mă invită la sărbătorirea unei victorii istorice la América de Caii, clubul de fotbal al fratelui său Miguel. Acesta este un bărbat amabil şi curtenitor, serios şi lipsit de încântătoarea şiretenie care-l caracterizează pe fratele său mai mare. Instinctul îmi spune că e lipsit şi de frământările intelectuale ale lui Gilberto, care sunt multe şi mai degrabă de ordin artistic şi existenţial decât istoric şi politic, precum cele ale lui Pablo. îi iau un interviu lui Miguel Rodríguez, petrec câteva minute cu el ca să-i văd reacţia la prezenţa mea - fiindcă sunt sigură că Gilberto,

moară neferecată, i-a vorbit deja despre mine - şi stăm pentru fotografii. Fac cunoştinţă cu copiii din prima căsnicie a lui Gilberto, toţi sunt foarte amabili cu mine, apoi îmi iau rămas-bun. El stăruie să mă conducă la maşină, iar eu insist că nu e nevoie. Ştiu că familia Rodríguez ar înscrie ultimul gol care i-ar mai rămâne dacă mi-ar vedea automobilul Mitsubishi.

-Ce maşină frumoasă ai, draga mea! exclamă triumfător, de parcă ar avea dinaintea ochilor un Rolls Royce Silver Ghost.

-înceteaz cu prostiile, nu este caleaşca Cenuşăresei. E un automobil mic, de reporter exploatat de Grupo Radial Colombiano. în afară de asta, cred că e momentul să-ţi mărturisesc că eu nu am „inimă de garaj", ci de hangar. De fapt, e vorba de trei hangare, nu doar de unul.

-Aoleu! Şi cine ocupă în acest moment al treilea hangar, scumpo?

-Un bărbat care se află în Australia şi care se va întoarce curând.

-Dar... nu ştiai că s-a întors de ceva timp? Toată flota lui e într-un singur hangar, al poliţiei! Când te duci la Caii, scumpo? Poate reuşim să luăm cina într-o seară.

Îi răspund că în Bogotá există restaurante de pe vremea coloniştilor, dar sâmbătă o să fiu la Caii, cumpărând antichităţi pentru prietena mea Clara, şi-mi iau rămas-bun.

Nu mă opresc din plâns până la şapte seara, deoarece Clara ştie deja de la Beatriz, logodnica lui Joaco, vecină cu sora lui Pablo, că el s-a întors în ţară şi s-a cufundat direct în jacuzzi cu vreo fatucă sau cu nelipsita pereche de manechine, împănate cu marijuana. Mă gândesc că, slavă Domnului, Gilberto nu pare să fie atras de lesbiene şi nici de *Samarían*

Gold cultivată de fraţii Dávila. De asemenea, nu este fugar din calea justiţiei, ci, dimpotrivă, este Regele Absolut şi încoronat al Valle del Cauca. întrucât eu îi tratez pe regi ca pe argaţi şi pe argaţi ca pe regi, iar noi am petrecut deja sute de ceasuri discutând şi râzând despre toate cele divine şi omeneşti, despre politică şi finanţe, muzică şi literatură, filosofie şi religie, după prima înghiţitură de whisky îi cer ca, în calitatea lui de importator de îngrăşăminte şi chimist *Summa Cum Laude,* nu de bancher emerit sau alte asemenea prostii, să vorbim, în sfârşit, despre lumea reală.

- Care e formula cocainei, Gilberto?

încasează lovitura şi mi-o returnează imediat cu un zâmbet:

-Cât de mafioată te-ai dovedit a fi, draga mea! în tot acest timp nu ai urmat cursuri intensive? Atunci despre ce vorbeai cu australianul? Număraţi oi sau ce?

-Nu, vorbeam despre teoria relativităţii, pe care i-am explicat-o pas cu pas, până când l-am făcut să vadă stele verzi şi, în cele din urmă, a priceput-o! Să nu mă mai întrebi niciodată despre

psihopatul ăla fiindcă, din principiu, nu vorbesc niciodată despre un bărbat pe care l-am iubit cu altul. Să auzim reţeta ta... Promit să n-o vând nimănui pentru mai puţin de 100 de milioane de dolari..

.-Da, el n-a acceptat niciodată faptul că, în afacerea asta, ca în orice în viaţă, uneori câştigi şi, alteori, pierzi. Dacă ţi se fură 200 de kilograme de aici, 300 de acolo, te resemnezi, ce altceva poţi face? El, în schimb, lasă în urmă cinci morţi de câte ori i se fură cinci kilograme! În ritmul ăsta, o să căsăpească toată omenirea!

Imediat, îmi ţine un curs intensiv de chimie: atâta pastă de coca, acid sulfuric, permanganat de potasiu, eter, acetonă etc. Când termină, îmi spune:

-Scumpo, fiindcă vorbim amândoi aceeaşi limbă...

0 să-ţi propun o afacere perfect legală, ca să devii miliardară. Cum te înţelegi cu Gonzalo, „El Mexicano"?

Îi spun că toţi marii capi mă respectă, că am fost singura vedetă de televiziune prezentă la Forumurile împotriva Extrădării, că, mai devreme

sau mai târziu, luarea asta de poziţie o să mă coste cariera şi că de aceea am acceptat să lucrez pentru Grupo Radial Colombiano.

- E singura garanţie pe care o s-o am în ziua în care o să mi se ia toate celelalte emisiuni. Tragedia este că ştiu întotdeauna ce se va întâmpla.

-Nu, Virginia! Nici să nu te gândeşti la asta, fiindcă o frumuseţe ca tine nu s-a născut ca să-şi facă griji pentru asemenea prostii! Uite ce: eu petrec tot mai mult timp în Bogotá, iar Gonzalo locuieşte acolo. Mi-ar plăcea să mă ajuţi să-l conving că e foarte convenabil pentru el, după lovitura pe care a primit-o în Yari, să lucreze cu noi, fiindcă suntem cei mai mari importatori de produse chimice din ţară. El e cu adevărat inteligent, iar la Los Angeles există un milion de mexicani disperaţi să lucreze în orice domeniu, şi sunt oamenii cei mai buni şi mai cinstiţi din lume! Cei care-i transportă marfa lui „El Mexicano" nu-i fură nici un gram. în schimb, prietenul tău, domnul din Miami, trebuie să lucreze cu toţi acei *Marielitos*[1] - asasini violatori şi hoţi pe care Fidel Castro i-a trimis americanilor în 1980 - şi ăia nu înţeleg de vorbă bună. De aceea individul ăla şi-a pierdut minţile în asemenea hal! Eu nu sunt atât de ambiţios şi nici nu ţin să câştig de fiecare dată: mă mulţumesc cu piaţa de pe Wall Street şi cu bogătaşii de la Studio 54; mi-e de ajuns ca să trăiesc liniştit pentru restul vieţii. Ce nu faci pentru copii...

Ştiu cum gândesc şi acţionează Pablo Escobar, Gustavo Gaviria, Jorge Ochoa şi Gonzalo Rodriguez: ca un singur bloc unit, mai ales acum,

1 **Grupări criminale alcătuite din americani de origine cubaneză, ai căror strămoşi cubanezi au ajuns în Statele Unite dinspre Cuba (portul Mării) cu valul migrator de la începutul anilor 1980. (n.tr.)**

când toată lumea este cu ochii pe ei. Afacerea mea nu are legătură cu vânzarea de îngrăşăminte chimice, dar deoarece pasiunile mele sunt culegerea, procesarea, clasificarea şi acumularea de tot felul de informaţii utile şi inutile, nu las să-mi scape o ocazie de aur şi îi solicit o întâlnire lui Gonzalo.

„El Mexicano" mă primeşte la sediul clubului Millona- rios, echipa lui de fotbal. Iese şi mă roagă să-l aştept, deoarece e în birou cu nişte generali şi nu vrea ca aceştia să mă vadă. Mă plimb prin grădină, care este foarte frumoasă şi plină de iazuri cu raţe, iar timpul trece, în vreme ce studiez comportamentul masculului dominant faţă de rivali şi faţă de femele. Aştept cu răbdare până când pleacă toată lumea, iar Gonzalo se eliberează şi poate vorbi cu mine. Asociaţii lui Pablo m-au tratat întotdeauna cu foarte multă afecţiune şi mă bucură să-l văd zâmbind când îi spun că toţi îmi sunt mult mai simpatici decât el. Gonzalo îmi spune că nu mai poate vorbi în linişte nici măcar în birourile lui, fiindcă oricine i-ar putea pune un microfon pe ascuns. E un bărbat aprig, care şi-a început cariera foarte de jos în lumea smaraldelor şi, pe lângă el, Pablo pare ducesa de Alba. E cu doi ani mai în vârstă decât noi, foarte bronzat, zvelt, cam de un metru şaptezeci, tăcut, calculat şi foarte viclean. Are 17 domenii în Llanos Orientales columbiene, la graniţa cu Venezuela şi, cu toate că nu valorează la fel de mult, unele sunt mai întinse decât Hacienda Nâpoles. Ca orice latifundiar columbian, este un anticomunist feroce şi urăşte de moarte gherila, care îşi câştigă existenţa din răpiri şi furt de vite; din acest motiv, membrii armatei sunt întotdeauna bine-veniţi pe proprietăţile sale şi întâmpinaţi cu friptură suculentă de viţel sau cizme pentru soldaţi, ale căror încălţări sunt veşnic uzate din pricina

bugetului redus acordat armatei. Când îi transmit mesajul lui Gilberto, „El Mexicano" cade pe gânduri o bună bucată de vreme, după care spune:

-Nu ştiu ce se întâmplă cu tine şi cu Pablo, Virginia… Nu mă pot amesteca deloc fiindcă e prietenul meu, dar omul ăsta a fost nebun după tine de când te-a cunoscut. Personal, cred că nu îndrăzneşte să dea ochii cu tine după cele întâmplate… Dar trebuie să înţelegi că ne-au dat o lovitură de proporţii şi nimeni nu iartă aşa ceva… Lucrurile nu puteau rămâne ca atare, fiindcă trebuie să te faci respectat.

Imediat după aceea începe să-mi povestească tot ce s-a întâmplat între timp în Panama şi-mi explică de ce, cu ajutorul fostului preşedinte Alfonso Lopez, lucrurile vor începe să se rezolve foarte repede. Adaugă că aproape toate avioanele lor vor fi în siguranţă în diferite ţări din America Centrală, fiindcă pentru asemenea lucruri e de folos să-l ai la mână pe directorul de la Direcţia Aeronautică Civilă. Eu îi vorbesc despre ameninţările pe care le primesc zilnic după moartea ministrului Lara şi despre teroarea în care trăiesc, iar el se oferă să-mi pună la dispoziţie oameni ca să urmărească apelurile şi să elimine persoanele care-mi fac viaţa amară. Când răspund că îmi ajung morţii lui Pablo şi că, din păcate pentru mine, prefer să fiu victimă a călăului - poate de aceea îi înţeleg foarte bine pe cei care, într-o ţară ca a noastră, îşi fac singuri dreptate -, îmi spune că voi putea conta întotdeauna pe el, mai ales când Pablo nu este prin preajmă, fiindcă toată viaţa îmi va fi recunoscător pentru emisiunea despre Medellin sin Tugurios şi pentru prezenţa mea la Forumurile împotriva Extrădării. îi mărturisesc că prietenul lui nu mi-a mulţumit niciodată pentru nimic, iar el răspunde categoric şi

pe un ton din ce în ce mai ridicat, de la o frază la alta:

-Nu-ţi spune nimic fiindcă e orgolios, iar, după ce te-a cucerit, se crede regele lumii! Dar mi-a vorbit în repetate rânduri despre curajul şi loialitatea ta. Omul ăsta are cu adevărat nevoie de tine, Virginia, fiindcă eşti singura femeie educată şi adultă pe care a avut-o în viaţa lui şi singura care-l pune la locul lui. Crezi că va exista altă femeie de talia ta, care să rişte totul pentru un bandit ca el, fără să-i ceară nimic în schimb? Dar, schimbând subiectul... Cum poţi fi atât de naivă? Nu ştii că Gilberto Rodriguez este duşmanul ascuns al lui Pablo Escobar? Cum poate nenorocitul ăla să trimită o doamnă ca tine să rezolve treburi pentru mafioţi ca el? Dacă vrea să-mi fie asociat, să-şi mânjească mâinile de sânge în rândurile MAS, să ucidă răpitori şi comunişti şi să înceteze să mai facă pe marele domn, fiindcă nu e decât un „indian răsărit" ca noi toţi, un curier de drogherie pe bicicletă! Spre deosebire de el, eu ştiu care e teritoriul meu şi care îmi sunt asociaţii! Spune-i că am substanţe chimice care-mi ajung până în anul 3000 şi că astea nu sunt afaceri pentru un înger de femeie ca tine, ci pentru fii de căţea ca el, dar cu boaşe ca ale lui Pablo Escobar! Să ştii că n-am de gând să-i suflu o vorbă prietenului meu despre această întâlnire. Dar aminteşte-i „Şahistului" că nu există nimic, absolut nimic mai primejdios pentru un bărbat decât să-l hărţuiască pe Pablo Escobar!

Gonzalo ştie foarte bine că nici eu n-aş putea să-i suflu o vorbă despre toate astea lui Gilberto. îi mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru încredere, apoi îmi iau rămas-bun. Tocmai am primit una dintre cele mai valoroase lecţii din ultimii ani: tagma puternică a traficanţilor de droguri este mult mai scindată decât s-ar crede şi, oriunde ar fi Pablo,

cei mai duri vor strânge rândurile întotdeauna în jurul lui.

N-am înţeles niciodată cum reuşea Escobar să trezească o loialitate atât de aprigă şi o asemenea admiraţie printre alţi bărbaţi puternici. L-am văzut pe Gonzalo de trei sau de patru ori în toată viaţa mea şi, când a fost ucis, în 1989, am aflat că Pablo avea zilele numărate. Se spune că era un alt psihopat, că a distrus un întreg partid politic de stânga şi că a fost unul dintre cei mai mari monştri din istoria Columbiei. Toate acestea şi multe altele sunt dureros de adevărate. Dar, de dragul adevărului, trebuie să spun şi faptul că omul acela extrem de urât şi de lipsit de suflet, care în anii 1980, cu ajutorul armatei şi al organelor de securitate din ţara mea, a trimis la ceruri sute de suflete din Unión Patriótica[1] şi pe candidaţii la preşedinţie ai acestui partid avea o calitate pe care rareori am întâlnit-o în Columbia: caracter de bărbat. Gonzalo Rodríguez Gacha ştia să fie prieten; iar „Gacha", cum îi spuneau pentru a-i reaminti statutul de bastard, era un om dintr-o bucată.

Când mă întorc la apartamentul meu, îl sun pe Luis Carlos Sarmiento Angulo. îl informez că preşedintele băncii sale, Banco de Occidente, cu sediul în Caii, se opune categoric să alimenteze conturile familiei Rodríguez Orejuela, acum cea mai bogată din Valle del Cauca, cu vreo două miliarde de dolari şi zeci de afaceri legale, printre care se numără Banco de los Trabajadores, First Interamericas din Panama şi câteva sute de drogherii.

1 **Uniunea Patriotică, partid politic columbian de stânga, înfiintat în 1985 (n.tr.)**

- Poooftim?! răcneşte bărbatul cel mai bogat din aparatul de stat columbian.

Mă văd din nou cu Gilberto în Caii, fiindcă e convins că telefonul meu e urmărit şi că sunt foarte bine păzită. îi spun că am două veşti, una bună şi alta rea. Vestea rea este că Gonzalo îi mulţumeşte pentru ofertă, dar are substanţe care-i ajung până în anul 3000.

-Aşadar, m-a dat dracului... Ţi-a spus că e asociat cu *paisas,* nu cu mine, nu-i aşa? Sigur ţi-a spus că sunt un poponar fiindcă nu sunt membru MAS... Cât timp aţi stat de vorbă?

îi răspund că vreun sfert de oră, fiindcă era foarte ocupat. Gilberto exclamă:

-Nu-mi vinde gogoşi, scumpo, cu o comoară de informaţii ca tine se poate vorbi trei ore când ai chef! Nimeni nu vorbeşte cu tine doar un sfert de oră! Ce-a mai spus?

-A spus că înţelege foarte bine că tu şi Miguel sunteţi prea liberali ca să ucideţi comunişti... Iar el respectă diferenţele de ideologie. Un bărbat de calibrul tău ştie ce înseamnă asta... Îi pare rău că-ţi transmite toate astea printr-o doamnă ca mine. Dar vestea bună este că Luis Carlos Sarmiento nu vede de ce drogheriile tale nu ar putea fi clientele băncilor lui! I-am spus că-ţi place să-ţi achiţi toate datoriile la Fisc, până la ultimul sfanţ - ştim amândoi că nu din motive de patriotism, nu-i aşa? -, iar asta i-a plăcut la nebunie, fiindcă este cel mai mare contribuabil din ţară. Iar teoria mea neînsemnată este următoarea: cu cât mai mulţi magnaţi plătesc impozite cu adevărat, cu atât se uşurează povara tuturor; problema este că, exceptându-vă pe voi, care acum sunteţi doi cei mai bogaţi bărbaţi din Columbia, când aud una ca asta ceilalţi urlă *„Vade retro,* Satană!" Sarmiento îţi transmite că te poate primi oricând doreşti.

-Eşti cu adevărat o minune! Trebuie să fii un vis de logodnică! Nu, nu de logodnică: te-ai născut pentru lucruri mult mai importante!

-Da, m-am născut să fiu înger păzitor. Să fac favoruri fără a cere nimic în schimb, nu afaceri cu chimicale, Gilberto. Cineva ca mine înţelege perfect că nimeni nu poate avea două miliarde de dolari într-o singură bancă; acum, că mergi pe drumul cel bun, să nu-ţi treacă prin cap să intri în MAS, alături de prietenii mei *paisas*. Niciodată.

întrucât ocazia merită sărbătorită, mergem să dansăm la una dintre discotecile lui Miguel. în seara aceea, Gilberto bea peste măsură şi îmi dau seama că alcoolul îl transformă şi—1 face să-şi piardă cu desăvârşire controlul. La întoarcerea la hotel Intercontinental, stăruie să mă însoţească până la camera mea. Mă simt îngrozitor de stânjenită când traversăm holul, fiindcă toată lumea din Caii îl cunoaşte pe el şi toată lumea din ţară mă cunoaşte pe mine. Când ajungem la uşă, insistă în repetate rânduri să o deschidă el. Mă împinge înăuntru, iar restul e istorie: din pricina lui Pablo Escobar, tocmai a început Războiul Troiei.

Câteva zile mai târziu, Gilberto vine în Bogotá. îşi cere scuze pentru cele întâmplate, susţine că nu-şi aminteşte nimic, iar eu îi spun că, slavă Domnului, nici eu, lucru cu desăvârşire neadevărat, fiindcă am o memorie de elefant chiar şi când vine vorba de lucrurile cel mai puţin memorabile. îmi spune că, pentru a dovedi cât sunt de importantă pentru el, vrea să mă invite să-l însoţesc în Panama, la o întâlnire cu fostul preşedinte Alfonso López. Mă întreabă dacă îl cunosc.

-Desigur. La 22 de ani, Julio Mario Santo Domingo mă aşeza la tribuna campaniei prezidenţiale alături de preşedintele López şi de

preşedintele Turbay. Deoarece şi Pablo Escobar m-a aşezat la tribună la două Forumuri împotriva Extrădării, la care tu ai strălucit prin absenţă, cred că sunt persoana ideală pentru a mă ocupa de ştire.

în Panama, fac cunoştinţă cu directorii executivi ai companiilor lui Gilberto şi cu asociaţii lui. Pare că i-a convocat pe toţi la un fel de conclav al cardinalilor şi nici unul dintre ei nu poartă numele de Alfonso López Michelsen. Cei dintâi sunt o duzină de indivizi din clasa de mijloc, iar cei din urmă par experţi în finanţe şi contabilitate. Nu pot să nu mă gândesc că aceia care îl înconjoară pe Pablo vorbesc întotdeauna despre politică, pe când cei care îl înconjoară pe Gilberto vorbesc doar despre afaceri. Ultimul lucru care mi-ar putea trece prin cap ar fi să-i invit să se afişeze cu mine, dar singurul lucru cert este că, la întoarcerea mea în Bogotá, patru zile mai târziu, dau peste versiunea originală a poveştii care avea să mă însoţească de-a lungul următorilor 20 de ani din viaţă şi care avea să mă coste cariera. în absenţa mea, Jorge Barón Televisión, producătorul emisiunii *El show de las estrellas,* a primit o duzină de telefoane de la cineva a cărui voce nu poate fi alta decât a mea, scuzându-mă că nu mă pot prezenta la înregistrările programate, deoarece chipul mi-a fost desfigurat îngrozitor cu un brici la ordinul soţiei lui Pablo Escobar, pentru a-mi lua un SUV negru pe care mi-l dăruise soţul ei! Când intru în studioul de înregistrări, perfect bronzată şi radiind în rochia mea lungă, îi aud pe asistente şi pe tehnicieni comentând cu voce scăzută că tocmai am sosit de la Rio de Janeiro, unde am suferit o operaţie de chirurgie plastică în timpul sfârşitului de săptămână, iar faimosul chirurg Pitanguy a făcut minuni pentru a-mi salva faţa, deoarece, la milioanele lui Pablo, nimic nu este imposibil.

întreaga ţară se distrează pe cinste cu nenumăratele versiuni ale poveştii şi diferitele modele şi culori ale automobilului care mi-a fost luat (alţii vorbesc despre o fabuloasă colecţie de bijuterii) şi aproape toate colegele mele din presă şi doamnele din societate se plâng între ele că eu şi Ivo suntem foarte buni prieteni de când m-a operat la nas, în 1982, fiindcă arăt „mai tânără şi mai frumoasă decât înainte".

Trec multe zile până să-mi dau seama că s-au ucis mai mulţi iepuri cu un singur glonţ: deşi nu am fost lovită sau desfigurată decât în fanteziile unei femei bolnave de răutate, ziariştii de la *El Tiempo* şi de la *El Espacio,* o sută de colegi cu microfon cu care n-am ieşit niciodată, nici măcar la o cafea, şi un

milion de femei convinse că tinereţea şi frumuseţea se cumpără în cabinetele chirurgilor plasticieni au făcut din mine protagonista unuia dintre cele mai sordide scandaluri. Nevinovata soţie a lui Pablo Escobar a devenit o delincventă primejdioasă şi răzbunătoare, iar el a fost luat drept un imbecil, care îngăduie ca amantei să i se fure cadourile după ce este

ameninţată cu bătaia şi un laş care n-a mişcat un deget ca să-i împiedice sau să-i pedepsească pe vinovaţi

.într-o seară, mă întorc acasă de la lansarea unui produs pentru o agenţie de publicitate. După ce am fost examinată cu lupa preţ de cinci ore, toată lumea a ajuns la concluzia că în rochia mea lungă şi albă de la Mary Mc Fadden şi cu părul strâns în creştet arăt mult mai bine decât cu două săptămâni în urmă. Când intru în apartament, sunt surprinsă să văd lumina aprinsă în salon. Vâr capul şi îl văd acolo, răsfoindu-mi albumele cu fotografii şi, chipurile, uşurat că mă vede teafără şi nevătămată. Cât se poate de fericit, ca şi cum nu l-ar fi asasinat pe ministrul Lara. Zâmbitor, ca şi cum n-aş fi primit luni de zile ameninţări că voi fi torturată şi violată şi n-aş fi petrecut două săptămâni dezminţind poveşti cu bătăi şi des-figurări. Vesel, ca şi cum n-ar fi trecut atâta amar de vreme de când ne-am văzut ultima dată. Radiind, de parcă dintre cele opt milioane de adulţi columbieni el ar fi singurul meu pretendent. De parcă aş fi Penelopa lui, aşteptând nerăbdătoare întoarcerea lui Ulise, de parcă aş avea obligaţia de a mă arunca şi a mă topi în braţele lui ca o îngheţată de cireşe, doar fiindcă el apare în ziare şi pe coperta revistelor în fiecare zi, cu faţa aia de criminal de Hollywood,

de asasin, de psihopat, de extrădabil şi de evadat din închisoarea Model din Bogotá!

îmi dau seama imediat că nu ştie nimic despre aventura mea trecătoare cu Gilberto, fiindcă în privirea lui nu se zăreşte nici urmă de reproş; doar admiraţie şi adoraţie desăvârşite. Îşi dă şi el seama la fel de repede că nu mai sunt aceeaşi de dinainte. Cade în tentaţia de a recurge la argumente elementare pe care nu le mai folosise niciodată cu mine: sunt cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o în viaţa lui; nu şi-ar fi închipuit că în rochie lungă şi cu părul strâns aş putea arăta ca o zeiţă pogorâtă din Olimp şi aşa mai departe. Eu îmi umplu paharul şi îi răspund că din asta mi-am câştigat existenţa, din faptul că arăt aşa şi că vorbesc încă şi mai bine. îmi spune că a tot citit revistele, întrebându-se de ce pe nici una dintre cele peste cinci duzine de coperte pe care apar nu arăt ca în realitate. îi răspund că revistele columbiene nu au buget ca să-l plătească pe Hernán Díaz - un geniu al fotografiei cu gusturi impecabile -, iar revista *Semana* a lansat moda publicării pe copertă a feţelor criminalilor în serie, transformându-i, în felul acesta, în mituri contemporane.

Chipul i se întunecă pe măsură eu continui:

-Cum ţi-a mers în Panama cu tatăl proprietarului revistei? E adevărat că grupul tău o să cedeze avioane şi rute şi o să-şi investească averile în ţară dacă Belisario Betancur renunţă la Tratatul de Extrădare? Cum a sugerat Alfonso Lopez să controleze inflaţia care ne pândeşte cu injecţia aia de capitaluri care însumează mai mult decât întreaga datorie externă a ţării?

-Cine ţi-a spus toate astea? Şi cine te sună din sfert în sfert de oră la orele astea, Virginia?

Îi propun să aşteptăm următorul telefon. Dacă avem noroc, o să poată auzi o litanie de promisiuni de tortură. Cu vocea lui cea mai convingătoare, îmi spune să nu-mi fac griji, fiindcă ameninţările provin cu siguranţă de la nişte galanişti inofensivi. Deoarece nu scot o vorbă, schimbă repede tonul şi subiectul.

-Cui i-ai dăruit lucrurile pe care mi le-ai adus de la Roma? Beatriz mi-a spus că nu ai lăsat nimic la ea, iar Clara îi este martoră.

Sunt stupefiată, distrusă.

-Asta-mi mai lipsea, Pablo! De data asta, cadourile mele pentru tine depăşeau 10 000 de dolari. Cred că îmi cunoşti deja generozitatea şi integritatea, dar, dacă vrei să mi le pui la îndoială, eşti liber s-o faci. Totuşi, ce e cu oroarea, cu blestemăţia

asta? Şi când mă gândesc că, înainte de a pleca la Roma, le-am dăruit fiecăreia dintre afurisitele alea o mie de dolari ca să meargă la cumpărături la Saks! Au crezut că plecaseşi pentru totdeauna sau că n-o să ne mai vorbim... Fiindcă amândouă sunt comerciante, au furat valiza ta ca să vândă lucrurile şi bronzul, Dumnezeu ştie la ce preţ

!Mă roagă să nu le spun nimic deoarece, pentru siguranţa amândurora, nimeni nu trebuie să

ştie că s-a întors şi că ne-am văzut. Adaugă că e timpul să accept că cineva ca mine nu poate avea prietene, că persoane ca Beatriz şi Clara sunt în stare să facă orice pentru 10 000 de dolari. Brusc, deschide o servietă şi aruncă pe jos vreo 20 de casete audio. Mă anunţă că sunt conversaţiile mele înregistrate de F2, care lucrează pentru el; dar nu pot ñ ascultate deoarece sunt zgâriate. Vede că nu-l cred, nu sunt surprinsă şi nu mă alarmez, sunt prea epuizată emoţional ca să mă înfurii mai abitir, aşa că întreabă cu voce ameninţătoare:

-Cine e soţul mafioatei ăleia care sună la presă ca să spună că soţia mea te-a desfigurat? Ştim foarte bine amândoi că astea nu sunt lucruri inventate de *jailosas*[1] din Bogotá, ci de soţia vreunui mafiot!

-Cred că sunt doar galanişti, Pablo... Nu te subestima într-atât, fiindcă amantul meu, din principiu, este, a fost şi va fi întotdeauna cel mai bogat bărbat din Columbia, nu

1 **Doamne din înalta societate (n.tr.)**

„vreun mafiot"! Poţi cere casetele originale de la F2, ca să afli cum îl cheamă. Mă bucur că te-ai întors cu bine. De cinci ore suport cele mai rafinate insulte deghizate în complimente şi sunt foarte obosită. Noapte bună

!Spune că n-o să-l mai văd niciodată în viaţa mea. În tăcere, urc în camera mea şi, în urmă, aud ascensorul coborând. Ca să nu mă gândesc la cele întâmplate în seara asta, pun în casetofon caseta cu cântecele mele preferate şi vărs în cadă toate sărurile de baie pe care le găsesc. închid ochii, gândindu-mă că a fost un noroc că m-a văzut pentru ultima dată într-o rochie lungă, nu în pijama, şi cu părul strâns, nu cu bigudiuri. Mă întreb de ce naiba aveam nevoie de un asemenea mafiot, criminal în serie şi îmi răspund că pentru nimic, nimic altceva decât ca să mă ajute să mă sinucid, evident! Atunci de ce plâng aşa, în timp ce le ascult pe Sarah Vaughan cântând „Smoke Gets în Your Eyes" şi pe

Shirley Bassey cântând „Something"? îmi spun că asta se întâmplă doar fiindcă sunt osândită să n-am încredere în nimeni, sunt condamnată la cea mai desăvârşită singurătate, să trăiesc înconjurată de vipere… Da, fiindcă numai asta sunt toate ziaristele alea grase şi femeile de societate care ţin întotdeauna regim, şi bărbaţii aceia respinşi, şi cele două hoaţe pe care le credeam cele mai bune prietene ale mele.

Brusc, un obiect cade în apă. Face pleosc! iar eu deschid ochii, îngrozită. Acolo, plutind într-un nor de spumă şi clă- buci, se află *Virgie Linda I,* cel mai frumos iaht din lume, cu velele în dungi şi numele scris cu litere albe.

-E primul tău iaht. Dacă nu-mi spui numele mafiotului ăluia, ţi-l iau în clipa asta! Nu… Mai bine te înec în cadă… Da… Păcat că peretele nu-mi permite să mă aşez în faţa picioarelor tale, ca să le prind şi să le ridic unite, încet, foarte încet, fără ca tu să poţi face nimic. Nu, ţi s-ar uda coafura asta atât de elegantă, iar noi vrem cu toţii ca în fotografia ta postumă din *El Espacio* să arăţi divină alături de unul dintre cadavrele acelea însângerate, cu un titlul care să spună… mmm… „Adio zeiţei!" îţi place ăsta? Mai bine… „Ucisă fiindcă era o mafioată!" Sau nu? Ce facem ca să-mi spui cine este nenorocitul ăla, ca să-l fac bucăţi o dată pentru totdeauna? Şi să trimit pe cineva să-i desfigureze femeia, ca să nu se ia de a mea! Şi nici de soţia mea!

-Bravo, Pablo! Aşa se vorbeşte! Pe mafioata aia galanistă o s-o căutăm prin toată Columbia ca s-o facem bucăţele! Şi pe amanta individului, de asemenea! exclam, agitând pumnii în aer, fără a-mi putea reţine un hohot de râs, în vreme ce încerc să ajung la iahtul în miniatură.

Furios, mi-l ia cu o mână, iar cu cealaltă înşfacă radioul. Se aşază în genunchi lângă cadă şi spune că nu mai e de glumă, că s-a întors ca să mă electrocuteze, chiar dacă o să regrete toată viaţa. În timp ce mă gândesc că bărbatul acesta care se află în faţa mea, cu braţele desfăcute, ca un om răstignit, şi cu groaza de a mă fi pierdut zugrăvită pe fiecare centimetru al feţei este cel mai comic şi mai demn de milă lucru pe care îmi amintesc să-l fi văzut vreodată, mi se pare că surprind în privirea lui o undă din disperarea pe care el a zărit-o în ochii mei în ziua în care m-a salvat din bulboană. Brusc, oricât aş spune că nu există nimic în afară de trecut şi de viitor, îmi dau seama că el este singurul care îmi umple existenţa de prezent, singurul care o mulţumeşte şi o stăvileşte, singurul care justifică toate suferinţele trecute şi pe toate cele care ar putea să mă aştepte. Mă întind spre el, îl trag de cămaşă ca să-i petrec braţele pe după gât şi îi spun:

-Auzi, Pablo, ce-ar fi să ne electrocutăm împreună? Am merge împreună în Ceruri, o dată pentru toată... eternitatea?

Se împleticeşte şi, pentru o clipă, sunt convinsă că o să cadă în apă cu radio şi cu iaht cu tot. În câteva secunde, le aruncă pe jos, mă scoate din apă,

îmi jură că el nu poate ajunge decât în iad, mă înfăşoară într-un prosop şi se apucă să mă frece cu furie. Şi, ca şi cum toate acestea nu mi s-ar fi întâmplat mie, încep să-i cânt versiunea mea, tradusă, cadenţată, a melodiei „Fever" care se aude acum, în vreme ce admir detaliile de la jucăria mea de vis şi îi spun că *Virgie Linda II* va trebui să fie cu adevărat demn de o mafioată şi să măsoare

cel puţin o sută de picioare... Atunci, încercând să recuperăm fiecare clipă a prezentului nostru pierdut, toate fanteziile acelui demon al său şi toate coşmarurile acelui biet înger al meu încep să revină la viaţă, pe ritmurile *Cocaine Blues* şi ale cântecelor masculine ale lui Johnny Cash pentru criminali condamnaţi, pe care nu am intenţia să le traduc, deoarece cum aş putea să-i cânt

lui Pablo, într-un asemenea moment, în limba lui, *I shot a man în Reno just to watch him die?*

1 NU PORCUL ĂLA MAI BOGAT DECÂT MINE!

„Preferăm un mormânt în Columbia unei închisori în Statele Unite!", urlă peste tot comunicatele unui grup de insurgenţi care tocmai a luat naştere: Los Extraditables[1]. Deşi presa afirmă că nu se cunosc numele membrilor care îl alcătuiesc, identitatea fondatorilor şi profesia lor comună, capacitatea lor dovedită de a se răzbuna şi totalul capitalurilor de care dispun sunt cunoscute în cea mai amărâtă comună din ultimul colţ al Columbiei, chiar şi de către prostul satului. Butonul de detonare al declaraţiei de război este acţiunea ministrului de justiţie, galanistul Enrique Parejo: la câteva zile după învestirea în funcţie, în locul lui Rodrigo Lara, Parejo a semnat extrădarea lui Carlos Lehder şi a lui Hernán Botero, bancher şi acţionar principal al echipei de fotbal Atlético Nacional, căutat de justiţia americană pentru spălarea a mai bine de 500 de milioane de dolari. Lehder reuşeşte să fugă din ţară, însă Botero este extrădat. În semn de doliu, se anulează toate meciurile de fotbal, iar fotografia lui, în care apare cu mâinile şi picioarele încătuşate, târât de agenţi FBI, devine emblema cauzei naţionaliste a Extrădabililor.

Gilberto Rodríguez şi Carlos Ochoa au plecat în Spania cu familiile. Gilberto mi-a mărturisit că amândoi au de gând să se retragă din afacere şi să investească mare parte din capitaluri în Europa, că o să-i fie foarte dor de mine şi ar vrea să mă revadă foarte repede. Ştie că sunt, probabil, singura femeie şi ziaristă cu care poate vorbi fără griji despre activitatea lui, despre colegii săi şi problemele de afaceri, cu certitudinea absolută că nu mă voi face

1 **„Am împuşcat un om la Reno/ Doar ca să-l văd murind" („Folsom Prison Blues") (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

vinovată de nici o indiscreţie, niciodată. Adevărul este că acum cunosc punctele vulnerabile ale profesiei sale şi ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să încurajez scindări sau să contribui la cele deja existente. Sunt perfect conştientă de faptul că, într-un moment atât de important pentru ei, orice gest trădător m-ar putea costa viaţa şi, de aceea, relaţia mea cu toţi se bazează pe un cod omerta autoimpus, în stil Cosa Nostra. II văd pe Gilberto plecând cu acea *saudade* pe care o simţi pentru oamenii la care ţii, nu pentru cei pe care-i iubeşti, fiindcă n-am fost niciodată amanţi. îi spun că şi eu voi duce dorul discuţiilor noastre îndelungi, dar adevărul este că nu-i iert faptul că a tratat acea *affaire* trecătoare cu o indiscreţie de neiertat la cineva cu calităţile lui.

în lunile următoare, eu şi Pablo revenim la bucuria începuturilor, dar acum fiecare dintre întâlnirile noastre cere o planificare logistică foarte atentă, drept care profităm de fiecare minut pe care-l putem petrece împreună: îl facem profund, intens şi ne simţim cu desăvârşire fericiţi. Avioanele cu care călătoresc sunt închiriate, iar singurii oameni care ştiu că mă văd cu el sunt cei doi băieţi care mă iau de la aeroport, înarmaţi cu puşti pliabile R16. Locuiesc la mai puţin de 100 de metri de grădinile reşedinţei ambasadorului american la Bogotá, drept pentru care Pablo este extrem de îngrijorat de faptul că DEA ar putea să mă urmărească sau că aş putea ajunge pe mâinile serviciilor secrete; de aceea şi pentru a-l linişti, nu-i întreb niciodată pe piloţii sau pe oamenii lui unde mă duc şi nici unde se ascunde el. întâlnirile noastre au loc seara, în nişte căsuţe care par să fie veşnic în construcţie sau ale căror finisaje sunt cu adevărat rudimentare, la care se ajunge după o călătorie de câteva ore pe nişte drumuri groaznice, neasfaltate şi pline de gropi. Pe măsură ce ne

apropiem de destinaţie, încep să văd de o parte şi de alta a drumului gherete de pază, iar băieţii mă anunţă că ne îndreptăm spre una dintre numeroasele case de ţară pe care Pablo le deţine peste tot prin Antioquia. La plecare ajungem întotdeauna la autostradă în cinci minute, prin urmare, trag concluzia că totul este conceput în aşa fel încât să îngreuneze până spre imposibil accesul şi să-i uşureze lui Pablo evadarea, în cazul în care se trezeşte înconjurat. Abia mai târziu am aflat că multe dintre aceste construcţii se aflau pe domeniul Hacienda Nâpoles, deoarece era singurul loc din lume unde se simţea cu desăvârşire în siguranţă şi de unde pregătea ascunzătorile care aveau să-i slujească drept refugiu în timpul îndelungatului şir de războaie care - el ştia deja, iar eu presimţeam - avea să fie singurul său destin în zilele care-i mai rămâneau de trăit.

Cu toate că nu ne-am spus asta, ştim amândoi că fiecare întâlnire ar putea fi şi ultima. Toate sunt pătrunse de sentimentul de adio, iar când îl văd plecând mă cufund într-o tristeţe adâncă o bună bucată de vreme, gândindu-mă la ce s-ar alege de mine dacă ar fi ucis. încă păstrez speranţa că se va retrage din afacere şi va ajunge la un fel de înţelegere cu guvernul sau cu americanii. Mi-e dor de Fâber - secretarul care mă lua de la aeroport şi aproape întotdeauna îmi aducea bani în ajunul călătoriilor mele -, dar Pablo mă lămureşte că angajatul lui credincios este un om de treabă, iar el trebuie să se înconjoare de tineri care nu se tem să ucidă fiindcă au făcut asta deja de multe ori. Cei doi care mă iau şi mă duc înapoi la aeroport se schimbă la fiecare întâlnire. Toţi suntem înarmaţi, eu cu Beretta mea, Pablo cu o mitralieră MP-5 sau cu un pistol nemţesc, iar băieţii au mitraliere Mini Uzi şi

puşti R15 şi AK 47, aceleaşi pe care le foloseşte gherila.

Îl aştept întotdeauna înăuntru, cu pistolul într-un buzunar şi cu permisul de trecere în celălalt, într-o tăcere mormântală. Când aud jeepurile, sting lumina şi mă uit pe fereastră ca să mă încredinţez că nu e Dijin-ul - poliţia secretă -, DAS-ul sau armata. Pablo m-a învăţat că, dacă vin aceştia, trebuie să mă împuşc înainte să apuce să mă interogheze. Nu ştie, în schimb, că m-am pregătit mental să-l împuşc, dacă este arestat de faţă cu mine, fiindcă ştiu că, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, va fi într-o celulă din care nu va mai ieşi niciodată. Or, prefer să-i iau viaţa cu mâna mea mai degrabă decât să-l văd extrădat.Mă liniştesc când îl văd sosind, înconjurat de o mică armată de oameni care se risipesc de îndată; apoi, pretutindeni se aşterne din nou tăcerea şi se mai aud doar greierii şi foşnetul frunzelor în bătaia vântului. Mi se pare că, excep- tându-i pe cei doi care mă duc şi mă aduc, nici unul dintre aceşti 15 sau 20 de bărbaţi nu ştie că el se vede cu mine, dar de la fereastră încep să-i identific pe câţiva dintre cei care mai târziu aveau să devină ucigaşii mercenari cei mai cunoscuţi, botezaţi în Columbia *sicarios* şi numiţi de către presa şi de ziariştii plătiţi de Pablo „Aripa Militară a Cartelului din Medellin". În realitate, oamenii lui de încredere sunt doar un mic grup de asasini originari din comunele sau cartierele mărginaşe de pe lângă Medellin, înarmaţi cu o puşcă sau o mitralieră, cu posibilitatea de a-i angaja pe alţii, dintre sutele de mii de tineri nemulţumiţi, care cresc înconjuraţi de o ură viscerală împotriva societăţii, îl au pe Escobar drept idol şi simbol al luptei antiimperialiste şi sunt gata de orice în ideea de a lucra pentru el, cu speranţa tainică de a se molipsi de legendarul succes

financiar al Şefului. Unii dintre ei au chipuri înfricoşătoare, în vreme ce alţii, precum „Pinina", feţe zâmbitoare şi îngereşti. Pablo nu are locotenenţi sau confidenţi deoarece, cu toate că ţine foarte mult la ei, nu are încredere deplină în nimeni. Este conştient de faptul că un mercenar, oricât ar fi de bine plătit, îşi va vinde întotdeauna oamenii, informaţiile, inima şi sufletul celui mai bun ofertant, mai ales într-o afacere atât de rentabilă precum aceasta. Cu o undă de tristeţe, îmi mărturiseşte într-o zi că, dacă îşi pierde viaţa, cu siguranţă vor trece cu toţii de partea celui care-l va ucide. Nu o dată l-am auzit spunând:

-Nu vorbesc despre „bucătăria" mea cu contabilii şi nici despre contabilitate cu „bucătarii". Nu vorbesc despre politicieni cu piloţii şi nici cu Santofimio despre rutele mele. Nu vorbesc niciodată despre amanta mea cu familia sau cu oamenii mei şi n-aş vorbi niciodată cu tine despre problemele mele de familie sau despre misiunile băieţilor.

„Aripa Financiară a Cartelului din Medellin" - care pare o reţea complexă de bănci şi de corporaţii risipite prin Bahamas, Grand Cayman şi Luxemburg - este alcătuită, pur şi simplu, din fratele lui, „Osito" Escobar, Mr. Molina, Carlos Aguilar, alias „El Mugre", câţiva contabili şi vreo şase oameni de încredere care ascund teancuri de bancnote printre aparate electrocasnice, în Miami. Să speli 100 de milioane de dolari este, evident, mult mai complicat decât să-i vâri printre două sute de congelatoare, frigidere, televizoare şi să-i trimiţi astfel din Statele Unite spre Columbia, unde amabilitatea proverbială a vameşilor uşurează lucrurile şi reduce unul dintre cele mai cumplite vicii ale statului columbian: birocraţia. Nu mai e nevoie să spun că procedurile sunt pentru fraieri, adică pentru oamenii cinstiţi;

cine a spus că bogaţii trebuie să stea la coadă şi să aibă de-a face cu hârţoagele sau să deschidă la vamă valizele şi cutiile cu produse de import, de parcă ar fi contrabandişti?

Printre vreo 12 mari capi, doar Gilberto Rodriguez - care visează ca, într-o bună zi, copiii lui să fie recunoscuţi de către societate drept copii de afacerişti, şi nu de traficanţi de droguri - plăteşte impozitele până la ultimul cent pentru companiile sale din legalitate şi are nevoie de băncile tradiţionale, în cazul lui Pablo şi al lui Gonzalo, asemenea entităţi slujesc doar pentru a justifica în faţa fiscului, printr-o societate înregistrată sau alta, achiziţia de bunuri imobiliare, avioane şi vehicule. Pentru banii cinstiţi şi cumpărăturile de arme, girafe şi jucării de lux, amândoi se distrează cu bancherii locali şi elveţieni: au domenii care se întind pe suprafeţe de la 2 500 la 10 000 de hectare, dotate cu piste de aterizare, şi ştiu că lăzile s-au inventat pentru a păstra banii îngropaţi pe propriul teren, să poată ñ retraşi în caz de urgenţă fără să fie nevoie să i se ceară voie vreunui directoras de bancă şi cheltuiţi pe protecţie, pe înarmarea pentru eventuale conflicte şi pe distracţii pe cinste, fără atâtea explicaţii de dat fiscului.

Sunt zilele în care bietul comandant al poliţiei din Bogotá câştigă vreo 5 000 de dolari pe lună, iar sărmanul poliţist din vreun sat de prin teritorii pe jumătate sălbatice câştigă între 20 000 şi 50 000 şi nu trebuie să-şi facă griji pentru pensia de invaliditate, bătrâneţe sau moarte ori să se gândească la o carieră în instituţie sau la alte prostii asemenea. Toate zonele uitate de guvernul central de-a lungul secolelor încep să se dezvolte într-un ritm vertiginos, să se umple de discoteci cu lumini multicolore şi fete vesele, unde adesea stau la taclale, democratic, comandantul poliţiei şi

traficantul de droguri din regiune, căpitanul armatei şi şeful grupării paramilitare, primarul satului şi liderul grupării de gherilă care, conform ziarelor din Bogotá, ajung să se ucidă între ei din motive poliţieneşti sau militare, ideologice sau naţionaliste, legale sau judiciare, deşi, în realitate, au făcut-o din motive etilice inflamate de liberul-arbitru exercitat în alegerea unei ţinte comune purtătoare de fustă sau din pricina unei încrederi trădate care ţine de genul de acorduri financiare care nu s-ar putea înregistra niciodată la un notariat. Toată lumea din sud-estul ţării bea whisky *Royal Salute*, satele se umplu de narco-Toyote, iar oamenii din selvă se distrează şi mai bine decât în discotecile lui „Pelusa" Ocampo din Medellin sau ale lui Miguel Rodríguez din Cali. Sunt, categoric, mai fericiţi decât în Bogotá, unde plouă neîncetat, iar oamenii trăiesc în isterie din pricina ambuteiajelor, a cozilor la instituţiile publice, a hoţilor de ceasuri, genţi şi cercei, a miilor de autobuze care scuipă fum negru ziua şi alb noaptea. O altă problemă a capitalei este că traficul de droguri e un subiect tabu, iar traficanţii nu sunt acceptaţi de societate, nu deoarece s-ar afla în ilegalitate - cui îi pasă de asta? -, ci fiindcă provin din clasa de jos, sunt negricioşi, scunzi, urâţei, ostentativi, încărcaţi cu lanţuri şi brăţări de aur şi poartă inel cu diamant pe degetul mare sau pe cel mic. în schimb, se acceptă şi este bine văzut în Bogotá consumul de cocaină pură în rândurile clasei superioare, care au început să experimenteze şi cu „trabucuri" (ţigări cu cocaină, marijuana şi alte substanţe) şi *crack*, deoarece drogurile sunt ca prostituţia şi avortul: e de prost gust să le produci şi să le oferi, dar este perfect acceptabil să le consumi.

Amanta secretă a Regelui Cocainei, întemeietorul şi sufletul Extrădabililor, face şi

practică de tir cu ofiţeri de la secţia de poliţie El Castillo şi asistă, îmbrăcată din ce în ce mai elegant, la *cocktailparties* organizate de ambasade la palatul prezidenţial şi la nunţile verilor săi, la Jockey Club din Bogotá şi la Club Colombia din Caii. Când, la trei dimineaţa, cade o chiuvetă în apartamentul ei şi apa ţâşneşte năvalnic, ameninţând să inunde locul, patru maşini de pompieri sosesc în mai puţin de trei minute, cu mare tam-tam, dau alarma la reşedinţa ambasadorului american, vecinii cred că a fost atacată din nou, este salvată de la înec şi ea, cu o gabardină Burberry aruncată peste neglijeu, le acordă autografe salvatorilor eroi până la patru şi jumătate dimineaţa.

în altă seară, cineva foarte important o ia cu maşina la cină şi, când o întreabă pe prietena ei ce sunt sulurile din pânză în roşu şi negru pe care le duce în spate, ea răspunde:

-Tu ai gusturi foarte bune şi un simţ perfect al simetriei, aşa că voiam părerea ta despre noul steag al JEGA[1], grupul de gherilă urbană cel mai dur din toate timpurile!

Toată lumea bine informată ştie că unele dintre cele mai interesante, mai atrăgătoare sau mai importante femei din media sunt iubitele comandanţilor grupării M-19, dar nici una dintre noi nu vorbeşte despre asemenea lucruri, fiindcă am fost educate întru metodele de tortură ale Sfintei Inchiziţii şi, din acest motiv, preferăm să păstrăm o distanţă respectuoasă. În 1984, în lumea mass-mediei columbiene există femei foarte frumoase, unele rasate, dar foarte puţine cu adevărat curajoase. Bărbaţii, în schimb, sunt ziarişti, actori

1 **Gruparea armată Jorge Eliécer Gaitán" (n.tr.)**

sau crainici extrem de plictisitori, încrezuţi, hiperconservatori, destul de urâţi, din clasa de mijloc sau dejos, şi nici lor, nici mie nu ne-ar trece prin cap să ieşim vreodată împreună; toţi au, în schimb - asemenea prietenilor mei din Consiliul de Administraţie al Asociaţiei Columbiene de Crainici - cele mai frumoase voci profesionale pe care le-am auzit în oricare ţară unde se vorbeşte spaniola. Nici una dintre colegele mele nu mă întreabă de Pablo Escobar şi nici eu nu le întreb pe ele de comandanţii Antonio Navarro sau Carlos Pizarro, deoarece deduc că, după răpirea Marthei Nieves Ochoa, Extrădabilii şi M-19 se urăsc, probabil, de moarte; dar presupun că ele le povestesc totul iubiţilor, aşa cum îi povestesc şi eu totul amantului meu. Pablo râde o bună bucată de vreme pe seama poveştii cu pompierii, după care devine foarte serios şi mă întreabă, alarmat:

-Unde era Beretta în timp ce acordai autografe în negli- jeul Montenapoleone unei duzini de bărbaţi

?Răspund că în buzunarul gabardinei pe care o purtam, dar mă roagă să nu-i insult inteligenţa, deoarece ştie foarte bine că, atunci când sunt în Bogotá, îl păstrez în seif. Îi promit că, de acum încolo, o să dorm cu el sub pernă şi se linişteşte doar când îi jur asta în repetate rânduri, în timp ce-l acopăr de sărutări. Deşi ne-au botezat „Coca-Cola" - deoarece, chipurile, Pablo contribuie cu produsul, iar eu, cu partea anatomică în asocierea noastră -,

adevărul este că nimeni nu ştie de această etapă clandestină din relaţia noastră. Tuturor celor care mă întreabă de el le spun că nu l-am mai văzut de un amar de vreme; pe el nu-l întreb niciodată ce răspunde, fiindcă nu vreau să risc să aud de la el ceva ce m-ar putea răni. Pablo e de părere că femeile suferă mult mai mult decât bărbaţii. Eu îi spun că aşa este, însă numai în vreme de război, deoarece, în viaţa de zi cu zi, e mai uşor să fii femeie decât bărbat. Noi ştim întotdeauna ce avem de făcut: să-i îngrijim pe copii, bărbaţi, grădina şi casa. Cu o expresie de compasiune faţă de sexul lui, adaug că „să fii bărbat este mult mai greu şi e o provocare de zi cu zi", ca să-i mai dispară aerul ăla afurisit de superioritate de gen, fiindcă Pablo admiră doar alţi bărbaţi. Femeile pe care le respectă cu adevărat se pot număra pe degetele de la o mână şi, cu toate că nu ar recunoaşte niciodată aşa ceva faţă de mine, ştiu că împarte sexul feminin în trei categorii: femeile din familie, singurele pe care le iubeşte, chiar dacă-l plictisesc de moarte; femeile frumoase, care-l distrează foarte mult şi pe care le plăteşte întotdeauna pentru o dragoste de-o noapte, înainte de a-şi lua adio de la ele din motive de siguranţă; şi restul, care sunt „urâte" sau „găini" şi îi sunt mai degrabă indiferente. Cum eu provin din altă clasă socială şi nu sunt prea impresionată de el fiindcă nu e nici înalt, nici frumos, nici elegant, nici înţelept; fiindcă sunt o femeie-femeie, îl fac să râdă şi nu sunt deloc desfigurată; fiindcă sunt „pantera lui", umblu înarmată şi—1 apăr cu preţul vieţii mele; fiindcă îi povestesc lucruri despre care discută doar cu bărbaţii şi folosesc acelaşi limbaj ca şi ei; fiindcă Pablo îi admiră şi îi respectă doar pe cei curajoşi, cred că m-a aşezat într-un fel de limb afectiv alături de Maggie Thatcher, deloc feminin,

dar situat, categoric, la 180 de grade de universul lui masculin.

După familie, cel mai sfânt lucru pentru el sunt asociaţii. Deşi nu mi-ar spune asta niciodată, mi se pare că bărbaţii din familia lui, cu excepţia vărului său Gustavo şi a lui Osito, îl plictisesc fiindcă sunt convenţionali. Prietenii lui sunt mult mai *exciting* - Gonzalo, Jorge şi nebunul de Lehder -, la fel de îndrăzneţi, de bogaţi, de hedonişti, de impulsivi şi de lipsiţi de scrupule ca şi el. Ştiu că plecarea lui Jorge Ochoa, la care Pablo ţine ca la un frate, l-a lovit cumplit, fiindcă e posibil să nu se mai întoarcă niciodată în ţară. Cu excepţia lui Lehder, nici unul dintre ei nu a fost extrădat, deoarece Statele Unite nu au încă dovezi concrete care să-i identifice drept traficanţi de droguri. Totul e pe cale să se schimbe.

După câteva săptămâni de fericire idilică, Pablo îmi mărturiseşte că trebuie să se întoarcă în Nicaragua. Eu sunt sigură că sandiniştii îi aduc ghinion, de aceea încerc să-l conving să nu plece, cu toate argumentele care-mi trec prin minte. Îi spun că una e ca ei să fie comunişti şi el, traficant de droguri, şi alta ca duşmanii declaraţi ai Unchiului Sam să unească ideologia celor dintâi cu miliardele de dolari ale celor din urmă. Insist că americanilor nu le pasă de dictaturile marxiste câtă vreme nu îi sfidează prea mult sau sunt sărace; dar cele care s-au îmbogăţit de pe urma traficului de droguri, cele vecine şi cea a lui Fidel Castro aveau să devină, cu timpul, o provocare din ce în ce mai intolerabilă. Insist, de asemenea, că nu-şi poate risca viaţa, afacerea şi liniştea sufletească pentru Hernán Botero şi Carlos Lehder. Foarte ofensat, îmi răspunde că a împărtăşit, împărtăşeşte şi va împărtăşi câtă vreme trăieşte cauza fiecăruia şi a tuturor extrădabililor columbieni, mici sau mari,

săraci sau bogaţi. îmi promite că se întoarce repede şi că n-o să ne revedem sau că, poate, o să ne vedem mai repede undeva în America Centrală, ca să petrecem câteva zile împreună. înainte de a-şi lua rămas-bun, îmi recomandă din nou să am foarte mare grijă cu telefoanele, cu prietenele şi cu revolverul primit de la el. De data asta, văzându-l că pleacă, mă simt nu doar tristă, ci şi teribil de îngrijorată din pricina rătăcirilor lui între extrema stângă şi dreaptă, întrebându-mă care dintre grupările de gherilă columbiene o fi cea care i-a făcut legătura cu sandiniştii, fiindcă de câte ori deschid discuţia, îmi răspunde că o să aflu la momentul potrivit. începutul răspunsului soseşte nu doar pe neaşteptate, ci de îndată ce-mi dau seama că în joc este ceva mult mai complex decât părea la prima vedere.

Se numeşte Federico Vaughan şi fotografiile lui, în care Escobar şi Rodríguez Gacha apar pe o pistă a guvernului nica- raguan încărcând şapte tone şi jumătate de cocaină într-un avion, fac înconjurul lumii. Unul dintre piloţii organizaţiei, acum botezată „cartelul din Medellin" de către americani, a ajuns pe mâinile DEA. I s-a promis reducerea sentinţei la minimum, dacă se întoarce în Nicaragua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu camere de fotografiat ascunse în fuselajul avionului pentru ca, pe baza dovezilor obţinute în acest fel, Statele Unite să poată dovedi mai apoi că Pablo Escobar şi asociaţii lui sunt traficanţi de droguri şi să înainteze o solicitare oficială guvernului columbian pentru extrădarea lor. Însă pentru americani e în joc ceva mult mai important decât să-i bage pe Escobar, Ochoa, Lehder şi Rodríguez Gacha într-o puşcărie şi să arunce cheia: dovada că Junta Sandinista este implicată în traficul de stupefiante, lucru care, din punct de vedere moral,

ar justifica o intervenţie militară într-o zonă a lumii care devine repede un focar de probleme pentru ei şi o centură de guverne dictatoriale, comuniste, militare sau corupte care, mai devreme sau mai târziu, ar putea molipsi statele vecine şi ar declanşa migraţii în masă către Statele Unite. în cazul Mexicului, eternul PRI (Partido Revolucionario Institucional)[1] este declarat simpatizant al lui Fidel Castro şi al altor guverne de extremă stângă din lume; respectiva naţiune, cu cea mai puternică identitate culturală din întreaga Americă Latină, „atât de departe de Dumnezeu şi de aproape de Statele Unite", devine, de asemenea, rută obligatorie pentru traficul de droguri, îmbogăţind peste noapte nu doar pe marii capi azteci şi pe membrii unei poliţii renumite drept una dintre cele mai corupte din lume, ci şi Forţele Armate.

Odată cu fotografiile în care apar Pablo şi Gonzalo în Nicaragua se scrie primul capitol din scandalul Irangate şi soseşte începutul sfârşitului epocii generalului Manuel Antonio Noriega în Panama. Când citesc despre toate acestea în ziare, îi mulţumesc lui Dumnezeu că Pablo nu m-a luat cu el în Nicaragua în prima sa călătorie, nici după asasinarea ministrului Lara şi, mai ales, nu acum. începe să folosească un limbaj din ce în ce mai antiamerican împotriva unui guvern republican şi mă cuprinde teama profundă că, odată cu trecerea timpului, bărbatul pe care îl iubesc va deveni unul dintre cei mai căutaţi din lume, deoarece, deşi calitatea lui cea mai de preţ este capacitatea unică de a anticipa tot ce îl ameninţă, de a pregăti cea mai eficientă apărare şi cea mai feroce reacţie, cel mai mare defect al lui este lipsa desăvârşită a

1 **Partidul Revoluţionar Instituţional (n.tr.)**

modestiei de a-şi recunoaşte şi îndrepta greşelile şi o incapacitate şi mai gravă de a măsura consecinţele faptelor sale.

într-o zi, Gloria Gaitân mă anunţă că o să-mi facă o vizită însoţită de ziaristul Valerio Riva, sosit de la Roma. Ajung la mine acasă cu cameramani, aprind luminile şi, aproape fără să-mi ceară părerea, italianul începe să-mi ia un interviu pentru televiziunea din ţara sa. Apoi îmi comunică interesul producătorilor Mărio şi Vittorio Cecchi

Gori - cei mai puternici din Italia, alături de *don* Dino de Laurentis - de a realiza un film despre viaţa lui Pablo Escobar. Rămâne să-i dau un răspuns de îndată ce Pablo se întoarce din Australia şi stabilim să mă văd cu Riva şi cu producătorii la Roma, unde am de gând să călătoresc în curând. Da, la Roma şi la Madrid, deoarece, de vreme ce zilele în care suntem despărţiţi devin luni în care nu mai

primesc nici o veste de la el, hotărăsc că de data asta a întrecut măsura. N-am de gând să mai aştept să se sature de „indivizii ăia atât de urâţi în uniforme" sau de târfuliţe. Accept invitaţia lui Gilberto Rodriguez de a face o călătorie în Europa; el chiar îmi duce dorul şi nu poate vorbi cu mine la telefon. Cu cine mai poate vorbi la Madrid despre „Pina" Noriega şi Daniel Ortega

„Joseph Conrad şi Ştefan Zweig, M-19 şi FARC; Pedro el Grande şi Toscanini, „El Mexicano" şi PRI, despre operele lui de artă preferate - Sophia Loren şi toate picturile lui Renoir -, despre bancherul condamnat Jaime Michelsen şi Alfonso López Michelsen, despre Kid Pambelé şi Pelé, despre Belisario Betancur şi „La Fiera", despre cum se mănâncă corect sparanghelul? Cu cine o să mai vorbesc eu despre Carlos Lehder, pilotul Barry Seals, CIA şi o grămadă de alte subiecte care mă frământă, astfel încât cel care mă ascultă să mă şi înţeleagă?

Cu câteva zile înainte de plecare, trec prin faţa sediului Raad Automóviles, proprietatea prietenului meu Teddy Raad, căruia eu şi Aníbal Turbay îi fuseserăm naşi de căsătorie. La fel ca pictorul Fernando Botero, decoratorul Santiago Medina şi vânzătorul de tablouri şi de elicoptere Byron López, familia Raad a devenit foarte bogată vânzând produse de lux noii clase emergente, în cazul acesta automobile Mercedes, BMW, Porsche, Audi, Maseratti şi Ferrari. Cobor ca să admir câteva maşini scoase la ofertă, de la patru milioane de dolari în sus, şi îl întreb pe Teddy cât de des vinde o asemenea maşină.

-Un Mercedes pe zi, Virgie. Când sunt plătit? Asta e altă poveste! Cine le zice indivizilor ăstora că nu le dă pe datorie o maşină, când de câte ori le reuşeşte un transport, a doua zi vin să cumpere şase? Uite că vine unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri, Hugo Valencia, din Cali.

Hugo este arhetipul şi incarnarea mafiotului dispreţuit de clasa de sus şi de oamenii cinstiţi din Columbia: are vreo 25 de ani şi o privire insolentă; are pielea foarte închisă la culoare, este perfect sigur de sine şi are un metru şaizeci; poartă şapte lanţuri de aur la gât, patru brăţări la încheieturile

mâinilor şi diamante uriaşe pe ambele degete mici. Pare cât se poate de mulţumit, este ostentativ şi foarte simpatic şi îl plac din prima clipă. Ba chiar mult din a doua, când spune:

-Eşti teribil de elegantă, Virginia! Zici că mergi la Roma? Am nevoie de cineva cu gusturi impecabile să-l convingă pe proprietarul de la Brioni să-mi trimită un croitor la Cali cu un milion de mostre, ca să-mi ia măsurile. Vreau să-mi comand vreo 200 de costume şi vreo 300 de cămăşi. Te-ai simţi jignită dacă ţi-aş da în avans 10 000 de dolari pentru un asemenea deranj? Şi, apropo, de unde faci rost de bijuteriile alea cu care apari pe copertele revistelor? Vreau să cumpăr tone pentru iubitele mele, fiindcă sunt grozave! Fireşte, nu ca tine...

Cu plăcere, accept încântată să-i fac favorul şi promit să-i aduc cadou mai multe perechi de pantofi de la Gucci. Vreau să-i văd fericiţi pe toţi, aşa că uit de furtul valizei lui Pablo şi-l trimit pe Hugo la Clara şi la Beatriz, pentru ca ele să-l ajute să-şi acopere iubitele de diamante şi de rubine şi să câştige în acelaşi timp o mică avere. Toate suntem încântate de el şi de egoul lui uriaş şi-l botezăm „El Niño". O altă persoană fascinată de Hugo şi de milioanele lui este tânărul preşedinte al Banco de Occidente, care considera că familia regală a traficului de droguri din Valle este formată din „nişte mafioţi spurcaţi". Când „El Niño" se împrieteneşte cu strălucitul bancher, acesta hotărăşte că Hugo este un client de succes pentru filiala băncii sale din Panama, nu un „traficant spurcat de droguri", ca Gilberto Rodríguez, cu bănci concurente în Columbia şi Panama.

înainte de a mă duce la Madrid, trec pe la Roma pentru întâlnirea cu Valerio Riva şi producătorii Cecchi Gori. Cei din urmă nu se arată

pe nicăieri, dar aspirantul la poziţia de scenarist pentru filmul *II Robin Hood colombiano* mă invită duminică la prânz la casa de la ţară a Marinei Lante della Rovere, care îmi mărturiseşte că e foarte bună prietenă cu preşedintele Turbay, unchiul lui Aníbal, care acum este ambasador al Columbiei pe lângă Sfântul Scaun.

în ziua următoare, Alfonso Giraldo îmi arată îngrozit unul dintre ziarele importante, unde se comentează interviul meu de la televiziune, în care Valerio Riva m-a prezentat drept „amanta unor autocraţi latinoamericani". în vreme ce ieşim din nou la cumpărături pe Via Condotti, Via Borgognona şi
Via Fratinna, prietenul meu de suflet, catolic convertit şi fervent, mă roagă să-mi mărturisesc toate păcatele.

-Scumpo, spune-mi cine sunt. Dacă cei patru iubiţi pe care ţi-i ştiu sunt autocraţi, eu sunt cardinalul din Brunei! Nu-mi spune că flăcăul cu sute de ponei şi mii de grăjdari s-a dovedit a fi cel cu cireada de girafe, turma de elefanţi şi armată privată! Cred că ai luat-o pe drumul pierzaniei; trebuie să luăm urgent masa cu un prinţ precum prietenul meu Giuseppe, în al cărui *palazzo* din Palermo s-a filmat *II Gatto- pardo* şi unde stă regina Elisabeta când merge *a la Sicilia*.

Râzând, îl lămuresc că atingerea mea e aur pentru produsele pe care le recomand, revistele pe coperta cărora apar şi bărbaţii pe care îi iubesc, aşa că foştii mei iubiţi au devenit cei mai bogaţi bărbaţi din Columbia, lucru care nu e din vina mea, ci ţine, mai degrabă, de ambiţia lor. Şi, pentru a-l linişti, îl asigur că l-am părăsit pe barbarul cu poneii şi grădina zoologică şi că la Madrid mă aşteaptă proprietarul a două bănci cu asociatul său, alt miliardar care creşte cai pursânge şi per- cheroni şi

a cărui familie este, conform revistelor *Forbes* şi *Fortune,* a şasea cea mai bogată din lume.

- Nu poţi cere nimic mai şic, Poncho!

Mă întreabă dacă toate costumele acelea de la Brioni sunt pentru bancher, fiindcă bărbaţii eleganţi s-au îmbrăcat întotdeauna de pe Saville Row.

-Nu, nu, nu. Lasă-i pe croitorii ăia englezi lui Sonny Marlborough, Westminster şi Julio Mário. E doar un favor pe care i l-am promis unui băieţandru din Caii foarte recent îmbogăţit, plin de iubite adolescente, cu desăvârşire opusul acelui mânz sălbatic căruia nu-i păsa de hainele de lux, de ceasurile de aur şi de toate lucrurile astea cică „de poponari".

Când îi vorbesc directorului de la Brioni despre generozitatea lui „El Nino" - şi a sutelor sale de camarazi -, despre legendara frumuseţe a femeilor din Caii, despre slăbiciunea fotomodelelor faţă de italienii care se învârt în cercurile înalte ale modei, despre eleganţii proprietari de plantaţii de tres- tie-de-zahăr din Valle del Cauca, despre discotecile de salsa din Caii şi clima din învecinatul Pance, îi ies ochii din orbite, îmi spune că i s-a înfăţişat Fecioara Maria, îmi dă o mulţime de cadouri şi rezervă un bilet la clasa întâi la Alitalia pentru duminica următoare.

Luăm prânzul cu Alfonso şi cu prinţul San Vincenzo pe terasa de la Hassler, de unde Roma în miezul zilei pare scăldată într-o lumină aurită care pluteşte peste eternul roz palid. La intrarea în restaurant dăm peste surorile Fendi, foarte fericite, sărbătorind ziua de naştere a uneia dintre ele. Să-l întrebi pe un prinţ italian despre Cosa Nostra e ca şi cum l-ai întreba pe un neamţ despre Hitler sau pe un columbian despre Pablo Escobar, aşa că hotărăsc să discut cu Alfonso şi Giuseppe despre Lucchino

Visconti şi filmările la *II Gattopardo*. Când ne luăm la revedere, fermecătorul prinţ mă invită la o plimbare prin Emilia-Romagna la sfârşit de săptămână. Îi spun că, din păcate, vineri trebuie să fiu la Madrid, fiindcă săptămâna următoare trebuie să mă întorc la serviciu.

Vineri iau cina cu Gilberto şi Jorge Ochoa la Zalacain, care, în 1984, este cel mai bun restaurant din Madrid. Amândoi se bucură să mă vadă radiind, să-mi asculte poveştile şi să afle că am refuzat o invitaţie din partea unui prinţ, ca să mă văd cu ei. Eu mă bucur să aflu că s-au retras din afacere şi că se gândesc să-şi investească imensele capitaluri în lucruri şic, cum ar fi creşterea de tauri de luptă sau domeniul construcţiilor în Marbella, nu în hipopotami şi armate de mii de asasini plătiţi, înarmaţi cu carabine R-15. Numele rivalului celui dintâi şi asociatului celui de-al doilea nu este pomenit deloc, ca şi cum n-ar exista, pur şi simplu. însă, dintr-un motiv pe care n-aş şti să-l explic, prezenţa lui pluteşte neliniştitoare peste mese şi în atmosfera aceea sibaritâ. Pare că, dacă s-ar materializa, ne-ar putea arunca pe toţi într-un accelerator de particule şi ar produce o fisiune nucleară.La sfârşit de săptămână luăm masa de prânz la Segovia, lângă Alcázar, iar Gilberto îmi arată o fereastră mititică la sute de metri înălţime de unde, cu secole în urmă, o sclavă maură a scăpat din braţe un prinţişor; câteva clipe mai târziu, fata s-a aruncat după bebeluş. Sunt tristă toată după-amiaza, gândindu-mă la groaza care trebuie s-o fi cuprins pe biata fată înainte de a se arunca în gol. Duminică, mai mulţi directori de-ai lui Gilberto mă duc la Toledo să văd *înmormântarea contelui de Orgaz* al lui El Greco, una dintre operele mele de artă preferate din ţara celor mai buni pictori din lume. Mă întristez din nou şi nici acum nu ştiu de ce. În seara aceea, iau cina doar cu Gilberto, iar el mă întreabă cum îmi merge cariera. Răspund că, în Columbia, celebritatea şi frumuseţea dau naştere unor doze monstruoase de gelozie, a căror cale de exprimare sunt aproape întotdeauna presa şi ameninţările prin telefon din partea unor indivizi

bolnavi de răutate. El mărturiseşte că i-a fost foarte dor de mine şi că a simţit o nevoie profundă de femeia cu care se poate vorbi despre toate, şi încă în *columbiană*. Mă ia de mână şi îmi spune că ar vrea să mă aibă aproape, dar nu la Madrid, ci la Paris, fiindcă adoră Oraşul Luminilor mai presus de toate celelalte. Nu s-a gândit niciodată că un om cu origini modeste precum ale lui ar putea ajunge să-l cunoască vreodată.

-Nu-ţi ofer pasiune nemăsurată, dar ne înţelegem atât de bine, încât, cu timpul, am putea ajunge să ne îndrăgostim şi poate chiar la ceva mai serios. Ai putea avea propria afacere şi am petrece împreună sfârşitul de săptămână. Ce părere ai?

Adevărul e că propunerea mă ia prin surprindere, dar este la fel de adevărat că ne înţelegem de minune. Nu doar centrul Parisului - categoric de o mie de ori mai frumos decât toate cartierele elegante din Bogotá -, ci, în numeroasele sensuri ale cuvântului, întreg Oraşul Luminilor se află la ani-lumină depărtare de Eterna Primăvară: Medellin. îi răspund cu len- toare, adică enumăr condiţiile mele pentru a deveni amanta pariziană a unuia dintre cei mai bogaţi oameni din America Latină - fără a-mi sacrifica libertatea - şi motivele care stau în spatele fiecăreia dintre ele: n-aş locui într-un apartament mic cu o maşină mică, fiindcă pentru aşa ceva m-aş putea mărita cu orice ministru columbian plictisitor din clasa de mijloc; el ar trebui să mă răsfeţe, cum fac bărbaţii excepţional de bogaţi în toate părţile lumii cu femeile importante, alături de care se simt mândri în public şi mai mult în particular, fiindcă rafinamentul meu i-ar putea umple viaţa de bucurie fără prea multă străduinţă, iar prieteniile mele elegante ar putea fi incredibil de utile şi i-ar deschide o mulţime de uşi; dacă ne-am îndrăgosti, l-aş face să se simtă ca un rege în fiecare

zi pe care am petrece-o împreună şi nu s-ar plictisi nici o clipă; dar, dacă într-o bună zi ar hotărî să mă părăsească, aş lua doar bijuteriile, iar dacă eu aş hotărî să-l părăsesc pentru a mă căsători cu altul, mi-aş lua doar garderoba *haute couture,* o cerinţă *sine qua non* în Paris pentru femeia unui bărbat care vrea să fie luat în serios.

Cu un zâmbet plin de recunoştinţă - fiindcă nimeni în lume nu i-ar putea oferi unui bărbat cu peste un miliard de dolari condiţii mai flexibile şi mai generoase - el răspunde că, de îndată ce se instalează în Spania şi ia hotărârile necesare cu privire la investiţii, o să ne revedem. Lucrul cel mai complicat pentru ei este transferul de capitaluri şi nu mă poate suna din pricina problemelor cu telefonul meu. Când ne luăm la revedere, cu marea iluzie de a ne revedea curând, îmi recomandă să-mi retrag urgent economiile de la First Interamericas din Panama, fiindcă americanii fac presiuni asupra generalului Noriega şi, dintr-o clipă în alta, or să închidă banca şi o să îngheţe toate activele.

Îi urmez sfatul înainte ca toate acestea să se petreacă. Două săptămâni mai târziu, plec la Ziirich pentru a cere părerea unui oracol în privinţa ofertei lui Gilberto, fiindcă adevărul este că m-a surprins şi vreau să ştiu ce crede despre ea cineva care cunoaşte toate regulile jocului din înalta societate internaţională. Când îl văd pe David Metcalfe sosind la apartamentul nostru de la Baur au Lac încărcat cu cizme Welling- ton, puşti şi muniţie, îl întreb cum reuşeşte un „terorist de la White's" ca el să călătorească prin întreaga lume deghizat în vânător de fazani. Râde, amuzat de o asemenea definiţie, şi-mi spune că merge la vânătoare cu regele Spaniei, care e un bărbat absolut adorabil, şi nu înţepat ca membrii familiei regale engleze. Când îi explic

motivele pentru care, de data asta, am acceptat invitaţia, exclamă îngrozit:

-Ai înnebunit? O să devii întreţinuta unui *don*? Crezi că n-o să afle întreg Parisul într-o zi cum şi-a obţinut averea individul ăla? *Darling*, tu trebuie să te duci la Miami sau la New York şi să-ţi găseşti de lucru la un canal de televiziune în spaniolă!

II întreb cum s-ar simţi dacă o femeie cu care vorbeşte aceeaşi limbă, care-l face întotdeauna să râdă şi care are un miliard de dolari i-ar propune să-l întreţină la Paris, la un *hotelparticulier*, decorat ca apartamentele ducesei de Windsor şi cu un buget decent pentru a achiziţiona opere de artă la Sotheby's şi Christie's, un Bentley cu *chauffeur*, cu maestrul bucătar cel mai exigent şi cele mai frumoase flori, cele mai bune mese la un restaurant de lux, biletele perfecte la concerte şi la operă, călătorii de vis în cele mai exotice locuri...

-Mă rooog... sunt şi eu om! Cine n-ar ucide pentru aşa ceva? răspunde cu râsul unui om care a fost prins cu mâţa-n sac.

-îţi dai seama? Parcă ai fi prinţesa Margaret admirân- du-şi pe deget diamantul lui Elizabeth Taylor: „Nu mai pare atât de vulgar, nu-i aşa, Alteţă?"în timp ce luăm cina la restaurantul Baur au Lac, aflat pe un pod, îi povestesc că Gilberto este proprietarul mai multor laboratoare, iar eu am visat dintotdeauna la o afacere cu cosmetice în stil sud-american. Adaug că hotărârea şi credibilitatea mea în chestiuni de frumuseţe ar putea construi aproape sigur ceva foarte de succes. Cu o expresie foarte serioasă şi întru câtva tristă, el observă că îmi este foarte clar la ce foloseşte o persoană care are un miliard de dolari, fiindcă un asemenea *don* n-ar şti niciodată la ce foloseşte o femeie ca mine.

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, îmi întinde *Zei- tung*, fiindcă el îşi citeşte doar ziarul

Times de la Londra, *Wall Street Journal* şi *The Economist*.

-Cred că sunt prietenii tăi. Nu-ţi închipui ce noroc ai, *darlingl*

Sunt acolo - în toate ziarele elveţiene, americane şi englezeşti: fotografiile cu Jorge Ochoa şi Gilberto Rodríguez. Au fost arestaţi, împreună cu soţiile, la Madrid, şi este posibil să fie extrădaţi în Statele Unite.

îmi iau rămas-bun de la David, iau un avion spre Madrid şi mă duc la închisoarea Carabanchel. La intrare, sunt întrebată ce relaţie am cu cei doi deţinuţi şi le spun că sunt jurnalistă columbiană. Nu mi se permite să intru şi, la întoarcere spre hotel, oamenii lui Gilberto îmi spun că trebuie să mă întorc imediat în Columbia, înainte ca autorităţile spaniole să mă aresteze ca să-mi pună tot felul de întrebări.

Vreo şase poliţişti şi agenţi îmi urmăresc fiecare pas la aeroport şi mă liniştesc doar după ce urc în avion. Adevărul e că şampania *rose'* este un paliativ pentru aproape toate tragediile, iar să plângi la clasa întâi e mai bine decât să plângi la *eco- nomy.* Şi, spre consolarea oricărei bocitoare, un bărbat extrem de elegant, care seamănă leit cu agentul 007 din primele filme cu James Bond, se aşază lângă mine. Câteva minute mai târziu, îmi oferă o batistă şi mă întreabă timid:

- De ce plângi, frumoaso?

în următoarele opt ore, acea splendidă versiune madrilenă a lui Sean Connery la 40 de ani

avea să-mi ţină un curs intensiv despre concernele economice March şi Fierro, cu care lucrează şi care sunt cele mai mari din Spania. Devin o autoritate în fluxuri de capitaluri, acţiuni, obligaţiuni cu risc ridicat, proprietăţi imobiliare în Madrid, Marbella şi Puerto Barnús, Construcciones y Contratas, surorile Koplowitz, rege

‚Cayetana de Alba, Heini şi Tita Thyssen, Felipe González, Isabel Preysler, Enrique Sarasola, toreadori, Alhambra, *cante jone/o*[1], ETA şi ultimele preţuri ale tablourilor lui Picasso.

Ajung în apartamentul meu şi ascult mesajele de pe robot.

0 sută de ameninţări cu moartea şi cineva care închide telefonul de zeci de ori după ce sună la un număr pe care îl ştiu doar trei persoane. Pentru a nu fi silită să mă gândesc la finalul groaznic al acestei călătorii, mă hotărăsc să mă duc la culcare, însă las ambele telefoane conectate, în cazul în care primesc vreo veste de la Gilberto.

-Pe unde ai umblat? întreabă de la celălalt capăt al firului vocea pe care n-o mai auzisem de 11 săptămâni şi al cărui stăpân vorbeşte de parcă ar fi al meu.

-Lasă-mă să mă gândesc, răspund pe jumătate adormită. Vineri eram la Roma, la Hassler, apoi am luat cina cu un sicilian, un prinţ care nu se numără printre camarazii tăi. Sâmbătă am fost la Baur au Lac în Zürich şi am stat de vorbă cu un lord englez, nu un *drug lord*, despre posibila mea mutare în Europa. Luni eram la Villamagna din Madrid, analizând şi cântărind această posibilitate. Marţi plângeam la porţile închisorii Carabanchel, fiindcă nu mă mai puteam instala la Paris. Nu mi-au dat voie să intru, aşa că miercuri am luat un zbor Iberia şi m-am rehidratat cu *Perrier Jouet*, deoarece vărsasem râuri de lacrimi. Ieri, ca să nu mă sinucid din pricina atâtor strategii, am dansat toată noaptea cu un bărbat care semăna leit cu James Bond. Sunt extenuată şi mă întorc în pat. La revedere!

1 **Stil de flamenco (n.tr.)**
„Bună, Dolly! Ce bine că te-ai întors/ Arăţi minunat, Dolly, se vede, Dolly."
(He/lo Dolly) **(în limba engleză, în original) (n.tr.).**

El are şase sau şapte telefoane şi nu vorbeşte mai mult de trei minute la fiecare. Când spune „schimb" şi închide, ştiu că urmează să sune în câteva minute.

-Ce viaţă de basm îmi povesteşti, scumpo! încerci să-mi spui că acum îl poţi avea pe cel mai nobil sau mai chipeş bărbat fiindcă tocmai i-ai pierdut pe doi dintre cei mai bogaţi?

-Doar pe unul, fiindcă noi doi ne-am pierdut de ceva vreme; de când te-ai dus în *Sandiland* cu vreo târfuliţă. încerc să-ţi spun că am avut o agendă socială foarte agitată, sunt teribil de tristă şi vreau doar să dorm.

Sună din nou pe la trei după-amiaza.

-Am făcut aranjamente şi am trimis după tine. Dacă nu vii de bunăvoie, o să fii luată pe sus în neglijeu. Nu uita că am cheile de la apartamentul tău.

-Nu uita că am revolverul tău. îi ciuruiesc şi spun că a fost legitimă apărare. La revedere!

Un sfert de oră mai târziu, de data aceasta apelând la tonul lui convingător dintotdeauna, îmi spune că nişte prieteni importanţi de-ai lui vor să mă cunoască. E codul nostru secret - alcătuit din nume de animale din grădina lui zoologică şi din numere -, îmi dă de înţeles că o să mi-i prezinte pe Tirofijo, şeful FARC, şi pe alţi comandanţi de gherilă. Răspund că toată lumea, bogată sau săracă, de stânga şi de dreapta, de sus şi de jos visează să cunoască vedetele de pe micul ecran şi închid. Dar, când, la al cincilea telefon, îmi dă de înţeles că el şi asociaţii lui colaborează strâns cu guvernul spaniol pentru ca prietenul lui cel mai bun şi „amantul meu" să nu fie trimişi sus (în Statele Unite), ci jos (în Columbia) şi că vrea să-mi povestească detaliile personal, fiindcă la telefon nu se poate, hotărăsc că răzbunarea e dulce.

-Nu e amantul meu... dar urma să fie. Vin.

La celălalt capăt se aşterne tăcerea şi ştiu că am nimerit. Mă avertizează:

-Plouă cu găleata. Ia-ţi cizmele de cauciuc şi o pelerină, bine? Aici nu e ca la Paris, draga mea. Suntem în inima selvei.

îi propun să amânăm întâlnirea pe a doua zi, fiindcă sufăr şi acum din pricina diferenţei de fus orar şi nu vreau să mă ud.

-Nu, nu, nu. Te-am văzut deja scăldându-te în râu, înmuiată de vedre de apă, în mare, în mocirlă, în cadă, sub duş, în lacrimi... Puţină apă curată n-o să-ţi strice, scumpa mea. Pe diseară.

Hotărăsc că, pentru a-l cunoaşte pe Tirofijo, nu te duci cu pelerină de ploaie, ci cu parka de la Hermès. Cu un *foulard* pe cap şi geantă Vuitton, să vezi ce faţă face. Şi cu cizme Wellington, nu în bocanci de luptător de gherilă, ca să vadă că nu eşti comunist.

N-am fost niciodată într-o tabără a gherilei, dar aceasta pare pustie. Se aude doar un radio, însă în depărtare, la sute de metri.

- Probabil că luptătorii de gherilă se culcă foarte devreme şi se scoală la fel de devreme ca să fure vite, să-i smulgă pe oameni din aşternuturi pe jumătate adormiţi şi să scoată cocaina lui Pablo de pe teritoriul său înainte să răsară soarele şi să sosească poliţia, conchid eu. Bătrânii se scoală devreme, desigur, iar Tirofijo trebuie să aibă vreo 65 de ani...

Cei doi necunoscuţi mă lasă în poarta unei căsuţe în construcţie, după care dispar. Mai întâi, dau un ocol locului, cu mâna în buzunar, pentru a mă încredinţa că, într-adevăr, nu e nimeni. Uşa mică şi albă este foarte rudimentară, dintr-ace- lea care se încuie cu zăvor. Intru şi văd o încăpere care are

vreo 12 sau 15 metri pătraţi, din cărămidă, ciment şi ţigle din material plastic. E seară, e întuneric şi frig, dar zăresc o saltea pe podea, o pernă care pare nouă şi o pătură din lână maro. Cercetez locul şi am impresia că văd radioul, lanterna, o cămaşă, mitraliera lui mică agăţată în faţa mea şi o lampă cu cherosen stinsă. Când mă aplec peste măsuţă, ca s-o aprind cu bricheta mea din aur, un bărbat sare dintre umbre în spatele meu şi îmi petrece braţul drept pe după gât. Cred că o să mi-l frângă, dar mă prinde de braţ cu stângul şi mă lipeşte de el.

-Uite cum dorm, aproape în voia intemperiilor! Uite cum trăiesc cei care luptă pentru o cauză, în timp ce prinţesele călătoresc prin Europa cu duşmanii noştri! Uită-te bine, Virginia - spune, dându-mi drumul şi aprinzând lampa -, fiindcă nu e hotelul Ritz din Paris şi n-o să mai vezi vreodată aşa ceva!-Tu ai ales să trăieşti aşa, Pablo, asemenea lui Che Guevara în selva boliviană, doar că el nu avea trei miliarde de dolari. Nimeni nu te-a obligat, noi doi ne-am despărţit de ceva vreme! Spune-mi ce vrei de la mine şi de ce nu porţi cămaşă pe frigul ăsta, fiindcă n-am venit să petrec noaptea cu tine sau să dorm pe salteaua aia plină de ploşniţe!

-Fireşte că nu ai venit să dormi cu mine. O să afli de ce ai venit, scumpa mea, femeia unui *Capo di Tutti Capi* nu-i pune coarne cu duşmanul lui în faţa prietenilor lui.

- Iar *Divei di Tutti Divi* nu i se pun coarne cu fotomodele dinaintea publicului. Şi nu-mi mai spune „femeia ta", fiindcă nu sunt Tata!

- Diva mea, dacă nu te despoi de miile de dolari pe care le porţi, îmi chem oamenii să ţi le smulgă şi să le sfâşie cu cuţitele.

-Chiar te rog, Pablo, asta mai lipsea! Şi, dacă mă omori, îmi faci un mare favor; adevărul e că nu mi-a plăcut niciodată prea mult viaţa şi n-o să-i duc dorul. Dacă mă desfigurezi, nici o femeie n-o să se mai apropie de tine vreodată. Haide, cheamă-i pe toţi cei două sute! Ce mai aştepţi?

îmi smulge parka, îmi sfâşie bluza, mă aruncă pe salteaua aia enormă, albă cu dungi albastre, mă scutură ca pe o păpuşă de cârpe, încearcă să mă împiedice să respir şi se apucă să mă violeze în timp ce geme şi urlă ca o fiară:

-Mi-ai spus că într-o zi o să mă schimbi pentru un porc la fel de bogat ca mine... Dar de ce

trebuia să-l alegi tocmai pe ăla? Vrei să afli ce le-a spus prietenilor mei despre tine? Nu mai târziu de mâine, deţinutul ăla jalnic o să afle că te-ai întors la mine, la o zi după ce, chipurile, plângeai pentru el! La închisoare, asta chiar că e nasol! „El Mexicano" mi-a spus totul în urmă cu câteva zile... Am ascultat înregistrările F2 şi l-am întrebat de ce îl sunaseşi... Nu voia să-mi spună nimic, dar a fost silit. Nu-mi venea să cred că porcul ăla te-a trimis la asociatul meu... Pe tine, amanta mea, ca să-mi mânjească prinţesa cu asemenea afaceri... Prinţesa mea fermecată... Şi vrăjitoarea aia de nevastă a lui a fost mafioata cu telefoanele date la posturile de radio, nu-i aşa? Cum de nu mi-am dat seama? Cine să fi fost, dacă nu ea? În timp ce eu eram gata să mor şi mă dădeam peste cap pentru ei toţi, laşul ăla arivist se pregătea să-mi fure amanta, cel mai bun prieten, asociatul, teritoriile şi chiar preşedintele! Să te ducă cu el la Paris... Ce zici de asta? Dacă n-ar fi la închisoare cu Jorge, i-aş plăti pe spanioli ca să-l dea pe mâna americanilor! Nu ştii cât te urăsc, Virginia, cum am visat că te omor zilele astea! Te adoram, iar tu ai distrus totul! De ce nu te-am lăsat să te îneci? Uite, asta simţi când te îneci: simte acum! Sper să-ţi placă, scumpa mea, fiindcă acum chiar o să mori în braţele mele! Priveşte-mă, vreau să-ţi văd chipul de zeiţă dându-şi ultima suflare! Mori, azi chiar o să ajungi în iad cu mine deasupra ta şi în tine!

îmi apasă perna peste faţă în repetate rânduri. îmi acoperă nasul şi gura cu palma în repetate rânduri. Mă strânge de gât în repetate rânduri. în seara aceea, cunosc toate formele posibile de asfixie. Fac un efort supraomenesc ca să nu mor şi un altul de un milion de ori mai mare să nu plâng deloc. Pentru o clipă, văd lumina de la capătul tunelului pe care o zăresc muribunzii, dar, în ultima secundă, el mă readuce la viaţă şi mă lasă

să inspir, pe când îi aud vocea din ce în ce mai îndepărtată cerându-mi să strig, să-l implor pentru viaţa mea. Nu-i răspund la întrebări, nu scot un cuvânt, aşa că-şi pierde minţile. Dintr-odată, nu mă mai lupt şi nu mai sufăr, fiindcă nu ştiu dacă sunt vie sau moartă, şi încetez să mă mai întreb din ce e făcut stratul gros de lichid vâscos şi alunecos care ne uneşte şi ne desparte - dacă e sudoare, umezeală sau lacrimi - şi, când sunt pe cale de a-mi pierde cunoştinţa, iar el s-a săturat să mă pedepsească, să mă urască, să mă iubească, să se răzbune pe alt bărbat sau ce-o fi fost toată oroarea aceea, reuşesc să-i aud vocea dintr-un punct, nici apropiat, nici îndepărtat, care-mi spune:

-Arăţi groaznic! Slavă Domnului că n-o să te mai văd niciodată! începând de azi, o să am doar copile şi târfe! O să mă ocup de călătoria ta. Mă întorc într-o oră şi vai de tine dacă nu eşti gata: te arunc în selvă aşa cum eşti!

Când viaţa îmi revine în trup, mă privesc în oglindă, ca să mă încredinţez că mai exist şi să văd dacă mi s-a schimbat chipul, ca în după-amiaza în care mi-am pierdut virginitatea. Da, arăt groaznic; dar ştiu că nu sunt de vină pielea sau chipul meu, ci plânsul meu şi barba lui. Când se întoarce, mi-am revenit aproape pe deplin şi chiar cred că disting o urmă de recunoştinţă într-o privire fugară pe care mi-o aruncă. În timpul care s-a scurs am hotărât că, de vreme ce o să dispar pentru totdeauna din viaţa lui, eu voi avea ultimul cuvânt. Am pregătit mental o despărţire pe care nici un bărbat n-ar putea să o uite, cu atât mai puţin unul a cărui provocare zilnică este să fie cel mai macho din lume, în fiecare dintre cele douăzeci şi patru de ore ale zilei.

El intră cu paşi rari şi se aşază pe saltea. îşi sprijină coatele pe genunchi şi îşi prinde capul în mâini, gest care spune totul, îl înţeleg, dar fiindcă

memorez aproape tot ce aud şi tot ce simt şi nu pot uita nimic, chiar dacă vreau, ştiu că n-o să-l pot ierta niciodată. Sunt aşezată pe un scaun de pânză şi îl privesc de sus, cu piciorul stâng petrecut peste cel drept. Acum, el se sprijină de perete, cu privirea în gol. Fac şi eu acelaşi lucru, gândindu-mă cât de ciudat este că privirile unui bărbat şi ale unei femei care s-au iubit nebuneşte şi ş-au respectat profund alcătuiesc întotdeauna un unghi perfect de 45 de grade când se pregătesc să-şi ia adio, fiindcă niciodată nu stau faţă în faţă. Răzbunarea se serveşte rece, aşa că-mi aleg cel mai dulce ton pentru a întreba de fetiţa lui nou-născută:

- Ce face Manuelita ta, Pablo?

-E cea mai frumoasă din lume. Dar n-ai nici un drept să-mi vorbeşti de ea.

-De ce i-ai pus fiicei tale numele pe care altădată îl voiai pentru mine?

-Fiindcă o cheamă Manuela, nu Manuelita.

Mi-am recăpătat întru câtva stima de sine şi nu mă mai tem că-l pierd, fiindcă azi el e cel care mă pierde pe mine, aşa că îi reamintesc motivul vizitei mele.

-E adevărat că lucrezi cu Enrique Sarasola, ca să fie trimişi în Columbia?

-Da, dar nu e treaba presei. Sunt chestiuni private ale familiilor din breasla mea.

După două întrebări de politeţe, încep atacul, aşa cum am plănuit.

-Ştii ceva, Pablo? Am fost învăţată că o femeie cinstită nu are decât o haină de blană... Singura pe care am avut-o în viaţa mea mi-am cumpărat-o din banii mei, în urmă cu cinci ani.

- Soţia mea are dulapuri întregi cu zeci de haine de blană şi e mult mai cinstită decât tine. Dacă, în acest punct, ai pretenţia să-ţi dăruiesc una

nouă, eşti nebună! exclamă, ridicând capul surprins şi privindu-mă cu un dispreţ absolut.

întrucât era exact răspunsul pe care îl anticipam, continui:

-Femeia trebuie învăţată, de asemenea, că un bărbat cinstit nu poate avea mai mult de un avion... De aceea, n-o să mă mai îndrăgostesc niciodată de un bărbat care deţine o flotă aeriană, Pablo. Sunt plini de cruzime.

-Nu sunt prea mulţi, scumpa mea. Sau... câţi suntem?

-Trei. Credeai că eşti primul? Experienţa m-a învăţat că singurul lucru care îl îngrozeşte pe un asemenea magnat este posibilitatea de a fi înlocuit cu rivalul lui. Fiindcă se torturează neîncetat închipuindu-şi-o pe femeia pe care a iubit-o şi care l-a iubit în pat cu altul, bătându-şi joc de defectele lui, râzând de greşelile lui...

-Nu ştiai că tocmai de aceea îmi plac atât de mult copilele naive, Virginia? îmi spune cu o privire triumfătoare. Nu ţi-am spus niciodată că-mi plac la nebunie fiindcă nu pot face comparaţii cu magnaţi sau cu altcineva?

Cu un suspin adânc de resemnare, îmi iau geanta de călătorie şi mă ridic în picioare. Apoi - asemenea lui Manolete pe cale să ucidă taurul cu o precizie calculată pe un ton pe care l-am repetat în minte de mai multe ori, îi spun lui Pablo Escobar ce ştiu că nici o altă femeie nu i-a spus şi nu-i va mai spune cât va trăi:

-Păi... vezi tu... nici nu prea există multe tipare, scumpul meu. Am vrut să-ţi spun dintotdeauna - fără teama de a greşi - că ţie-ţi plac copilele fiindcă nu te pot compara cu sex simboluri, nu fiindcă nu te pot compara cu magnaţi.

Nici măcar nu mă sinchisesc să-i aştept reacţia şi părăsesc locul acela groaznic, pătrunsă de

o bucurie care înlocuieşte pentru scurt timp toată furia din sufletul meu, împletită cu cea mai inexplicabilă senzaţie de libertate. După ce străbat aproape 200 de metri, sub ploaia care a început să cadă, îi zăresc pe Aguilar şi pe Pinina, care mă aşteaptă cu chipurile zâmbitoare dintotdeauna. în spatele meu se aude fluieratul caracteristic al Şefului şi îmi închipui gestul prin care le porunceşte să le transmită instrucţiuni celor şase oameni care se ocupă de procesul complicat de a mă duce înapoi acasă. De data asta, nu mă însoţeşte cu braţul petrecut pe după umeri şi nici nu-şi ia rămas-bun sărutându-mă pe frunte. Până ajung acasă, nu iau mâna de pe pistolul Beretta pe care-l ţin în buzunar; doar când îl aşez la locul lui îmi dau seama că e singurul lucru pe care nu mi l-a luat.Câteva zile mai târziu, *Los Trabajos del Hombre,* una dintre emisiunile în interval orar de maximă audienţă ale televiziunii columbiene, îmi acordă o oră întreagă pentru a vorbi despre viaţa mea ca prezentatoare de televiziune. O rog pe vânzătoa- rea de bijuterii să mi le împrumute pe cele mai ţipătoare şi, la un moment dat, în timpul interviului, mă pronunţ împotriva extrădării. De îndată ce se încheie transmisia, sună telefonul. Este Gonzalo, „El Mexicano", care vrea să-mi transmită profunda recunoştinţă în numele Extrădabililor; îmi spune că sunt cea mai curajoasă femeie pe care a cunoscut-o. A doua zi, Gustavo Gaviria mă sună pentru a-mi elogia caracterul în termeni asemănători. Le răspund că măcar atât puteam face, din solidaritate cu Jorge şi Gilberto. Regizorul îmi spune că a fost cea mai urmărită emisiune din tot anul respectiv; însă nici Pablo, nici familiile Ochoa sau Rodriguez Orejuela nu suflă un cuvânt.

Jorge Baron îmi aduce la cunoştinţă că a luat hotărârea de a nu-mi prelungi contractul la *El show*

de las estrellas pentru al treilea an consecutiv, aşa cum stabiliserăm. Nu-mi oferă altă explicaţie decât faptul că publicul urmărea emisiunea pentru a-i vedea pe cântăreţi, nu pe mine. Emisiunea are 54 de puncte de audienţă în medie, cel mai ridicat punctaj din istoria televiziunii, deoarece în Columbia nu există, deocamdată, televiziune prin cablu. Este urmărită în mai multe ţări şi, cu toate că primesc doar 1 000 de dolari pe lună, iar emisiunea mă costă mii, ca garderobă, câştig alte mii din promovarea de produse pentru agenţiile de publicitate. îl avertizez pe Baron că îşi poate lua adio de la piaţa internaţională. Câteva săptămâni mai târziu, toate canalele de televiziune din străinătate îi anulează contractele, dar el compensează pierderile asociindu-se cu afacerişti din domeniul fotbalului din Tolima, departamentul lui de origine. E vorba despre afaceri care pun în mişcare cifre de milioane de dolari, dar care, cu timpul, aveau să fie cercetate de către Procuratura Generală. Când instituţia mă cheamă să dau declaraţii, în 1990, în cadrul procesului împotriva lui Jorge Baron, pentru acumulare ilegală de averi, voi putea declara sub jurământ doar că singura discuţie cu caracter personal pe care am avut-o cu acest individ de-a lungul vieţii mele a durat zece minute. Voia să afle mai multe despre relaţia mea sentimentală cu Pablo Escobar - o dată, am spus că prietenia noastră era strict politică - şi m-a mai informat că îmi anulează contractul deoarece postul său nu îşi mai permitea să-mi plătească 1 000 de dolari pe lună. Ştiu foarte bine că individul acela atât de urât şi de lipsit de valoare nu a sacrificat publicul american pentru a economisi o sumă de nimic: asociaţii lui i-au cerut, pur şi simplu, capul meu.

Toate aceste întâmplări din teribilul an 1984 sfârşesc prin a mă transforma în catalizatorul unei

serii lungi şi complexe de procese istorice în urma cărora protagoniştii acestei poveşti aveau să ajungă în mormânt, la faliment sau în închisoare, totul din pricina legii karmice a cauzei şi efectului, faţă de care am simţit întotdeauna o teamă şi un respect pline de veneraţie. Poate cu aceeaşi admiraţie sau aceeaşi spaimă, un îndrăgit poet sufit din secolul al XIII-lea a rezumat, în două acţiuni excepţionale şi doar nouă cuvinte, viziunea sa cosmică asupra crimei şi pedepsei, pentru a ne înfiora cu sinteza perfectă a compasiunii absolute sau poate pentru a ne inspira forma ei cea mai sublimă:

„Smulge petala unui crin şi o stea va licări."

Sub cerul de la Nápoles

Avionul este cât cele unsprezece avioane ale lui Escobar la un loc, iar bărbatul care coboară din el, înconjurat de echipaj şi de patru cupluri tinere, pare un împărat. Are 65 de ani, merge de parcă ar fi regele lumii şi poartă în braţe un bebeluş de câteva luni.

Suntem la începutul lui 1985, iar eu mă aflu pe aeroportul din Bogotá, gata de plecare, împreună cu vreo 26 de invitaţi la Miami şi Caracas, pentru lansarea romanului *Dragostea în vremea holerei*, cea mai recentă operă a laureatului la Premiul Nobel, Gabriel García Márquez, şi a colecţiei „Maestros de la Literatura Universal". Ambele vor fi distribuite de compania Bloque de Armas, din Venezuela, iar noi, invitaţii de la filiala columbiană şi de la editură, plecăm cu directorii din regiune ai magnatului presei latinoamericane, care vor călători cu noi, şi alţi câţiva care au venit doar ca să-şi salute şeful. Armando de Armas distribuie mare parte dintre cărţile care se publică în spaniolă şi e proprietarul a douăsprezece reviste, în afară de ziare şi posturi TV din Venezuela. Bebeluşul nu e

nepotul lui, ci ultimul dintre numeroşii săi copii. Se pare că mama copilului a rămas la Caracas.

În avion, de Armas află că sunt cea mai cunoscută prezentatoare de televiziune din Columbia şi că ediţia revistei *Cosmopolitan* pe coperta căreia apăream s-a epuizat din prima zi. Cu puţin timp înainte de decolare, primeşte un telefon; când se întoarce la locul lui, mă priveşte şi, în câteva secunde, înţeleg exact ce anume l-a avertizat unul dintre serviabilii săi directori care au rămas în urmă. E evident că acest bărbat cu 30 de ani mai în

vârstă decât mine nu se teme de nimic, dar e la fel de adevărat că nici o femeie care poartă un costum de 3 000 de dolari, accesorii din piele de crocodil de 5 000 şi bijuterii de 30 000 sau 40 000 n-ar putea transporta droguri, cu atât mai puţin una cunoscută de către 20 de milioane de persoane, care călătoreşte cu trei valize, în cel mai mare avion particular din întreaga Americă

Latină, pentru a petrece cinci zile la Miami şi Caracas. După prima cupă de şampanie *Cristal Rosé* îi cer lui Armando coperta revistei *Bazaar,* „singura care îmi lipseşte din colecţie", iar el, ca dovadă că ceea ce se spune despre o femeie cu aspectul meu îl lasă rece, răspunde: „Desigur!" În prima jumătate de oră, în faţa a 12 persoane care n-au băgat nimic de seamă, s-au stabilit regulile

jocului unei prietenii ciudate şi conflictuale care avea să dureze ani de zile

.Ajungem la Miami, unde Armando de Armas şi un manechin splendid care ne însoţeşte în călătorie urcă într-un Rolls Royce de culoarea prunei, care-i aşteaptă la scara avionului. în seara aceea, la o masă foarte lungă prezidată de el însuşi, aflu de la directorii săi indiscreţi că brandul Carolina Herrera, pe care îl deţine Bloque de Armas şi care poartă numele elegantei sale compatrioate, înregistrează pierderi considerabile. Creatoarea de modă, pe care o cunoscusem de curând în cadrul unei cine cu conţii Crespi, la New York, şi la care mă dusesem cu David, este căsătorită cu Reinaldo Herrera, a cărui prietenie cu toţi cei bogaţi şi eleganţi din lume este nepreţuită pentru cineva atât de puternic şi de ambiţios ca Armando. Pentru a dovedi că nu am cicatrici şi că nu sunt desfigurată, de Armas îi cere celebrei fotografe de fotomodele Iran Issa-Khan, verişoara şahului Persiei, ca fotografia de pe copertă să fie un prim-plan de foarte aproape. Deşi îi ia ore în şir să realizeze fotografia, rezultatul final mă dezamăgeşte cumplit, deoarece, deşi elegant, chipul acela atât de serios nu seamănă deloc cu mine. În Caracas, după o lungă discuţie departe de restul grupului, de Armas îmi spune că se îndrăgosteşte de mine şi că vrea să ne revedem în cel mai scurt timp.

Armando nu mă sună zilnic, nu: sună dimineaţa, după-amiaza şi seara. Mă trezeşte la şase dimineaţa, iar eu nu mă plâng. La trei după-

amiaza vrea să ştie cu cine am luat prânzul - fiindcă primesc invitaţii aproape zilnic -, iar între şapte şi opt seara sună din nou, ca să-mi ureze noapte bună, deoarece are obiceiul de a se scula la trei dimineaţa, oră la care noi, tinerii cu energie inepuizabilă, abia ne ducem la culcare. Problema este că, la aceeaşi oră, un extrădabil psihopat şi violator alege să sune ca să mă implore să-l iert şi, cu ocazia asta, să verifice că sunt în casă şi doar în braţele lui Cupidon. închid telefonul, spunându-mi că „vrea, nu vrea, Grigore trebuie să primească flote" şi că diferenţa de fus orar şi de vârstă dintre aceşti doi bărbaţi, care locuiesc unul în Caracas şi celălalt în Medellin, o să sfârşească prin a mă înnebuni.

Acum lucrez la emisiunea de ştiri de la prânz, singura emisiune televizată din Columbia unde am putut să mă angajez ca prezentatoare. Cu un efort supraomenesc şi cu un buget inuman, am reuşit să săltăm audienţa de la patru la 14 puncte, lucru care pare să nu-i ajungă veteranului reporter Arturo Abella, director şi proprietar, pentru a acoperi cheltuielile postului Inravisión. Relaţia mea romantică cu Pablo e un secret dezvăluit cu voce tare de cei care lucrează în ambele „bresle", dar nu este cunoscută de opinia publică şi nici de genul de doamne din Bogotá sau Europa cu care iau prânzul la Pajares Salinas sau La Fragata. în orice caz, amândoi am negat categoric existenţa ei, întotdeauna. în ultimii doi ani, am rugat colegi în care am încredere să nu se refere la Escobar folosind termenul „traficant de droguri", ci „fost parlamentar", şi aproape toţi au acceptat, cam în silă, poate cu nădejdea ascunsă de a obţine ceva mai mult decât un interviu de la Pablo, într-o bună zi.

În fiecare săptămână mi se oferă o serenadă cu mariachi. A doua zi, primesc un telefon anonim prin care sunt anunţată că alegerea este meritul lui „El Mexicano", o autoritate mondială în muzica country. A apelat la sfatul lui fiindcă lui îi place hard rockul şi nu prea se pricepe la chestii folclorice. îi închid telefonul. Strategia următoare este să apeleze la compasiunea mea profundă faţă de cei săraci şi faţă de toţi cei care suferă: „Mai am doar opt avioane, fiindcă mi le-au luat pe celelalte!", exclamă, însoţindu-şi afirmaţia de 80 de orhidee, închid fără un cuvânt. Apoi: „Uite că am mai rămas cu doar şase avioane!", cu 60 de flori de altă culoare. Arunc bietul telefon cu furie, întrebându-mă din ce sunt făcute aparatele astea, pentru a cumpăra acţiuni la compania care le fabrică. în săptămâna următoare, afirmaţia devine: „Vezi că acum sunt băieţaş sărac, cu doar patru avioane?" şi trimite 40 de *pha- lenopsis,* de parcă eu n-aş şti că avioanele care nu se află în hangarul poliţiei sunt în Panama, Costa Rica şi Nicaragua. Sau de parcă n-aş avea habar că are resurse să-şi cumpere alte câteva în loc, ba chiar să-mi dăruiască şi un set de bijuterii cu rubine sau smaralde, în loc de atâtea patriotice Cattleya trianae. Şi dă-i înainte cu „Cucurrucucú Paloma", şi „Tres meses sin verte, mujer", şi „María Bonita", şi tot repertoriul lui José Alfredo Jiménez, Lola Beltrán, Agustín Lara şi Jorge Negrete. îmi spun în repetate rânduri:

-Ce nevoie are o femeie ca mine de un violator cu flotă aeriană, când are la picioare un bărbat cinstit cu un singur avion şi 100 de reviste, care e înconjurat întotdeauna de oameni frumoşi, îi subvenţionează pe Reinaldo şi Carolina Herrera şi sună de trei ori pe zi ca să-mi spună că e nebun după mine?

-închipuie-ţi cum ar fi să ajungi şefa Carolinei! râde David de la Londra, pe un ton triumfător.

Armando mă anunţă că un post de televiziune din Miami caută o prezentatoare pentru emisiunea de ştiri şi vor să mă cheme la un interviu. Călătoresc, fac o prezentare impecabilă şi mi se spune că, în câteva luni, mă vor anunţa dacă am fost aleasă. În seara aceea, iau cina cu Cristina Saralegui, care lucrează pentru Armando, şi soţul ei, Marcos Ávila, care e bucuros că orchestra lui, în frunte cu Gloria Estefan, a devenit senzaţia momentului graţie piesei „La Conga". După câteva luni de curtare la telefon, accept, în cele din urmă, invitaţia lui Armando de a merge în Mexic. De data asta, călătorim singuri, iar la aeroport ne aşteaptă un covor roşu întins de la scara avionului până la intrarea în vamă, de parcă am fi preşedintele şi prima doamnă a Grupului Andin. întrucât cei bogaţi nu se prezintă vreodată la vamă, doar dacă nu cumva sunt vedete rock suspectate de inspiraţii halucinogene, ne îndreptăm, înconjuraţi de alt roi de directori, spre posesiunile mexicane ale imperiului său. De pe o terasă interioară zăresc ceea ce pare a fi un supermarket cu mii de cărţi şi de reviste aşezate sub forma unor turnuri de câţiva metri înălţime, întreb ce sunt, iar Armando îmi spune că este vorba despre titlurile care se vor distribui în săptămâna respectivă.

-într-o săptămână? întreb, aproape scandalizată. Cât câştigi la fiecare carte?

-50 la sută. Autorul primeşte între 10 şi 15...

-Uau! Atunci, e mai bine să fii tu decât García Márquez sau Hemingway!

Ajungem la apartamentul prezidenţial de la María Isabel Sheraton, care are două dormitoare, iar acolo ţarul distribuţiei de publicaţii îmi declară adevăratul scop al dragostei sale: vrea să mă umple de copii, fiindcă acum adoră copiii şi m-a ales să fiu mama norocoasă a ultimelor sale odrasle, cu siguranţă cele mai răsfăţate din existenţa lui prolifică de-a lungul căreia, în

afară de copiii din căsnicia lui, a mai avut vreo duzină de copii nelegitimi

.-Cere-mi orice vrei! Vei putea trăi ca o regină pentru restul vieţii tale! îmi spune fericit, uitându-se la mine de parcă aş fi o vacă Holstein campioană la Târgul Agroindustrial.

Răspund că şi eu ador copiii, dar n-aş face bastarzi nici cu Carol al V-lea, regele Spaniei sau împăratul Germaniei, nici cu Ludovic al XlV-lea, Regele Soare. Mă întreabă dacă m-aş căsători cu el şi dacă, în asemenea condiţii, am avea copii. După ce îi cercetez chipul, îi spun că nici căsătorită n-aş vrea, dar, cu siguranţă, ne-am distra de minune.

Se înfurie şi se apucă să repete ceea ce s-a spus întotdeauna despre mine în presă.

-Mi s-a spus că urăşti copiii şi că nu vrei să ai, ca să nu-ţi strice silueta! Şi mi-ai adus ghinion, fiindcă tocmai s-a declanşat o grevă!

-Dacă mâine nu îmi faci rost de un bilet de avion ca să mă întorc în Columbia, mă alătur pichetelor de grevişti şi strig „Jos cu exploatatorii străini!" dinaintea tuturor camerelor de filmat de la Televisa. Nu vreau să mai aud de magnaţi cu flotă aeriană sau cu avion: toţi sunt nişte tirani! Adio, Armando.

O săptămână mai târziu, mă sună de la Caracas la şase dimineaţa, pentru a-mi spune că a trecut prin Columbia în ideea de a se vedea cu mine, după ce a rezolvat problema cu greva, dar s-a văzut silit să plece foarte repede, fiindcă Pablo Escobar a încercat să-l răpească.

-Pablo Escobar are trei miliarde de dolari, nu 300 de milioane, ca tine. Are 35 de ani, ca mine, nu 65, ca tine. Are o duzină de avioane, şi nu unul, ca tine. Nu-l confunda pe Escobar cu Tirofijo, bazându-te pe o logică elementară. Tu ar trebui să te gândeşti să-l răpeşti pe Pablo, nu el pe tine. Şi nu mă mai suna la ora asta, fiindcă eu mă scol la zece, ca el, nu la trei dimineaţa, ca tine!

-Pe bună dreptate nu voiai să fii mama copiilor mei! Eşti îndrăgostită în continuare de Regele Cocainei! Directorii mei mă avertizaseră deja că erai amanta criminalului ăluia!

îi răspund că, dacă aş fi fost amanta celui de-al şaptelea cel mai bogat om din lume, n-aş fi pus niciodată piciorul în avionul lui, cu grupul lui de invitaţi, şi cu atât mai puţin aş fi călătorit în Mexic cu el. Apoi îmi iau rămas-bun.

Nu cred o iotă despre presupusa tentativă de răpire. Două zile mai târziu, primesc zece orhidee, o tăietură din ziar cu fotografia mea preferată şi o notă de la cineva care susţine că este un bărbat rămas cu un singur avion, care nu-şi poate petrece restul zilelor fără să mai vadă chipul acela pe perna lui. Sună din nou, iar eu îi închid, şi la următorul sfârşit de săptămână prelungit hotărăsc că e timpul să nu mai sufăr atât din pricina unui hărţuitor maniac şi să mă întorc la liniştea valorilor tradiţionale: la Fontainbleu, din Miami, mă aşteaptă David Metcalfe cu o umbreluţă de soare şi cu un *Rum Punch* în pahar; a doua zi, soseşte Julio Mário Santo Domingo care, când mă vede, mă îmbrăţişează şi mă învârte de două ori în aer, exclamând:

-Uite-o, David! Ea e o femeie adevărată! S-a întors, s-a întors! S-a întors din lumea celor mai bogaţi bărbaţi de pe planetă în lumea celor săraci, ca noi!

Şi, în vreme ce David ne urmăreşte cu ceva ce pare a fi primul semn de gelozie din viaţa lui, Julio Mário cântă râzând:

Hellooo, DollyHt's sogood to haveyou back whereyou belong!
Youre lookingsweeelll, Dolly, we can teeelll, Dolly..}

în taxiul care ne duce la aeroportul de unde vom lua zborul de întoarcere cu compania Avianca,

linia aeriană din Santo Domingo, el şi David sunt veseli şi le iau peste picior pe pacientele lui Ivo Pitanguy, care sunt prietenele amândurora. Julio Mário spune că David i-a economisit o avere fiindcă a plătit factura pentru cameră, iar el este atât de mulţumit, încât „aş rămâne în taxiul acela minunat râzând cu noi doi pentru tot restul vieţii". Când ajung în Bogotá, îmi iau rămas-bun de la ei şi îi văd plecând în mare viteză printre vreo 20 de vehicule şi o armată de gărzi de corp care îi aşteaptă la poarta avionului. Nu trec nici pe la vamă, iar cineva care lucrează pentru Grupo Santo Domingo îmi ia paşaportul şi mă conduce repede spre alt automobil. Mă gândesc că oamenii ca Julio Mario şi Armando - nu ca Pablo şi Gilberto - sunt adevăraţii stăpâni ai lumii.

Vreo două zile mai târziu, un ziarist cunoscut mă roagă să-l primesc fiindcă vrea să-mi ceară o mare favoare, cu cea mai mare discreţie. îi spun că am programată o cină oficială, dar îl voi primi cu toată plăcerea. îl cheamă Edgar Artunduaga, a fost director la *El Espacio*, ziarul cadavrelor însângerate, şi în timp va deveni Părintele Patriei. Mă roagă să-l implor pe Pablo să-l ajute economic fiindcă, în urma sprijinului pe care l-a acordat prin difuzarea înregistrării video în care Evaristo Porras îi oferea un cec lui Rodrigo Lara, nimeni nu mai vrea să-l angajeze şi e într-o situaţie critică. îi explic că zeci de ziarişti mi-au cerut favoruri similare şi i-am trimis întotdeauna la biroul lui Pablo, să hotărască el ce face. Nu mă interesează să aflu prin ce greutăţi trec colegii mei şi nici nu-mi place să intervin ca intermediar în acest gen de contribuţii. Dar, în cazul lui, voi face o excepţie, fiindcă ceea ce-mi spune mă emoţionează profund şi pare să necesite o soluţie urgentă.

Pablo ştie că nu sun niciodată un bărbat care mă interesează din punct de vedere romantic; nici măcar pentru a-i retuma apelul. Când sun la numărul lui privat, răspunde chiar el şi-mi dau seama imediat că se bucură să mă audă. Dar când îi spun că în faţa mea se află Artunduaga şi îl lămuresc de ce a venit, începe să urle ca un nebun şi, pentru prima dată în viaţa lui, îmi spune *dumneavoastră*-.- Scoateţi şobolanul ăla din casa dumneavoastră înainte să vă molipsească de ceva! Sun peste un sfert de oră şi, dacă mai e acolo, îi cer împrumut trei băieţi lui „El Mexicano", care locuieşte la zece cvartale de casa dumneavoastră, ca să vină şi să-l dea afară în şuturi!

Nu ştiu dacă Artunduaga aude urletele şi epitetele lui Pablo de la celălalt capăt al telefonului: nu-l scoate din „viperă", „şan- tajist", „canalie", „hienă", „fanfaron de doi lei". Mă simt groaznic de stânjenită şi, când închid, apuc doar să-i spun că Escobar s-a supărat fiindcă nu are obiceiul de a discuta cu mine subiecte legate de plăţi către terţi. Adaug că, dacă i se pare în ordine, pot vorbi a doua zi cu Arturo Abella, ca să văd dacă-l poate numi editor politic. Pentru a-i ridica moralul, îi spun că directorul o să accepte încântat fiindcă, se pare, negociază vânzarea unui pachet de acţiuni către nişte investitori foarte bogaţi.

Când Pablo sună din nou, am fost deja la o cină cu David Metcalfe, unde l-am întâlnit pe preşedintele López, care mă întreabă cine este englezul foarte înalt care mă însoţeşte; îi spun că este nepotul lordului Curzon şi finul lui Eduard al VIII-lea şi le fac cunoştinţă. A doua zi, Arturo Abella îmi spune că noul proprietar al canalului de ştiri, Fernando Carrillo, vrea să ne invite să luăm cina cu el la Pajares Salinas şi să-l cunoască pe Artunduaga, pentru a discuta despre angajarea lui. îmi poves-

teşte că domnul Carrillo, acţionar principal la echipa de fotbal Santa Fe din Bogotá, este prieten personal cu oameni din medii foarte diverse, precum César Villegas, mâna dreaptă a lui Alvaro Uribe la Direcţia Aeronautică Civilă, şi Tirofijo; adaugă că domnul Carrillo s-a oferit să ne împrumute elicopterul lui pentru ca eu şi o colegă să-i luăm interviu legendarului şef de gherilă în tabăra FARC. Ceva îmi spune să nu deschid acest subiect în faţa lui Artunduaga şi vreo două ore mai târziu îmi iau rămas-bun de la ei, deoarece estimez că David trebuie să fi plecat deja la o cină de afaceri şi, probabil, se aşteaptă să ne vedem înainte să se întoarcă la Londra.

Abella mă sună ca să mă roage să trec pe la biroul lui, în loc să mă duc la studio, fiindcă are veşti pentru mine. Când ajung, îmi întinde scrisoarea de concediere şi mă informează că Artunduaga l-a convins pe Carrillo să-mi anuleze contractul şi să-l numească pe el prezentator al emisiunii de ştiri. Nu-mi vine să-mi cred ochilor şi urechilor! Arturo îmi mulţumeşte pentru scorul de audienţă care a crescut cu zece puncte cât timp am fost în faţa camerelor de filmat, mă lămureşte că impozitele l-au adus în pragul falimentului şi, cu lacrimi în ochi, îmi spune că nu a avut de ales şi a trebuit să vândă în întregime canalul de ştiri „domnilor acelora cu fotbalul". Când ne luăm la revedere, îi spun că întreg canalul se va închide în şase luni, deoarece nimeni nu porneşte televizorul, cu atât mai puţin la ora prânzului, ca să-i vadă faţa lui Edgar Artunduaga, pe care personajul numit Pablo Escobar îl califică drept „şobolan". (înainte de sfârşitul anului, canalul de ştiri avea să dea faliment, iar Carrillo avea să piardă toată investiţia de mai multe milioane, pentru a plăti datoriile.)

Un violonist singuratic cântă sub fereastra mea „Por una Cabeza", tangoul meu preferat. îl cântă de trei ori consecutiv şi apoi dispare. La două, Pablo sună din nou.

-Am aflat că ai fost văzută coborând dintr-un avion Avianca cu Santo Domingo şi cu un străin. Eu nu sunt proprietarul unei flote aeriene, ca el, dar am propriul avion de la 30 de ani! Ştii că nu pot să vin până la Bogotá după tine; dar să lăsăm deoparte prostia asta, fiindcă viaţa este scurtă şi puşcăriaşul ăla nu ne interesează deloc. Sunt înnebunit după mintea care se ascunde în spatele feţei tale şi nu am nici cea mai mică intenţie de a i-o lăsa altuia, punct! Dacă nu te urci imediat în ultimul avion pe care-l mai am - ca să-mi spui de ce ai rămas fără slujbă -, în ziua în care o să te hotărăşti să mă vezi va trebui să cumperi bilet de avion la Avianca de la Santo Domingo, iar moşul ăla avar o să devină mai bogat cu 100 din dolarii tăi.

Nu mai auzisem niciodată un argument atât de convingător. Pablo o fi cel mai căutat om din lume, dar în relaţia asta eu stabilesc condiţiile. Şi exclam fericită:

-Vin. Dar vai de tine dacă nu mă aştepţi la aeroport: mă întorc cu prima căruţă pe care o găsesc!

Este un avion de mici dimensiuni, în care călătorim doar eu şi tânărul pilot. După o vreme, se porneşte o ploaie torenţială şi, brusc, rămânem fără radio. Vizibilitatea este zero şi, cuprinsă de o inexplicabilă senzaţie de linişte, mă pregătesc mental şi spiritual pentru posibilitatea de a muri. Pentru o clipă, îmi amintesc de avionul lui Jaime Bateman. Băiatul mă roagă să mă aşez pe locul copilotului, deoarece două perechi de ochi văd mai bine decât una. îl întreb dacă am putea ateriza după şase după-amiaza, când aeroportul din Medellin

este închis şi posibilitatea de a ne izbi de alt avion este minimă, iar el răspunde că tocmai asta are de gând să facă. Când vremea se mai potoleşte şi reuşim să localizăm vizual pista, aterizăm fără probleme.

Ştiu că Pablo nu mai poate nici măcar să se apropie de aeroport, dar doi bărbaţi mă aşteaptă în locul ştiut, ca să mă ducă mai întâi la birou şi să verifice că n-am fost urmărită de nimeni. Dacă afacerea lui Armando de Armas pare un supermarket, cea a lui „Armando Guerra", vărul şi asociatul lui Pablo, pare un restaurant de fast-food la ceasul prânzului. Gustavo Gaviria trece de la o stare la alta: de la bucuria de a mă vedea la entuziasmul faţă de valorile netradiţionale şi la încercarea de a rezolva prin telefon ceea ce pare o criză provocată de excesul de cerere.

-Ce bine că te-ai întors, Virginia! Azi e mare nebunie aici... Ce s-a întâmplat cu cele 700 de kilograme ale lui „El Negro"? Trimit şase avioane, închiriate, evident... 400, Dumnezeule sfinte! Dacă nu încap, femeia aia îmi ia gâtul mâine... Pablo e de neînlocuit, dar să nu-i spui că ţi-am zis aşa ceva... 600 de la Yaider, atenţie! Cum te descurci de arăţi întotdeauna atât de odihnită? Ultimul e plin? Nu-ţi închipui stresul profesiei ăsteia... Frate, asta e o tragedie! Afacerea asta hrăneşte vreo sută de mii de persoane şi, indirect, un milion... Faceţi rost de alt avion, ce dracu'! Nici nu-ţi închipui răspunderea pe care o am faţă de toţi oamenii ăştia... Dar s-au terminat avioanele în ţara asta sau ce? Va trebui să închiriem avionul lui Santo Domingo! Şi satisfacţia de a putea servi clientela... Dumnezeule! Ce facem cu cele 250 ale lui Pitufin, care era client nou şi de care am uitat?! Uite, au venit să te ia, Virginia... Afurisitul de vărul meu e un bărbat norocos, nu un sclav amărât, ca mine!

în sfârşit, înţeleg de ce Pablo a trimis avionul acela mic. Nu era ultimul care-i rămăsese: era ultimul care rămăsese în întreaga Columbie! Pe drum, mă gândesc că grupurile economice ale magnaţilor generează 1 000 sau 2 000 de locuri de muncă fiecare şi hrănesc în jur de 10 000 de persoane. Mă întreb dacă cifrele asemenea celor pe care tocmai le-am aflat de la Gustavo nu sfârşesc prin a ne schimba scara de valori... Un milion de oameni... După două ore petrecute pe drum, trei maşini apar de nicăieri şi ne înconjoară. îngrozită, îmi trece prin cap că mă vor răpi sau că m-au urmărit cei de la Dijin (Dirección de Investigación Criminal e Interpol). Cineva îmi ia valiza şi îmi cere să mă urc în altă maşină. După câteva clipe de panică, văd că Pablo e la volan! Mă sărută fericit şi, ca din puşcă, pornim spre Hacienda Nápoles, în timp ce-mi spune:

-Asta-mi mai lipsea, după atâtea luni, să devii Amelia Earhart! Pilotul a spus că nu te-ai plâns nici o clipă şi că i-ai transmis doar pace totală şi linişte. Mulţumesc, draga mea. Nu le permit avioanelor închiriate să aterizeze pe pista mea, fiindcă măsurile de protecţie sunt din ce în ce mai stricte. Nu-ţi închipui câtă grijă trebuie să am acum, de aceea trebuie să mă încredinţez că nu eşti urmărită! Acum chiar o să profităm de faptul că nu ai de lucru, pentru a petrece multe zile împreună şi a recupera timpul pe care l-am pierdut cu toată prostia aia, nu-i aşa? îmi promiţi că vei uita cele întâmplate anul trecut şi că n-o să vorbim deloc despre asta?

Eu îi spun că nu pot uita nimic, dar că nu mă mai gândesc la asta de ceva vreme. Mai târziu, în braţele lui, îl întreb dacă nu cumva semănăm cu Charlotte Rampling şi Dirk Bogarde în *II portiere di notte* şi îi povestesc filmul: ani de zile după

terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, femeia frumoasă de vreo 30 de ani e căsătorită cu un dirijor. într-o bună zi, Bogarde, gardianul care o viola într-un lagăr de concentrare, asistă la un concert al celebrului muzician. Rampling şi Bogarde se întâlnesc şi se recunosc. Din clipa aceea, între doamna extrem de elegantă şi acum respectabilul fost nazist începe o relaţie caracterizată de cea mai obsedată şi perversă dependenţă sexuală. Nu-i spun lui Pablo că acum rolurile de victimă şi călău s-au inversat, fiindcă ar fi ceva prea sofisticat pentru mintea criminală a celui care se culcă cu adolescente plătite care-i amintesc de nevasta de care s-a îndrăgostit când ea avea 13 ani şi era zveltă.

-Ce filme îngrozitoare ai mai văzut şi tu... răspunde el. Nu, nu, draga mea, tu nu le-ai fost niciodată necredincioasă soţilor tăi, iar eu nu sunt un violator nazist! Mâine o să te duc în cel mai frumos loc din lume, ca să vezi paradisul pe pământ. L-am descoperit relativ de curând şi nu i l-am arătat nimănui, niciodată. Ştiu că acolo o să începi să te vindeci şi să uiţi ce ţi-am făcut în noaptea aceea. Ştiu că sunt un diavol şi că nu m-am putut controla, dar acum vreau doar să te fac fericită, teribil de fericită. Promit.

îmi cere să-i povestesc cu lux de detalii cele întâmplate cu Jorge Baron şi Arturo Abella. Mă ascultă într-o tăcere deplină şi, pe măsură ce îi prezint versiunea mea a faptelor mai recente, chipul i se întunecă treptat.

-Cred că a fost o răzbunare a lui Ernesto Samper, fiindcă ai denunţat în public cecurile pe care le-ai eliberat pe numele lui pentru campania prezidenţială a lui Alfonso Lopez. Samper l-a trimis pe Artunduaga, care îi linge-n cur pe amândoi, să vadă dacă e adevărat că eu îi mituiam pe ziarişti,

cum bârfesc colegele alea grase şi urâte care ar da orice să zboare cu avionul tău şi să se vâre în patul tău şi se dau drept prietene ale mele doar pentru a afla mai multe despre noi. Dar îşi pun pofta-n cui, fiindcă eu nu vorbesc niciodată cu nimeni despre tine. Fiindcă i-ai trimis vorbă că nu-i dai un sfanţ, Artunduaga i-a raportat lui Samper că noi doi ne vedem în continuare, cu alte cuvinte, că-mi spui şi acum totul. Ernesto Samper i-a cerut o favoare prietenului său intim César Villegas; Villegas i-a cerut favorul prietenului său intim Fernando Carrillo, iar Carrillo a cumpărat de la Abella 100 la sută din acţiunile canalului de ştiri. Samper şi Artunduaga m-au lăsat fără loc de muncă, primul fiindcă i-ai dat o grămadă de bani şi al doilea fiindcă nu i-ai dat nimic. Nu ştiu cum faci tu ca să ajungi să cunoşti oamenii, Pablo, dar nu te înşeli niciodată! Nu mai lua atâta legătura cu oamenii din domeniul tău, fiindcă toţi indivizii ăia te invidiază mai mult decât mă invidiază pe mine toate ziaristele care nu ar putea trezi niciodată dragostea unui magnat.

Pablo îmi spune că poate vorbi cu Carrillo, care este doar un alt client al lui „El Mexicano", ca să-l concedieze pe Artunduaga şi să-mi recapăt slujba.

Îi mulţumesc, dar îl rog să înţeleagă că nu m-aş putea întoarce la televiziune în calitate de cotă-parte a sa: mi-am construit singură cariera, cu talent, inteligenţă şi independenţă şi n-am fost niciodată cota politică a nimănui, nu am ieşit cu cineva din domeniu nici măcar ca să beau o cafea. II fac să vadă cât de incredibil este faptul că, acum, că breasla lui pune stăpânire pe a mea, mafioţii de mâna a treia se aliază cu politicienii pe care *II Capo di Tutti Capi* i-a cumpărat şi i-a denunţat fiindcă mi-au cerut capul în activitatea care mi-a asigurat existenţa de 13 ani încoace.

-Se răzbună pe tine, Pablo. Totuşi, nu îţi convine să îl înfrunţi de dragul meu pe ticălosul ăla nefericit pe care „Dop- tor Varito" vi l-a lăsat la Direcţia Aeronautică. Ai grijă, că dacă un asociat nesemnificativ al lui „El Mexicano" şi amicul lui, Alvarito, îmi fac una ca asta, la ce te poţi aştepta de la ceilalţi din şleahta aia de nerecunoscători pe care o conduci şi o aperi cu viaţa ta? În orice caz, vreau să-ţi spun că sunt aproape sigură că mă vor alege ca prezentatoare a emisiunilor de ştiri la o televiziune din Miami care este pe cale să se deschidă. Cine a văzut înregistrarea susţine că în clipa asta sunt cea mai bună prezentatoare de ştiri în limba spaniolă. Cred că trebuie să părăsesc Columbia înainte să fie prea târziu.

-Ce tot spui acolo?! Cum să mă laşi acum, când de-abia te-ai întors, draga mea? O să vezi că în curând vor începe să te sune pentru alte emisiuni. Cum să te muţi la Miami dacă nici măcar nu conduci o maşină, iar o televiziune de limbă spaniolă n-o să-ţi dea şofer? O să vezi că vor alege o cubaneză! Dacă pleci, eu mor: sunt în stare să mă las extrădat doar ca să mă poţi vizita la închisoare în Miami! Şi ce vor spune ziarele din Florida când vor afla că o vedetă de televiziune vizitează în fiecare duminică un amărât de deţinut? S-ar isca un scandal, ai fi dată afară de la televiziune, te-ar deporta în Columbia şi ne-ar despărţi pentru totdeauna. Am avea amândoi de pierdut, nu-ţi dai seama, scumpa mea? Vei vedea că mâine vei începe să te vindeci de atâta suferinţă... De acum încolo, noi doi vom fi foarte fericiţi şi nu vei duce lipsă de nimic, niciodată. Jur pe ce am mai scump, pe fiica mea Manuela!

Intervalul petrecut în aer liber în ziua următoare, singurele 24 de ore de fericire perfectă de care am avut parte în toată viaţa mea cât am

trăit în Columbia, începe aproape de prânz, pe o motocicletă spectaculoasă condusă de unul dintre cei mai buni motocicliști din lume. La început, mă țin strâns de el cu ambele brațe, de parcă aș fi lipită acolo cu *Crazy Glue,* cu părul în vânt și ochii închiși de groază și de spaimă; dar, după o oră, mă simt mai liniștită și mă mai agăț din când în când de cămașa și de cureaua lui pentru a contempla, cu ochii larg deschiși, tot ceea ce el nu dorise, deocamdată, să împărtășească cu nimeni.

Cel mai frumos loc pe care Dumnezeu l-a creat pe fața pământului se zărește de pe o colină înveșmântată într-o vegetație fără cusur, nici foarte înaltă, nici foarte joasă, care nu numai că ne protejează de soarele tropical, ci ne și ascunde. La umbra unui copac de dimensiuni medii, temperatura din ziua aceea este, de asemenea, perfectă. Nici măcar o adiere de vânt, care să ne amintească faptul că timpul nu a stat în loc pentru a le face pe plac celor doi amanți, nu ar putea să o tulbure. Sunt aproape 360 de grade de câmpie care se întinde pe kilometri întregi, verde precum catifeaua de culoarea jadului, cu ochiuri de apă ici și colo, care lucesc în soare. Nu se zărește țipenie de om, cărare, casă, nu se aude nici un sunet și nu se vede nici un animal domestic. Nu există semne că 10 000 de ani de civilizație ne-au precedat sau au existat vreodată. Descoperim locul împreună, arătându-ne lucruri din când în când, și ne spunem că am putea fi în prima zi a Creației, Adam și Eva în Paradisul Pământesc. Vorbim despre cât de crudă a fost soarta cu cei doi și îi spun că, dacă Dumnezeu există, trebuie să fi fost un sadic de vreme ce a condamnat omenirea la suferință fără să fie nevoie și a conceput-o să fie crudă ca s-o sileacă să evolueze. Îl întreb pe Pablo dacă toată lumea aceea care se întinde până la orizont face parte din

Hacienda Nâpoles sau este o achiziţie recentă. El zâmbeşte şi-mi spune că nimic nu-i aparţine cu adevărat; apoi, scrutând zarea, adaugă că Dumnezeu l-a însărcinat să aibă grijă de ea, să o păstreze neprihănită şi să protejeze animalele. Cade pe gânduri o bucată de vreme şi, brusc, mă întreabă:

-Chiar crezi că suntem blestemaţi? Crezi că m-am născut blestemat, ca Iuda sau ca Hitler? Cum ai putea fi tu blestemată, când eşti un înger?

Răspund că, uneori, sunt o diavoliţă şi de aceea am coarne. Zâmbeşte şi, înainte să îi vină idei similare, adaug că atâta vreme cât suntem condamnaţi să supravieţuim vom fi blestemaţi şi că nici o fiinţă sub soare nu poate scăpa de destinul acesta. Contemplând toată frumuseţea aceea, îmi trece prin minte următorul gând:

- Ştii versurile de la *Imagine,* de John Lennon? Trebuie să fi scris piesa într-un moment ca acesta, într-un loc precum acesta... Dar, spre deosebire de cântec, merită să mori sau să ucizi pentru tot ceea ce vedem amândoi! Nu-i aşa, Pablo?

-Aşa este. Şi pentru văzduhul ăsta, de asemenea... Trebuie să am grijă de el deoarece cred că, de acum înainte, nu prea voi mai putea părăsi locul acesta...

Ultimele sale cuvinte îmi sfâşie sufletul. Ca să nu-şi dea seama, îi spun că, având atâtea paşapoarte, ar trebui să plece imediat din Columbia şi să trăiască în străinătate ca un rege, sub o nouă identitate.

-La ce bun, draga mea? Aici îmi vorbesc limba, aici deţin puterea şi aici pot cumpăra pe aproape toată lumea. Am cea mai rentabilă afacere din lume şi trăiesc într-un paradis pe pământ. Aici, pe tot pământul meu şi sub tot cerul meu, eşti tu, alături de mine. Unde voi reuşi ca femeia cea mai

frumoasă din ţară să mă iubească aşa cum mă iubeşti tu şi să-mi spună lucrurile pe care mi le spui tu? Unde, spune-mi... Când o să mor, tot ce voi putea duce cu mine de pe pământ în infern este amintirea acestei perfecţiuni, momentul acesta alături de tine în epicentrul a 360 de grade înmulţite cu un miliard de miliarde.

Sunt doar un om şi adevărul este că dovada unei tandreţi de asemenea proporţii lecuieşte imediat inima cea mai rănită, în ziua aceea de mai, totul este străveziu, aerul este diafan, iar pielea nu minte. Privind extaziată cerul acela, îmi vine o idee.

- Ştii ce titlu îi voi pune romanului pe care-l voi scrie într-o bună zi despre povestea ta, când vom fi amândoi bătrâni şi vom fi trecut de toate? *El cielo de los malditos*[1]|

-O, nu! Ce nume groaznic, Virginia! Pare o tragedie greacă! Să nu-mi spui că lucrăm la biografia mea...

-Nu-ţi dai seama că orice ziarist ţi-ar putea scrie biografia dacă s-ar strădui? Povestea ta, Pablo, e cu totul altceva: este povestea tuturor formelor de putere care au ţara asta la degetul mic. Cred că eu aş putea s-o scriu deoarece cunosc poveştile din breasla ta şi *lapetite histoire* a familiilor prezidenţiale... Şi a celorlalte.

-Ce-ar fi să-mi povesteşti toate astea în zilele următoare?

-Ce-mi dai în schimb?

Cade pe gânduri o vreme şi apoi, cu un suspin şi o mângâiere pe obraz, îmi spune:

-Ai fi martora unor lucruri pe care nu le va mai afla nimeni, deoarece... Dacă mor înaintea ta,

---

1 **Cerul blestemaţilor (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

poate ai putea povesti multe adevăruri. Priveşte în jur. Eşti aşa de rătăcită şi nu ştii niciodată unde te afli, încât cred că ţi-aş putea mărturisi că toate acestea îmi aparţin. Dincolo de orizont, de asemenea, de aceea nu am puncte slabe. Acum priveşte în sus: ce vezi?

-Cerul şi păsările... Şi un nor, acolo, uite! O bucată imensă de cer pe care ţi-a împrumutat-o Dumnezeu ca să apere tot ce se află sub el şi să aibă grijă de tine...

-Nu, draga mea. Tu eşti o poetă, eu sunt un realist: tot ce vedem deasupra noastră se numeşte spaţiul aerian al guvernului columbian! Dacă nu termin cu extrădarea, asta va fi problema mea. De aceea cred că trebuie să mă gândesc cum să fac rost urgent de o rachetă...

- O rachetă? Vorbeşti ca Genghis-Han, Pablo! Promite-mi că nu mai pomeneşti nimănui despre aşa ceva, fiindcă o să creadă că ţi-ai pierdut minţile! Problema e că, dacă faci rost de ea, deoarece cu banii tăi se poate cumpăra orice, şi reuşeşti s-o aduci aici, pe pista de aterizare, tot nu cred că te-ar ajuta prea mult. Din câte ştiu eu, o rachetă nu se poate reîncărca... În fine, să presupunem că ai una sau zece, în fine! Ai doborî toate avioanele Forţelor Aeriene care ţi-ar încălca spaţiul aerian. Ce ai face cu avioanele americanilor care ne vor invada a doua zi, care vor lansa asupra ta o sută de rachete şi care nu vor lăsa în urmă nici un atom din paradis?

Tace pentru o clipă. Apoi, gândind aproape cu voce tare, comentează foarte serios:

-Da... ar trebui să nimeresc din prima o ţintă care să merite...

-Nu te mai gândi la atâtea nebunii. Este mai uşor şi mai ieftin să plăteşti 40 la sută dintre columbienii extrem de săraci ca să voteze pentru

„Pablo preşedinte" şi să anuleze extrădarea! La ce o să fiu martoră şi când?

-Da, ai dreptate, las-o baltă. Iar surprizele nu se anunţă, draga mea.

Nu mai suntem unul, acum suntem doi; ca Adam şi Eva, ne este frig şi ne acoperim. El rămâne absorbit, contemplând spaţiul aerian cu mâinile sub ceafă. Eu rămân absorbită, contemplând cerul blestemaţilor cu capul sprijinit pe pieptul lui. El visează la racheta lui, eu, la romanul meu; el lucrează la partida lui de şah, eu fac şi desfac puzzle-ul meu. Trupurile noastre alcătuiesc acum un T şi îmi spun că suntem teribil de fericiţi, că toată perfecţiunea aceea va fi, de asemenea, o viziune a paradisului pe care o voi duce în ceruri când voi muri. Dar cum ar putea exista un cer pentru mine, dacă el nu va fi acolo?

în lunile următoare, eu şi Pablo ne vedem o dată sau de două ori pe săptămână. La fiecare 48 de ore, locul se schimbă şi învăţ să devin mai obsedată de siguranţa lui. Scriu neîncetat şi, fiindcă nu mă uit la televizor, nu ascult nici radioul şi nu citesc nici ziarele, nu aflu nimic despre asasinarea judecătorului Tulio Manuel Castro Gil, care deschisese proces pentru asasinarea lui Rodrigo Lara Bonilla. După ce îmi citeşte manuscrisele, face observaţii şi precizări, le ardem. Treptat, îl învăţ tot ce ştiu despre cele trei mari puteri din Columbia şi despre *modus ope- randi* al familiilor celor mai bogate din ţară şi încerc să îi arăt că, cu sumele de bani şi terenurile pe care le deţine, trebuie să înceapă să gândească pe baza unor criterii mai „dinastice".

-Când îi cunoşti, afli că unii dintre ei sunt atât

de meschini şi de cruzi,
încât, în comparaţie cu
ei, pari un om decent

;după cum auzi, şi te implor să nu te simţi jignit. Dacă n-ar fi fost războiul de gherilă, sângeros şi lipsit de măreţie, familiile prezidenţiale şi grupurile economice ar fi strivit de multă vreme poporul ăsta. Oricât l-am detesta, este singurul lucru care îi sperie şi le pune frâu. Toţi, absolut toţi, au pe conştiinţă crime şi morţi: ale lor, ale părinţilor lor din perioada Violenţei, ale bunicilor latifundiari sau ale străbunicilor sclavagişti sau ale stră-străbunicilor inchizitori ori colonizatori. Joacă-ţi bine cărţile. Deşi ai trăit mult, eşti încă un copil şi ai timp să-ţi îndreptţi aproape toate greşelile, fiindcă eşti mai bogat, mai deştept şi mai curajos decât toţi laolaltă. Gândeşte-te că ţi se aşterne dinainte o jumătate de secol de viaţă în care poţi face dragoste cu ţara asta sărmană, nu război. Nu mai face greşeli costisitoare, Pablo, şi foloseşte-mă la ce sunt bună, fiindcă noi doi suntem mai mult de două ţâţe şi două boaşe!

Ca un burete, mă ascultă şi învaţă, analizează, pune la îndoială, compară, memorează, digeră, procesează, alege şi exclude, clasifică şi arhivează. Scriind pentru mine, corectând pentru el, păstrez treptat în inimă amintirile şi dialogurile din acele zile, ultimele pe care aveam să le petrecem amândoi, înainte ca universul nostru de 360 de grade să explodeze mai întâi în două bucăţi de 180 de grade, apoi într-o mie de bucăţi şi, în cele din urmă, într-un milion de atomi care nu aveau să se mai poată regăsi sau recunoaşte măcar, deoarece viaţa e crudă şi imprevizibilă şi „neştiute sunt căile Domnului".

-Mâine vine Santofimio, mă anunţă Pablo într-o seară. N-are rost să spun că îmi va cere o mulţime de bani pentru alegerile prezidenţiale de anul viitor. Vreau să te rog să fii prezentă la întâlnire şi să faci

un efort supraomenesc pentru a ascunde antipatia pe care o simţi pentru el. El le spune tuturor că nu m-a mai văzut din 1983 şi vreau să fie clar că minte. De ce? încă nu ştiu, Virginia, dar am nevoie de tine acolo. Te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre asta; doar ascultă, observă şi taci.

- Ştii că mi-e imposibil să tac, Pablo. Dacă reuşesc, va trebui să-mi dai un Oscar!

A doua zi, ne întâlnim la una dintre casele enorme pe care Pablo şi Gustavo le închiriază şi le schimbă permanent. E noapte şi, ca de obicei, suntem singuri, deoarece gărzile de corp se retrag atunci când sosesc oameni importanţi. În vreme ce Pablo vorbeşte la telefon, pe uşa din stânga mea îl văd sosind pe Santofimio, în tricoul roşu pe care îl poartă aproape întotdeauna la manifestaţiile politice. Când dă cu ochii de mine, vrea să se întoarcă, dar îşi dă seama imediat că e prea târziu. Intră în biroul mic şi mă sărută pe obraz în semn de salut. Pablo ne roagă să-l aşteptăm în salon, deoarece trebuie să rezolve o chestiune de afaceri. Cineva aduce două pahare de whisky şi dispare.

Santofimio mă întreabă când am ajuns şi răspund că în urmă cu mai multe zile. Pare surprins şi se interesează de motivele absenţei mele de la televizor. îi spun că, la fel ca el, am plătit scump pentru relaţia mea cu Pablo. Gustavo ni se alătură şi ştiu că, la momentul potrivit, misiunea lui va fi să mă salveze pentru ca Pablo şi „El Doctor" să poată rămâne să vorbească despre finanţe. Mai sunt doar zece luni până la alegerile prezidenţiale din 1986, al căror câştigător pare să fie candidatul oficial al liberalilor, Virgilio Barco, un inginer cu studii la MIT, dintr-o familie bogată şi tradiţionalistă, însurat cu o americancă. Ceilalţi doi candidaţi sunt Alvaro Gómez, de la Partidul Conservator - un om de stânga strălucit, dar şi detestat, nu atât din cauza

lui, cât din cauza tatălui său şi a epocii Violenţei -, şi Luis Carlos Galán, de la partidul Noul Liberalism (Nuevo Liberalismo), aripa disidentă a partidului majoritar peste care domnesc foştii preşedinţi López şi Turbay. După ce ascult cu răbdare previziunile lui Pablo şi „El Santo" despre voturile din municipiile vecine cu Medellin şi înainte de a-i lăsa să peroreze pe tema care le place amândurora cel mai mult, hotărăsc să orientez discuţia către ceea ce detestă mai mult.

-De curând, Arturo Abella mi-a mărturisit că, după una dintre „sursele lui de mare încredere", Luis Carlos Galán ar lua în calcul ideea de a-i ceda postul lui Barco, pentru a nu ñ acuzat că scindează partidul a doua oară. Galán ar putea chiar să se alăture partidului de la guvernare, pentru a-l ajuta să aibă un succes zdrobitor în faţa conservatorilor şi, în 1990, cu recunoştinţa şi sprijinul foştilor preşedinţi liberali, n-ar mai avea rival în cursa pentru preşedinţie.

-Sursa lui Abella e un nebun! Partidul Liberal n-o să-l ierte niciodată pe Galán! exclamă Escobar şi Santofimio, aproape în acelaşi timp. Nu ai văzut că în toate sondajele apare pe locul al treilea, la ani-lumină distanţă de Álvaro Gómez? Galán e terminat, iar Virgilio Barco nu are nevoie deloc de cele patru voturi ale lui!

-Da, da, ştiu. Dar Galán este terminat acum fiindcă a înfruntat singur toată „maşinăria" Partidului Liberal. Totuşi, va trebui să vă gândiţi ce veţi face în 1989, fiindcă Ernesto Samper este deocamdată prea necopt ca să fie preşedinte în 1990; are doar 34 de ani...

-Mai degrabă îl finanţez pe Galán decât pe fiul ăla de căţea! exclamă Pablo.

-Galán o să te extrădeze de îndată ce intră în funcţie, comentează Santofimio deranjat. Dacă îl

elimini, în schimb, pui ţara în genunchi! Trebuie să-l faci să înţeleagă asta, Virginia...

-Nu, Alberto. Dacă îl eliminaţi pe Galán, vă extrădează urgent pe amândoi. Nici măcar să nu vă gândiţi la aşa ceva, fiindcă Rodrigo Lara a fost de ajuns! încerc să vă fac să vedeţi că, până în 1990, va trebui să vă gândiţi la alt candidat.

-Galán e terminat, iar până în 1990 mai sunt cinci ani, draga mea, îmi spune Pablo cu evidentă nerăbdare. Trebuie să începem să-l manevrăm pe Barco, tocmai de aceea a venit „El Doctor"...

-Virginia, vino, vreau să-ţi arăt ultimele diamante pe care le-am primit, îmi propune vărul său.

îmi iau la revedere de la Santofimio şi stabilesc să mă văd cu Pablo a doua zi. în timp ce scoate etuiuri mari din seif, Gustavo îmi spune:

-M-am săturat de politică, Virginia, iar eu sunt conservator! Mie îmi plac afacerile, maşinile de curse, motocicletele şi briliantele mele. Uite ce frumuseţe... Ce părere ai?

îi spun că şi eu îi detest pe politicieni, dar, din păcate, de ei depinde extrădarea; cu extrădarea în vigoare, sunt singura dintre noi toţi care va rămâne aici.

-Să dea Dumnezeu ca Barco să fie mai rezonabil decât Betancur, fiindcă, dacă îi oferă lui Galán Ministerul de Justiţie, nici nu vreau să mă gândesc la războiul care va izbucni!

Admir sutele de inele care strălucesc într-o succesiune nesfârşită de suporturi din catifea neagră, de 30 pe 40 de centimetri. E evident că Gustavo preferă diamantele în locul frigiderelor cu teancuri de bancnote şi al lăzilor îngropate sub pământ. N-am visat niciodată la bijuterii sau picturi extrem de valoroase, dar, în vreme ce contemplu bogăţia aceea, nu pot să nu mă întreb, cu o oarecare tristeţe, de ce, dacă legenda spune că „diamantele sunt pentru totdeauna", celălalt om cu trei miliarde de dolari, care este afară şi spune că mă iubeşte, mă doreşte şi are atâta nevoie de mine, nu m-a invitat niciodată să aleg unul. Doar unul.Palatul în flăcări

Pablo Escobar are cea mai modernă minte pe care am cunos- cut-o. Un expert autentic în geopolitica din zona Caraibilor, a pus pe picioare în mai puţin de un deceniu cea mai rentabilă industrie din toate vremurile şi acum o controlează cu mână de fier, de parcă ar fi o adevărată corporaţie multinaţională, împleteşte talentul excepţional de a vedea viitorul cu un fel de înţelepciune străveche care îi îngăduie să rezolve în câteva secunde toate aspectele practice sau urgente ale vieţii şi are întotdeauna la îndemână soluţii-fulger pentru fiecare problemă, de genul celor care pentru alţi oameni nu ar fi doar de neconceput, ci şi aproape imposibil de pus în practică.

Pablo simte o pasiune adevărată pentru un singur lucru: exercitarea puterii în slujba propriilor interese. Totul în viaţa lui este închinat acestui scop şi, evident, aici mă include şi pe mine. întrucât îl iubesc şi îl condamn în egală măsură - aşa cum niciodată nu mă dăruiesc pe de-a-ntregul -, reprezint, pentru el, o sfidare permanentă şi, de aceea, exersează cu mine la nivel individual acelaşi

tip de seducţie pe care a început s-o pună în practică la nivel colectiv cu ţara pe care el o vede, o tratează şi pretinde s-o folosească de parcă ar fi doar o extensie a Haciendei Nâpoles. Nu sunt doar singura femeie de vârsta lui pe care o va avea vreodată, ci şi singura care gândeşte liber şi este educată. Din pricina meseriei mele, voi fi întotdeauna amanta lui din spatele unei camere de luat vederi. Când are nevoie să măsoare posibila reacţie a altora în faţa discursului său politic, mă foloseşte cu răceală drept interlocutor - un amestec de avocat al apărării, procuror, martor, judecător şi public -, conştient de faptul că, în vreme ce o seduce pe femeia-trofeu, femeia-cameră de luat vederi îl analizează, îl pune la îndoială, îl catalogheză şi, aproape cu siguranţă, îl compară cu alţii de talia lui.

Escobar este unul dintre oamenii cei mai nemiloşi apăruţi vreodată în istoria unei naţii care adesea îşi alăptează odraslele cu ură, invidie şi răzbunare; dar, pe măsură ce timpul trece, iar dragostea se preschimbă, am început să-l văd ca pe un copil mare care duce în spinare o cruce din ce în ce mai grea, alcătuită din răspunderi imaginare şi delirante ale celor a căror ambiţie conduce la obsesia de a controla şi a domina absolut totul, împrejurările, soarta şi chiar pe oamenii care ar putea face parte din trecutul, prezentul şi viitorul lor.

Amantul meu nu este doar unul dintre cei mai bine informaţi oameni din ţară, ci, ca un adevărat fiu de învăţătoare, este, în fond, un moralist şi, înaintea celor care vrea să-l iubească sau să-l respecte, etalează un cod etic riguros. în fiecare săptămână, cineva îmi solicită o întrevedere pentru a-i oferi, prin intermediul meu, proprietăţi fabuloase la preţuri derizorii; cu un zâmbet şi o mângâiere,

Pablo răspunde, invariabil, „nu". Un exemplu clar al motivelor pentru care face aşa ceva este răspunsul său faţă de intermediarul ministrului Carlos Arturo Marulanda.

-Îţi oferă cele 12 000 de hectare din sudul departamentului César pentru 12 milioane de dolari. Bellacruz nu e foarte aproape de Hacienda Nápoles, dar nişte achiziţii suplimentare de mică valoare aici şi aici - îi spun, arătându-i-le pe planurile pe care mi le-a dat - se pot uni mai apoi. Vei construi în centrul ţării un mare culoar, care te va duce spre coastă şi spre Venezuela. în scurt timp, toate acestea vor avea o valoare mult mai ridicată, deoarece toţi ştim că, din pricina cererii celor din domeniul tău de activitate, preţurile terenurilor şi ale bunurilor imobiliare din Columbia vor creşte exploziv.

-Marulanda e cumnatul lui Enrique Sarasola. Spüne-i emisarului că ştiu că Bellacruz e cea mai mare moşie din ţară, după cele câteva pe care le deţine „El Mexicano" în Los Llanos, unde terenul nu valorează nimic, dar nu-i dau nici un milion de dolari pe ea, fiindcă nu sunt lipsit de omenie, ca tatăl ministrului. Şi e evident că valoarea se va dubla! Dar, mai întâi, trebuie să-şi găsească alt individ lipsit de scrupule, ca el şi frate-său, ca să-i scoată de acolo pe toţi descendenţii bieţilor oameni pe care tatăl lui i-a izgonit de pe pământurile lor, trecându-i prin foc şi sabie şi profitând de haosul iscat în perioada Violenţei.

Mă lămureşte că la Bellacruz mocneşte un conflict care, mai devreme sau mai târziu, se va încheia cu un masacru. Tatăl ministrului, Alberto Marulanda Grillo, a cumpărat primele 6 000 de hectare în anii 1940 şi a dublat, treptat, suprafaţa proprietăţilor cu ajutorul *chulavitas* poliţişti care incendiau fermele, violau, torturau şi ucideau în

numele oricui le solicita serviciile. Sora lui Carlos Arturo Marulanda e căsătorită cu Enrique Sarasola, implicat în societatea spaniolă Ateinsa a lui Alberto Cortina, Alberto Alcocer şi José Entre- canales. Sarasola, prieten apropiat al lui Felipe González, a câştigat 19,6 milioane de dolari din comisioane şi a gestionat adjudecarea aşa-numitului „Contract de inginerie al secolului", proiectul pentru metroul din Medellín, al Consorţiului hispano-german Metromed şi al asociaţilor acestuia, printre care şi Ateinsa. Diego Londoño White, directorul proiectului de la metrou, bun prieten cu Pablo şi proprietar, împreună cu fratele său Santiago, al vilelor pe care el şi Gustavo le folosesc drept birouri, a fost cel însărcinat să negocieze contractul

[1] Grupări armate ilegale care au luat naştere în zonele rurale ale Columbiei, la începutul anilor 1950 (n.t.)

şi să se ocupe de comisioanele grase. Un martor la jaf şi cunoscător al voracităţii grupului condus de Sarasola a declarat că adjudecarea proiectului de construire a metroului - în cadrul căruia mai multe persoane aveau să primească onorarii extravagante, de la nişte avocaţi columbieni, de la firma Puyo Vasco, până la spionul german Werner Mauss - „părea mai degrabă un film cu gangsteri decât o licitaţie pentru un contract de inginerie civilă", concept pe care alt social-democrat, precum Pablo Escobar, pare să-l împărtăşească pe deplin.

Conflictul care mocnea pe moşia cumnatului lui Enrique Sarasola avea să izbucnească în 1996, în perioada în care Carlos Alberto Marulanda era ambasador la Uniunea Europeană în timpul guvernării lui Ernesto Samper Pizano. În urma intervenţiei unor escadroane precum acelea ale *chulavitas* folosiţi de tatăl său cu 50 de ani în urmă, aproape 400 de familii de ţărani aveau să fie silite să părăsească Bellacruz după ce casele le fuseseră

incendiate, iar conducătorii, torturaţi şi ucişi în prezenţa armatei. Marulanda, acuzat de întemeierea unor grupări paramilitare şi de încălcări ale drepturilor omului, avea să fie arestat în Spania în 2001 şi extrădat în Columbia în 2002. Două săptămâni mai târziu, va fi eliberat pe baza faptului că delictele fuseseră comise de grupările paramilitare care operau în departamentul César, nu de către milionarul prieten cu preşedintele. Pentru asociaţia Amnisty International, cele întâmplate la Hacienda Bellacruz reprezintă unul dintre episoadele de impunitate cele mai aberante din istoria recentă a Columbiei. Diego Londoño White şi fratele său Santiago vor fi ucişi mai apoi; aproape toţi ceilalţi care au avut de câştigat de pe urma furturilor ce au însoţit proiectul de construire a metroului şi a crimelor din Bellacruz, sau descendenţii lor, se bucură astăzi de cele mai fericite exiluri la Madrid şi la Paris.-Cred că e vremea să te prezint prietenilor care mi-au făcut legătura cu sandiniştii, îmi spune Pablo când ne luăm rămas-bun, câteva zile mai târziu, înainte de întoarcerea mea la Bogotá. Pregătim ceva foarte important şi vreau să ştiu părerea ta despre ei. Dacă lucrurile ies aşa cum am plănuit, vom putea trăi în pace. Din motive de siguranţă, de data aceasta nici măcar nu te pot suna: peste zece sau 15 zile, nici mai devreme, nici mai târziu, va lua legătura cu tine un pilot pentru a te invita la prânz la un restaurant anume. Asta e parola, iar tu hotărăşti la ce oră vrei să călătoreşti în următoarele două zile.

La Bogotá găsesc o scrisoare de la postul de televiziune din Miami. Vor să facem încă un test şi să discutăm despre semnarea unui posibil contract. Salariul este de 5 000 de dolari pe lună şi în fiecare zi trebuie să fiu la studio la 5 dimineaţa, pentru a

mă machia, înainte de a prezenta mai multe emisiuni. Câteva zile mai apoi, Armando de Armas mă sună ca să-mi spună că oferta asta e cea mai bună şansă de a-mi reface cariera cu capul sus şi insistă să n-o ratez. Răspund că în Columbia câştigam deja aceeaşi sumă în 1980, la *Noticiero 24 Horas,* pentru o singură prezentare pe zi, la 7 dimineaţa. Ceea ce nu-i pot mărturisi - lui sau altcuiva - este teama mea că, în momentul în care cineva va trimite la un ziar fotografiile în care apar cu Escobar, contractul meu cu canalul de televiziune american ar putea fi reziliat în mijlocul unui scandal de proporţii. La întoarcerea în Medellin îi arăt lui Pablo scrisoarea cu oferta şi mă îngrozesc când descopăr că îmi interceptează în continuare apelurile.

-Cinci prezentări pe zi pentru 5 000 de dolari pe lună? Cine se cred cubanezii ăia? Şi, în timp ce îi dă foc, adaugă: Uite cum facem, draga mea: o să-ţi dau 80 000 de dolari până îţi găseşti de lucru la un post de televiziune care ştie să te aprecieze la adevărata ta valoare sau la un post dintr-o ţară în care să pot călători des. însă nu-ţi voi trimite toţi banii deodată, fiindcă o să-mi dai fuga la Miami cu un milionar venezuelean şi n-o să te mai văd niciodată. Deşi nu ne putem întâlni în fiecare săptămână, acum, că te-ai întors, am mai multă nevoie de tine ca niciodată şi vreau să fii alături de mine pentru seria de pro- cese-cheie care se apropie în ţara asta în următoarele luni.

Aşadar, ce a spus Armando de Armas e adevărat: Esco- bar l-a pus pe fugă! În schimb, resping ideea absurdă că ar fi încercat să-l răpească. Este evident că Pablo a descoperit deja cine se afla în spatele ofertei postului cubanez, aşa că hotărăsc să nu mai pun întrebări. Prefer să-i vorbesc despre interesul pe care l-a arătat ziaristul

italian faţă de povestea lui pentru un posibil film regizat de Cecchi Gori. La auzul ideii că viaţa lui ar putea ajunge pe marele ecran, nu-şi mai încape în piele de mândrie; deşi radiază de fericire, Pablo Escobar este, mai presus de toate, om de afaceri.

-îţi dai seama că există alte opţiuni de lucru, mult mai importante şi mai rentabile pentru cineva ca tine? Spune-i lui Valerio Riva că, dacă vrea să ne întâlnim cu mijlocirea ta, trebuie să-ţi plătească 100 000 de dolari pentru prezentare şi ca avans pentru scenariul filmului; dacă nu scrie scenariul în colaborare cu tine, nu facem târgul. Dacă refuză să plătească, înseamnă că miliardarii nu se află în spatele proiectului, iar individul vrea doar să se folosească de tine pentru a câştiga un purcoi de bani cu o poveste pe care toată lumea vrea să o afle; cu atât mai mult după ce se va întâmpla de acum înainte, fiindcă nu mă vor mai putea extrăda. Noi doi o să fim liberi să călătorim împreună peste tot, mai puţin în Statele Unite, evident. în orice caz, tu vei putea merge acolo ori de câte ori doreşti să iei o pauză de mine... Pentru câteva zile.

Exact două săptămâni mai târziu, la jumătatea lui august 1985, mă întorc la Medellin. Spre seară, doi băieţi mă iau cu o maşină discretă şi, pe tot parcursul drumului, se uită în oglinda retrovizoare, pentru a se încredinţa că nu am fost urmărită şi că nu există nimeni care, mulţumită perseverenţei, ar putea afla unde se ascunde Pablo. Nu întreb încotro ne îndreptăm şi adorm. Mă trezesc când aud vocile bărbaţilor anunţându-şi şeful prin radio că mai avem puţin şi ajungem. Când ne apropiem de poarta Haciendei Nâpoles, un automobil mic, alb, cu trei bărbaţi, pleacă în trombă şi piere printre umbre dinaintea ochilor noştri şi în tăcerea nopţii. Băieţii îmi spun că e maşina lui Alvaro Fayad, comandantul suprem al M-19. Mă

surprinde foarte mult - deoarece eram convinsă că gruparea de gherilă şi MAS se urăsc de moarte - şi mă întorc, în încercarea de a-l vedea; bărbatul care se află pe bancheta din spate a maşinii se întoarce şi el ca să se uite la mine şi, pentru câteva clipe, privirile ni se încrucişează. Intrăm pe proprietate cu mare viteză şi ne oprim dinaintea vilei principale. La capătul culoarului, sub o lumină gălbuie, zăresc doi sau trei bărbaţi care se retrag imediat, însoţiţi de cei care au venit cu mine. întrucât se ascund când îl văd venind pe Pablo, nu reuşesc să le disting feţele şi deduc că invitaţii lui sunt oameni de încredere şi cer discreţie în ceea ce priveşte subiectele care se vor trata, o distanţă prudentă faţă de subalterni şi măsuri de siguranţă excepţionale.

Expert în mijloace de comunicare, Pablo este informat întotdeauna în doar câteva secunde, prin radio sau prin walkie-talkie, de tot ce se petrece în preajma lui. Vine imediat să mă întâmpine, deschide portiera maşinii şi mă ia în braţe; apoi mă îndepărtează cu ambele mâini şi mă priveşte cu mândrie, ca şi cum aş fi un tablou de Renoir din colecţia lui. Entuziasmul lui faţă de ceva ce, evident, a fost plănuit sugerează că abia aşteaptă să mă prezinte invitatului său care, acum ştiu, este doar unul. îmi cere să ghicesc, iar eu îl întreb dacă este prinţul familiei regale saudite care transportă pentru el cantităţi enorme de bani în avionul diplomatic sau vreun revoluţionar din America Centrală, un general-locotenent mexican sau vreuna dintre marile căpetenii aztece ori din Rio de Janeiro sau poate un trimis al lui Stroessner, eternul dictator din Paraguay. Când îmi explică despre cine este vorba, mai că nu-mi vine să-mi cred urechilor.

-Voiam să-i cunoşti pe doi dintre întemeietorii şi conducătorii supremi ai mişcării M-19. Sunt buni prieteni de-ai mei de ceva vreme, dar nu-ţi puteam

spune până nu eram cu desăvârşire sigur de tine. După răpirea Marthei Nieves Ochoa, am încheiat cu ei un pact de neagresiune. Álvaro Fayad tocmai a plecat, fiindcă mi s-a părut că nu-i surâdea ideea de a se întâlni cu tine; în schimb, Iván Marino Ospina, cel mai „dur" dintre comandanţi, este în casă. N-a reacţionat la auzul numelui tău, pentru că şi-a petrecut ultimii doi ani în selvă şi nu se uită la televizor. în funcţie de cum vor ieşi lucrurile, vom vedea dacă-ţi dezvăluim identitatea sau nu. Apoi - pe tonul de toreador pe care-l adoptă cu mine când e fericit - îmi trece un braţ pe după umeri şi adaugă: La vârsta asta, puţin anonimat n-o să-ţi strice. Nu-i aşa, scumpo?

-Şi ce vârstă are ilustrul nostru invitat din secolul al XIX-lea, Pablo? întreb eu.

Râzând, îmi răspunde că în jur de 43 de ani. Eu îi spun că singurii bărbaţi columbieni de vârsta asta care nu mă cunosc fac parte din triburile care trăiesc în inima selvei şi care n-au aflat încă de existenţa limbii spaniole sau de inventarea sutienului.

-Ăsta e un soldat din Valle del Cauca, care nu se teme nici de mine şi nu umblă nici cu intelectualisme sau alte prostii! Promite-mi că o să intri în jocul meu şi, pentru o dată în viaţă, o să vorbeşti despre subiecte naţionale, autohtone. Jură-mi, pe ce vrei tu, că n-o să critici Revoluţia Culturală sau pe Pol Pot!

-Pablo, insinuezi că nu-l pot întreba pe comandantul suprem al celei mai importante grupări de gherilă din ţara asta despre *modus operandi* pe care îl aplică Montoneros şi Sendero Luminoso, IRA şi ETA, Brigăzile Roşii şi Baader Meinhof, Panterele negre, Tigrii tamili, Hamas şi Fatah? îi spun, luându-l peste picior. De ce m-ai adus? Să vorbim despre 9 aprilie, despre sandinişti

şi Belisario? îi pot pune sau nu întrebări despre căderea cartelului Moneada? Havana e la o aruncătură de băţ, între Cartagena şi Miami...

-Lasă-l să vorbească despre Simón Bolívar şi despre ce vrea el, fiindcă n-o să-ţi vorbească despre Fidel Castro, te avertizez... Este omul de care aveam nevoie pentru a-mi rezolva toate problemele... Să nu-l lăsăm să ne mai aştepte. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu lua atitudine de vedetă, fiindcă e de ajuns rochia! Tu fii simplă şi fermecătoare, ca o fetiţă frumoasă şi discretă, bine? Apropo, trebuie să te avertizez că prietenul meu e foarte drogat. Dar noi doi suntem departe de slăbiciunile celorlalţi. Nu-i aşa, draga mea?

îmi închipui că invitatul trebuie să arate ca un sergent din armată în îmbrăcăminte de camuflaj, că o să se uite la mine ca la un intrus într-o întâlnire între bărbaţi şi că va face tot ce este omeneşte posibil ca să mă retrag, pentru a rămâne să vorbească despre bani cu Pablo. Ivân Marino Ospina e un bărbat de statură mijlocie, cu trăsături grosolane, păr rar şi mustaţă; pe lângă el, Escobar pare un Adonis. Eu port o rochie de mătase scurtă şi pantofi cu toc înalt, iar, când ne face cunoştinţă, Pablo nu-şi mai încape în piele de mândrie, îmi dau seama imediat că legendarul şef de gherilă chiar nu se teme de Pablo sau de altcineva, fiindcă, de îndată ce mă vede, nu-şi dezlipeşte privirea de pe chipul, trupul şi picioarele mele, o privire aprinsă pe care până în ziua de azi nu-mi amintesc s-o fi văzut la vreun bărbat.

Comandantul M-19 este îmbrăcat în civil şi-mi spune că tocmai a petrecut câteva luni în Libia. Nimeni nu călătoreşte din America de Sud în Libia pentru a „afla mai multe", cum spun turiştii din clasa medie columbiană: se duce să facă afaceri cu petrol sau arme, iar M-19 nu este tocmai Standard

Oii Company. Ştiu că Pablo e fascinat de dictatori, aşa că menţionez faptul că Muammar Gaddafi a luat hotărârea de a-l detrona pe regele Idris I al Libiei când l-a văzut pierzând într-o sigură seară cinci milioane de dolari - cifre de la sfârşitul anilor 1970 - la cazinoul din Monte Carlo. îl întreb pe Ospina dacă îl cunoaşte, iar el susţine că nu l-a văzut, deoarece membrii grupării M-19 călătoresc în Libia doar pentru a se antrena pentru luptă. Când încerc să aflu dacă este în relaţii bune cu Liga Arabă, cei doi bărbaţi schimbă priviri, iar Pablo îmi propune să nu mai vorbim despre îndepărtatul deşert african, ci despre cât de grea este viaţa în selva columbiană.

Iván Marino îmi spune că a petrecut mulţi ani în zona Llanos Orientales din Columbia. Râurile de pe acest teritoriu, care capătă proporţii colosale în sezonul ploios, includ cei 200 de afluenţi principali ai fluviului Orinoco, a cărui albie acoperă un milion de kilometri pătraţi de câmpii şi jungle venezuelene, braziliene şi columbiene. Privindu-mă ţintă şi măsurându-mi reacţia la fiecare cuvânt al său, începe să-mi vorbească despre *temblones*Mă lămureşte că, din pricina lor, cei care luptă împotriva oligarhiei din Bogotá şi a imperialismului de la Washington trebuie să se protejeze cu mare atenţie când traversează cursurile de ape, mai ales de la brâu în jos; altfel, cizmele şi hainele ude le provoacă răni şi suferinţă. Eu şi Pablo ascultăm îngroziţi poveştile despre făpturile acelea ca nişte tirbuşoane spinoase, care sfâşie carnea victimei când sunt extrase cu un fel de forceps, după o luptă titanică între medicul proprietarului „teritoriului" şi peştele pornit să-l cucerească. Eu cad în capcana de a întreba dacă peştii ăştia afurisiţi se vâră prin gură, nas sau urechi.

-Mult mai jos. Pătrund prin toate orificiile corpului, mai ales prin cele care sunt foaaaarte jos!

Iar la tovarăşe problema este îndoită, spune Ospina, devorându-mă din priviri de parcă ar vrea să-mi facă o demonstraţie ca să mă convingă.

Gloria Gaitán m-a acuzat întotdeauna că dau semne anormale de candoare pentru o femeie de vârsta şi luciditatea mea. Drept urmare, scot candoarea la înaintare şi îl întreb pe comandantul suprem al M-19 cu ochii larg deschişi:

-Iar dumitale, Iván Marino, câţi *temblones* vi s-au scos în toţi aceşti ani de luptă revoluţionară?

Privind peretele din faţă cu o oarecare tristeţe, ca şi cum brusc şi-ar fi adus aminte de un capitol dureros şi întunecat

[1] **Peşti candiru (n.tr.)** pe care îl credea uitat, răspunde „câţiva, câţiva". Pablo mă fulgeră cu privirea, iar eu mă ridic şi mă îndrept spre toaletă, ca să nu-i mai pun prietenului său întrebări pe tema aleasă de el pentru a-mi vinde doctrina revoluţiei sale.

La întoarcere, mă opresc în spatele uşii întredeschise, fiindcă îl aud pe comandantul de gherilă cerându-i ceva lui Pablo în termenii cei mai categorici.

-Nu, fârtate, nu şi nu. O vreau aşa cum este. Nu vreau alta, punct. La fel ca asta, să nu-i lipsească nimic. De unde ai scos-o aşa de întreagă? Aoleo, fârtate, cum îşi încrucişează şi desface picioarele... Şi cum miroase... Şi cum se mişcă! E la fel în pat? Ce muiere divină! Aşa e femeia la care am visat dintotdeauna! Nu... Dacă mă gândesc mai bine, vreau două ca ea! Da, două în jacuzzi şi mi le scazi din milion, dacă vrei.

-Din milion? Lasă-mă să mă gândesc... Asta sună chiar bine... Dar avem două probleme: una, că Virginia este cea mai celebră prezentatoare de televiziune din Columbia. Ea spune că „asta e ca şi cum ai fi o vedetă de cinema într-o ţară fără industrie cinematografică". Uite-o aici, în toate revistele astea, dacă nu mă crezi. A doua, fiindcă

ştie de toate şi discută despre toate... E comoara mea. Ce n-aş da s-o am în dublu exemplar!

-De ce nu m-ai avertizat, fârtate? Bine, bine... îmi pare rău! Dacă mă gândesc mai bine, atunci... îmi poţi face rost de două care să semene foarte bine cu Sophia Loren sau nu? Nu contează dacă nu vorbesc... Şi cu cât mai proaste, cu atât mai bine! exclamă Ospina, râzând în hohote.

- Siiigur! Dintr-astea îţi pot face rost de câte vrei: o Sophia Loren brunetă, alta blondă şi chiar una roşcată, dacă încap în jacuzzi! exclamă Pablo, cu o enormă uşurare. Nu-ţi face griji, nimeni n-o să-ţi ceară nimic în schimb, fârtate.

Mă simt ispitită să-i las singuri şi să mă duc la culcare, dar hotărăsc să intru. Când împing uşa, dau peste privirea celui mai căutat criminal din lume, plină de groază, îndreptată spre luptătorul de gherilă cel mai căutat din Columbia, parcă implorându-l să tacă. Pablo îmi face un semn drăgăstos să mă aşez alături de el, dar îl ignor şi mă aşez alături de masa pe care amândoi şi-au lăsat mitralierele. Văd că Ospina a rămas cu privirea la numărul revistei *Al Día* - pe coperta căreia apar în genunchi şi par goală, dar în realitate port un bikini minuscul de culoarea pielii - şi îl întreb dacă vrea să-i dau un autograf şi s-o păstreze ca amintire.

-Nici vorbă! exclamă Pablo, strângând revistele şi vârân- du-le într-un sertar cu cheie. Dacă le găseşte armata la vreo razie şi apoi mă interoghează ca să afle unde e afurisitul ăsta? Sau unde sunt eu?

II întreb pe Iván Marino de ce s-a alăturat luptei revoluţionare. Privind acum spre locul acela din spaţiu, în care păstrăm cu toţii amintirile dureroase din copilărie, începe să-mi povestească cum, după asasinarea lui Jorge Eliécer Gaitán, din

1948, în departamentul său natal, Tulúa, *pájaros*[1] conservatori din Valle del Cauca i-au ucis trei dintre unchi, pe unul cu o macetă, în faţa celor 11 copii ai săi. După o pauză şi cu profundă tristeţe, încep şi eu să-i povestesc cum şi-a pierdut familia mea toate pământurile din Cartago - foarte aproape de Tulúa - din pricina acelor *pájaros*-. în timpul primilor ani ai epocii Violenţei, bunicul meu - un ministru liberal căsătorit cu o latifundiară conservatoare - sosea în fiecare săptămână la moşiile sale şi astfel şi-a găsit mort majordomul, cu urechile, limba şi organele genitale retezate, iar pântecele tinerei sale soţii străpuns sau spintecat; dacă era însărcinată - iar tinerele ţărănci sunt însărcinate întotdeauna -, se întâmpla adesea să găseşti fetusul în gura soţului mort sau printre cavităţile sfâşiate ale trupului bietei femei.

- Ştim amândoi că singura formă de depravare pe care toţi acei *pájaros* conservatori nu au practicat-o cu femeile de la ţară a fost canibalismul. Bărbaţii din familia mea n-au pus niciodată mâna pe armă, nu ştiu dacă din laşitate sau fiindcă erau catolici, şi au preferat să-şi vândă terenurile pe o nimica toată familiei miliardare Caicedo, care-i finanţa pe monştrii aceia şi erau, chipurile, prietenii şi vecinii lor.

-Cum să compari situaţia voastră cu a noastră? exclamă Ospina. în familia voastră de oligarhi, *pájaros* îi ucideau pe servitori în absenţa stăpânului. în familia mea, de ţărani, îi spintecau pe oameni sub ochii copiilor lor!

---

1 **Grupare armată ilegală, apărută în Columbia în anii 1950. Membrii săi erau ţărani conservatori, originari din Valle del Cauca şi din Tulúa, iar scopul era intimidarea ţăranilor de orientare liberală, (n.tr.)**

îmi exprim groaza faţă de toate acele orori, compasiunea pentru toată suferinţa şi respectul profund faţă de originile luptei armate din Columbia şi adaug cât de straniu este faptul că trei poveşti atât de diferite ca ale noastre s-au întâlnit în seara aceea pe cea mai valoroasă moşie din ţară: povestea comandantului de gherilă, a regelui traficului de droguri şi a unei femei fără un metru pătrat de pământ, dar înrudită cu jumătate din oligarhia ţării şi prietenă cu cealaltă jumătate. Observ că viaţa ia multe întorsături şi că prietenul său, Pablo, e acum un latifundiar mult mai bogat decât au fost străbunicul meu şi fraţii lui laolaltă şi, de asemenea, că dimensiunile proprietăţii unuia dintre asociaţii săi le depăşesc pe cele ale lui Pepe Sierra, moşierul cel mai bogat din întreaga istorie a Columbiei şi prieten cu strămoşii mei. întrucât el şi Pablo păstrează tăcerea, îl întreb pe Ivân Marino de ce gruparea M-19 a încălcat în iunie acordul de încetare a focului încheiat cu guvernul lui Betancur. Mă lămureşte că, odată demobilizaţi, membrii săi şi cei ai altor grupări insurgente protejate de legea amnistiei au început să fie asasinaţi pe capete de forţe obscure de extremă dreaptă. îl întreb dacă se referă la MAS.

-Nu, nu, nu. Mulţumită acestui om - zice arătând spre Pablo -, nici noi nu avem treabă cu ei, nici ei nu mai au treabă cu noi. Noi doi avem un duşman comun, guvernul... Iar tu ştii că „duşmanul duşmanului meu îmi este prieten"... Ministrul apărării - generalul Miguel Vega Uribe - şi şeful statului major, Rafael Samudio Molina, au jurat să distrugă stânga. Dacă pe vremea guvernului lui Turbay eram aruncaţi în închisoare şi torturaţi, pe vremea guvernului lui Betancur nu va mai rămâne în viaţă nici unul dintre noi. Columbia e condusă în continuare de *pájaros* care ascultă de Laureano şi de fiul său, Alvaro Gómez, doar că acum sunt

militari care cred că problemele acestor ţări se rezolvă doar punând în practică modelul lui Pinochet, cu alte cuvinte, exterminându-i pe membrii stângii dezarmate ca pe nişte gândaci.

-Da, în cercurile mele sociale aproape nimeni nu-şi mai ascunde admiraţia faţă de modelul chilian, dar Álvaro Gómez nu e Laureano, comandante... Apropo, chiar dacă îţi este greu să crezi, în 1981 am renunţat la cel mai bine plătit post de televiziune fiindcă am refuzat, zi după zi, să mă refer la voi ca la o „şleahtă de răufăcători", în cadrul programului de ştiri *24 Horas*, produs de Mauricio Gómez, fiul lui Álvaro şi nepotul lui Laureano.

Ospina pare surprins de faptul că cineva ca mine îşi poate asuma o poziţie politică atât de costisitoare, iar eu îl lămuresc că acum mă număr printre cei care nu mai au nimic, prin urmare, nu am nici nimic de pierdut. Pablo ne întrerupe.

-Virginia fusese deja concediată de alt canal fiindcă susţinuse întemeierea sindicatului de tehnicieni... Şi tocmai a refuzat oferta unei televiziuni din Miami fiindcă am con- vins-o să rămână aici, în Columbia, deşi toţi duşmanii noştri au lăsat-o fără loc de muncă. Aşa cum o vezi, femeia asta e mai curajoasă decât noi doi la un loc. De aceea e atât de deosebită; de aceea voiam să vă cunoaşteţi.

Se ridică şi se îndreaptă spre mine. Comandantul de gherilă se ridică să-şi ia rămas-bun şi mi se pare că acum mă priveşte cu alţi ochi; este destul de drogat şi îi aminteşte gazdei să nu uite favorul promis. Escobar îi sugerează să se ducă să ia cina şi stabilesc să se vadă după miezul nopţii. înainte de a-mi lua la revedere de la el, îi doresc mult succes în lupta pentru drepturile celor slabi.

-Ai mare grijă de tine şi contează pe mine când ai nevoie de un microfon... Asta dacă mi se va mai încredinţa vreodată unul.

-Cum ţi s-a părut prietenul meu? mă întreabă Pablo când rămânem singuri.

Îi spun că Iván Marino mi s-a părut un bărbat curajos, îndrăzneţ şi convins de cauza lui, dar că, efectiv, pare a nu se teme de nimic.

-Cei care nu se tem de absolut nimic au o personalitate suicidară... Şi cred că-i lipseşte măreţia, Pablo. Nu mi-l închipui pe Lenin cerându-i două prostituate lui Armând Hammer în faţa unei ziariste, nici pe Mao Zedong, nici pe Fidel Castro, nici pe Ho Şi Min - care vorbea vreo 12 limbi - drogaţi. Iar acum, spune-mi: pentru ce e milionul acela?

-Pentru a pune mâna pe dosarele mele şi a le da foc. în absenţa dosarelor nu pot fi extrădat, îmi mărturiseşte, cu un zâmbet triumfător.

-însă asta nu-ţi va reda nevinovăţia, Pablo! Justiţia şi americanii le pot reface! Iván Marino ţi-a vârât în cap una ca asta?

-Ştii că mie nu-mi vără nimeni nimic în cap. E singura cale: nu există alta. Va dura ani de zile până când le vor reface. Şi crezi că va exista vreun voluntar care să depună mărturie împotriva noastră? De unde vor face rost de aşa ceva? De la Sinucigaşii Anonimi?

Mă lămureşte că toate dosarele sale şi ale asociaţilor săi sunt deja la Palatul de Justiţie şi că nu au folosit la nimic avertismentele trimise la Curtea Supremă: în câteva săptămâni, Curtea Constituţională va deschide lucrările cu scopul de a răspunde solicitării justiţiei americane de extrădare a tuturor.

- Şi pentru a scoate un teanc de hârtii dintr-un singur loc o să le plăteşti un milion de dolari?

-Nu e doar un teanc, scumpa mea: sunt vreo 6 000 de dosare. Să spunem că sunt... câteva cutii.

-Credeam că trecutul tău încape în câteva cărţi de telefon, nu în zeci de cutii, pentru Dumnezeu!

-Nu mă subestima, dragostea mea... Te afli în braţele celui mai mare criminal din lume şi aş vrea să ştii că, în câteva luni, voi fi un om fără trecut judiciar. Nu cu trecut, ca tine...

Râde şi, înainte ca eu să-i pot răspunde, mă reduce la tăcere cu un sărut.

El îşi pune tenişii şi mă anunţă că o să-i facă serviciul promis prietenului său înainte să-l înnebunească.

- Pablo, e adevărat că M-19 organizează de obicei lovituri spectaculoase, dar Palatul de Justiţie nu e ambasada dominicană... Atacul acela a avut succes deoarece clădirea se află pe o stradă liniştită, cu căi de acces şi de ieşire suficient de late. însă Palatul de Justiţie se află în Plaza de Bolívar, care este uriaşă şi descoperită. Singurele două căi de ieşire sunt înguste şi aglomerate, iar Batalionul Gărzii Prezidenţiale aşteaptă după colţ. Dacă vă scapă un glonţ şi ucideţi o biată secretară, mamă a trei copii, sau pe vreunul dintre poliţiştii care stau de pază la intrare? Clădirea este mult prea expusă, dragul meu. Trebuie să fie foarte uşor să intri. Cu siguranţă, e ceva mai complicat să furi dosarele. Dar va fi imposibil să ieşi de acolo! Nu ştiu cum o să faceţi şi, de fapt, nici nu vreau să ştiu...

El se aşază pe marginea patului şi-mi cuprinde faţa între

mâini. Un interval de timp care pare o eternitate îmi pipăie trăsăturile cu degetele, încercând parcă să le memoreze. Mă priveşte fix, scrutându-mi privirea pentru a se încredinţa că în spatele dezaprobării mele evidente nu se ascunde riscul vreunei indiscreţii viitoare, şi mă avertizează

:-Niciodată, niciodată nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre cele întâmplate aici în seara aceasta, ne-am înţeles? Nu l-ai cunoscut niciodată pe Ospina şi nici nu l-ai văzut plecând pe Fayad. Dacă te întreabă de mine, nu m-ai mai văzut. Nu uita nici o clipă că oamenii sunt interogaţi până la moarte pentru a scoate de la ei informaţii despre locul în care se află indivizii ăştia... Celui care nu

ştie nimic îi merge rău... Fiindcă acela care ştie „cântă" totul în primele zece minute! Prietenul meu este un strateg priceput, iar curajul lui în luptă este cunoscut de toţi. Nu-ţi mai face griji, o să fie o lovitură rapidă şi curată. Ei sunt profesionişti în asemenea treburi şi, până acum, nu au dat greş niciodată. Ştiu să-mi aleg oamenii, de aceea te-am ales pe tine... Dintre zece milioane de femei! zice sărutându-mă pe frunte.

-Ce mai adunătură... De ce voiai să-l cunosc pe Iván Marino, Pablo? îl întreb.

-Fiindcă e un lider important şi doar cineva ca el îmi poate face o asemenea favoare. Tu trebuie să ai altă perspectivă asupra realităţii, diferită de cea a societăţii superficiale şi false în care trăieşti... Şi mai sunt şi alte lucruri... Dar nu i le pot împărtăşi nimănui. Pot vorbi cu tine despre ale mele, ca să înţelegi de ce nu pot să te sun sau să te văd atât de des pe cât aş vrea, dar nu pot proceda în acelaşi fel cu asociaţii mei. Acum încearcă să te odihneşti, fiindcă peste vreo două ore vor veni să te ia şi să te ducă la hotel, să ajungi acolo înainte să se crape de ziuă. O să vezi că, peste câteva săptămâni, vom sărbători succesul operaţiunii cu şampania ta *rosé*.

Mă cuprinde într-o îmbrăţişare caldă şi mă sărută de câteva ori pe păr, cum fac bărbaţii cu femeile pe care nu vor să le piardă când ştiu că sunt triste. Mă mângâie pe obraji în tăcere şi se ridică în picioare.

-Te sun peste câteva zile. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ţine Beretta în buzunar, nu în seif, fiindcă am mulţi duşmani, dragostea mea.

Nu ştim niciodată dacă ne vom revedea, dar am avut întotdeauna grijă să nu aduc vorba despre asta, fiindcă ar însemna să pun la îndoială convingerea lui deplină că, în materie de supravieţuire, este mai presus de ceilalţi muritori.

Când deschide uşa, se întoarce pentru o clipă ca să-mi trimită un sărut din vârful degetelor şi apuc să-i spun:

-Pablo, M-19 ne-a adus întotdeauna ghinion amândurora. Cred că o să faceţi o nebunie...

Din nou, îl văd plecând, purtând în tăcerea umbrelor crucea aceea de care doar eu ştiu. îl aud fluierând şi câteva minute mai târziu, îl văd de la fereastra mea îndepărtându-se, însoţit de un grup mic de oameni. Mă întreb dacă mai ştie cineva cât îl îngrozeşte extrădarea pe acest om atât de bogat şi de puternic, dar atât de neputincios dinaintea puterii legitime. Ştiu că nimeni altcineva n-ar putea simţi compasiune pentru el şi ştiu, de asemenea, că nu aş putea mărturisi nimănui temerile care mă copleşesc. Rămân singură, gândindu-mă la cauzele celor mai săraci şi la cel care luptă pentru cei mai bogaţi, la durerile ascunse sau la groazele de nemărturisit pe care bărbaţii şi cei curajoşi le poartă în inimile lor de carne, plumb, piatră şi aur. Sunt tristă şi îngrijorată, întrebându-mă dacă Pablo îl manipulează cu banii lui pe Ivân Marino sau dacă şeful gherilei îl manipulează pe miliardar cu capacitatea sa inegalabilă de a-i presta serviciul de care, posibil, va depinde restul vieţii sale. Şi cel al vieţii mele, odată cu el...

Pe 29 august 1985, la zece zile după seara aceea, ultima pe care aveam s-o petrec la Hacienda Nâpoles, deschid ziarul şi citesc că Ivân Marino Ospina a murit la Caii într-o înfruntare cu armata. Pe de o parte, simt o durere sinceră pentru pierderea acelui luptător; pe de alta, o profundă uşurare, fiindcă îmi închipui că, fără spiritul său temerar, planul acela absurd a fost anulat sau, cel puţin, amânat. La fel ca Pablo, îl ador pe Simon Bolivar, care a murit în Columbia cu inima frântă, din pricina nerecunoştinţei popoarelor pe care le-a

eliberat, şi închin o rugăciune Eliberatorului, pentru sufletul comandantului de gherilă a cărui viaţă s-a intersectat cu a mea pentru câteva ore.
Mă întreb de câtă vreme îl urmărea armata pe Iván Marino şi, cu un fior, îmi dau seama că mortul ar fi putut fi Pablo. Mă gândesc la ce o simţi el în faţa pierderii prietenului său şi ştiu că, din clipa aceea, va întări până la limită măsurile de siguranţă şi că, în mod cert, nu ne vom mai putea vedea săptămâni întregi.

La jumătatea lui septembrie, mă surprinde cu o serenadă cu tangourile mele preferate, printre care „Ninguna" şi „Rodando tu esquina". Mă gândesc că melodia aceea pe care am adorat-o dintotdeauna îmi aminteşte acum doar de cât de bine sunt păzită. A doua zi, Pablo mă sună ca să-mi spună că îi e dor de mine tot timpul şi să mă roage să lucrez serios la prezentarea pentru film, deoarece, dacă italienii nu îl produc, se poate ocupa el de asta. La începutul lui octombrie, mă anunţă că va trebui să plece pentru o vreme, deoarece este posibil să i se aprobe extrădarea; îmi dă de înţeles că a renunţat la planul referitor la Palatul de Justiţie şi mă lămureşte că nu mă poate lua cu el, pentru a nu mă expune la riscuri. Cu iluzia de a ne vedea de îndată ce va fi sigur, îşi ia rămas-bun cu o serenadă cântată de mariachi şi cu promisiunile romantice „Si nos dejan" şi „Luna de octubre":

Corazón que has sabido sufrir y has sabido querer desafiando el dolor...

Si me voy, nunca pienses, jamás, que es con el único fin de estar lejos de ti.

Viviré con la eterna pasión que sentí desde el día en que te vi,

Desde el día en que soñé que serías para mí}

În săptămânile care urmează, încerc să uit evenimentele din seara aceea caldă de august, dar amintirea spiritului temerar al lui Iván Marino şi tonul triumfător al lui Pablo zburătăcesc din când în când prin mintea mea asemenea unui fluture cu aripi negre. în repetate rânduri, noi, ziarişti, auzim zvonuri despre ameninţări din partea Extrădabililor şi a grupării M-19 îndreptate împotriva

magistraţilor de la Curtea Supremă de Justiţie, dar nimeni nu le acordă atenţie, fiindcă aproape toţi cei care lucrăm în media suntem obişnuiţi cu ele şi suntem convinşi că, în Columbia, „câinele care latră rareori muşcă"

.Este 6 noiembrie 1985 şi mă întâlnesc în holul hotelului Hilton cu o colegă, pentru a transmite prin radio Concursul Naţional de Frumuseţe, eveniment care, an de an, adună la Cartagena majoritatea ziariştilor columbieni, sute de personalităţi şi pe toţi cei care au un nume în lumea industriei cosmeticelor şi a modei. Concurentele îşi fac sosirea cu alaiul din departamentul lor - nume care se dă în Columbia statelor -, care le include întotdeauna pe soţiile guvernatorului şi pe a primarului capitalei regionale. Cu o zi înainte de „Seara încoronării" - care are loc la Centrul pentru Convenţii şi este urmată de un bal somptuos şi elegant la Clubul

Cartagena -, îşi fac sosirea guvernatorul, rudele sale şi demnitarii din fiecare departament, alături de numeroşi directori din media de peste tot din ţară, care vor să le ia interviuri politicienilor şi să profite pentru a admira atâtea femei frumoase. Implicarea traficanţilor de droguri în concursurile de frumuseţe este deja cunoscută şi toată lumea ştie că, fără sprijinul şefilor de cartel din departamentul respectiv, autorităţile nici n-ar visa să poată acoperi cheltuielile pe care le presupun câştigătoarea şi însoţitorii acesteia, adică 100 sau 200 de persoane, printre care rude şi prieteni intimi, peste 20 de doamne din înalta societate, fostele câştigătoare cu soţii lor şi toată birocraţia regională. Nu e ciudat ca însăşi *Miss* să fie logodnica şefului de cartel sau a fiului acestuia ori ca relaţia şefilor din poliţie cu regele local al cocainei sau al marijuanei să fie mult mai intimă, mai stabilă, mai durabilă şi mai rentabilă decât relaţia afaceristului de succes cu câştigătoarea din anul respectiv.

Cine are îndoieli în privinţa faptului că femeia-obiect există trebuie să asiste la un concurs naţional de frumuseţe la Cartagena: rochiile şi podoabele de pe cap sunt asemănătoare cu ale mulatrelor pe care le întâlneşti la şcolile de samba de la Carnavalul din Rio de Janeiro, doar că primele dansează şi cântă fericite, pe jumătate dezbrăcate, în vreme ce bietele concurente târăsc pelerine cu pene şi cozi strălucitoare de sirenă, de 50 de kilograme, la temperaturi de 40 de grade, pe tocuri de 12 centimetri. Defilările în trăsuri şi care alegorice, ce durează o săptămână, îl epuizează până şi pe cel mai rezistent dintre ofiţerii de marină care le escortează pe fete.

E 11 dimineaţa, mai sunt cinci zile până la alegerea câştigătoarei şi festivitatea de încoronare, iar holul imens este în fierbere, înţesat de reporteri

de la posturi de radio, cântăreţi, actori, creatori de modă, foste *Miss Columbia* din ce în ce mai frumoase, acum la braţul mândrilor lor soţi, şi directori ai firmelor care sponsorizează concursul. Juriul, alcătuit din personalităţi din alte ţări, este singurul care se ascunde de toată lumea, pentru a nu se putea spune, mai apoi, că au fost manipulaţi de însoţitorii concurentelor sau cumpăraţi de viitorul socru al câştigătoarei. Concurentele se află în camerele lor, pregătindu-se pentru prima defilare în costum de baie, iar coridoarele pe care se află apartamentele rezervate pentru ele sunt înţesate de bărbaţi urâţi, îmbrăcaţi în uniforme verzi, şi de bărbaţi frumoşi în uniforme albe, care cercetează cu dispreţ desăvârşit toată populaţia *gay* de machiori şi de stilişti care, la rândul lor, se uită cu o ură feroce la cei dintâi, în vreme ce suspină în adoraţie deplină după cei din urmă.

La 11.40 răsună o explozie şi toate interviurile şi transmisiunile radio se întrerup. Gruparea M-19 a ocupat Palatul de Justiţie şi se pare că a luat ostatici magistraţi de la Curtea Supremă! Eu şi colega mea ne ducem repede în apartamentul meu şi ne aşezăm una lângă alta în faţa televizorului. În prima clipă, nu-mi trece prin minte că ceea ce vedem are legătură cu Pablo, deoarece sunt convinsă că el nu este în ţară. Ultimul lucru care i-ar trece prin cap prietenei mele este că sunt amanta lui Pablo Escobar sau că unul dintre capii mai vizibili de la MAS ar fi putut finanţa un asemenea asalt din partea gherilei. Ultimul lucru care mi-ar trece prin cap ar fi că însoţitoarea mea este iubita unuia dintre căpitanii grupării M-19.

Plaza de Bolívar este o întindere uriaşă, în centrul căreia se află statuia lui Simón Bolívar, privind spre catedrala care se află la răsărit. În faţa acesteia se află clădirea primăriei, flancată de

Senat, îndreptat spre nord, şi Palatul de Justiţie, îndreptat spre sud - Casa de Nariño -, aflat în custodia Batalionului Gărzii Prezidenţiale.

Cu două zile înainte, serviciul de pază al Palatului de Justiţie, sediul Curţii Supreme şi al Consiliului Statului, a fost trecut în seama unei companii particulare şi, tocmai în ziua aceea, Curtea Constituţională începuse examinarea proceselor de extrădare pentru Pablo Escobar Gaviria şi Gonzalo Rodríguez Gacha, printre alţii. Asediul fusese condus de „Comandoul Iván Marino Ospina" al grupării M-19, în cadrul „Operaţiunii Antonio Nariño pentru Drepturile Omului". Sub conducerea comandaţilor Luis Otero şi Andrés Almara- les, 35 de insurgenţi au pătruns în Palat, şapte dintre ei pe intrarea principală, ca oricare cetăţean obişnuit, iar ceilalţi au dat buzna cu două camioane de mici dimensiuni pe poarta spre subsol aflată pe o latură a clădirii, pe una dintre cele mai înguste şi mai aglomerate străzi din centrul oraşului Bogotá. Comandoul de gherilă a ucis deja doi paznici şi pe administratorul Palatului, iar acum, după ce au luat ostatici mai mult de 300 de persoane dintre magistraţi, angajaţi şi vizitatori, cer transmiterea la radio a unei proclamaţii prin care denunţă abuzuri comise împotriva celor care apelaseră la amnistie şi ineficienţa justiţiei în Columbia, care acceptă extrădarea columbienilor pentru a fi judecaţi în alte ţări. Cer, de asemenea, ca proclamaţia să fie publicată în ziare, ca guvernul să cedeze opoziţiei spaţii zilnice la radio, iar Curtea Supremă să le respecte dreptul, consacrat prin Constituţie, de a solicita înfăţişarea Preşedintelui Republicii sau a împuternicitului acestuia, cu scopul de a-l judeca pentru încălcarea acordurilor de pace cu grupurile dezarmate: M-19, ELP şi Quintín Lame.

La amiază, clădirea este înconjurată în întregime de armată, căreia „Preşedintele poet" i-a ordonat să recupereze Palatul de Justiţie cu orice preţ. La două după-amiaza, tancurile au pătruns deja în subsol, elicopterele GOES au adus efective armate pe acoperişul clădirii şi un tanc Cascabel a culcat la pământ porţile Palatului care dau înspre piaţă, pentru a-şi face intrarea, urmat de alte două, cu militari din Batalionul Gărzii Prezidenţiale şi de la Şcoala de Artilerie. Belisario Betancur, în şedinţă cu foştii preşedinţi, candidaţii la preşedinţie, membrii Congresului şi preşedintele Senatului, refuză să-i asculte pe magistraţi sau pe luptătorii de gherilă. Ofertele altor state de a mijloci negocierea între guvern şi grupul armat nici măcar nu ajung la urechile unui preşedinte care nu iartă gruparea M-19 pentru încălcarea Procesului de pace ce a stat la baza campaniei sale prezidenţiale şi nici pentru sprijinul acordat Extrăda- bililor prin proclamaţia lui Iván Marino Ospina, la începutul acelui an, cenzurată de ceilalţi comandanţi din M-19.

-Pentru fiecare extrădat columbian trebuie să ucidem un cetăţean american!

Tancurile încep să tragă, iar posturile de radio să transmită vocea magistratului Reyes Echandía, preşedintele Curţii Supreme de Justiţie - şi, de asemenea, al Curţii Penale, care a aprobat extrădarea columbienilor în Statele Unite cu câţiva ani în urmă -, implorându-l pe preşedinte să înceteze focul, deoarece vor ucide pe toată lumea, însă la telefoanele sale răspunde directorul poliţiei. Cuvintele istorice ale tânărului colonel Alfonso Plazas, de la Şcoala de Artilerie, înregistrate de un reporter aflat la faţa locului definesc momentul.

-Apărăm democraţia, maestre!

În America Latină, atunci când un şef de stat acordă armatei libertatea de a apăra democraţia,

aceasta din urmă ştie foarte bine ce are de făcut. Şi ce poate face: să-şi verse după bunul plac toată ura viscerală adunată în decenii de luptă împotriva insurgenţilor, lăsând la o parte - în sfârşit! - toate restricţiile impuse de legi concepute de oameni civilizaţi întru protejarea cetăţenilor lipsiţi de apărare. Cu atât mai mult cu cât Palatul de Justiţie columbian - alături de toate dosarele acelea groase cât nişte cărţi de telefon care conţin trecutul judiciar al lui Escobar şi al asociaţilor săi - găzduieşte alte numeroase cutii cu dosarele a 1 800 de procese împotriva Armatei şi a organismelor de securitate ale statului, pentru încălcări ale drepturilor omului. Incendiul mistuitor care, într-un fel cu totul inexplicabil, izbucneşte în Palat la şase după-amiaza înlătură pe vecie problemele a vreo 12 extrădabili, dar, mai ales, pe cele ale mai multor mii de militari.

Temperaturile infernale îi silesc acum pe luptătorii de gherilă şi pe ostaticii lor să se retragă spre toalete şi spre etajul patru. Andrés Almarales ordonă eliberarea femeilor şi a răniţilor. Spre seară, telefoanele prin care magistratul Reyes şi comandantul Otero păstrau legătura amuţesc. Când Betancur se hotărăşte să dialogheze cu preşedintele Curţii, îi este imposibil: din punct de vedere tehnic, militarii au dat o lovitură de stat. Evenimentele din cadrul Concursului Naţional de Frumuseţe nu se anulează şi nici nu se amână, cu justificarea că spiritul vesel şi puternic al poporului columbian nu se lasă înfrânt de o tragedie, iar locuitorii din Cartagena nu vor îngădui să li se strice sărbătoarea din pricina unor evenimente care se petrec „acolo, în Bogotá".

Înfruntarea continuă toată noaptea şi, când reprezentantul preşedintelui şi directorul Crucii

Roşii ajung, la primele ore ale dimineţii, pentru a negocia cu luptătorii de gherilă, militarii nu le permit să pătrundă în Palat şi îi adună în Casa del Florero, alături de 200 de ostatici eliberaţi de Almarales sau salvaţi de armată, printre care se numără şi consilierul de stat Jaime Betancur Cuartas, fratele preşedintelui republicii. Fiecare persoană este percheziţionată riguros şi interogată de către directorul B-2, colonelul Edilberto Sánchez Rubiano, cu ajutorul ofiţerilor din artilerie şi F2 al poliţiei. Mai mulţi dintre aceştia confundă persoane nevinovate cu luptători de gherilă, iar zeci de angajaţi din Justiţie, printre care magistraţi şi consilieri, scapă de arest numai mulţumită intervenţiei colegilor de serviciu. Oricine trezeşte cea mai neînsemnată urmă de bănuială este urcat într-un camion militar şi dus la Şcoala de Echitaţie de la Usaquén, aflată în nordul oraşului Bogotá. Dintre ei, numai doi studenţi la Drept sunt eliberaţi şi abandonaţi pe un drum îndepărtat, după ce au fost torturaţi.

La două dimineaţa, întreaga lume urmăreşte la televizor, nevenindu-i a crede, momentul în care un tanc Cascabel cască o gaură uriaşă în peretele de la etajul patru, unde s-au refugiat ultimii luptători de gherilă şi ostatici. Apoi, prin gaură, lunetiştii poliţiei, plasaţi pe acoperişurile clădirilor din vecinătate, trag orbeşte spre interiorul Palatului, la ordinul şefului lor, generalul Víctor Delgado Mallarino, în vreme ce armata aruncă grenade, iar elicopterele survolează zona. Deşi muniţiile le sunt pe terminate, luptătorii de gherilă refuză să se predea unei comisii umanitare, pentru a fi supuşi, mai apoi, unui proces plin de garanţii. Pe măsură ce ploaia de gloanţe le slăbeşte rezistenţa, focul mistuie ruinele care au mai rămas din Palat. Ordinul primit de militari a fost să nu lase în viaţă

pe nimeni din grupul de 60 de persoane rămase în clădire şi toţi, inclusiv magistraţii martori la abuzuri şi măcel, îşi pierd viaţa. Printre aceştia din urmă se numără preşedintele Curţii
Supreme şi cei patru magistraţi care ar trebui să se pronunţe în chestiunea extrădărilor, inclusiv Manuel Gaona Cruz, apărător al drepturilor omului. Ministerul Apărării dă ordin ca toate cadavrele să fie dezbrăcate şi spălate, fără excepţie, distrugând, în felul acesta, dovezi de preţ. Medicilor legişti li se interzice accesul la cadavre.

în vreme ce se întâmplă toate acestea, la ordinul doamnei ministru al comunicaţiilor, Noemí Sanin Posada - verişoara Măriei Lía Posada, soţia lui Jorge Ochoa -, canalele de televiziune columbiene transmit doar meciuri de fotbal şi ştiri despre concursul de frumuseţe. La aproape 27 de ore după începerea asaltului se aude o ultimă explozie, iar în interiorul clădirii se aşterne tăcerea. La două şi jumătate după-amiaza, generalul Arias Cabrales anunţă victoria în faţa ministrului apărării, iar generalul Vega Uribe îl informează pe preşedinte că asaltul a fost respins, iar Palatul de Justiţie, recuperat.

-Care palat? O grămadă de fiare răsucite, cu 100 de cadavre incinerate în interior? ne întrebăm cu toţii, uluiţi.

La opt seara, Belisario Betancur se adresează ţării.

-Spre bine sau spre rău, preşedintele republicii şi-a asumat răspunderea.

-Răspunderea pentru ce? Pentru nimicirea puterii judiciare printr-un bombardament nemilos din partea armatei şi a poliţiei? îmi spun, ascultându-l pe comandantul suprem al forţelor armate în care poporul columbian, hrănit neîncetat

cu iluzia unei păci care nu există, a crezut că vede, în 1982, un viitor om de stat.

Din tot acel holocaust au ieşit trei mari învingători: militarii, extrădabilii şi cele două partide tradiţionale. Ca viitor proiect politic, M-19 şi toate celelalte grupări insurgente au fost îngropate sub cenuşa Palatului de Justiţie. Şi-au pierdut viaţa 11 magistraţi, 43 de civili, 33 de luptători de gherilă şi 11 membri ai forţelor armate şi ai DAS. Camerele canalelor de ştiri au înregistrat momentul în care o duzină de angajaţi de la cafenea, administratorul şi două luptătoare de gherilă erau scoşi de către armată din Palatul de Justiţie. A doua zi, când familiile cer informaţii despre cei arestaţi, li se va răspunde că au fost închişi provizoriu în garnizoane militare. Nimeni nu îi va lămuri unde se află acestea şi nu se va mai şti niciodată nimic despre ei.

Pe data de 12 noiembrie, mă întorc de la concursul acela fatidic, ultimul de care mă voi ocupa în cariera mea. A doua zi, pe 13 noiembrie a acelui *annus horribilis,* are loc în Columbia cea mai mare

tragedie din toate timpurile, iar presa din întreaga lume uită de cele 100 de victime de la Palatul de Justiţie din Bogotá, pentru a-şi îndrepta atenţia asupra celor 25 000 de victime din Armero, o bogată regiune din Tolima, cunoscută pentru culturile de orez şi de cafea. Gândindu-mă la norocul de necrezut al tuturor acelor măcelari aflaţi în slujba statului, îmi spun că asupra patriei şi asupra

noastră, a tuturor, trebuie să fi căzut un blestem; mă întreb dacă acela pe care îl credeam cel mai curajos dintre bărbaţi nu a devenit cumva doar cel mai laş dintre monştri. îmi schimb numărul de telefon şi, cu inima strânsă de groază, iau hotărârea de a nu-l mai revedea pe Pablo Escobar niciodată în viaţa mea. De la o zi la alta, am încetat să-l iubesc

.Tarzan vs Pancho Villa

Omayra Sánchez, de 13 ani, agonizează în faţa camerelor de luat vederi din lumea întreagă. Doar capul şi braţele îi răsar din nămolul întărit, sub care o coloană de ciment îi apasă pe picioare. Peisajul dezolant care o înconjoară pe adolescentă, kilometri întregi de noroi din care mai răsar doar coroana vreunui copac sau rămăşiţele unei vite înecate, pare să se întindă la nesfârşit. Pentru a o scoate pe Omayra de acolo şi a o duce la un spital unde să i se poată amputa picioarele este nevoie de zile întregi. În timp ce cangrena îi cuprinde trupul, fetiţa le transmite un mesaj de speranţă milioanelor de compatrioţi şi celor care, cutremuraţi de suferinţa şi de curajul ei în faţa morţii, o urmăresc neputincioşi din toate colţurile pământului. Noi, columbienii, ştim că e imposibil să fie salvată şi nu putem face altceva decât să-i urmărim agonia şi să ne rugăm ca suferinţa ei să ia sfârşit cât mai repede. Şaizeci de ore mai târziu, îngerul acela ne părăseşte pentru totdeauna şi se ridică la ceruri, unde o aşteaptă sufletele celorlalte 25 000 de victime şi ale celor 100 de vinovaţi sau de nevinovaţi ucişi cu zece zile mai devreme, în decursul asaltului asupra Palatului de Justiţie.

Omayra este doar una dintre cei 21 000 de răniţi şi de sinistraţi care au supravieţuit dramei din Tolima. în câteva minute, vulcanul Arenas del Nevado de Ruiz a scuipat lavă şi roci vulcanice în liniştitul râu Lagunilla, care, aproape de miezul nopţii, a coborât peste Armero sub forma unei trombe late de câţiva kilometri. Puhoiul de nămol şi de resturi a şters, efectiv, de pe faţa pământului aşezarea prosperă, cu o vechime de 90 de ani. Toate tragediile care au loc în Columbia sunt anunţate, şi nici aceasta nu a fost o excepţie: de câteva luni, vulcanologii avertizaseră în legătură cu uriaşele

coloane de fum care se ridicau din crater, dar, prin proverbiala indiferenţă a statului, s-a hotărât să fie trecute cu vederea. Cum ar fi putut evacua guvernul 50 000 de persoane şi unde le-ar fi putut găzdui vreme de câteva zile sau săptămâni?

Cele două catastrofe consecutive cufundă ţara în doliu şi în cea mai adâncă senzaţie de neputinţă. Dar tragedia de la Armero devine o adevărată binecuvântare pentru militarii care - sătui de a-i viola, asfixia, jupui, smulge unghiile, stropi cu acid sulfuric, incinera, îngropa sau arunca în gropi de gunoi pe oamenii arestaţi la Palatul de Justiţie -, dornici de a-şi recăpăta cu orice preţ imaginea de salvatori în situaţia unor calamităţi naţionale, pun la dispoziţia celor peste 20 000 de persoane invalide, rănite sau rămase fără casă toţi oamenii, resursele, avioanele şi elicopterele. De la o zi la alta, au devenit, din ticăloşi, salvatori.

Toată groaza aceea, cu poveşti nesfârşite despre suferinţe insuportabile şi pierderi ireparabile, se perindă pe ecranul televizorului dimineaţa, după-amiaza şi seara; puhoiul acela de lacrimi şi durerea colectivă se alătură alor mele şi, dinaintea acceptării definitive a egoismului, a orbirii şi a lipsei de răspundere a bărbatului pe care îl iubeam, mă simt vinovată că sunt în viaţă şi îmi doresc doar să aflu împăcarea cu cei morţi.

Câteva luni mai târziu, prietena mea Alice de Rasmussen mă invită să petrec câteva zile în casa ei din Islas del Rosario, micul arhipelag aflat la 55 de kilometri de Cartagena de Indias. Parcul Naţional este un grup de insulițe de corali aflate în proprietatea statului, pe care zeci de familii bogate şi influente din Cartagena, Bogotá şi Medellín şi-au construit tot felul de case şi de vile, denumite, tehnic, „îmbunătăţiri". În Columbia, practicile

comune sfârşesc prin a deveni legale, ceea ce înseamnă că, deşi insulele aparţin statului, suprafaţa lor aparţine celor care şi le-au însuşit în scopul de a le îmbunătăţi prin construcţii somptuoase. Cui îi pasă că partea scufundată a unei insuliţe, dintr-o zonă columbiană destinată turismului de lux, aparţine altcuiva? Până în 1986, nu mai rămâne nici un petic de teren liber, fiecare lot valorează o mică avere, iar preţul celei mai neînsemnate clădiri nu scade sub patru milioane de dolari.

Rafael Vieira Op Den Bosch este fiul unuia dintre colonizatorii albi din Parcul Islas del Rosario şi al unei mame de origine olandeză. Are 34 de ani şi, cu toate că nu este proprietarul unei grădini zoologice, este un ecologist respectat de turişti, de vecini şi chiar de directorul acelei rezervaţii pe ale cărei domenii el şi familia lui au întemeiat rentabila afacere Acuario de las Islas. Rafa, cum îi spune toată lumea, nu e bogat, dar vinde 800 de prânzuri pe zi. Nu este scund, urâţel şi rotofei, ci înalt, frumos şi atletic. Nu are bărci de viteză, ci doar o barcă mare şi veche de pescuit. Nu colecţionează girafe şi elefanţi, ci baracude şi delfini. Singurul lucru pe care îl are în comun cu Pablo este Pancho Villa: în vreme ce Pablo omoară oameni - şi în fotografiile cu pălărie şi costum tradiţional pare reincarnarea banditului mexican -, Rafa îl ţine prizonier pe „Pancho Villa", un rechin feroce şi, fără pălărie şi cu eternul şi minusculul său slip, zici că e leit Kris Kristofferson.

De câteva luni, mă simt tristă şi teribil de singură, drept care nu mi-e greu să mă îndrăgostesc la prima vedere de cineva atât de frumos precum Rafael Vieira. întrucât şi el se îndrăgosteşte, chipurile, *ipso facto*, de zâmbetul şi de bustul meu şi mă porecleşte „Pussycat", rămân la el din prima

zi, alături de peştii, crustaceele, delfinii, rechinii şi cauza lui: protejarea vieţii marine într-o ţară şi într-un parc naţional unde una dintre cele mai vechi tradiţii este pescuitul cu dinamită, pentru a câştiga timp şi utilităţi, deoarece lucrurile mai importante sunt romul şi ziua de azi, nu copiii şi ziua de mâine.

Pe San Martin de Pajarales, insuliţa unde locuieşte familia Vieira, nu există plaje sau palmieri, iar apa dulce e un lux. Pe insulă trăiesc, de asemenea, în jur de 20 de lucrători afro-columbieni, descendenţi ai locuitorilor originari ai insulei, şi mama lui Rafael, deoarece tatăl şi mama lui vitregă locuiesc la Miami, iar fraţii, la Bogotá. în afară de acestea, există vreo duzină de căsuţe, iar poarta casei noastre este întotdeauna deschisă. Rafa lucrează toată ziua la extinderea acvariului, iar eu înot, fac scufundări şi învăţ în latină, engleză şi spaniolă numele tuturor speciilor de animale din Marea Caraibilor, în spiritul lui Cousteau, devin o adevărată expertă în etolo- gia crustaceelor şi, în spiritul lui Darwin, învăţ de ce rechinii au în urmă 300 de milioane de ani de evoluţie şi o anatomie fără cusur, în vreme ce specia umană are doar cinci milioane şi tot soiul de defecte, precum miopia mea. Aflu că explicaţia este faptul că ne tragem nu din specii marine, care sunt mai curioase, mai libere şi mai aventuroase, ci din nişte maimuţe cărora le-a luat milioane de ani să înveţe să meargă pe două picioare şi mult mai mult să înceapă să vâneze.

Rafa mă învaţă să pescuiesc, să fac scufundări cu echipament special şi să nu mă mai tem de pisicile de mare care se joacă uneori cu noi sau de baracudele curioase care ne dau târcoale pentru a studia cea mai mare specie prădătoare de pe planetă, singura capabilă de tortură. Mă convinge că, pe mare, animalele nu te atacă decât dacă le calci sau dacă arunci harpo- nul greşit, dar

refuz să învăţ să-l arunc corect, deoarece nu-mi place să ucid sau să fac rău vreunei făpturi, dimpotrivă, prefer să am grijă de toate. Pe zi ce trece, cobor la adâncimi din ce în ce mai mari, fără echipament de scufundare, iar capacitatea mea pulmonară se măreşte treptat. înot aproape şase sau şapte ore pe zi, la distanţe din ce în ce mai mari. Trupul meu devine atletic şi arăt cu câţiva ani mai tânără. La sfârşitul zilei, eu şi Rafa bem întotdeauna ceva, ca să admirăm asfinţitul soarelui peste un orizont în flăcări de pe un mic doc pe care l-a construit cu mâinile lui - ca aproape tot ce se găseşte pe insulă - şi vorbim despre subiecte legate de mediul înconjurător, despre călătoriile lui în Africa, animale şi evoluţie. Nici lui nu-i plac cărţile, în schimb îi plac poveştile, iar seara îi citesc din Hemingway. Acum viaţa mea a devenit incredibil de simplă şi suntem atât de fericiţi, încât vorbim despre posibilitatea de a ne căsători ceva mai încolo şi chiar de a avea copii.

O dată la fiecare şase săptămâni petrec câteva zile în Bogotá, care acum mi se pare un oraş lipsit de ospitalitate şi străin, unde trebuie să activezi mereu sistemul de apărare *femina sapiens* - unghii de vrăjitoare lungi şi date cu ojă, machiaj, coafură, costum cu bluză de mătase, dresuri şi pantofi cu toc *stiletto* - şi să-ţi organizezi viaţa în funcţie de o mulţime de indivizi cosmopoliţi şi maliţioşi, care nu vorbesc despre altceva în afară de infidelităţi şi conspiraţii şi care mă privesc cu o compasiune adâncă şi cu o oarecare invidie, deoarece am renunţat la carieră, călătorii şi viaţă socială, pentru a mă muta „pe o insulă microscopică, din dragoste pentru un *beach boy*, arătos, dar fără bani". Trec pe la apartamentul meu, plătesc facturile şi mă întorc repede la viaţa pe malul mării şi în braţele drăgăstoase ale lui Rafa.

într-o dimineaţă, în una dintre vizitele de la jumătatea lui 1986, verific corespondenţa şi dau peste un plic ce pare să conţină o revistă.Nimic pe lume nu m-ar fi putut pregăti pentru ce conţine: fotografiile a 16 cadavre făcute bucăţi mă readuc la realitatea Columbiei continentale; textul scrisorii trimise de bărbatul pe care nu îl mai văd şi nu-l mai iubesc de luni de zile şi a cărui amintire nu mai are gustul dulce-acrişor al fructului interzis, ci a devenit o succesiune de imagini, din ce în ce mai şterse, de incertitudini şi de agonii pe cât de costisitoare, pe atât de inutile. E evident, cineva i-a menţionat întâlnirea noastră cu M-19 altcuiva de la serviciile de securitate sau de informaţii, posibil o persoană implicată în cele mai îngrozitoare torturi. Cineva, care îi acuză pe Pablo şi pe Gonzalo de crime mai atroce decât mi-aş fi putut închipui vreodată, jură că mă va face să plătesc pentru ele cu fiecare picătură de sânge şi centimetru pătrat de piele din trupul meu. După ce plâng vreo două ore şi mă rog la sufletele victimelor să-mi arate ce trebuie făcut, hotărăsc să sun două persoane. Prima este o cunoştinţă de-a mea, căreia îi spun că m-am răzgândit cu privire la diamantul de 72 de carate despre care-mi vorbise şi că vreau să i-l arăt colecţionarului (proprietarul cere un milion de dolari pe el şi îmi oferă 100 000 de dolari drept comision pentru vânzare). A doua este prietena mea Susanita, agent imobiliar, pe care o rog să-mi scoată apartamentul la vânzare. Apoi, în loc să mă duc la Cartagena, iau primul zbor către Medellin.

Gustavo Gaviria mă primeşte de îndată, cu aceeaşi afecţiune sinceră, dar distantă. În vreme ce vorbim despre afacerea lui, contractele mele anulate şi situaţia din ţară, zăresc în adâncul privirii lui ceva ce pare a fi începutul unei mari dezamăgiri existenţiale. După câteva minute de discuţie, îi arăt

diamantul care, din câte mi s-a spus, a aparţinut unei familii regale din Europa. Ia lupa de bijutier, care-i îngăduie să detecteze cele mai neînsemnate impurităţi la un diamant aparent perfect, şi se apucă să analizeze piatra pe care i-am adus-o.

- Este una dintre cele mai mari pietre pe care le-am văzut vreodată... Acoperă toată falanga de la un deget... Da, trebuie să fi făcut parte dintr-o coroană... După preţ, îmi pot da seama că e furată... Dar nu e foarte limpede... Gălbui, dar nici alb, nici *Canary Yel/ow...* Nu e scump, dar nu-mi place culoarea. Şi are impurităţi.

- Pentru Dumnezeu, Gustavo! Ştim amândoi că, dacă ar fi *D-F/aw/ess* sau *Canary Yellow,* ar valora de patru sau de cinci ori mai mult!

Cineva bate la uşă şi, fără a aştepta permisiunea lui Gustavo, intră şi o închide.

- Ia te uită cine e aici! Nici mai mult, nici mai puţin decât Sirena în carne şi oase! Ce mai bronz! Cărui fapt îi datorăm onoarea?

-A venit să-mi arate asta, Pablo, zice Gustavo, arătându-i diamantul. Virginiei i s-au reziliat contractele de publicitate şi are nevoie de comision.

Ia bijuteria strălucitoare între arătător şi degetul mare şi o examinează cu braţul întins, la distanţă, cum ar face cu un deget al cadavrului în descompunere al celui mai cumplit duşman al lui. Chipul lui trădează o asemenea scârbă, încât, pentru o clipă, am impresia că o să arunce milionul de dolari pe fereastră. Apoi, parcă silit să-şi înfrâneze dorinţa de a face aşa ceva, aruncă o privire spre asociatul său şi exclamă:

-Aici e sediul unei afaceri cu stupefiante, nu Harry Winston! Noi nu facem afaceri cu ea. Dacă are nevoie de bani, să vorbească cu mine. Nu uita că suntem aşteptaţi la întâlnire.

Cu un suspin adânc, Gaviria îmi spune că el nu cumpără diamante de asemenea dimensiuni, deoarece, în caz de urgenţă, sunt imposibil sau greu de schimbat ori de vândut la un preţ apropiat de valoarea originală. întreb cum e posibil ca un om care are un miliard de dolari în numerar să aibă probleme de lichiditate cu un milion. Ridicând din umeri şi zâmbind resemnat, îmi răspunde că şi bogaţii plâng. îşi ia rămas-bun săru- tându-mă pe obraz şi, când rămânem singuri, îi întind vărului său plicul cu fotografiile şi scrisoarea anonimă.

-Cred că ar trebui să vezi ce mi-a sosit prin poştă. Voiam să ţi le trimit prin Gustavo. Se pare că, din pricina a ceva ce aţi cerut tu şi „El Mexicano", cineva vrea să-mi facă acelaşi lucru pe care l-aţi făcut voi cu aceşti oameni. Cine mai ştia de întâlnirea noastră cu Iván Marino, Pablo? Cine se află în spatele morţii lui Álvaro Fayad, din martie?

El deschide plicul şi îi împrăştie conţinutul pe masă. Amuţeşte, uluit şi stupefiat, şi se aşază. Nu păleşte, deoarece nimic nu-l face să pălească şi deoarece Pablo Escobar n-a tremurat niciodată dinaintea unor lucruri care pe un om obişnuit l-ar face să-şi piardă cunoştinţa. Ridică fiecare dintre cele 16 fotografii cu penseta de bijutier a lui Gustavo şi le cercetează în tăcere. Apoi citeşte cu voce tare câteva fragmente din textul care le însoţeşte. În cele din urmă, îmi spune:

-Cred că noi doi va trebui să vorbim. Pe îndelete. Eşti obosită?

Îi spun că nu, dar că Rafael mă aşteaptă la Cartagena în seara aceea. Atunci îmi cere să înapoiez diamantul, să-i dau de înţeles prietenei mele că voi pleca şi să îl aştept în apartamentul lui până când se eliberează, deoarece trebuie să discute cu mine o chestiune de viaţă şi de moarte.

- Sună-ţi iubitul sau ce o fi şi spune-i că s-a anulat zborul şi că ajungi mâine-dimineaţă. Linişteşte-te, nimeni n-o să-ţi facă rău, iar eu nu am intenţia să mă ating de nici un fir de păr din capul tău. Păstrez fotografiile ca să-l rog pe un prieten să verifice amprentele şi să afle cine e depravatul care le-a făcut, schizofrenicul care ţi le-a trimis şi fiul de căţea sinucigaş care îmi cere să plătesc pentru măcelul ăsta!

-Nu, nu, nu, Pablo! Pe fotografii sunt şi sute de amprente de-ale mele, iar asta o să înrăutăţească lucrurile! Nu i le arăta nimănui şi nu încerca să afli cum au fost făcute, te implor! Eu locuiesc pe o insuliţă cu un înger de bărbat şi nu sunt vinovată de crimele voastre! îi spun, izbucnind în plâns şi încercând să-i iau fotografiile.

Se ridică şi îmi petrece un braţ pe după umeri. După ce reuşeşte să mă liniştească, pune fotografiile în plic şi îmi promite să le dea foc imediat după ce le studiază cu atenţie, ca să vadă dacă feţele corespund celor dispăruţi la Palatul de Justiţie; cu alte cuvinte, ceea ce a mai rămas din ele după ce au fost stropite cu acid sulfuric. Insistă că trebuie să rămân în seara aceea la Medellin şi, după ce accept în silă, îşi ia la revedere şi pleacă grăbit.

îi urmez instrucţiunile şi îl sun pe Rafael ca să-l anunţ că ajung a doua zi fiindcă zborul a fost anulat din cauza vremii; nu i-aş putea vorbi niciodată despre groaza pe care o simt şi cu atât mai puţin despre motivele de a i-o împărtăşi lui Pablo. Când ajung la apartament şi aşez valiza pe pat pentru a despacheta câteva lucruri, observ printre firele groase ale covorului ceva care străluceşte: e o brăţărică foarte subţire de aur, pe care mi-o pun la mână. încheietura mea este aproape la fel de delicată ca a unei fetiţe, dar, ca să pot închide bijuteria asta cu valoare

nesemnificativă, ar trebui să fie mai lungă cu doi centimetri şi jumătate.

Când îl văd pe Pablo intrând, câteva ore mai târziu, îmi dau seama că într-un an a îmbătrânit cât în cinci. Are abia 36 de ani, dar mersul lui pare mai lent şi mai puţin sigur. Observ că a luat în greutate şi că încărunţeşte la tâmple; mă gândesc că şi mie mi se întâmplă acelaşi lucru, dar noi, femeile, putem ascunde asta mai uşor. Pare mai liniştit decât după-amiază, dar arată obosit şi trist, ca şi cum ar avea nevoie de o îmbrăţişare. Expresia lui este un mare semn de întrebare; a mea, o enormă acuzaţie. Văzând reflecţiile noastre în oglinda care ne-a înfăţişat de atâtea ori împreună, îmi spune că arăt cu zece ani mai tânără decât el şi că par o statuie de aur, iar eu îi mulţumesc politicos pentru un compliment pe care, cu un an în urmă, i l-aş fi răsplătit cu sute de sărutări. Vrea să ştie de ce mi-am schimbat numărul de telefon fără să îl anunţ şi, în şase fraze scurte şi tăioase, îi explic care au fost motivele mele. După una dintre tăcerile sale cu capul plecat, suspină, ridică privirea şi spune că mă înţelege. Apoi mă priveşte cu o expresie care pare nostalgică după toate visurile care s-au risipit, surâde trist şi adaugă că, în realitate, se bucură să mă vadă şi să poată vorbi din nou cu mine, chiar dacă doar pentru câteva ore. Mă întreabă dacă m-ar deranja să se întindă în patul meu şi, când îi spun că nu, se aruncă pe el, îşi aşază mâinile încrucişate sub ceafă şi începe să-mi spună poveşti din viaţa reală şi din vremuri recente, precum ziua de 6 noiembrie, de anul trecut.

-Secretara magistratului Carlos Medellín a fost dusă la spitalul Simón Bolívar cu arsuri de gradul al treilea. Când militarii au venit după ea, iar directorul secţiei de arşi a încercat să se opună, l-au ameninţat că îl vor acuza de colaborare cu unele

dintre luptătoarele de gherilă şi că-l vor aresta şi—1 vor duce la comandament pentru interogatoriu; doamna nevinovată a murit jupuită câteva ore mai târziu la Şcoala de Echitaţie a Armatei, în timp ce animalele alea îi smulgeau pielea fâşii. Unei femei care a născut în camionul armatei i-au luat copilul şi, după naştere, au torturat-o acolo până la moarte. Cadavrul spintecat al celeilalte femei însărcinate a fost aruncat în groapa de gunoi din Mondoñedo. Pilar Guarín, o tânără care în ziua aceea îi ţinea locul unei colege la cafenea, a fost violată timp de patru zile în garnizoanele militare. Ea şi câţiva dintre bărbaţi au fost cufundaţi în căzi cu acid sulfuric, iar alţii au fost îngropaţi în cimitirul Şcolii de Echitaţie, unde se află sute dintre miile de dispăruţi în timpul guvernării lui Turbay. Ştii de ce au făcut toate astea? Ca să obţină informaţii despre cele şapte milioane de dolari pe care eu, chipurile, le dădusem grupării M-19 cu scopul de a le împărţi între militari şi organele de securitate. Torturile nu au fost folosite pentru a afla cine finanţase asaltul - ştiau deja -, ci pentru a descoperi unde se află Alvaro Fayad şi banii, inclusiv cei pe care i-i dădusem lui Iván Marino Ospina.

- Câţi bani ai dat, de fapt, grupării M-19, Pablo

?-I-am dat un milion bani gheaţă lui Iván Marino şi le-am promis încă un milion sub formă de arme şi sprijin economic, mai târziu. Mulţumită pistei de la Hacienda Nápoles am reuşit să aducem nişte explozibil, dar armele şi muniţia nu au ajuns la timp, şi asta a fost tragedia: asaltul a trebuit devansat, fiindcă, în ziua aceea, Curtea urma să înceapă

examinarea dosarelor noastre de extrădare, iar dovezile împotriva noastră erau covârşitoare. Gruparea M-19 voia doar să lanseze o proclamaţie şi să-i ceară explicaţii preşedintelui, dar totul a ieşit pe dos. Militarii au incendiat Palatul de Justiţie şi i-au asasinat pe magistraţi ca să nu rămână martori la cele întâmplate acolo. Lui Gonzalo i-au spus totul, iar el mi-a povestit mie. În faţa ta, pot recunoaşte că milionul acela şi jumătate a fost cea mai bună afacere din viaţa mea; dar, oricât de apropiat aş fi de B-2 şi oricât de mult aş urî stânga, nici eu, nici „El Mexicano" n-am plătit armata ca să-i asasineze pe cei şase comandanţi ai M-19! E cea mai josnică ticăloşie pe care am auzit-o în viaţa mea, fiindcă Fayad şi Ospina nu erau doar prietenii mei, ci reprezentau legătura noastră, a tuturor, cu Noriega, cu sandiniştii şi Cuba. N-am de ce să te mint, Virginia, fiindcă mă cunoşti foarte bine şi ştii că aşa a fost. Iar acum îţi pot mărturisi că, în seara aceea, eu voiam ca mai-marii grupării M-19 să te cunoască pentru că ştiam că aveau să ceară guvernului spaţiu de emisie la radio şi m-am gândit că ai putea lucra cu ei.

II întreb cine mai ştia de întâlnirile lui cu Ospina şi Fayad şi îmi răspunde că numai oamenii lui cei mai de încredere. Mă interesez câţi dintre ei ştiau de prezenţa mea la întâlnirea de la jumătatea lui august 1985; pare surprins şi răspunde că, la fel ca de obicei, doar cei doi care m-au luat şi m-au adus înapoi la hotel. Îi spun că printre oamenii lui există un trădător: aproape sigur i-a spus uneia dintre iubitele lui, în treacăt, despre întâlnirea noastră, iar ea a luat legătura cu instituţiile de securitate ca să mă acuze şi, în felul acesta, să mă facă să dispar de pe faţa pământului sau să mă silească să părăsesc ţara. Acum cineva cu mintea cea mai perversă din lume vrea să-mi vândă ideea

că el şi „El Mexicano" au plătit armata ca să-i asasineze atât pe magistraţi, cât şi pe luptătorii de gherilă, pentru a nu fi nevoiţi să se achite faţă de gruparea M-19, dacă asaltul se dovedea a fi un succes. El comentează că, dacă ar fi fost aşa, armata şi serviciile secrete l-ar fi şantajat pentru tot restul zilelor sale şi asta l-ar fi costat mult mai mult decât M-19.

-Pablo, nu mă interesează cine a vorbit despre întâlnirea noastră cu Ospina, dar trebuie să începi să te păzeşti de propriii tăi oameni şi de vulpile alea scumpe pe care le cumperi tot timpul; ai o armată care te apără, pe când eu sunt la mila duşmanilor. Sunt una dintre cele mai celebre femei din ţară şi, când o să mă spintece sau când voi dispărea, detaliile despre relaţia noastră or să fie făcute publice, or să te acuze de moartea mea şi toate târfuliţele tale, fotomodelele şi prostituatele vor da bir cu fugiţii.

Îi arunc brăţara de aur şi îi spun că este prea mare ca să fie a fiicei sale Manuela.

- E a unei fetişcane! Devii dependent de marijuana şi cazi victimă propriei născociri, dar nu doar atât, eşti pe cale să te preschimbi într-un depravat! Ce cauţi la toate virginele astea? Singurul tău ideal feminin, repetarea la nesfârşit a celei care, cândva, a fost femeia visurilor tale, de care te-ai îndrăgostit când avea 13 ani?

-Nu permit nimănui să-mi vorbească aşa! Cine dracu' te crezi? exclamă, ridicându-se în picioare şi năpustindu-se spre mine ca o fiară.

În vreme ce el mă scutură ca pe o păpuşă de cârpe, eu strig, fără a mă putea controla:

-Mă cred singura ta prietenă adevărată, Pablo! Singura femeie care nu ţi-a cerut niciodată nimic, nici n-a avut pretenţia să o întreţii, nici nu i-a trecut prin cap să-ţi ceară să-ţi părăseşti nevasta,

nici n-a vrut să-ţi facă copii! Singura femeie care te-a iubit şi te va iubi cât trăieşti! Singura care a pierdut munca de-o viaţă din dragoste pentru tine, singura pe care al şaptelea cel mai bogat om din lume a lăsat-o cu mâinile goale şi fără posibilitatea de a-şi câştiga traiul! Nu ţi-e ruşine? Când eu credeam că relaţia noastră devenise de domeniul trecutului şi că puteam fi fericită cu un bărbat bun, primesc un asemenea cadou de la un torţionar de profesie! Ţi-am adus fotografiile ca să vezi ce le-au făcut tuturor acelor femei nevinovate din pricina aşa-zisei tale cauze, ca să-ţi vorbesc despre lucruri despre care nimeni altcineva nu îndrăzneşte să-ţi spună, fiindcă sunt singura care nu se teme de tine şi singura din viaţa ta care are conştiinţă! Ştii că tortura mă îngrozeşte, Pablo. Omoară-mă, o dată pentru totdeauna, înainte să ajung pe mâinile depravaţilor ălora! Fă-o tu, care ai „strâns cu uşa" 200 de persoane şi eşti expert de talie mondială în materie de tehnici de asfixiere! Dar fă-o repede de data asta, te implor!

-Nu, nu, nu! Nu-mi cere ceva atât de îngrozitor, fiindcă tu eşti un înger, iar eu ucid doar bandiţi! E ultimul lucru pe care voiam să-l aud lunile astea, spune, încercând să mă calmeze, să mă reducă la tăcere, să mă ia în braţe, în vreme ce eu îl lovesc cu pumnii.

Când obosesc şi, învinsă, izbucnesc în plâns, cu capul rezemat de umărul lui, el mă sărută pe păr şi mă întreabă dacă îl mai iubesc măcar puţin. Îi spun că nu-l mai iubesc de mult, dar voi ţine la el până la sfârşitul zilelor, fiindcă a fost singurul bărbat care a fost bun cu mine şi cu cei săraci. în tăcerea lungă care se aşterne mai apoi, se aude doar plânsul meu; apoi, ca şi cum ar vorbi pentru sine, în timp ce eu îmi recapăt calmul în braţele sale, începe să-mi spună cu enormă tandreţe:

-Poate ar fi mai bine să locuieşti o vreme în insule... Mă simt mai liniştit decât dacă ai fi singură în Bogotá... Nebănuite sunt căile Domnului... Dar o să te plictiseşti repede, fiindcă tu ai nevoie de aripi şi de un bărbat adevărat. Eşti prea femeie pentru un băietan... Tu... Jane cu Tarzanul din acvariu! Cine şi-ar fi închipuit?

Comentez că, după Tarzanul cu grădina zoologică, orice este posibil în viaţa mea. Râdem cu oarecare resemnare, el se aşază alături de mine şi îmi şterge lacrimile. După ce se gândeşte o vreme, îmi spune:

-O să-ţi propun un târg: acum ai foarte mult timp liber, ce-ar fi să incluzi în scenariul filmului tot adevărul despre cele întâmplate la Palatul de Justiţie? Dacă italienii nu-ţi dau cei 100 000 de dolari, ţi-i dau eu. Ca avans.

Răspund că ziaristul italian a spus deja că producătorii nu plătesc suma aceea şi adaug:

-În afară de asta, ar trebui să părăsesc ţara şi să-mi iau adio de la viaţa cu Rafael. În orice caz, trebuie să înţelegi că, în acest punct, n-aş putea scrie o versiune apologetică a celor întâmplate şi nici a motivaţiilor tale existenţiale, Pablo.

Mă priveşte jignit şi, cu o tristeţe adâncă în voce, mă întreabă dacă şi eu îl văd acum doar ca pe un delincvent, ca pe un bandit plin de bani.

-În cazul în care ce-am iubit cel mai mult în viaţă ar fi doar un criminal de succes,

atunci eu ce aş fi? Ştiu
că povestea cu Palatul
v-a scăpat vouă,
grupării M-19 şi lui
Belisario, din mână; dar
ştiu, de asemenea, că
masacrul acela îţi
permite să scapi de
extrădare. Nu te
aştepta să te felicit,
Pablo, fiindcă tot ce se
petrece ca urmare a
afacerii tale şi a
acţiunilor tale mă
îngrozeşte. Îţi mai pot
spune doar că acum,
când ai îngenuncheat
ţara, nu mai are rost să

omori oameni. Nu te
împăuna cu victoria
asta dinaintea nimănui
şi, pentru restul zilelor
tale, neagă orice
implicare în asalt.
Poate, în cele din urmă,
reuşeşti să mai evadezi
din infernul în care
trăieşti şi să ne laşi şi
pe noi, ceilalţi, să ne
vedem în linişte de
vieţile noastre. Eu voi
păstra secretul, dacă se
poate numi aşa, dar tu
va trebui să porţi pe
conştiinţă tot ce mi-ai
povestit. în rest, fiecare

dintre măcelarii ăia va trebui să dea socoteală la Judecata de Apoi, mai devreme sau mai târziu; conform irlandezilor, s-a dovedit istoric că blestemul „Păcatele părintelui..." nu dă greş: datoria pentru crimele pe care tatăl nu le-a plătit în viaţă le rămâne moştenire urmaşilor săi

.Poate pentru a nu se gândi la copiii lui, Pablo schimbă subiectul şi îmi vorbeşte despre durerea pe care a simţit-o după pierderea lui Iván Marino Ospina. îmi spune că armata l-a ucis în Caii, într-o casă care îi aparţinea lui Gilberto Rodriguez, şi că şeful cartelului din Caii, aflat la închisoare, i-a deplâns moartea.

-Prietenul şi asociatul tău a murit în una dintre casele lui Gilberto? După ce am auzit că întemeietorul MAS şi şefii supremi ai ambelor

carteluri poartă doliu după comandantul unei grupări de gherilă, ce-mi mai lipsea să văd în ţara asta era pe Julio Mărio Santo Domingo şi pe Carlos Ardila Liille îmbrăţişaţi, vărsând lacrimi pentru Tirofijo, mort după ce a înghiţit o vadră de *refajo*| (Băutură ce reprezintă un amestec de 50% de bere Bavaria şi 50% de răcoritoare carbogazoasă Postobon.)

El mă întreabă de ce mi s-au anulat şi contractele de publicitate, iar eu îi explic că, după spusele ziaristului Fabio Castillo, de la *El Espectador*, „Pablo Escobar mi-a dăruit fabrica Mediaş Di Lido şi un studio de televiziune ca să nu mă văd silită să ies din casă pentru a filma emisiunile". Familia Kaplan s-a simţit insultată şi mi-a reziliat contractele. Cu argumentul că o celebritate din mass-media era prea costisitoare, am fost înlocuită de un fotomodel; nimeni n-a mai cumpărat produsele, iar marca a dat faliment. Adaug că aproape toţi jurnaliştii din ţară ştiu că în apartamentul meu n-ar încăpea un studio de televiziune, dar nici unul dintre ei nu a sărit de partea adevărului. Deşi toate colegele mele ştiu că n-am fost bătută şi că am o piele perfectă, femeile care de ani de zile ţes intrigi ca să mă alunge din televiziune, mai ales vara lui Santofimio şi fiica lui, nora fostului preşedinte Alfonso Lopez, repetă dinaintea oricui este dispus să le asculte că, după ce am suferit o mulţime de desfigurări faciale urmate de un număr egal de intervenţii de chirurgie plastică, m-am retras din media pentru a deveni doar o întreţinută a lui Pablo Escobar.

-Femeile alea mi se par surorile vitrege ale Cenuşăresei... *El Espectador* şi Fabio Castillo au orchestrat acele ticăloşii pentru a te lăsa fără slujbă. Mi s-a spus deja că există un consens printre directorii din media de a-ţi face acum ceea ce n-ar fi

îndrăznit atunci când erai cu mine. Iar colonelul de la poliţie care a condus DEA la laboratoarele din Yari a fost acelaşi care i-a oferit acelui nenorocit de ziarist o mulţime de informaţii pentru o carte plină de minciuni. Mă ocup eu de ei: „Aşază-te în poarta casei pentru a vedea cum trece cadavrul duşmanului tău", fiindcă duşmanii tăi sunt, înainte de toate, ai mei.

Mă ridic de pe scaun şi mă aşez pe pat, aproape de picioarele lui. Îi spun că proverbele mele chinezeşti favorite sunt „Ce nu te omoară te face mai puternic" şi „Ceea ce se întâmplă este cel mai bun lucru". Adaug că, dacă scapă de extrădare, trebuie să-mi promită că îşi va face planuri pentru jumătatea de secol de viaţă care îi rămâne dinainte şi că va renunţa la afurisita lui de obsesie faţă de ce spune media. Insist asupra faptului că nici unul din noi nu este judecător, călău sau Dumnezeu şi îi ofer o sută de argumente pentru a-i dovedi că, departe de toţi indivizii aceia perverşi, acum sunt aproape fericită şi nu duc dorul celebrităţii, al vieţii sociale sau al carierei dinaintea camerelor de filmat.

El mă ascultă în tăcere, cercetându-mi ochii, buzele, fiecare milimetru al expresiei, cu privirea de *connoisseur* pe care o rezervă pentru ceilalţi şi pe care rareori o dezvăluie faţă de mine. Apoi, cu autoritatea pe care i-o oferă convingerea că mă cunoaşte mai bine decât oricine, îmi răspunde că mă mint singură, că m-am retras pe insulă ca să nu mă gândesc la tot răul pe care mi s-a făcut şi că m-am refugiat în braţele lui Rafael încercând să-l uit pe el. îmi mângâie gânditor obrazul şi adaugă că e ciudat că eu am sufletul atât de curat şi că în toţi acei ani nu s-a murdărit de la al lui, care este mai negru decât tăciunele. Brusc, se ridică, parcă împins de un resort, mă sărută pe frunte şi îmi mulţumeşte că am călătorit până la Medellin ca să-i

duc dovezile a ceva atât de grav. înainte de a-şi lua rămas-bun, mă sileşte să promit că o să-i dau numărul meu de telefon de câte ori îl schimb, că voi fi acolo de câte ori are nevoie de mine, cum va fi şi el pentru mine, într-un loc foarte privat şi sigur, şi că nu voi dispărea cu desăvârşire din viaţa lui.

-îţi promit, dar numai până în ziua în care mă voi recăsători. Trebuie să înţelegi că, din momentul acela, nu vom mai putea vorbi.

Plec din Medellin ceva mai liniştită decât la venire, convinsă de faptul că, dacă se renunţă la extrădare, Pablo va putea să-şi refacă viaţa pornind de la moştenirea acelui spirit generos şi de la acea perspectivă privilegiată de care mă îndrăgostisem cu aproape patru ani în urmă. Pe durata zborului spre Cartagena, mă rog pentru sufletele femeilor torturate, ca să-mi înţeleagă tăcerea. Nu ştiu dinaintea cui aş putea denunţa toate crimele acelea împotriva umanităţii înfăptuite de asasini şi de hoţi aflaţi în slujba statului. Ştiu că, dacă aş vorbi despre ororile confirmate de Pablo, presa deţinută de cei puternici ar cere să fiu aruncată în închisoare, pentru a fi participat la Dumnezeu ştie ce, spre satisfacţia unei ţări unde laşii obişnuiesc să se ascundă după femei deoarece nu au curajul de a înfrunta bărbaţi precum Escobar.

în încercarea de a-mi alunga din minte imaginile acelea cu suplicii înfiorătoare şi cu agonii îngrozitoare, pentru care nici măcar Pablo nu m-ar fi putut pregăti în ziua în care mi-a dat Beretta, mă cufund în apele mării şi mă antrenez să înot până la insula mare care se află în faţa noastră. Insula este cu adevărat virgină, mulţumită unei fundaţii a familiei Echavarria, care a cumpărat-o pentru a o feri de colonizare.

Sunt şase mile marine dus-întors de la San Martin de Pajarales, ceea ce înseamnă şase ore de

înot, dacă marea e liniştită. Nu-i pomenesc lui Rafa de planurile mele, fiindcă nu înot bine în stil craul. Hotărăsc că, pentru a deveni o înotătoare bună, la următoarea călătorie la Bogotá îmi voi face o operaţie la ochi, ca să pot renunţa la lentilele de contact.

Prima dată când îmi ating ţinta, mulţumită labelor de înot, măştii şi echipamentului de scufundare - care îmi îngăduie să înaintez fără prea mare efort şi să înot fără a scoate capul din apă să respir -, mă felicit, radiind de mândrie şi agitând braţele în aer. Am plecat de acasă la şapte dimineaţa, deoarece în insule activitatea începe în zori, şi m-am întors la zece dimineaţa. De-a lungul plimbării mele singuratice nu am văzut rechini sau animale de mari dimensiuni şi conchid că este din pricina pescuitului cu dinamită şi a motoarelor ambarcaţiunilor turistice, care distrug recifele de corali şi reprezintă, de fapt, singura primejdie în micul arhipelag. După ce mă odihnesc câteva minute pe plaja pustie, înţesată de turişti doar duminica, pornesc pe drumul de întoarcere, mult mai încrezătoare, şi ajung la San Martin la ora unu, la amiază, tocmai la timp pentru masa de prânz. Când Rafa mă întreabă de ce sunt atât de mulţumită, nu-i spun adevărul, fiindcă ştiu că ar face infarct. Prefer să-i spun că n-o să mai înot atât de mult şi o să mă apuc de scris în şopronul părăsit de pe o insuliţă care se află la câţiva metri depărtare de noi. II lămuresc că, în dubla mea condiţie, de persona non-grata în mass-media şi de viitoare nevăzătoare, am visat dintotdeauna ca ai mei colegi să poată înregistra cărţi, dacă rămân fără loc de muncă, pentru ca nevăzătorii să le poată asculta vocile minunate. îmi spune că le-ar plăcea la fel de mult şi oamenilor cărora le este lene să

citească, însă el ar vrea să asculte poveştile mele, istorisite de mine.

-Despre ce o să scrii, *Pussycat?*

îi spun că am să scriu poveşti despre mafioţi, ca Naşul, şi despre vânători şi pescari, asemenea lui Hemingway.

-Uau! Povestirea despre rechin şi cele despre animale sunt extraordinare! Dar nu care cumva să-ţi treacă prin cap să scrii despre mafioţii ăia degeneraţi care distrug ţara! Recunoşti un traficant de-ăştia numai când îl vezi sosind, chiar şi în costum de baie: atitudinea aia de autosuficienţă, felul lor de a merge, de a privi femeile, de a mânca, totul! Sunt infecţi, dezgustători! Ar fi în stare să trimită pe cineva să te ucidă, iar eu aş rămâne fără *Pussytalinda* a mea!

A doua zi, când cobor pe scara de frânghie de la etajul doi, unde se află dormitorul nostru şi terasa, pentru a vedea al cui este iahtul uriaş staţionat în faţa casei, dau nas în nas cu Fabito Ochoa - fratele lui Jorge, asociatul lui Pablo - şi nevasta lui, care admiră încântaţi micul acvariu din salon, în vreme ce Rafa le vorbeşte copiilor despre căluţii de mare însărcinaţi, care sunt masculi, şi „El Monstrico", mascota mea dintr-o specie neidentificată. Presupun că Rafa a făcut o excepţie în cazul familiei regale a traficului de droguri din Antioquia, fiindcă adevărata profesie a familiei Ochoa este dragostea faţă de animale şi creşterea celor mai frumoase exemplare de cai şi de tauri. Cealaltă activitate este doar... un *hobby* foarte rentabil.

Aproape toţi cei care trec prin insulă

vizitează acvariul. Puţinii care nu îl cunosc pe Rafa Vieira mă cunosc pe mine, ceea ce înseamnă că viaţa noastră socială este mult mai agitată decât s-ar putea crede. într-o duminică, în vreme ce luăm prânzul cu Ornella Muti şi Pasqualino De Santis - care filmează, la Cartagena, *Cronica unei morţi anunţate*, ecranizarea romanului lui García Márquez, regizorul artistic rămâne cu

privirea la mine. Comentează că sunt *veramente una donna cinematografica*[1] şi nu-i vine să creadă că m-am retras din faţa camerelor de filmat. Ştiu că mulţi alţii îşi pun întrebări în legătură cu absenţa mea de pe ecran şi din faţa microfoanelor. Ştiu, de asemenea, că eu şi Pablo cunoaştem adevăratele motive. în orice caz, cuvintele acelei legende a

1 **„O femeie cu adevărat cinematografică" (în limba italiană, în original) (n.tr.)**

cinematografului italian sunt motiv de fericire zile întregi, cu atât mai mult când reuşesc să repet isprava cu cele 12 mile marine, în săptămâna următoare

.Eu şi Rafa mergem des la petrecerile de pe insulele învecinate, mai ales la cele organizate de Germán Leongómez, a cărui soră este măritată cu amiralul Pizarro. Fiul acestora, Carlos Pizarro Leongómez, a devenit noul sef al grupării M-19 după moartea lui Iván Marino Ospina şi Alvaro Fayad. Pizarro este cunoscut printre apropiaţi sub numele de „El Comandante Papito" deoarece este singurul şef de gherilă din istorie care arată în fotografii precum Che Guevara, şi nu ca un evadat din închisoarea Modelo din Bogotá. Şi, în urma întorsăturilor neaşteptate pe care le ia viaţa, bogatul său unchi, Germán, pe care eu îl cunoscusem în calitate de aspirant la mâna mult mai bogatei văduve a lui Rasmussen, avea să devină la scurt timp logodnicul singurei membre a Congresului columbian care putea aspira la o carieră politică în Franţa: Ingrid Betancur.

Vreo două luni mai apoi, mă întorc la Bogotá, deoarece trebuie să nu port lentilele de contact două săptămâni, pentru a vedea dacă e posibilă operaţia la ochi. Hotărăsc să petrec acele zile în

apartamentul meu din capitală, şi nu pe insulă, unde aş putea suferi accidente, de pildă, să alunec şi să sfârşesc între colţii lui Pancho Villa Tercero. În ciuda faptului că doar 20 de persoane îmi ştiu acum numărul de telefon şi că toată lumea e convinsă că locuiesc la Cartagena, găsesc sute de apeluri pe robotul telefonic, de la nelipsitele telefoane primite de la David Metcalfe şi Armando de Armas la zeci de telefoane de la necunoscuţi care închid, pur şi simplu, sau închid după ce mă ameninţă cu violul şi tortura. La câteva zile după sosirea mea, sună Pablo:

-în sfârşit, te-ai întors! Te-ai săturat de viaţa alături de Tarzan?

-Nu, nu m-am săturat de Rafael. Am venit să văd dacă îmi pot face operaţie la ochi înainte să orbesc. Dar tu? Te-ai săturat să faci ce ai făcut dintotdeauna?

-Nu, nu, scumpete: pe zi ce trece mă distrez pe cinste făcând şi mai multe răutăţi! Ai lucrat la scenariul meu sau la roman?

-Romanul nu merge... De câte ori termin un capitol, mă îngrozesc că l-ar putea citi cineva şi—1 fac bucăţele. Cred că eşti singurul om din lume căruia nu mi-ar fi ruşine să-i arăt ce scriu...

-îmi place la nebunie să aud aşa ceva! E o adevărată onoare, scumpa mea! O să te sun de pe alt telefon la fiecare trei minute, în regulă? Schimb.

De-a lungul a şase apeluri succesive, Pablo îmi spune că vrea să-mi ofere cea mai bună afacere din lume: o şansă unică, despre care putem vorbi doar faţă în faţă, cu cea mai mare discreţie şi despre care nu-mi poate oferi nici un detaliu înainte. Susţine că vrea să-mi asigure viitorul o dată pentru totdeauna, ca să poată sta liniştit, fiindcă l-a întristat teribil să audă că întreaga mea carieră s-a dus pe apa sâmbetei din pricina lui. îi mulţumesc

pentru ofertă şi răspund că nu mă interesează să fiu bogată. A doua zi, mă sună din nou, insistând că vrea să mă recompenseze pentru pierderi, o dată pentru totdeauna. Mă roagă să-mi închipui ce se va alege de mine dacă, dintr-un motiv sau altul, mă despart de Rafael, dacă nimeni n-o să mai vrea să-mi dea de lucru şi dacă, Doamne fereşte, medicii nu-mi vor putea salva vederea.

— Îţi dai seama că, dacă ai fi acceptat oferta de la televiziunea din Miami, nu te-ai fi bucurat de toată fericirea de acum? închipuie-ţi cum ar fi dacă ai adăuga la asta ceea ce-ţi voi oferi, ca să poţi lăsa în urmă răul ce ţi s-a făcut şi să-ţi asiguri viitorul! Acum sau niciodată, draga mea, fiindcă săptămâna viitoare... aş putea fi mort! Promite-mi că, înainte să te întorci la Cartagena, treci pe aici. Nu mă face să sufăr, e spre binele tău şi al copiilor tăi. Nu spuneai că vrei să ai copii?

-Nu ştiu... O să înfiinţezi un canal de televiziune şi vrei să lucrez pentru tine! Asta e, nu-i aşa?

-Nu, nu, nu! E ceva mult mai grozav! Dar nu-ţi pot dezvălui nimic, deocamdată.

-Bine. Vin, dar dacă nu e ceva care să merite, nu-ţi mai vorbesc niciodată şi renunţ să mai fiu biografa ta. îi las pe ziariştii ăia nemernici să-ţi scrie povestea şi să spună că eşti un psihopat proprietar de girafe.

-Aşa se vorbeşte, draga mea! Scrie că tu, mai bine decât oricine, ştii că sunt un psihopat lipsit de suflet. Ca să fiu mai respectat şi mai temut!

Medicii mă anunţă că nu pot fi operată, dar că situaţia mea nu e gravă. Mă gândesc ce enervant e să fiu silită să port în continuare lentile de contact şi abia aştept să-l iau în braţe pe Rafa, care mă sună zilnic să-mi spună că-mi duce dorul. La întoarcerea în Cartagena, mă opresc câteva ore la Medellin, ca să îmi respect promisiunea faţă de Pablo, care a

trimis o persoană de încredere să gestioneze detaliile întâlnirii noastre. La apartament, mă sună să mă anunţe că întârzie şi mă roagă să îl aştept vreo două ore; când cele două ore devin patru, ştiu că mă obligă să petrec noaptea în Medellin. Când ajunge, se scuză argumentând că, ori de câte ori urmează să se vadă cu mine trebuie să aştepte până când este cu desăvârşire sigur că nu sunt duşmani în apropiere, la pândă. Mă anunţă că, după anonimele pe care le-am primit, s-a văzut silit să-mi intercepteze celălalt telefon, pe care îl cunoaşte toată lumea, dar nu-mi putea spune până când nu ne vedeam personal. Se justifică spunându-mi că, în eventualitatea unei răpiri, identificarea tuturor vocilor care mă ameninţă ar putea conduce la locul în care mă aflu şi ar putea ajuta la salvarea mea. Eu, în schimb, mă întreb câtă vreme va mai folosi Pablo Escobar atâtea forme subtile de control asupra mea. Hotărăsc că, doar dacă nu cumva afacerea pe care vrea să mi-o propună merită cu adevărat efortul, la momentul potrivit îi voi spune că sunt logodită cu Rafa şi că nu ne mai putem vedea.

Mă întreabă dacă vreau „iarbă", fiindcă el o să fumeze puţină. Mă surprinde, fiindcă nu a mai fumat niciodată de faţă cu mine, iar eu răspund că aş accepta încântată, dacă marijuana ar avea asupra mea vreun efect interesant, dar mi se face doar somn şi dorm adânc până a doua zi. întreabă de unde ştiu şi îi spun că soţul meu argentinian fuma adesea, iar eu încercasem de vreo două ori, fără prea mult succes.

-Individul ăla atât de bătrân? Asta da surpriză!

îi povestesc: „Clanul Stivei", poate grupul de actori cel mai important şi mai talentat din Argentina, mergea la psihanaliză în anii 1970 şi

folosea LSD sub supravegherea unui psihiatru mai nebun decât ei toţi laolaltă. Este singurul drog pe care mi-ar plăcea să-l încerc pentru a deschide porţile percepţiei pe care le descrie Aldous Huxley în romanul său omonim. îi vorbesc despre admiraţia mea faţă de filosoful britanic, discipol al lui Krishnamurti, şi faţă de studiile sale despre *peyotl* şi mescalină. Adaug că, pe patul de moarte, Huxley i-a cerut soţiei să-i injecteze LSD ca să treacă pragul în lumea cealaltă în absenţa deplină a durerii şi cu claritatea absolută pe care reuşise să o întrezărească în alte ocazii şi în care timpul, spaţiul şi materia dispăreau. îl întreb dacă el mi-ar putea face rost de acid lisergic, ca să încerc o dată şi să păstrez puţin pentru ziua în care voi muri.

-Sugerezi, cumva, să devin importator de droguri halucinogene? Ce propunere scandaloasă, „Almalimpia"[1]! Sunt şocat!

Din ziua aceea, Pablo avea să-mi spună aşa ori de câte ori voia să mă ia peste picior sau să-şi râdă de ceea ce el denumise „morala mea cvadripartită în materie de droguri": o ură

1 **Suflet curat (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

viscerală faţă de cocaină, *crack* şi heroină, un dispreţ profund faţă de adorata lui cannabis, interesul meu faţă de ritualurile cu *peyotl* şi *yaje* ale triburilor mezoamericane şi amazoniene şi fascinaţia mea secretă faţă de ideea unei substanţe care, în momentul în care străbat mitologicul râu Styx, în drum spre Hades, m-ar putea ajuta să înlocuiesc durerea sau frica cu

acea înţelegere absolută care transcende toate experienţele raţiunii, descrisă de Huxley, laolaltă cu senzaţia de a pluti într-un eter uşor şi diafan, dincolo de toate plăcerile şi delectările cele mai sublime

.Pablo mă întreabă dacă în insule se consumă multe droguri, iar eu îi spun că toată lumea, în afară de Rafa, foloseşte, fumează şi se droghează masiv. Stăruie să afle dacă acum îl iubesc pe Vieira cum l-am iubit odată pe el şi, pentru a nu-i da răspunsul pe care vrea să-l audă, îl lămuresc că există tot atâtea feluri de a iubi pe câte feluri de inteligenţă. Dovada acestui fapt este că lucruri excepţionale, precum cochiliile, au fost concepute şi construite de creaturi simple pe baza Proporţiei de Aur, 1:618033, folosită şi în marele opere ale Renaşterii, repetată în cele mai impresionante exemple din arhitectură, precum şi în cele mai impresionante perspective asupra naturii, printre care şi în multe portrete. Adaug că m-a fascinat întotdeauna ideea că minţi atât de diferite precum cea a lui Dumnezeu, a

geniilor şi a moluştelor pot, raţional sau instinctiv, să aplice aceeaşi proporţie la compoziţii rectangulare, pentru a obţine forme geometrice admirabile.

De pe patul pe care s-a întins, Pablo mă ascultă în tăcere, cufundat în ceea ce pare a fi o senzaţie idilică de pace. Din acelaşi loc în care cândva mă legase la ochi, pentru a mă mângâia cu un revolver, îl observ cu răceală pe regele drogurilor sub efectul halucinogenului produs de alte droguri. Brusc, se ridică şi se îndreaptă spre mine cu lentoare. îmi cuprinde faţa în palme, uşor, ca şi cum s-ar pregăti să mă sărute şi n-ar vrea să mă sperie, o cercetează cu atenţie şi spune că poate proporţiile numărului divin sunt cele care îi inspiră fascinaţia pe care a simţit-o dintotdeauna faţă de mine. Stânjenită, răspund că nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap aşa ceva şi, încercând să mă eliberez, îl întreb despre ce voia să vorbim. Mă mângâie pe obraji şi îmi spune că i-ar plăcea să ştie dacă şi altor bărbaţi bogaţi le vorbeam despre blesteme irlandeze şi geometrie. Surprinsă, îi spun că nu, fiindcă de la ei doar învăţam. Pri- vindu-mă foarte fix şi fără a-mi da drumul, întreabă dacă simt vreo afecţiune faţă de magnaţii aceia. întrucât am vorbit doar despre marile concerne economice, dar nu despre alţi bărbaţi, îi răspund că nu şi stărui să-mi spună odată de ce m-a făcut să vin la Medellin. Mă întreabă dacă mi-ar plăcea să storc o pălărie de bani de la moşnegii ăia avari şi, când râd şi comentez că fantezia asta i-ar produce orgasme mentale oricui, el exclamă pe un ton triumfător că tocmai despre asta voia să-mi vorbească.

-O să-i răpesc pe cei mai bogaţi bărbaţi din ţară şi o să am nevoie de ajutorul tău. îţi ofer 20 la sută... 20 la sută din sute de milioane de dolari, scumpa mea...

Aşadar, Armando de Armas nu mințea!

Pablo a ajuns în brațele mele pe când era încă un copil şi, întrucât la vârsta lui eu eram deja femeie, m-am obişnuit să am grijă de el. El nu-i cunoaşte încă pe bărbaţii aceia aşa cum îi cunosc eu şi, deoarece nu-mi vine a crede, îi spun:

-De ce ai nevoie să-i răpeşti pe bieţii oameni pentru 200, 300 sau 500 de milioane de dolari, dacă tu ai trei miliarde sau chiar mai mult? Eşti mai bogat decât ei toţi laolaltă şi, dacă devii răpitorul duşmanilor tăi, se va spune că ţi-ai pierdut minţile, că ai sărăcit şi te vor înghiţi de viu! N-ai fumat *Sama- rian Gold*, ci *Hawaiian Platinum,* Pablo! Pentru Dumnezeu, cât de bogat vrei să fii?

-Am tras doar trei fumuri şi, dacă îmi mai vorbeşti aşa, n-o să-ţi mai propun afaceri bune. Am nevoie de lichidităţi, fiindcă legile împotriva spălării de active ne-au făcut viaţa un infern. Aproape toate fondurile obţinute din afaceri sunt blocate în străinătate. Nu mai pot aduce bani ascunzându-i în interiorul aparatelor electrocasnice, ca înainte; Botero nu-mi poate picta un tablou în fiecare zi; De Beers nu poate scoate mai multe diamante pe săptămână, iar automobilele Ferrari nu mai încap în garaj. Extrădarea va cădea, aşa este, dar în momentul în care americanii ne vor deschide proces în Statele Unite vor pune un preţ pe capetele noastre, mai ales pe al meu. Asta înseamnă că am nevoie de milioane de dolari aici, în Columbia, nu de miliarde în străinătate, pentru războiul care se apropie. Nimic nu e mai scump decât un război. Prietenii mei de la M-19 m-au învăţat tot ce trebuie să ştiu despre răpiri, iar tu eşti o expertă în marii magnaţi şi una dintre puţinele persoane care se bucură de încrederea mea deplină. Am considerat întotdeauna că eşti o minune şi în lumea mea ai

avea un succes fenomenal, dacă nu te-ar împiedica atâtea scrupule. Vrei să auzi care e planul sau redevii „Almalimpia"?

Pablo nu pare să-şi fi dat seama că acum se numără şi el printre magnaţi. Cu cel mai fermecător zâmbet al meu, îl întreb ce fel de asociere îmi propune, iar el, entuziasmat, cade în capcană.

-Primul meu obiectiv sunt cei doi proprietari de fabrici de îmbuteliere de băuturi: Santo Domingo este mult mai bogat decât Ardila, iar eu l-aş răpi la New York, unde se duce fără gardă de corp, sau în una dintre călătoriile sale. Acum un an ai fost văzută coborând dintr-un avion cu el şi cu prietenul tău englez, îţi aduci aminte? Carlos Ardila prezintă avantajul că nu poate evada, deoarece este imobilizat într-un scaun cu rotile. Luis Carlos Sarmiento îţi dă numărul lui de telefon şi stabileşte întâlniri cu tine... Iartă-mă că-ţi ascult convorbirile, scumpa mea... Cât despre evreul acela cu uleiuri şi săpunuri care este prieten intim cu Belisario, vecinul tău, Carlos Haime, trebuie să mă laşi să folosesc apartamentul tău cât timp eşti la Cartagena pentru a-l supraveghea.

Pe măsură ce îmi oferă detalii despre cum îşi propune să-i răpească pe patru dintre cei mai bogaţi oameni din Columbia, îmi dau seama că are un plan

pentru mine perfect pus la punct. Îi explic că Santo Domingo, Sarmiento Angulo, Ardila şi Gutt au armate de la 100 la 150 de persoane, la fel de curajoase ca ale lui, antrenate în Statele Unite şi Israel cu un singur scop: să evite cu orice preţ ca gherilele să sechestreze pe oricare dintre membrii familiilor lor şi să nu le poată stoarce nici un sfanţ

.-Genul ăsta de teroare este unul dintre subiectele lor preferate de discuţie, mai ales după

răpirea lui Juan şi Jorge Born în Argentina şi a Cămilei Sarmiento, a Gloriei Lara şi a Adrianei Sarmiento aici, în Columbia. Până acum, cei foarte bogaţi nu s-au hotărât să te urască fiindcă, deşi n-ar recunoaşte asta niciodată în public, aplaudă în secret întemeierea MAS-ului. Dacă îl răpeşti până şi pe unul dintre ei, ceilalţi vor da uitării orice râcă şi se vor uni împotriva ta. Şi nici măcar nu visezi cum este garda pretoriană a lui Carlos Ardila şi nici calitatea duşmanului pe viaţă care poate deveni Julio Mario Santo Domingo! Dinaintea unei mulţimi de oameni, a ucis o viperă închisă în cuşcă cu doar trei scuipaţi. Ar avea nevoie de numai patru sau cinci ca să te distrugă, Pablo!

-Vaaai, bietul animal! Nu-i urăşti? Nu ţi-au dat nimic, niciodată, iar acum au pus să fii dată afară, ca să mori de foame!

— Da, dar una este să îi detest dintr-un motiv sau altul şi cu totul altceva să vrei să le faci rău. Cât despre Luis Carlos Sarmiento, ar trebui să te gândeşti mai degrabă să te întâlneşti cu el: se pricepe cel mai bine la bănci din toată America Latină şi aţi putea concepe o formulă pentru mica ta problemă cu „milioanele excedentare". I-ai pus la dispoziţie armata ta când i-au răpit fiica şi îţi convine să-l ai de partea ta, mai degrabă decât ca duşman. Nu-ţi dai seama că este o afacere mai bună să speli un miliard de dolari decât să scoţi de la el 500? Şi, de vreme ce-mi asculţi convorbirile, ştii că nu a avut rezerve în a-l ajuta pe Gilberto Rodríguez.

Prin privirea lui săgetează un fulger.

- Spre deosebire de puşcăriaşul ăla, mie nu-mi plac băncile sau cârdurile de credit, ci mirosul teancurilor de bancnote! Urăsc impozitele aproape la fel de mult ca Santo Domingo; de aceea el, FARC şi cu mine suntem cei mai bogaţi din ţară!

Să-i dăm uitării pe foştii tăi iubiţi, fiindcă am impresia că vrei să-i protejezi. Să trecem la următorul nivel: cunoşti familia Echevarría, pe cultivatorii de trestie-de-zahăr din Valle del Cauca, pe floricultorii din Sabana de Bogotá şi pe toţi oamenii aceia extrem de bogaţi care înainte îţi erau prieteni. Nevestele lor ţi-au întors spatele după cele întâmplate între noi... Eu vreau doar să-ţi ofer pe tavă ocazia de a-ţi scoate pârleala, scumpa mea: de la fiecare, pe rând! Iar asta e o altă mină de aur: colonia evreiască...

Îi arăt că, într-un moment în care guvernul Statelor Unite, statul columbian şi presa sunt pe urmele lui, nu-şi permite să-şi atragă duşmănia magnaţilor şi cu atât mai puţin a grupărilor de gherilă care, de bine sau de rău, nu îi mai creează probleme de la răpirea Marthei Nieves Ochoa.

-Tu eşti Pablo Escobar, cel mai bogat magnat din America Latină, întemeietorul grupării Muerte a Secuestradores, nu Tirofijo! Răpirile sunt afacerea FARC! Ce părere ai avea dacă lui Tirofijo i s-ar năzări să devină noul Ţar al Cocainei?

-L-aş distruge imediat! Nu te îndoi nici o clipă! Totuşi, trebuie să recunoşti că răpirile sunt atât de rentabile, încât FARC este mai bogată decât mine. Eu nu sunt un magnat, ai înţeles? Sunt cel mai mare criminal din America Latină şi gândesc, vorbesc şi mă port ca atare. Nu mă confunda cu exploatatorii ăia mizerabili, eu m-am născut cu alte valori!

îi atrag atenţia asupra faptului că nimeni, oricât de curajos, de temut sau de bogat ar fi, nu-i poate înfrunta în acelaşi timp pe americanii în străinătate şi pe toată lumea în ţară, fiindcă ar fi o sinucidere. Când epuizez toate argumentele logice, îi spun, pur şi simplu, că moartea lui mi-ar frânge inima, că l-am iubit mai mult decât pe toţi foştii mei

iubiţi laolaltă şi că m-aş împuşca în ziua în care îl vor distruge.

Mă priveşte în tăcere şi-mi mângâie faţa cu aceeaşi tandreţe din alte vremuri. Brusc, mă ia în braţe şi exclamă fericit:

-Te puneam la încercare, „Almalimpia"! Acum ştiu că, chiar dacă nu m-ai mai iubi deloc, ba chiar dacă m-ai detesta, n-ai conspira cu nimeni ca să mă dai pe mâinile americanilor pentru nici o sumă de bani din lume, în ziua în care se va pune un preţ pe capul meu!

Mă îndepărtează cu ambele braţe şi, cu mâinile pe umerii mei, adaugă:

-în orice caz, vreau să-ţi reamintesc că există o singură modalitate de a pune la încercare loialitatea cuiva: spunându-i ceva ce nimeni altcineva din lume nu ştie, fără să conteze dacă e adevărat sau nu. Dacă secretul se întoarce la urechile tale o lună, un an sau 20 de ani mai târziu, înseamnă că persoana respectivă te-a trădat. Nu uita niciodată lecţia asta, fiindcă şi eu ţin foarte mult la tine.

Apuc doar să răspund că, dacă i-aş pomeni cuiva, vreodată, discuţia noastră, nu numai că m-ar interna într-un sanatoriu, ci toţi prietenii mei, familia şi chiar servitorii ar fugi încotro ar vedea cu ochii, iar eu aş fi silită să-mi petrec restul zilelor nu pe insuliţa lui Rafa, ci pe o insulă pustie. înainte de a ne lua rămas-bun, îi spun:

-Eşti foarte inventiv, Pablo. Ştiu că o să găseşti o modalitate de a obţine banii fără să-i întorci împotriva ta pe magnaţi şi pe luptătorii de gherilă, în acelaşi timp. Pentru numele lui Dumnezeu: „Du-te în pace şi nu mai păcătui". E de ajuns cu lista aia de incineraţi!

-Ştiu dinainte ce se va întâmpla. Nu-ţi vei petrece restul zilelor cu Tarzan şi nici nu vei avea

copii cu el. Eu nu-ţi pot oferi nimic, Virginia, dar mai devreme de trei luni vei fi aici, cu mine. Chiar dacă nu vrei, va trebui să-mi vezi faţa şi să-mi auzi numele în fiecare zi a vieţii tale.

în timpul zborului spre Cartagena îmi spun că nu e adevărat că mă punea la încercare: deşi pare să fi renunţat la ideea de a-i răpi pe proprietarii celor mai mari concerne economice din ţară, ştiu că, mai devreme sau mai târziu, Pablo Escobar va deveni un răpitor, şi încă unul incredibil de eficient. Cândva, eu însămi i-am spus că „cei îndrăgiţi

de zei mor tineri",
asemenea lui Alexandru
cel Mare. Deşi n-aş
băga mâna în foc, cred
că Pablo şi-a propus să-
şi pună viaţa la bătaie,
ca la ruleta rusească
sau într-un fel plănuit
cu grijă, pentru ceva
care ajunge dincolo de
lupta lui împotriva
extrădării şi mult mai
departe decât controlul
unui imperiu. Dar, mai
ales, mult mai departe
de vremurile lui

.Ce repede ai uitat Parisul!

De vreo două ore mă străduiesc să trec de un banc de meduze care pare să cuprindă sute de mii, posibil milioane de animale. Dacă ar fi din specia „farfurie", aş fi moartă, dar, slavă Domnului, sunt din specia inofensivă, cea cu punctuleţe maro. Din când în când, se mai iveşte câte o meduză-farfurie, dar o pot ocoli, şi, apoi, port costumul nou de lycra pe care l-am adus de la Miami ca să evit problema zilnică a înţepăturilor, şi ceasul meu cu busolă, indispensabil pe mare. Am plecat de acasă la nouă dimineaţa şi, cu toate că este deja amiază, încă nu am reuşit să ajung la destinaţie, la care în alte dăţi ajungeam într-un interval mediu de trei ore.

-Probabil nu sunt în formă fiindcă n-am putut închide un ochi toată noaptea… N-ar fi trebuit să plec de acasă aşa de târziu... Ce multe rude de-ale lui Rafa au venit să petrecem Crăciunul pe insulă! Şi m-am săturat de turiştii ăia care intră în casă să iscodească… De fiecare dată vor să facă fotografii şi, când îi refuz, îmi spun că sunt o încrezută. De parcă eu n-aş şti de ce vor toţi bărbaţii ăia o fotografie cu mine în bikini... Nici măcar foştii mei iubiţi nu au o fotografie cu mine în costum de baie... Dar câte milioane de meduze există în Caraibe, pentru Dumnezeu? În fine, aproape am ajuns... Azi e duminică şi pot ruga o ambarcaţiune cu turişti să mă ducă înapoi...

Dar nu sunt obosită, iar asta ar însemna să cedez... Trebuie să am grijă să mă feresc de elice, să nu ajung carne tocată...

Plaja cândva pustie este azi înţesată de lume, oameni care sosesc cu duzinile pe bărci şi iau prânzul la Acuario. Mă dezbrac de costumul de lycra şi stau la plajă o vreme, în timp ce mă hotărăsc ce voi face. Căpitanul uneia dintre ambarcaţiuni mă recunoaşte şi mă întreabă dacă

vreau să mă ducă la San Martin. Îi spun că nu, fiindcă mă întorc înot. Comentează că n-a auzit niciodată de cineva care să fi făcut aşa ceva şi mă sfătuieşte să plec cât mai repede, fiindcă după trei după-amiaza o să-mi fie mai greu, deoarece creşte mareea. După vreo 20 de minute, mă simt suficient de odihnită cât să pornesc la drum şi hotărăsc că, dacă obosesc, în apropiere de San Martin pot ruga o ambarcaţiune să mă ia la bord.

Dar... Asta-i un miracol! N-a mai rămas nici o meduză! Unde s-or fi dus toate? Parcă le-ar fi curăţat cu aspiratorul. Ce noroc am! Acum chiar că nu voi mai întâlni obstacole şi mă voi întoarce în mai puţin de trei ore...

Mai târziu, scot capul din apă şi văd că San Martin pare să fie mai departe decât de obicei. Mă întorc să privesc în urmă şi am impresia că insula cea mare pare să se afle şi ea la o distanţă mult mai mare şi, în orice caz, nu are rost să mă întorc, deoarece ambarcaţiunile cu turişti au plecat deja. Nu înţeleg ce se petrece şi mă întreb dacă nu cumva am năluciri din pricina lipsei de somn. Hotărăsc să înot din toate puterile, scoţând capul la suprafaţă la fiecare cinci minute, dar cele două insule se îndepărtează din ce în ce mai mult. Brusc, îmi dau seama că nu mă aflu pe linie dreaptă între ele, ci în vârful unui V: un curent puternic, acelaşi care a măturat milioanele de meduze în 20 de minute, mă târăşte în largul mării. Nu se zăreşte nici o ambarcaţiune, deoarece e ceasul prânzului, şi, de asemenea, nu se zăreşte nici o barcă de pescari, fiindcă e duminică.

S-a făcut deja trei după-amiaza, bate briza şi valurile se ridică până la doi metri. Socotesc că acum mi-ar lua vreo cinci ore să ajung la San Martin. Deoarece la tropice întunericul începe să se lase pe la şase şi jumătate după-amiaza, peste vreo

trei ore se vor aprinde primele lumini şi poate mai târziu voi reuşi să înot spre ele. Ştiu că nimeni nu se poate îneca dacă are echipament de scufundare şi labe de înot, fiindcă cele din urmă îţi îngăduie să pluteşti şi să înoţi fără să oboseşti. Însă în largul mării sunt întotdeauna rechini şi, cu excepţia situaţiei în care dau peste vreun iaht care s-a abătut de la cursul normal, e posibil să-mi mai rămână doar 72 de ore de trăit. Hotărăsc să mă pregătesc să mor de sete, dar, ciudat, nu mi-e frică, îmi repet că cei îndrăgiţi de zei mor tineri şi mă întreb de ce mi-ar salva Pablo viaţa.

Pablo, din nou... Oare când o să înceteze să-i mai omoare pe toţi cei care-i fac rău? Acum i-a asasinat pe colonelul care a condus DEA spre Tranquilandia şi pe directorul ziarului care-l urmăreşte de patru ani! E ca o rană care nu se mai închide: de câte ori deschid un ziar, văd numele lui sub fotografia în care apare cu faţa aia de răufăcător. Oare cum vor suna noile ameninţări de pe robotul meu telefonic? Poate Dumnezeu vrea să mor pe mare, nu în mâinile măcelarilor... Da, va fi o uşurare să scap de atâta suferinţă... Îl iubesc mult pe Rafa, dar în ţările acestea nu te căsătoreşti cu un bărbat, ci cu o familie... Familiile sunt îngrozitoare. Tatăl este un bătrân oribil... Cred că o să mă odihnesc, fiindcă e în zadar să lupt împotriva curentului şi voi avea nevoie de toate puterile pentru a înota în urma unei ambarcaţiuni, dacă apare vreuna.

La pâtru după-amiaza, ambele insule se desluşesc doar ca nişte puncte aflate la mare distanţă. În depărtare zăresc, în sfârşit, un iaht frumos care înaintează foarte lent. Pare să vină spre direcţia în care mă aflu şi-mi spun că sunt incredibil de norocoasă. Totuşi, după o bună bucată de vreme reuşesc să văd un cuplu de îndrăgostiţi îmbrăţişaţi,

sărutându-se la provă, şi un căpitan de pe insulă care fluieră la pupa. încep să înot repede în urma iahtului, dar nu mă zăreşte nimeni. îmi dau seama că a fost o greşeală să cumpăr un costum negru de lycra, ca să par mai zveltă, în loc de unul portocaliu sau galben, cum m-a sfătuit Rafa. În următoarele două ore, strig până când rămân aproape fără voce, dar nu mă aude nimeni, din pricina zgomotului motoarelor. Ştiu foarte bine că, dacă m-aş apropia mai mult, curentul provocat de elice mi-ar putea smulge masca şi, fără tubul pentru respirat şi lentilele de contact, aş fi şi mai pierdută. înspre şase după-amiaza, când sunt pe cale să-mi pierd cunoştinţa din pricina epuizării, după sute de salturi printre valuri de doi metri şi jumătate, mi se pare că pilotul face contact vizual cu mine. Opreşte motoarele, iar eu mă folosesc de puterile care-mi rămân ca să fac un ultim salt. Strigă spre cuplu că se pare că îi urmăreşte un delfin, iar ei se apropie de pupa ca să-l vadă. Când sar din nou şi cer ajutor, cu firul de voce care mi-a rămas, nu le vine să-şi creadă ochilor că în largul oceanului se află o femeie. Mă urcă pe iaht şi le spun că locuiesc la San Martin de Pajarales, că nu ştiu să înot craul, dar că mă aflu în apă de nouă ore şi în largul mării de peste cinci, unde am ajuns târâtă de un curent. Mă privesc, nevenindu-le să creadă, iar eu mă prăbuşesc pe o banchetă din plastic alb, întrebându-mă de ce naiba m-a salvat Dumnezeu de la moarte în ultima clipă, de 14 ori până acum.

Când ajung la San Martin, Rafa mă duce la duş şi mă plesneşte în repetate rânduri peste faţă, ca să-mi recapăt cunoştinţa. Apoi îi sună pe tatăl lui şi pe vecinul Germán Leongómez, unchiul luptătorului de gherilă Pizarro de la M-19. Cei trei bărbaţi mă supun unui consiliu de război şi hotărăsc că trebuie să plec cu primul avion. Le explic în repetate rânduri că am fost târâtă în larg de un curent şi îl implor pe Rafa să mă lase să mă odihnesc până a doua zi, dar tatăl lui îi strigă să nu mă creadă şi îi cere să mă alunge imediat de pe insulă - fără a-mi permite măcar să-mi strâng lucrurile -, în vreme ce Leongómez repetă întruna că am încercat să mă sinucid şi că reprezint un risc pentru prietenii lui.La cârma bărcii lui vechi, cu spatele la mine, Rafael conduce spre Cartagena în tăcere deplină. Uitându-mă la marea gri ca plumbul, îmi spun că omul alături de care am trăit aceste zece luni s-a dovedit a fi „băieţelul lui tati", căruia alţi laşi îi spun ce trebuie să facă cu femeia lui. Mă gândesc că Pablo avea dreptate, că Rafa nu e un bărbat, ci un copil de 35 de ani şi că, la vârsta lui, Escobar clădise deja un imperiu şi donase sute de case pentru mii de oameni. Când Rafa încearcă să mă sărute de rămas-bun, întorc faţa şi mă îndrept repede spre avion. Ajung la Bogotá la zece seara, dârdâind de frig în hainele mele de vară, fără ca familia Vieira sau vecinul lor, Leongómez, să-mi fi îngăduit să iau măcar o înghiţitură de apă. Dorm neîntrerupt zece ore şi, când mă urc pe cântarul din baie a doua zi, bag de seamă că am pierdut şase kilograme - aproape 12 la sută din greutatea mea - într-o singură zi.

N-o să-i mai răspund niciodată la telefon lui Rafael Vieira. Când încerc să aflu numele căpitanului şi al cuplului care m-au salvat în largul mării, pentru a le mulţumi şi a-i invita la cină,

nimeni nu ştie să-mi spună nimic despre ei. Câteva luni mai târziu, cineva avea să mă anunţe că „erau nişte mafioţi şi că au fost ucişi", la care eu aveam să răspund „mafioţi sunt şi cei care construiesc vile şi afaceri pe pământuri pe care le-au furat de la stat".

La câteva zile de la întoarcere, mă îmbolnăvesc de o afecţiune respiratorie şi mă duc la un ORL-ist cunoscut, Fernando García Espinosa.

-Ai căzut în vreun canal, Virginia? Ai trei tipuri de streptococi care se întâlnesc doar în fecalele umane! Unul dintre ei ţi-ar putea afecta grav inima, în timp, şi va trebui să te supun la tratamente şi vaccinuri ani de zile.

Toate acele insulițe galbene de la opt la zece metri în diametru pe care le întâlneam plutind pe mare şi de care mă feream cu scârbă, fiindcă erau alcătuite din plante în stare de descompunere amestecate cu gunoaie, răspândeau milioane de microbi în jur. Dar, la începutul luí 1987, infecţia era abia începutul acelei odisee urmate de o salvare miraculoasă în largul mării. Petrecusem noaptea de dinainte plângând, deoarece ştiam că, pentru a evita cu orice preţ să mă întorc în televiziune, presa controlată de familiile prezidenţiale avea să mă facă să plătesc pentru moartea directorului de ziar asasinat. întrucât Pablo nu mai era amantul meu şi, prin urmare, nu mă mai proteja, exista posibilitatea ca organele de securitate ale statului să-mi facă acum ce nu îndrăzniseră să-mi facă în timp ce eram cu el.

La câteva zile după întoarcerea mea în Bogotá, Felipe López Caballero sună ca să mă invite la cină. Editorul revistei *Semana* are trei obsesii în viaţă: Julio Mario Santo Domingo, Pablo Escobar şi Armando de Armas. Deşi sunt singura care îi cunoaşte pe toţi trei, am refuzat întotdeauna categoric să-i vorbesc despre ei. Felipe e un bărbat

înalt, frumos şi cu trăsături de sefard, asemenea fratelui său, Alfonso, care este veşnic ambasador în vreuna dintre marile capitale ale lumii. Deşi afabil şi aparent timid, Felipe e un bărbat de gheaţă care n-a putut înţelege niciodată de ce el, atât de puternic, de elegant şi de „prezidenţial" nu-mi poate inspira dragostea pe care o simt pentru acel argat urât, scund la stat şi criminal *Summa Cum Laude*, pe nume Pablo Escobar.

Invitaţia de a ieşi împreună pentru prima dată mă surprinde. Deşi López a avut întotdeauna o căsnicie „deschisă", n-ar risca niciodată să fie văzut într-un restaurant cu cea care, ani de zile, a fost obiectul urii viscerale a soţiei şi soacrei sale, fiica nerecunoscută a unchiului lui Santofimio. în timp ce luăm cina la „La Biblioteca", de la hotelul Charleston, îmi spune că ultimele scandaluri, despre care vorbeşte tot oraşul, au fost picătura care a umplut paharul. A hotărât să divorţeze şi locuieşte pentru moment la fratele lui, Alfonso. Mă invită să văd apartamentul. Stând în faţa unei mese foarte lungi de lemn cu două candelabre enorme de argint, Felipe mă întreabă dacă m-aş căsători cu el. E o întrebare pe care am auzit-o de zeci de ori şi, cu toate că am fost recunoscătoare de fiecare dată, nu mă mai impresionează de ceva vreme.

-*Semana* nu se mai satură să afirme că sunt amanta lui Pablo Escobar. Tu ai avut întotdeauna o căsnicie „deschisă", vrei să mă împărţi cu el?

Lopez mă roagă să nu acord atenţie tuturor prostiilor de genul ăsta, fiindcă el nu poate controla ce scrie despre mine fiecare dintre reporterii lui.

-Atunci te pot întreba un singur lucru. Dacă însurat cu cea mai urâtă femeie din Columbia păreai regele cerbilor, cum ar fi dacă te-ai însura cu cea mai frumoasă? Eu nu le pun coarne iubiţilor şi soţilor mei, Felipe, cu atât mai puţin în public. în

afară de asta, cred că ştiu care e singurul bărbat cu care m-aş căsători din nou.

Mă întreabă cine este şi îi spun că un intelectual european, cu 11 ani mai în vârstă decât mine şi de familie nobilă. Cea mai atrăgătoare trăsătură a lui este faptul că încă nu ştie că, într-o bună zi, va deveni singura alegere inteligentă din întreaga mea viaţă.

Hotărârea de a împiedica cu orice preţ angajarea mea nu mai cunoaşte acum limite impuse nici de etica jurnalistică, nici de logică: de la postul Caracol Radio - condus de Yamid Amat, ziaristul favorit al lui Alfonso Lopez - în jos, toate posturile de radio din Columbia ciripesc că m-am aruncat în mare, vrând să mă sinucid, deoarece sufăr de SIDA. Alţii jură că am murit şi că am fost îngropată clandestin de familia mea, acoperită de ruşine. O actriţă şi crainică, pregătită să-mi imite vocea, sună la cabinetele unor medici cunoscuţi pentru a declara, plângând, că sufăr de cele mai ruşinoase şi contagioase boli, iar medicii lipsiţi de scrupule repetă în dreapta şi în stânga şi la toate cocteilurile că am sifilis şi că mă tratează.în vreme ce la radio mi se cere să mă arăt în faţa tuturor microfoanelor şi camerelor de luat vederi, dacă sunt în viaţă, eu iau prânzul în linişte la Chanel şi Salinas, cu soţia directorului de la IBM, proprietara unui lanţ de magazine de aparatură video. Pentru a uita cele întâmplate pe insulă şi pentru a nu suferi din pricina tuturor zvonurilor, îmi propune să mergem împreună la *Festival del Vídeo,* de la Los Angeles. Beatriz Ángel este foarte bună prietenă cu Felipe López şi îmi spune că va fi şi el acolo, pentru a negocia distribuţia pentru filmul său, *El niño y el Papa*. López a profitat de vizita lui loan Paul al II-lea în Columbia pentru a filma un lungmetraj cu fonduri de la Focine, regizat de prietena sa apropiată, María Emma Mejía. Toate acestea au contribui la ceea ce promite a fi un succes zdrobitor în catolica Americă Latină, întrecut doar de producţiile de talia unui *La niña de la mochila azul*.

Când mă îndrept spre avion - alergând, fiindcă sunt în întârziere -, vreo şase fotografi şi reporteri mă urmăresc pe coridoarele din aeroport. Au fost trimişi de revista condusă de Diana Turbay,

fiica fostului preşedinte Turbay. Titlul următoarei ediţii, în care apar pe copertă cu ochelari de soare şi haină din blană de nurcă, avea să fie: „Virginia Vallejo fuge din ţară!" Articolul va sugera că nu fug de paparazzi, ci de justiţie.

Eu şi Beatriz ajungem la Beverly Wilshire. Felipe López, care s-a cazat la un hotel mai ieftin, sună ca să mă roage să-i permit să participe la evenimentul principal în calitate de soţ al meu, ca să nu fie nevoit să plătească 50 de dolari la intrare. N-am de ales şi accept, deoarece cum să refuz să-l ajut să economisească o asemenea avere pe un producător de film în inima Hollywoodului? După ce vorbim o vreme, López îmi spune:

-De o jumătate de oră, John Voight nu-şi ia ochii de la tine, fiindcă eşti cea mai frumoasă de la petrecere. Acum că sunt, în sfârşit, un bărbat liber, chiar nu vrei să fii logodnica mea?

Mă uit spre John Voight şi, râzând, îi spun lui Felipe López că, judecând după ce scrie în *Semana,* temutul şi tenebrosul mafiot Pablo Escobar Gaviria nu e dispus să mă împartă cu fiul fostului preşedinte care l-a transformat într-un mit.

La întoarcerea în Bogotá, în timp ce îmi despachetez valizele, sună telefonul.

- Ce îţi tot fac, draga mea? De ce tot spun că ai SIDA, că eşti pe fugă şi că ai sifilis? E adevărat că ai încercat să te sinucizi? Aşa te chinuie? Uite cum facem: n-o să-mi răspunzi la întrebări la telefon. Mâine trimit un avion după tine ca să-mi povesteşti ceea ce pune la cale familia Vieira şi ce se află în spatele a tot ceea ce-ţi face haita asta de câini. O să pun să-i omoare pe toţi măcelarii şi felcerii ăştia şi să-i castreze pe toţi asasinii de la microfon! Şi pe Tarzan, şi pe taică-său!

Ce femeie în situaţia mea n-ar sări în sus de bucurie din pricina veştii, mai ales după serenada

cu mariachi din seara aceea, cu „Amor del alma" şi „Paloma Querida", dovadă incontestabilă a faptului că Sfântul Gheorghe o va apăra întotdeauna de balaur? Când, în seara următoare, mă învârte de două ori în braţe, spunând că tot ce conteazăe că m-am întors la el, mă simt cea mai protejată femeie din întregul univers. Nimeni şi nimic nu-mi va mai putea face rău şi, vreme de câteva zile, nu-mi mai pasă de ameninţări şi de scrisori anonime, de surori vitrege şi de măcelari, de magnaţi şi de vipere, de extrădare şi de morţi şi nici dacă restul omenirii mă iubeşte sau mă urăşte. Nu-mi mai pasă de nimic altceva, în afară de faptul că sunt lipită din nou de faţa, de inima, de pieptul lui Pablo Escobar, în braţele lui. în vreme ce el îmi jură că, atunci când mă ţine aşa în braţe, restul femeilor dispar, că sunt prima, singura şi ultima, că orele petrecute cu mine sunt singurul cer adevărat pe care un bandit ca el îl va cunoaşte vreodată, eu plutesc în eterul uşor despre care vorbea Huxley, deoarece alături de bărbatul acesta dispar din viaţa mea timpul şi spaţiul, toată substanţa din care e plămădită frica şi toată materia care ar putea cuprinde fie şi o fărâmă de suferinţă. Alături de Pablo îmi pierd minţile; alături de mine, el îşi pierde judecata. Apoi rămân doar un bărbat urmărit de justiţie şi o femeie urmărită de presă, care se cunosc, îşi poartă de grijă şi au nevoie unul de altul, în ciuda tuturor absenţelor, dincolo de crimele lui şi de păcatele ei, dincolo de toate durerile amândurora.

-Aşadar, familia Vieira te-a silit să te urci într-un avion după ce te-ai luptat în largul mării cu un curent puternic şi ai slăbit şase kilograme într-o după-amiază? Sunt nişte asasini! Iar tu eşti o eroină! Îi fac praf barca răsfăţatului! Cunosc un terorist ETA expert în explozibili, care vrea să vină

din Spania să lucreze cu mine. Mi s-a spus că e un geniu şi vreau să văd dacă e adevărat.

-Pablo, dar... ETA nu e cam exagerat pentru Tarzan? San Martin de Pajarales nu este Kremlinul sau Pentagonul!

-Nu, sunt doar nişte laşi... Vreau ca omul meu să înceapă să exerseze de pe acum, fiindcă se apropie un război. Pentru Pentagon am alte planuri: indiferent de cât ar costa, o să fac rost de racheta aia chiar de-ar trebui să merg până la capătul pământului după ea!

îl întreb la ce rachetă se referă şi îmi aminteşte că e vorba despre cea la care se gândise iniţial pentru a proteja spaţiul aerian de la Hacienda Nâpoles. întrucât o rachetă se poate folosi o singură dată, s-a răzgândit: îşi propune să lovească un obiectiv care merită, nu avioanele Forţelor Aeriene şi nici Palatul Prezidenţial columbian. Acestea şi Batalionul Gărzii Prezidenţiale se pot neutraliza din câteva focuri de bazooka, fără să fie nevoie să risipească banii pe o rachetă extrem de scumpă şi foarte greu de obţinut. Dar, dacă loveşti Pentagonul tocmai în centrul clădirii, cad toate sistemele de apărare ale Statelor Unite şi toate mijloacele lor de comunicare cu aliaţii.De aceea, încearcă să ia legătura cu Adnan Khashoggi, cel mai bogat vânzător de arme din lume şi, de asemenea, un individ care nu se teme de nimic.

-Pentagonul? Uau... Uau... N-ai văzut filmele cu pantera roz în care un diamant de 1 000 de carate e protejat de
0 mulţime de raze care pot fi văzute doar cu lentile speciale? Cum să nu-ţi aduci aminte, dacă aşa e la Pentagon? Sau crezi că ruşii nu ar fi lansat rachete împotriva americanilor de ceva vreme, dacă ar fi fost aşa de uşor? Sunt mii şi mii de kilometri de spaţiu aerian protejat de o ţesătură impresionantă de raze invizibile, da, care cred că se numesc laser! Cele de la Casa Albă şi de la Fort Knox trebuie să fie la fel. Vai, dragul meu! începi să semeni cu ticăloşii din filmele cu James Bond; indivizii precum Goldfinger, dispuşi să distrugă omenirea doar pentru a-şi atinge scopurile. Nu cred că extrădarea merită un asemenea efort...

Mă priveşte înnebunit de furie şi am impresia că o să mă strângă de gât.

-Asta crezi tu, Virginia! Extrădarea merită toate astea şi tot ce va trebui să fac! Totul, totul,

totul! Să nu te mai aud cu asemenea prostii, că te arunc de la etaj! Pentagonul nu e protejat de raze, vizibile sau invizibile! Mi-am bătut capul gân- dindu-mă cum să trimit racheta aia... Oamenii sunt convinşi că americanii sunt de neînvins şi foarte inteligenţi, dar nu e adevărat. Cum crezi că trimit acolo milioane de tone de cocaină, de a ajuns kilogramul de la 50 000 de dolari la 14 000, de când te cunosc? Nu ţi-ai dat seama că noi, columbienii, suntem mult mai isteţi decât ei?

1 **îmi spune că Reagan e obsedat să scape de el, iar Nancy, de afacerea lui, de aceea a inventat sloganul *Just say no to drugs.'K* El, în schimb, nu se declară învins nici în faţa lor, nici a altora. Eu îi jur că am văzut un film în care o rachetă rusească ce se„Pur şi simplu, spuneţi nu drogurilor!" (în limba engleză, în original) (n.tr.)** 310 îndrepta spre Pentagon ajungea la limita spaţiului aerian american şi apoi, *ipso facto,* se întorcea împotriva teroristului care o lansase. încerc să-l conving că, dacă racheta lui se întoarce din spaţiul aerian american spre Medellin, o să se ajungă la 500 000 de morţi, ca la Hirosima sau Nagasaki.

-Vai, Doamne, ce spaimă! Cred că o să porneşti al Treilea Război Mondial, Pablo!

El răspunde că filmele de la Hollywood sunt făcute de o grămadă de evrei republicani care privesc lumea din perspectiva lui Reagan şi că i se pare că devin o fricoasă, la fel ca restul femeilor.

- Credeam că eşti sufletul meu pereche şi că numai tu mă înţelegi, dar se pare că nu eşti doar o

„Almalimpia", ci şi o moralistă! în afară de asta, mai eşti şi o imperialistă! Aşa nu se poate... Dar ia stai aşa... Hirosima, zici? Nagasaki? Vai, „Almalimpia"... Eşti o minune, un geniu! Din care Ceruri te-ai pogorât, dragostea mea? Şi eu, care credeam că va trebui să stabilesc o bază în vreo republică bananieră... Când formula e aşa de simplă!

Şi, de parcă tocmai ar fi rezolvat conjectura Taniyama-Shi- mura şi ultima teoremă a lui Fermat, dansează, rotindu-mă în aer şi cântând fericit.

-închin pentru ziua în care ai sosit în viaţa mea, dragă porumbiţă!

Eu îi spun că în curând o să ajungă în cămaşă de forţă la spitalul de nebuni. Apoi îl rog să nu se mai gândească la asemenea prostii, fiindcă uneori mă sperie.

-Noi vorbeam întotdeauna despre politică şi despre istorie, dar, de când am plecat în insule, vorbeşti doar despre explozii, răpiri şi bombardamente. Să neutralizezi Pentagonul? Te crezi ministrul apărării din URSS? în viaţă există lucruri frumoase, Pablo: gândeşte-te la Manuelita şi la Juan Pablo... Foloseşte-ţi mintea şi inima pentru a construi ceva, în loc să visezi la a distruge totul. Vreau şi eu să-mi trag sufletul după atâtea ameninţări şi ticăloşii...

Cade pe gânduri o vreme, după care îmi spune:

-Da... Trebuie să-ţi tragi sufletul un timp după atâtea ameninţări. Călătoreşte după pofta inimii, câtă vreme o să vrei să te întorci la mine... Dar nu în Europa, fiindcă e înţesată de ispite şi o să rămâi acolo... În Statele Unite, care sunt mai aproape, bine? Deşi nu ne vom putea vedea în fiecare lună, înnebunesc de câte ori dispari. La întoarcere, voi fi rezolvat treaba cu Tarzan, ca să ştie că nu se mai

pot lega nici de tine... M-am săturat să văd că te chinuie, sărăcuţa de tine!

Plec fericită la Miami şi, la întoarcere, Pablo mă roagă să mă duc la Medellin. îmi spune că l-a supravegheat constant pe fiecare dintre membrii familiei Vieira şi are totul pregătit pentru a arunca în aer barca lui Rafa.

-O să-i pun bomba în portul unde Tarzan lasă barca atunci când pleacă la Cartagena! E mult mai uşor decât în largul mării, unde paza de coastă i-ar putea prinde pe băieţii mei.

îngrozită, exclam că, la Clubul de Pescuit, vor sări în aer zeci de lucrători umili şi de turişti, în afară de sute de iahturi. Răspunde că tocmai asta e ideea.

-Ţi-am spus că mai mult decât orice îmi place să fac răutăţi, aşa că nu-mi veni cu „Almalimpia". în felul ăsta, stabilim şi un precedent pentru toţi bolnavii mintal care te terorizează cu telefoane de ani de zile. Ucidem mai multe păsări dintr-o lovitură şi nici măcelarii, nici viperele, nici surorile vitrege nu se vor mai lega de tine. Punct!

în ora care urmează, îl rog în toate felurile să nu pună bomba, să se gândească la toţi oamenii nevinovaţi, la iahturile familiei Ochoa, la cel al cuplului care mi-a salvat viaţa, dar nu se lasă convins. Trage câteva fumuri de marijuana şi, pe măsură ce se linişteşte, îmi dau seama, treptat, că bomba are patru scopuri: nu doar să pedepsească familia Vieira, ci pe Rafa Vieira; nu doar să trimită un mesaj de avertizare măcelarilor şi reporterilor, ci, mai presus de ei toţi, oricărui bărbat care m-ar putea despărţi de el. Din momentul pacheţelelor de cocaină pentru Aníbal şi al divorţului meu fulger, Pablo a alungat doi rivali miliardari, a vrut să-mi răpească foşti iubiţi şi s-a folosit de orice pretext pentru a se răzbuna pe cel pe care el hotărăşte să-l

învinuiască de despărţirile noastre după absenţe atât de lungi, încât par definitive, şi să-i urască pe cei care fac parte din trecutul meu. Acum mă întreabă dacă îşi poate aşeza capul în poala mea şi accept; îl mângâi pe frunte, iar el, privind în gol şi vorbind parcă pentru sine, urmează:

-M-am săturat să fii umilită şi hăituită din cauza mea. Vor să te alunge pentru totdeauna din viaţa mea... Iar tu eşti singura prietenă de suflet pe care o am. Singura femeie care nu mi-a cerut niciodată nimic. Singura cu care pot vorbi despre lucruri pe care nu le discuţi cu mama sau cu soţia, ci cu alţi bărbaţi... Nu mai

pot avea încredere
decât în trei persoane:
„Osito", Gonzalo şi
Gustavo. Şi nimeni nu e
fericit cu fratele, „El
Mexicano" locuieşte în
Bogotá, iar asociatul
meu e foarte schimbat.
în afară de asta, toţi
trei seamănă leit cu
mine, iar eu am nevoie
de cineva care să mă
iubească, dar care să
mă înfrunte... Să aibă
altă scară de valori, dar
să mă înţeleagă şi să nu
mă judece. M-ai
împiedicat să fac multe

greşeli şi nu te pot lăsa să mai pleci... Cum ai făcut după întâmplarea cu Palatul de Justiţie, când aveam nevoie de tine şi nu te găseam pe nicăieri... Tu, care plecai întotdeauna cu cineva mai bogat decât mine... Cu proprietarul a doi delfini şi a unui rechin! Cum vine asta

?îi arăt că tocmai Pancho Villa Al Treilea nu justifică un atentat din partea ETA şi a lui Pancho Villa Al Doilea. în cele din urmă, reuşesc să-l conving să uite de bombă şi să o înlocuiască, mai degrabă, cu vreo două telefoane, aşa cum ştie el să le dea. în silă, promite că aşa va face, dar numai fiindcă povestea cu explozia în port s-ar putea întoarce împotriva mea. Amintindu-mi o întâmplare recentă, îl întreb:

-Pablo, nu ţi-a trecut niciodată prin cap să omori un om în bătaie?

Mirat, mă întreabă ce vreau să spun. îi povestesc că, în timpul unei cine, acasă la o cunoscută impresară artistică argentiniană, „El Happy" Lora mi-a cerut numărul de telefon, iar eu i-am dat numărul de la portarul clădirii pentru ca, în caz că sună, portarul şi şoferii mei să fie absolut impresionaţi. Apoi adaug, extrem de încântată:

-Asta chiar e o luptă pentru care toată lumea ar plăti să o urmărească: *Kid* Pablo Escobar *versus* provocatorul *Happy* Lora! Cred că, într-un meci cu 12 reprize, pariurile în favoarea campionului mondial ar fi de... 100 la zero?

-Nuuu, scumpa mea, nici să nu visezi! Ar fi de 100 la zero în favoarea lui *Kid* Escobar! Fiindcă... De ce crezi că a apărut ideea cu ciuruitul?

Râdem şi vorbim despre alte personaje din viaţa naţională, îmi mărturiseşte că, prin intermediul lui Gabriel García Márquez, îşi propune să ia legătura cu Fidel Castro: singura modalitate simplă de a introduce droguri în Florida este să le transporte prin Cuba, iar el e dispus să fie mai generos cu Fidel decât a fost vreodată cu Noriega sau cu Ortega.

-Pablo, să ceri ajutorul unui laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în afaceri cu droguri cu Fidel Castro este ca şi cum i-ai cere pictorului Fernando Botero să-i propună afaceri cu bordeluri lui Gorbaciov! Coboară cu picioarele pe pământ, dragul meu. Nici García Márquez, nici Castro n-or să-ţi acorde atenţie, ba, mai mult, or să-şi râdă de tine. Transportă marfa pe la Polul Nord sau prin Siberia, dar uită de Cuba: Fidel are Guantánamo acolo şi, după tot ce se petrece cu

Contras[1] fiindcă i-au pus pe sandiniştii ăia să lucreze cu tine, n-o să rişte o invazie sau ca lumea întreagă să-l acuze că este un „tiran traficant de droguri"!

-Americanii au finanţat Contras cu bani proveniţi din mărfuri confiscate, ştiai? Şi nu cu cocaină, ci cu *crackl* Ăsta chiar e un drog care provoacă dependenţă şi distruge oamenii... Eu am încercat să îl blochez, dar n-am reuşit. Dacă ăsta nu e dublu standard, atunci ce-o mai fi? Oare de ce Nancy Reagan nu-i spune lui Oliver North: *Justsay no, Ol/ie!*[2] *}* Numai ca să omoare comunişti, individul ăsta a bătut palma cu „La Piña", cu traficanţi condamnaţi, ba chiar şi cu diavolul!

Insist că ideea cu Castro e sinucidere curată şi îl sfătuiesc să nu mai amestece atât de mult politica în afacerile lui. Ridicând din umeri, îmi răspunde liniştit:

-Cine a zis că singura opţiune este preşedintele unui guvern? De la generalii mexicani am învăţat că militarii nu-şi fac atâtea scrupule. Dacă un preşedinte nu-ţi face pe plac, generalii care se află sub conducerea lui o vor face. În ţările sărace, toţi militarii au un preţ, iar la asta slujeşte faima de bogătaş, draga mea. Toţi, toţi omoară ca să lucreze cu mine... Iar Cuba nu e Elveţia, din câte ştiu. E o chestiune elementară de logică: dacă nu ajung la Fidel sau la Raúl Castro, voi ajunge la cei care-i slujesc pe Fidel sau pe Raúl Castro. Punct.

---

1 **Grupare paramilitară de dreapta, activă în Nicaragua între 1979 şi 1990 (n.tr.)**

2 **„Ollie, spune nu, pur şi simplu" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

încerc să-i arăt că, dacă Fidel Castro află că un individ din Cuba lucrează cu Pablo Escobar, este în stare să pună să fie împuşcat.

-în ziua aceea, americanii n-or să trimită Contras în Columbia, ci împotriva ta! Mai bine îţi vezi de ale tale, Pablo, fiindcă tu nu eşti răpitor sau comunist, ci traficant de droguri. Fereşte-te de greşelile politice, fiindcă eşti stăpânul unui imperiu şi asta ar trebui să conteze pentru tine. Altfel, toate lichidităţile tale or să se ducă pe războaie şi-o să ajungi mai sărac decât ai fost la început. Le umpli buzunarele cu bani dictatorilor şi generalilor din Caraibe, în vreme ce îi distrugi pe toţi cei care ţi se pun de-a curmezişul în ţara ta. Dacă vrei să rămâi în istorie drept un idealist, trebuie să ştii că faci totul pe dos, deoarece „dovezile de caritate încep de acasă".

-Cine ţi-a spus că vreau să rămân în istorie drept un idealist, scumpa mea? Nici nu-ţi închipui ce planuri am ticluit!

Gustavo Gaviria m-a rugat să trec pe la biroul lui, ca să discutăm despre o chestiune foarte intimă. Când ajung, închide uşa şi-mi mărturiseşte că sunt singura persoană căreia i-ar putea încredinţa un secret care îl frământă. îmi închipui că-mi va vorbi despre crimele - sau *liaisons dangereuses* - asociatului său, fiindcă ştiu că afectează serios rentabilitatea afacerii.

-Am obosit, Virginia... Pablo şi „El Mexicano" au intrat în clandestinitate, Jorge

Ochoa este în închisoare, iar Carlos Lehder tocmai a fost extrădat. Practic, răspunderea pentru organizaţie cade pe umerii mei, iar uneori mă întreb dacă toate astea merită efortul... Slavă Domnului, de câte ori te întorci, Pablo îşi recapătă judecata, dar apoi vă despărţiţi din nou, iar el rămâne fără nimeni care să-i pună frână, fumează iarbă înconjurat de asasini plătiţi şi de

adolescente, de o familie care vede în el un dumnezeu atotputernic... Ştii ceva? Mi-am dat seama că singurul lucru care merită efortul în viaţă, după ce le-ai asigurat un viitor copiilor şi nepoţilor - dar nu poţi călători în străinătate ca să cheltuieşti banii -, nu este să aduni diamante, ci să fii fericit cu o femeie frumoasă care te iubeşte cum îl iubeşti tu pe Pablo. E singurul

lucru care îţi impune
măsură... înţelegi ce
vreau să spun..

.îl întreb de cine e îndrăgostit şi îmi spune că de o actriţă de televiziune pe care probabil o cunosc. Jură că are nevoie de ea ca s-o adore, să se însoare cu ea, dacă îl acceptă, să-i fie credincios tot restul vieţii. Repetă că e cea mai frumoasă fiinţă de la Facere încoace, că suferă îngrozitor la gândul că l-ar putea respinge şi că, din dragoste pentru ea, s-ar retrage din afacere pentru a deveni un om de bine. îmi oferă orice vreau, dacă o conving să vină la Medellin pentru a le face cunoştinţă, deoarece, din motive de siguranţă, el nu-şi poate părăsi teritoriul.

-Gustavo, nici măcar nu vreau să-i aflu numele, fiindcă nu-i doresc nici unei femei să treacă prin ce am trecut eu în anii aceştia. Mai cu seamă unei femei care lucrează în media. N-am fost niciodată codoaşă, iar tu eşti un bărbat cât se poate de căsătorit. Nu-mi cere aşa ceva, pentru numele lui Dumnezeu, fiindcă mi-e de ajuns cu ultimele propuneri ale lui Pablo. Cu toată durerea, de dragul afecţiunii pe care ţi-o port, nu vă pot face ţie favorul ăsta şi nici ei răul ăsta.

Mă întreabă ce mi-aş dori cel mai mult, care este visul meu de neatins. Răspund că viaţa mea a devenit un infern de ameninţări şi că îi voi încredinţa şi eu un secret: aş vrea să părăsesc ţara ca să studiez la şcoala de traducere simultană de la Geneva, din Elveţia. Dacă ar trebui să rămân, scopul meu ar fi să-mi întemeiez propria companie de produse de frumuseţe. Pablo, în schimb, se încăpăţânează să mă transforme în martor, scenarist sau cronicar al unui şir îndelungat de procese care mă sperie din ce în ce mai mult.

-Dacă îmi faci cunoştinţă cu Ana Bolena Meza, Virginia, promit că n-o să-ţi pară rău niciodată. Jur că te scot din ţară ca să poţi începe o viaţă nouă, departe de toate acestea. Nu meriţi ceea

ce ţi se întâmplă din cauza noastră... Iar evenimentele care se apropie sunt mai grave decât tot ce ai văzut, însă nu-ţi pot spune mai multe. Promite-mi că te vei strădui, ca să ieşi o dată pentru totdeauna din incertitudinea asta care-ţi alungă somnul. Ştii că nu sunt promiscuu ca Pablo: aparţin unei singure femei, sunt îndrăgostit foc de copila aceea şi vreau doar s-o fac fericită. Ajută-mă, tu ai o inimă generoasă şi nu-ţi închipui cât de mult sufăr!

Mă mişcă atât de mult şi îl simt atât de sincer, încât îi promit să mă gândesc.

Plec la San Francisco să admir milenarii copaci sequoia din Muir Woods, să văd din nou Sausalito şi acea parte din paradisul pe pământ care cândva a aparţinut unui general Vallejo, strămoş de-al meu, care nu mi-a lăsat moştenire nici un metru pătrat de pământ californian. La întoarcerea din Vestul Sălbatic, când dau să mă urc în avion, sunt reţinută de doi agenţi federali. Mă întreabă dacă am bani cash şi, când îmi arată legitimaţiile, observ că mâna celui mai tânăr tremură. Ajung la concluzia că Pablo le inspiră groază până şi agenţilor FBI. Când deschid valizele ca să despachetez, bag de seamă că totul este răscolit şi pare să fi fost cercetat minuţios, în căutare de bani; întrucât niciodată nu iau la mine mai mult de 1 000 de dolari când plec într-o ţară străină, trag concluzia că lucrurile astea se întâmplă când călătoreşti mult şi zici la vamă că te-ai pensionat fiindcă te-ai săturat să munceşti.

Cu ceva vreme în urmă, logodnica lui Joaquín Builes mă sunase cu ochii în lacrimi să-mi spună că Hugo Valencia îi datora mai bine de două milioane de dolari pentru bijuterii şi că refuza să i-i înapoieze. Mă ruga să vorbesc cu el, fiindcă nu mai reuşea să îl găsească la telefon. în schimb, pe mine „El Niño" mă iubea şi mă respecta foarte mult. îl

sunasem pe Hugo şi-i explicasem că prietena mea are probleme grave cu furnizorii şi că apela la generozitatea şi la nobleţea lui pentru a-i achita măcar o parte din suma pe care i-o datora. Nu mai vorbisem cu „El Niño" de doi ani, iar reacţia lui mă îngrozise.

-Nu-mi vine să cred că m-ai sunat ca să încasezi datorii pentru terţi! Ce-ar fi să-ţi suni mai bine amanţii, muiere nenorocită? Pe schizofrenicul ăla de Pablo Escobar sau pe puşcăriaşul de Gilberto Rodríguez? Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

- Niño, dacă vrei ca oamenii să nu-ţi vorbească aşa, plă- teşte-ţi datoriile, aşa cum fac oamenii înstăriţi şi decenţi. Şi ştii foarte bine că nu am fost niciodată amanta lui Gilberto.

- Aaa, nu? Ei bine, nevastă-sa are un poponar care merge de la un post de televiziune la altul, plătindu-i pe reporteri ca să repete asta! Nu ştiai? Ai surzit sau nu mai locuieşti în Columbia?

După ce-mi strigase la telefon preţ de câteva minute lucruri pe care nici cei mai înverşunaţi duşmani ai noştri n-ar fi îndrăznit să ni le spună, mie şi lui Pablo, Hugo îmi trântise telefonul în nas, furios. Două zile mai târziu, bijutiera sunase, radiind de fericire, pentru a-mi mulţumi, fiindcă „El Niño" tocmai îi virase în cont un milion de dolari. După ce-i repet insultele pe care a trebuit să le suport ca să-i fac o favoare, îmi răspunde că o persoană ca mine n-ar trebui să acorde atenţie unor asemenea lucruri, fiindcă Huguito e doar un copil care trece printr-o perioadă proastă.

Cu ocazia unei călătorii la Caii pentru o lansare publicitară, hotărăsc să-i fac o vizită Clarei. Observ de la bun început că e foarte schimbată. După ce îi povestesc cele petrecute în insule, se duce în camera ei, se întoarce cu un etui Cartier, îl deschide şi îmi arată un colier şi o pereche de

cercei cu smaralde şi diamante, bijuterii demne de Elizabeth Taylor. Apoi, cu un amestec de furie şi durere, îmi spune pe un ton acuzator:

- Ştii că Pablito al tău l-a făcut bucăţi pe Hugo Valencia? Da, pe „El Niño", care era prietenul nostru şi cumpăra de la noi bijuterii în valoare de milioane de dolari pentru iubitele lui! Acum, Virgie, uită-te bine la dimensiunile acestor smaralde şi ghiceşte cine le-a comandat de la Beatriz: ei bine, Pablo! Ghici pentru cine? Ei bine, pentru o fătucă oarecare! Da, cu setul ăsta de 250 000 de dolari, Pablo a cumpărat pentru un sfârşit de săptămână o târfuliţă oarecare! Iar ţie, cea mai elegantă şi cea mai bine cotată vedetă de televiziune din ţară, o frumuseţe care ieşea doar cu nobili şi cu miliardari, nu numai că nu ţi-a oferit nimic, ci te-a lăsat fără slujbă, subiect de bârfă al tuturor şi victimă a ameninţărilor cu moartea! Uite ce-i dăruieşte amantul sau fostul tău amant cu mutră de şofer unei muieruşti ordinare, pentru că a petrecut câteva nopţi cu el! Ce ţi-a oferit criminalul ăla nenorocit în cinci ani? Ce ţi-a lăsat măcelarul ăla ţie, care erai asemenea unei regine pe un piedestal? Uită-te bine: un sfert de milion de dolari pentru o servitoare ignorantă care n-o să-l poată purta niciodată în faţa unei camere de luat vederi, la un bal în Monte Cario şi care, la nevoie, îl va vinde pe 5 000 de dolari! Priveşte, Virgie, ca să nu uiţi niciodată că lui Pablo Escobar îi plac târfele scumpe din aceeaşi clasă socială cu el!

Nu i-am cerut nimănui bijuterii şi nici nu am avut pretenţia să mi se ofere. Cele cu care apăream la televizor erau gablonţuri de la Chanel, Valentino sau Saint Laurent; cele pe care le purtam pe copertele revistelor erau împrumutate de la Beatriz. Am considerat întotdeauna că, în comparaţie cu magnaţii avari, Pablo era cel mai generos dintre

bărbaţi, singurul miliardar splendid căruia îi păsase şi care vrusese să mă vadă fericită. Dar la vederea acelor smaralde demne de o împărăteasă şi la auzul descrierii destinatarei, adăugate la cele petrecute cu „El Niño" şi la cuvintele dure ale celei care de-a lungul anilor fusese cea mai bună prietenă a mea, mă smulg din visarea în care trăisem şi cobor cu picioarele pe pământ, îmi înghit lacrimile, îmi spun că a întrecut măsura şi hotărăsc că e timpul să urmez sfatul Gloriei Gaitán şi să caut finanţare pentru propria companie de produse de frumuseţe. Solicit o întrevedere cu proprietarul a jumătate dintre laboratoarele din ţară, care tocmai s-a întors după o şedere prelungită în Spania. îmi trimite vorbă că mă primeşte imediat.

Nu mai călcasem niciodată într-o închisoare, dar aceasta este opusul a tot ce mi-am închipuit: pare un liceu, cu oameni veseli urcând şi coborând pe scări; aproape că nu există gardieni - ci doar avocate zâmbitoare şi bine îmbrăcate -, iar peste tot răsună muzică salsa. La închisoarea din Cali, Deţinutul Numărul Unu este aproape la fel de puternic precum papa de la Vatican, ceea ce înseamnă că nimeni nu întreabă cum mă cheamă, nu-mi deschide geanta şi nu mă percheziţionează. Unul dintre angajaţii săi mă conduce direct la biroul directorului şi se retrage.

-A sosit fecioara preamilostivă ca să-i salute pe foştii extrădabili, exclam precum Scarlett O'Hara în *Pe aripile vântului,* când se duce să-l viziteze la închisoare pe Rhett Butler, îmbrăcată în rochia croită din perdelele de catifea de la Tara.

-Scumpa mea, eşti o apariţie pogorâtă din cer! exclamă Gilberto Rodríguez, îmbrăţişându-mă cu afecţiune.

-Dacă opinia publică află că eşti închis aici, jumătate din ţară se va aşeza la coadă ca să intre! E

un hotel splendid! Crezi că mă vor primi şi pe mine pentru şase luni, în ziua în care voi reuşi să strâng o avere ilicită la fel de mare ca a ta?

Râde cu o oarecare tristeţe şi-mi spune că nu m-am schimbat deloc. Ne aşezăm faţă în faţă la o masă lungă şi stăm de vorbă. îmi spune că, deşi e un noroc că s-a putut întoarce acasă, pe teritoriul său, anii de închisoare petrecuţi în Europa au fost cumpliţi. Se gândea în fiecare clipă că spaniolii l-ar putea da pe mâna americanilor. După numeroase negocieri între guvernele lui Belisario Betancur şi Felipe González, lui şi lui Jorge Ochoa li s-au intentat procese în Columbia pentru delicte neînsemnate, pentru ca justiţia columbiană să poată solicita aducerea lor în ţară. Asta i-a salvat de la a fi trimişi în Statele Unite.

-Aici mi se aduce mâncare de acasă sau de la restaurantul de la care vreau, dar în Spania lucrurile stăteau altfel. Când te-ai învăţat prost, draga mea, nici nu-ţi închipui ce înseamnă să mănânci spaghete nesărate în fiecare zi... Şi zgomotul porţilor cu gratii care se închid dimineaţa, după-amiaza şi seara cu zgomot infernal, care nu mă lasă să dorm... Dar cel mai greu este să mă gândesc tot timpul că femeia mea îmi pune coarne...

- Cu cine să-ţi pună coarne „La Fiera"? Sunt sigură că e o fiară credincioasă!

-Nu, nu, draga mea, nu mă refer la ea... Vorbeam despre ce-am avut noi la Paris. îţi aminteşti? Sau ai uitat deja? întreabă cu o tristeţe vădită.

Nu i-aş putea spune niciodată ce mi-a făcut Pablo după ce aflase de „Paris". Acel episod îngrozitor este unul dintre cele mai intime secrete ale noastre şi, în orice caz, l-am făcut să plătească cu sânge. Datoria a fost stinsă, iar durerea, uitată

aproape în întregime. în afară de asta, mi-am jurat să nu mai vorbesc cu nimeni despre asta, niciodată. îl privesc pe Gilberto cu afecţiune, îi spun că în aceşti trei ani am primit doar o scrisoare de la el şi îl întreb când îl eliberează. Răspunde că peste vreo două luni şi că i-ar plăcea să mă revadă. Apoi îmi cercetează părul, îl laudă şi îmi sugerează să lansez un şampon cu numele meu. îi mulţumesc pentru compliment şi comentez că m-am gândit, mai degrabă, la o linie de produse de machiaj şi de îngrijire a pielii, dar nu am capital. îmi promite că vom discuta despre asta când îl vor elibera. încercând să schimb subiectul, îl întreb de ce a fost ucis Hugo Valencia, care le datora mulţi bani unei bijutiere, o cunoştinţă de-a mea, şi câteva automobile prietenilor mei.

-Huguito nu-şi plătea datoriile şi şi-a făcut nişte duşmani serioşi în Medellin. Slavă Domnului, aici, în Valle, nu se petrec lucruri atât de îngrozitoare... Dar să nu vorbim despre aşa ceva, nu mai ştiu nimic despre treburile astea, fiindcă m-am retras. Serios! Nu mă crezi?îi spun că îl cred, dar că este o retragere forţată şi provizorie. îmi dau seama că nu mai râde cu uşurinţă şi pare să fi pierdut mult din umorul maliţios care-l caracteriza. Cred că bărbaţii cu aer de învinşi ai momentului au, faţă de cei care par invincibili, un farmec deosebit pentru aproape toate femeile. Insist asupra faptului că ar trebui să se considere cel mai norocos din lume, iar el repetă că anii petrecuţi în închisoare l-au marcat profund şi că nimic nu va mai fi ca înainte, deoarece stigmatul unui delincvent foarte cunoscut trece asupra copiilor săi. Îi spun că este preţul plătit pentru o moştenire „stigmatizată" de milioane de dolari, iar copiii săi ar trebui să fie recunoscători pentru sacrificiile pe care le-a făcut pentru ei. Cu adâncă nostalgie, îmi spune că n-o să mai poată ieşi

niciodată din Columbia, deoarece există riscul ca în altă ţară să fie arestat la solicitarea guvernului american şi să fie extrădat în Statele Unite. Asta ar însemna că toţi banii lui nu vor reuşi să-l mai aducă la Paris. Discutăm despre studiile şi lecturile lui din închisoare, despre *Inima întunericului* a lui Joseph Conrad, şi despre Ştefan Zweig, autorul lui preferat, precum şi despre faptul că i-ar fi plăcut să fie dirijor. Ştiu că este adevărat şi când, două ore mai târziu, ne luăm la revedere, îmi promite că o să-mi facă o vizită de îndată ce iese de la închisoare. Când mă întorc acasă la Clara, trec pe lângă etuiul de catifea conţinând nişte diamante şi smaralde de gheaţă - care la fel de bine ar putea valora un sfanţ sau milioane -, îmi spun că „necunoscute sunt căile Domnului" şi, asemenea lui Dinah Washington, cânt fericită:
What a difference a day makes, twenty-four little hours.

Armando de Armas îmi propune să conduc revista *Hombre de mundo*, dar eu refuz, fiindcă ştiu că nu se poartă frumos cu celelalte directoare ale revistelor sale, iar cu mine ar fi nemilos, întrucât toată lumea din jurul meu pare să deţină un imperiu de un fel sau altul, mă apuc să lucrez la al meu: studiez toate biografiile Helenei Rubinstein, ale lui Elizabeth Arden şi Estee
Lauder şi hotărăsc că e timpul să creez o marcă latinoameri- cană de produse cosmetice practice, culori în ton cu pielea şi cu trăsăturile femeilor de aici şi la preţuri modeste, deoarece produsele de acest fel sunt scumpe numai din pricina reclamelor şi a ambalajelor. îl rog pe Hernán Díaz să-mi facă fotografii noi şi descopăr că, la 37 de ani, chipul şi silueta mea par să arate mai bine ca niciodată. Ştiu că o investiţie minimă din partea lui Gilberto şi uriaşele sale lanţuri de distribuţie m-ar putea ajuta să înfiinţez o afacere de succes şi de ce nu, dacă tot

reuşesc să le conving pe femei să cumpere tot ce promovez, cum ar fi creme care înlătură tăieturile de cuţit şi vitamine care vindecă sifilisul şi SIDA? Cumpăr tot felul de produse pentru a le studia în detaliu şi pentru a hotărî care pot fi imitate sau îmbunătăţite. Mă gândesc că, mai devreme sau mai târziu, voi lansa şi produse pentru bărbaţi. Cred că sunt gata să încep şi număr zilele care mai rămân până când potenţialul meu asociat va ieşi din închisoare. Totuşi, hotărăsc să nu-i pomenesc, deocamdată, nimic despre planurile mele până când nu sunt sigură că-mi împărtăşeşte entuziasmul. Câteva săptămâni mai târziu, ne auzim din nou:

-Mai am puţin şi ies, dar în afacerea asta problemele nu se termină niciodată, scumpo. Acum, domnul acela din Medellin, prieten cu tine, ne ameninţă cu un război, fiindcă eu şi asociaţii mei refuzăm să-i facem o favoare... Nu-ţi pot mărturisi despre ce este vorba, fiindcă sunt lucruri între bărbaţi. Şi tu trebuie să ai grijă, fiindcă îşi pierde minţile şi ar fi în stare să trimită să te omoare.

îi spun că este o idee nebunească, deoarece, deşi nu mai suntem împreună, mă consideră cea mai bună prietenă a lui şi ţine foarte mult la mine. îi propun să-mi îngăduie să mai netezesc drumul, fiindcă acum, când Luis Carlos Galán a aderat la partidul liberal aflat la guvernare şi va fi următorul preşedinte, el şi Pablo trebuie să se gândească să creeze un front unit şi pacifist împotriva extrădării.

-Nu vreau să aud că vă ucideţi între voi şi nici să vă văd extrădaţi. Am suferit îndeajuns cu toţii... Puneţi capăt situaţiei, fiindcă mi se rupe inima. Dă-mi voie să încerc să propun un armistiţiu, bine?

îmi mărturiseşte că e foarte sceptic, deoarece spiritele sunt deja foarte încinse, dar nu are nimic împotrivă să-i transmit lui Pablo dorinţa lui de a ajunge la o înţelegere.

Ce nu ştiu, în momentul acesta, e tipul de favoare pe care Escobar i-o cere clanului Rodriguez. Gilberto şi Miguel au doi asociaţi principali: „Chepe" Santacruz şi „Pacho" Herrera, unul dintre puţinii traficanţi care preferă băieţii în locul fetelor. Pablo cere să-i fie predat Pacho - duşmanul său cel mai înverşunat -, ca plată pentru un favor pe care i l-a făcut lui Chepe la început de an: l-a anihilat pe Hugo Valencia. Genul de lucruri care nu se fac la Caii, dar se fac la Medellin.

Câteva zile mai târziu, mă întâlnesc, din întâmplare, la salonul de cosmetică, cu Ana Bolena Meza. Răspunsul pe care îl primesc de la copila aceea dulce este o lecţie de demnitate pe care n-o voi uita niciodată. Schimbăm doar câteva fraze politicoase, dar ochii ei mari şi albaştri sunt mai grăitori decât cuvintele. în adâncul inimii, simt o profundă uşurare faţă de eşecul intervenţiei mele, care se împleteşte cu un sentiment de nemărturisit şi straniu de bucurie: mai există pe lume oameni care nu pot fi cumpăraţi.

Gilberto Rodríguez mi-a spus că abia aşteaptă să mă vadă. Ieri a ieşit din închisoare, iar azi se află deja în Bogotá. E cinci după-amiaza şi sunt în salon,

încredinţându-mă că
totul este fără cusur:
şampania, muzica,
florile, priveliştea,
romanul lui Zweig pe
care încă nu l-a citit.
Aud cum se deschide
uşa de la lift şi rămân
surprinsă când aud
hohote de râs

.Nu-mi vine să-mi cred ochilor când în încăpere pătrund doi bărbaţi purtând costume impecabile de culoare bleumarin şi radiind de fericire: Gilberto Rodriguez se afişează cu Alberto Santofimio, iar candidatul lui Pablo Escobar se afişează cu Gilberto. Mă anunţă că pot sta doar o oră, fiindcă se duc la fostul preşedinte Alfonso Lopez Michelsen, care îi aşteaptă la reşedinţa lui cu Ernesto Samper Pizano, pentru a sărbători eliberarea lui Gilberto.

Am petrecut o viaţă întreagă dinaintea camerelor de luat vederi, am supravieţuit ani de-a rândul insultelor publice şi cred că reuşesc să ascund tot ce simt pentru Santofimio. Când amândoi îşi iau rămas-bun, ştiu că clanul Rodriguez îl va distruge pe Pablo; dar mai ştiu că, înainte ca asta să se întâmple, Pablo o să şteargă de pe faţa pământului jumătate din omenire. Dacă pe lume ar mai rămâne doar el şi Gilberto, cred că l-aş alege pe Pablo: e nemilos, dar ştii la ce te poţi aştepta de la el. La fel ca mine, Escobar e un om dintr-o bucată. în cinci ani de zile, probabil că l-am sunat de vreo şase ori, niciodată ca să-i spun că mi-e dor de el sau că vreau să-l văd. Totuşi, azi hotărăsc să-mi urmez inima şi să o fac pentru prima şi ultima dată. Trebuie să ne vedem urgent ca să vorbim despre Caii, iar eu o să iau un zbor comercial. Nu-i spun nici lui, nici lui Gustavo că vin să-mi iau rămas-bun de la amândoi. De data aceasta, pentru totdeauna.în ultimii cinci ani am devenit, treptat, un spectator neputincios la toate planurile acestor bărbaţi. Mâine voi face imposibilul pentru a-l convinge pe Pablo să nu pornească un război, fiindcă evenimentele care se pregătesc în mintea lui mă sperie. Tocmai îmi dau seama că asist la începutul sfârşitului a doi formidabili intraţi de curând în lumea celor puternici. Când el şi Gilberto se vor distruge reciproc, iar cei aflaţi la putere îi vor ajuta, nimic nu

se va fi schimbat în ţara aceea. Vor rămâne doar inteligenţele meschine dintotdeauna, stăpânind încă un veac, cu buzunarele doldora de banii amândurora. Mâine îl voi vedea pentru ultima dată pe singurul bărbat care m-a făcut cu desăvârşire fericită, cel care m-a tratat întotdeauna ca pe un egal şi nu m-a subestimant niciodată, singurul de pe lume care m-a făcut să mă simt răsfăţată şi protejată. Mă privesc în oglindă şi îmi spun că, peste câteva ore, îmi voi lua adio de la tot ce-am împărtăşit. Mă privesc în oglindă plângând şi, pentru o clipă, prin spatele imaginii care se reflectă în ea, am impresia că văd trecând iute *Ţipătul* lui Munch.

Un diamant şi un adio

Tratatul de extrădare a căzut în urmă cu câteva luni, din pricina unor vicii de formă, iar Pablo s-a reîntors să lucreze în biroul lui. Când ajung, sunt anunţată că el şi Gustavo se află în şedinţă şi sunt rugată să aştept câteva

minute, până se eliberează. Mă gândesc că e prima dată când fac anticameră şi îmi spun că, slavă Domnului, va fi şi ultima. în timp ce aştept, unul din şoferii sau asasinii lui plătiţi, *sicarios* - nume care acum li se dă în Columbia asasinilor plătiţi de Mafie -, îmi priveşte picioarele pofticios şi comentează spre colegul lui, suficient de tare cât să aud fiecare cuvânt, că urmaşa mea nu are, clar, aceeaşi

„clasă". De când am participat la campania publicitară pentru Mediaş Di Lido, mulţi bărbaţi nu mi-au mai privit chipul, iar acum nu-şi mai dezlipesc privirea de la picioarele mele, deoarece fiinţele simple cred întotdeauna mai mult în ceea ce le înfăţişează presa decât în ceea ce văd cu propriii ochi

.îi cercetez pe băieţii ăştia cu privire fioroasă şi limbaj obscen, care nu-şi ascund dispreţul faţă de societate şi faţă de femei, şi mă gândesc că va fi o uşurare să-mi iau rămas-bun pentru totdeauna de la elita aceasta a unei lumi din ce în ce mai tenebroase şi mai puternice. Aseară am hotărât că o să-i cer bani lui Pablo, pentru prima dată de când îl ştiu. De-a lungul acestor cinci ani, cu ocazia zecilor de

călătorii pe care le-am făcut în străinătate, mi-a trimis întotdeauna sume considerabile pentru cheltuieli, pe care le-am socotit manifestări ale dragostei şi generozităţii sale. Dar, de când a plătit datoriile canalului meu de televiziune, în schimbul spaţiului publicitar în ianuarie 1983, nu mi-a mai trecut prin cap să-i cer nimic, deoarece am contat întotdeauna pe suficiente resurse provenite din munca mea. N-am avut niciodată ambiţia de a aduna proprietăţi sau bogăţii; vreme de 15 ani, am fost una dintre cele mai bine cotate profesioniste ale televiziunii columbiene şi n-aş fi crezut niciodată că, la vârsta mea, aş putea rămâne fără slujbă. Toate acestea înseamnă, pur şi simplu, că economiile mele îmi mai ajung doar pentru vreun an.

Ieri nutream iluzia de a putea vorbi pe îndelete cu Gilberto, după cei trei ani pe care i-a petrecut în închisoare, dar vizita cu Santofimio a fost un semnal de alarmă. Instinctul îmi spune că nu trebuie să-mi fac prea multe speranţe legate de el, în ceea ce priveşte afacerea cu produse cosmetice. De aceea, am hotărât că e mai bine să-i cer ajutorul lui Pablo, să plec în Europa, să învăţ limbi străine şi să lucrez în domeniul la care visasem din copilărie, până când mi-au ieşit în cale prima căsnicie, apoi televiziunea. Totuşi, înainte de orice altceva, îmi propun să fac tot ce-mi stă în putere ca să încerc să-l opresc de la a porni ceea ce pare a fi un război iminent între cartelurile din Medellin şi din Caii, adică între cei doi şefi supremi ai acestora: Pablo Escobar şi Gilberto Rodriguez.

Uşa biroului lui Pablo se deschide, iar el iese însoţit de o femeie. Are în jur de 27 de ani, poartă o bluză roşie de lână, un lănţişor de aur cu un medalion mare cu Fecioara Maria pe piept şi o fustă neagră. Deşi destul de atrăgătoare, cu o siluetă

frumoasă şi o coafură înfoiată, n-ar putea fi niciodată manechin sau câştigătoare a unui concurs de frumuseţe. Are aerul unei vânzătoare de produse cosmetice într-un magazin elegant sau de angajată într-un magazin de decoraţiuni. Mi-o prezintă drept iubita lui, iar eu îl felicit fiindcă are alături o fată atât de frumoasă. Ea îmi aruncă o privire dulce şi lipsită cu desăvârşire de invidie, la vederea costumului meu scump de la Thierry Mugler, care îmi conferă o siluetă de sirenă şi atrage toate privirile când intru într-un restaurant din Bogotá. L-am ales dintre peste o sută cincizeci de costume de firmă de la Milano, Paris şi Roma, fiindcă am citit undeva că amintirea pe care o păstrăm despre cineva se leagă de cum arată ultima dată când vedem persoana respectivă. Oricât de mult aş mai ţine la Pablo, am hotărât să-mi iau rămas-bun de la el pentru totdeauna, nu doar fiindcă nu ne mai iubim, ci fiindcă prietenia noastră a devenit, treptat, o sursă inepuizabilă de probleme, suferinţe şi primejdii pentru cineva atât de vizibil, dar atât de lipsit de apărare cum sunt eu. îmi iau rămas-bun de la fată cu un zâmbet şi câteva fraze cordiale, iar lui îi spun:

-O rog pe iubita ta să ne scuze câteva clipe, fiindcă am venit de la Bogotá doar ca să-ţi aduc un mesaj de la Gilberto Rodríguez. Cred că trebuie să ţi—1 transmit urgent.

Mă îndrept spre biroul lui, fără a aştepta să mă invite să-l urmez. Cei doi schimbă câteva cuvinte, scurt, iar el intră în urma mea, închide uşa şi se aşază la birou. Văd că e descompus de furie. Ieri după-amiază spusesem „Caii" şi, drept pedeapsă, n-a ezitat să mă expună dinaintea unei vânzătoare de magazin. în faţa unei femei care nu poate avea prea multă importanţă - nici pentru el, nici pentru mine -, celebritatea care a sacrificat

totul din dragoste nu a ezitat să răspundă cu numele celui mai înverşunat duşman al său. Pablo mă priveşte şi, într-o fracţiune de secundă, ochii aceia de urs grizzly îmi spun totul: tot ce mă aşteaptă pentru restul vieţii. Restul vieţii fără el. Fără el, fără nimic. Nimic.

-Te previn că am doar câteva minute, fiindcă mă aşteaptă iubita. Ce voiai să-mi spui?

-Gilberto şi Samper or să te masacreze, Pablo. însă nu-ţi pot explica cum anume în doar câteva minute, fiindcă nu e chiar aşa de uşor să fii distrus. Şi pe mine ai să mă respecţi; altfel, mă urc în primul avion.

îşi pironeşte privirea în podea şi, după ce se gândeşte preţ de câteva secunde, se uită la mine şi spune:

-în regulă. Trimit după tine la hotel la nouă şi jumătate dimineaţa şi ne vedem la zece. Nu face faţa asta, fiindcă acum am căpătat obiceiul de a mă scula devreme. Da, la nouă! Am o zi plină ochi de întâlniri şi am devenit o persoană foarte punctuală. Gustavo te aşteaptă. Pe mâine, Virginia.

Curiozitatea lui mi-a spus totul: un bărbat care a plătit 250 000 de dolari pe smaralde pentru un sfârşit de săptămână cu una dintre atâtea alte târfuliţe, dar care numai când aude de Caii o expune pe femeia aceasta ca fiind iubita lui, pierde simţul măsurii şi este, prin urmare, foarte vulnerabil. Laolaltă, cei patru mari capi ai cartelului din Caii au mai multă putere şi mai multe resurse decât el. E singur, deoarece asociaţii săi nu împărtăşesc ura viscerală faţă de ei şi, mai ales, faţă de Gilberto Rodriguez. Cu mintea rece, Escobar e un calculator uman; cu mintea înfierbântată, îşi pierde toată chibzuinţă şi ascultă numai de pasiuni dezlănţuite. Am ştiut întotdeauna că are sufletul

înflăcărat al războinicilor, în vreme ce rivalul său are inima de gheaţă, la fel ca toţi bancherii. Cunosc mai bine decât oricine punctele tari şi punctele slabe ale lui Pablo Escobar şi ştiu că, deşi contează pe avântul, orgoliul şi încăpăţânarea celor excepţional de curajoşi, suferă şi de nerăbdarea, aroganţa şi încăpăţânarea sinucigaşilor potenţiali care, într-o bună zi, hotărăsc să-şi atace toţi duşmanii, nu numai în acelaşi timp, ci şi înainte de vreme. Simt o compasiune profundă - faţă de el, faţă de noi - şi cea mai adâncă şi mai dureroasă nostalgie pentru tot ceea ce fiinţa aceasta, formidabilă şi unică, care deşi nu a împlinit încă 38 de ani şi pe care o credeam sortită pentru cele mai măreţe fapte, ar fi putut fi, dar nu va fi niciodată.

Un bărbat puternic nu este niciodată mai bărbat decât atunci când lasă să-i scape o lacrimă. O lacrimă fugară, pentru pierderea ireparabilă a unui copil, a unui părinte, a unui prieten de suflet. Sau pentru o femeie pe care nu o poate avea. între aceşti alţi patru pereţi, cineva foarte asemănător cu Escobar, dar complet opus tuturor subalternilor care se află afară, nu-şi poate ascunde durerea, aflând că singura fiinţă din lume pentru care şi-ar da şi viaţa şi ar lăsa totul e o femeie pe care unul ca el n-o va putea avea niciodată. Gustavo Gaviria mă roagă să-i spun tot adevărul, oricât de dur ar fi, iar eu îi mulţumesc pentru încrederea pe care omul acesta, pe care-l credeam făcut din oţel, gheaţă şi fier o are în mine. îi mărturisesc că - numai la auzul numelui său şi al legăturii cu Pablo Escobar - Ana Bolena Meza mi-a întors spatele, după ce mi-a spus scandalizată:

- Virginia, erai diva acestei ţări, iar

traficantul ăla de droguri ţi-a îngropat cariera şi bunul renume. Eu sunt o simplă actriţă care îşi câştigă cinstit existenţa. Spune-i lui Gaviria că nu m-aş supune mizerabililor care au îngăduit să ţi se facă aşa ceva de către oameni şi de către presă, pentru tot aurul din lume. Femeile ca mine simt doar dispreţ faţă de ei. Prefer moartea mai degrabă decât să-i îngădui unui

traficant de droguri să se apropie de mine

!Gustavo mă roagă să repet cuvânt cu cuvânt ce a spus femeia pe care n-o poate avea, dar de care e îndrăgostit nebuneşte. Când refuză să înţeleagă de ce copila aceea frumoasă cu ochi mari şi limpezi îl dispreţuieşte atât de mult, îi reamintesc ce se scrie şi se spune despre mine în ziare şi la posturile de radio: poveşti cu amanţi, traficanţi de droguri care mă zvântă în bătaie pentru a-mi lua iahturile şi vilele, femei pe care le trimit să mă taie cu lama ca să-mi fure automobile şi bijuterii, autorităţi care fac razii pentru a descoperi în casa mea arme şi droguri, medici care mă tratează de sifilis şi de SIDA. Adaug că, pentru a împiedica revenirea mea pe ecrane şi în faţa microfonului, mass-media pare a cere să mi se răpească - cu bătăi, cu ameninţări - orice urmă de demnitate, talent, eleganţă sau frumuseţe şi să mi se refuze orice drept la integritate, muncă şi onoare.

Fără a mă putea stăpâni sau opri, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, îi va împărtăşi toate acestea celui mai bun prieten al său, încep să-i povestesc lui Gustavo tot ce nu i-aş putea spune niciodată lui Pablo. Nu-i vorbesc doar despre preţul pe care l-am plătit pentru a-i fi sprijinit breasla nerecunoscătoare atunci când a adoptat poziţia naţionalistă împotriva extrădării, ci şi despre multe altele: despre cum orice amărât se poate întinde alături de o femeie care îl iubeşte cu adevărat, în vreme ce, în adâncul inimilor, ei toţi, multimiliardari, ştiu că sunt nedemni de a fi iubiţi şi că vor fi osândiţi toată viaţa să le plătească pe femei pentru a se bucura de o iluzie a dragostei. Adaug că Biblia spune „nu stricaţi orzul pe gâşte" şi că

bărbaţii ca Pablo nu merită decât dragostea acelor prostituate scumpe care-i plac. închei spunându-i că greşeala mea a fost că nu mi-am stabilit un preţ de la bun început, când asociatul lui mă ruga să-i cer tot ce voiam, iar eu răspundeam că nu vreau nimic, fiindcă femeile demne şi educate ca nişte prinţese nu iubesc un bărbat special pentru că e bogat sau sărac, nici ca să li se dăruiască lucruri, ci pentru a-l face fericit şi a-l proteja de lumea înconjurătoare.

Gustavo mă ascultă în tăcere, privind pe fereastră. Cu tristeţe în voce, recunoaşte că eu, evident, am fost educată pentru a fi soţia unui om de seamă, nu a unui bandit. Adaugă că ei toţi sunt însuraţi cu femei care îi iubesc şi au grijă de ei, fără să conteze dacă sunt bogaţi sau săraci. Eu răspund că toate femeile acelea suportă umilinţele publice doar fiindcă le acoperă de blănuri şi diamante. Dacă n-ar fi aşa, aproape toate i-ar părăsi, îi descriu podoaba de un sfert de milion de dolari - care nu se poate să fi fost comandată pentru fata aceea care purta un medalion de aur la gât - şi—1 rog să mă ajute să-l conving pe vărul lui să-mi dea doar 100 000 de dolari, până când vând apartamentul, ca să pot lăsa în urmă ţara aceea ostilă, pierdută în hilar, şi să lucrez în Europa în domeniul la care am visat dintotdeauna, prin buna cunoaştere a şase limbi şi cunoaşterea de bază a limbilor nordice care seamănă cu germana.

Gaviria mă lămureşte că vor avea nevoie de multe lichidităţi pentru războiul care se apropie şi mă avertizează că trebuie să mă aştept ca asociatul lui să refuze o sumă pe care, cu câţiva ani în urmă şi fiind vorba de mine, mi-ar fi cedat-o fără să stea pe gânduri. Adaugă, de asemenea, că Pablo n-o să fie de acord ca eu să părăsesc definitiv ţara. Are nevoie să ştie că prietena lui de suflet va fi întotdeauna acolo, pentru o mulţime de lucruri pe

care nu le-ar putea discuta cu nici o altă femeie şi nici cu femeile din familie.

Gustavo e un bărbat scund şi mărunţel, care îşi înlătură veşnic o şuviţă de păr de pe frunte şi care, la fel ca vărul lui, nu te prea priveşte în ochi. După o tăcere îndelungată şi un suspin adânc, se îndreaptă spre seif, scoate tăvile lui cu diamante şi le aşază pe o măsuţă de cafea din faţa canapelei pe care stăm de vorbă. Deschide etuiurile cu sute de inele cu briliante, ale căror dimensiuni variază între unul sau două carate, şi-mi spune că vrea să-mi dăruiască unul, ca să-l am ca amintire, deoarece el îmi este recunoscător pentru ce-am făcut pentru ei.

Foarte mişcată, îl refuz şi îi mulţumesc. Dar apoi, la vederea acelei mărunte fracţiuni din averea lui, îmi schimb părerea: iau o batistă de hârtie ca să-mi şterg lacrimile şi exclam că îl vreau pe cel mai mare dintre toate. Nu doar fiindcă îl merit, ci şi fiindcă era vremea ca un magnat afurisit să-mi dăruiască o bijuterie! El râde, încântat, spune că se simte onorat că este primul şi insistă să îl aleg pe cel mai pur, unul de mai puţin de un carat. Răspund că-i las puritatea Sfintei Maria Goretti, deoarece doar el vede impurităţile, cu lupa lui. Eu îl vreau pe cel mai mare pe care îl are, chiar şi cu defecte. încerc unul oval - neobişnuit, deoarece majoritatea diamantelor sunt rotunde (tăietură briliant) sau dreptunghiulare (tăietură smarald sau baghetă) -, cu inelul într-o mână şi batista în cealaltă, când se deschide uşa.

-Bine, dar... Ce cauţi tu aici? Credeam că ai plecat de ceva vreme! Şi ce-i cu scena asta? Vedeta se logodeşte? Ni te măriţi cu *don* Gilberto?

Gustavo mă priveşte cu ochii cât cepele şi gura căscată, iar eu nu pot face altceva decât să izbucnesc în râs şi să-i spun asociatului său că ar

trebui să i se pună o cămaşă de forţă. Furios, Pablo exclamă:

-Ei nu i se dăruiesc diamante! Ea e diferită! N-o interesează diamantele!

-Cum adică, diferită? Are mustaţă, ca tine? răspunde Gustavo. încă n-am cunoscut femeie care să urască diamantele! Le dispreţuieşti atât de mult, Virginia?

-Le ador! Vreme de cinci ani l-am minţit pe vărul tău aici, de faţă, ca să nu creadă că-l iubesc pentru banii lui murdari! Dar el pare să creadă că îl înşel de ani de zile cu un puşcăriaş şi a trebuit să vin, ca Elena din Troia, să opresc războiul ăsta înainte să se căsăpească între ei şi femeile din întreaga lume să se înveşmânteze în doliu!

-îţi dai seama că e de partea cartelului din Caii? strigă Pablo furios către Gustavo, în vreme ce eu, vrăjită, admir primul meu diamant şi mă pregătesc să-l apăr cu viaţa. Diamantele sunt pentru muierile care sunt de partea noastră!

-Lasă tâmpeniile, dacă Virginia ar fi fost de partea cartelului din Caii, n-ar fi venit! îi spune Gustavo, pe ton de reproş. Toţi vor s-o lase să moară de foame, iar eu îi voi dărui ceva care să-i rămână, ceva pe care-l va putea vinde într-o zi, la nevoie. Nu trebuie să-ţi cer voie ţie sau altcuiva; în afară de asta, un diamant protejează. Şi singura femeie cu adevărat grozavă pe care ai avut-o în viaţa ta e aceasta: înainte de a te cunoaşte pe tine, milioane de bărbaţi suspinau după ea!

-Să se ocupe cu scrisul, în loc să pozeze pentru atâtea reviste şi atâţia fotografi! răspunde Pablo, privindu-mi inelul de parcă s-ar fi pregătit să-mi taie degetul, ca să-l arunce la WC. Da, cărţi, nu atâta vorbărie! Are destule de spus!

-Groaznic! Virginia, promite-mi că, dacă te apuci de scris, n-o să spui niciodată nimic despre

noi... Nici despre afacere, pentru numele lui Dumnezeu! mă roagă Gustavo, alarmat.

îi jur că n-am s-o fac, iar el îi explică asociatului său motivul darului.

-N-o s-o mai vedem niciodată, Pablo. Virginia a venit să-şi ia adio de la noi.

-Niciodată? întreabă vărul lui, nedumerit. Apoi, cu expresia şi pe tonul pe care, cu siguranţă, le foloseşte pentru a interoga orice sărman acuzat de a-i ñ furat 100 de kilograme de cocaină: Cum adică, pentru totdeauna? E adevărat, Virginia? Te căsătoreşti, cumva? Mie de ce nu mi-ai spus nimic?

îl ignor în continuare şi îi promit lui Gustavo că, dacă mă aflu în primejdie de moarte, ca acum, voi freca diamantul de la el ca pe lampa lui Aladin, că n-o să-l vând niciodată şi că mă vor îngropa cu el.

Pablo spune că mă credea diferită de celelalte femei. Eu ridic braţele, fericită, şi exclam că s-a înşelat şi că sunt exact ca şi celelalte: tocmai am descoperit că şi pe mine mă fascinează diamantele! Gustavo râde, iar vărul lui închide uşa, nu fără a spune înainte, cu un amestec de neplăcere şi resemnare:

-M-ai dezamăgit, „Almalimpia"! în fine... noi doi ne vedem mâine.

Locul ultimei noastre întâlniri este o căsuţă de ţară cu pereţi văruiţi în alb şi ghivece cu muşcate, la vreo jumătate de oră de

drum cu maşina de la Intercontinental, din Medellin. Doi dintre oamenii săi au venit să mă ia de la hotel şi, câteva minute mai târziu, apare şi el, la volanul micului său automobil, urmat de un altul în care se află două gărzi de corp care se retrag imediat

A

Virjţinia Vallejo, ziaristă de radio ţi televiziune (arhiva personală a autoarei)

Alberto Santofimio şi Pablo Escobar. Singura fotografic în care Pablo poartă costum închis la culoare şi cravată. *(E/ Espectador*

Câteva dintre cele aproape 100 de coperte de reviste pe care am apărut.

)

La întoarcere din Germania, în ziua în care am împlinit 41 de ani. ***(El Tiempo)***

«Nu pot trăi fără acest chip pe perna mea", îmi spunea Pablo ca să mă întorc în brațele sale. (Hernán Díaz

)

Datorită acestor fotografii de Hernân Diaz am primit o ofertă de a face film la Hollywood, cu un an înainte de a-l cunoaştc pc Pablo

În anul în care m-am despărțit de Pablo, 1987 (Hernán Díaz)

Una dintre fotografiile favorite ale lui Pablo (Hernán Díaz)

Râsul din acei în gondola mea, la Veneţia, ani fericiţi, 1984
făcând reclamă ciorapilor (arhiva personală DiLido, cu o lună înainte
a autoarei) de asasinarea lui Rodrigo Lara, 1984 (arhiva personală a autoarei

Cu Álvaro Gómez, eternul candidat la președinție al Partidului Conservator, asasinat în 1995 (arhiva personală a autoarei)

)

Discutând cu președintele Belisario Betancur, 1984 (arhiva personală a autoarei)

Avionul cu care Pablo ți-a realizat primele transporturi de cocaina, la intrarea de la Hacienda Nápoles. *(£/ Espectador)*

De la stânga la dreapta: Julio Mario Santo Domingo, Virgina Vallejo, senatorul Miguel Faciolince și președintele Turbay, ascultându-l pe candidatul Alfonso López Michelsen (arhiva personall a autoarei)

Pablo Escobar, Jairo Ortega și Alberto Santofimio în campanie, 1982 (*El Tiempo*)

O vedetă este mereu utilă într-o campanie electorală, 1983. *(El Tiempo)*

Emisiunea mea de televiziune, în această ocazie transmisă de la o groapă de gunoi, l-a făcut faimos pe Pablo Escobar. ***(El Ttempo)***

Pablo în costum tipic regiunii Antioquia ***{El Tiempo***

)(. / O **

*/te pv-e f**

f

'31M-,

' * ' € '*■ f . • /» tf c

, L!

Jafe o

Singurul lucru care mi-a rămas de la Pablo: acest bilet, (arhiva personală a autoarei)

-p'V-,

v7

LA CANCION FEESESPFUADA 1

l/A

Dedicație de la Santofimio pentru Virgini» ¡arhiva personală a autoarei)

Speranțele deșarte nutrite de prietena me în legătură cu Pablo (arhiva personală a autoarei)

„Sunt profund şi imens de fericită şi nu-tni vine să cred că, după ce am suportat 20 de ani de insulte şi ameninţări, mă pot bucura de atâta fericire, libertate şi pace, înainte ca lumina să dispară pentru totdeauna din ochii mei." *(E/ Tiempo*

O femeie măturăpodeaua salonului şi mă cercetează plină de curiozitate. Din experienţă, ştiu că oamenii siliţi să se trezească la nouă dimineaţa sunt întotdeauna prost dispuşi. Pablo nu se deranjează să o roage să se retragă şi, de la bun început, îmi dă de înţeles că vine pe picior de război.

-îti pot acorda numai 20 de minute, Virginia. Ştiu că ai venit să intervii în favoarea amantului tău şi mi s-a spus că, în afară de asta, vrei să-mi ceri bani. Nu conta pe un sfanţ de la mine şi nici pe primul lucru, fiindcă am să-l fac praf şi pulbere!

Femeia ciuleşte urechile, în vreme ce eu îl informez pe şeful ei că am venit să intervin doar pentru viaţa lui. Cineva care a petrecut trei ani în închisorile din Cádiz şi Caii n-ar putea fi amantul unei femei care locuieşte în Islas del Rosario sau în Bogotá. Adaug că n-am venit nici pentru a primi lecţii de chitară de la cineva ca el, ci pentru a-l ruga să mă ajute să părăsesc ţara înainte ca duşmanii lui să mă spintece. îmi privesc unghiile şi admir diamantul, apoi adaug cu un calm desăvârşit:

-Rodríguez şi Ernesto Samper au de gând să-ţi facă de petrecanie. Dacă vrei să ştii cum, îţi spun toate detaliile de faţă cu doamna.

Pablo o roagă să se retragă şi să revină mai târziu. Femeia îmi aruncă o privire dezaprobatoare, plină de furie, şi dispare. El se aşază în faţa mea pe o canapea mică, de două locuri, împletită din bambus şi îmbrăcată într-o tapiserie cu flori de culoare cafenie, iar eu încep să-i povestesc totul despre vizita lui Gilberto cu Santofimio.

-Au stat mai puţin de o oră, fiindcă se duceau la Alfonso López, ca să sărbătorească eliberarea lui

Gilberto, împreună cu fostul preşedinte şi cu Ernesto Samper. Erau îmbrăcaţi foarte elegant, iar mie nu-mi venea să-mi cred ochilor şi urechilor! Pablo, dacă porneşti un război cu cartelul din Caii, nu mai poţi avea încredere în Santofimio: nu uita că vărul lui e însurat cu fiica lui Gilberto, iar asociatul lui la Chrysler,
Germán Montoya, este acum bărbatul care şade în spatele guvernului lui Virgilio Barco.

îl rog să nu uite de *divide et impera*, a lui Machiavelli, şi îl implor să nu se implice într-un război care pare să fi fost conceput de DEA pentru a le face de petrecanie celor doi şefi supremi, război care va lăsa în urmă sute de morţi, va readuce în discuţie problema extrădărilor şi le va reduce considerabil averile amândurora.

-Poate pe a lui. Cu a mea va fi mult mai greu! Pe tonul cel mai convingător cu putinţă, îi reamintesc că, dacă ar fi atât de bogat sau, mai degrabă, atât de „lichid", nu mi-ar fi propus să-l ajut să răpească magnaţi. Adaug că, slavă Domnului, secretul a rămas între noi. El mă priveşte înfuriat, dar continui netulburată:

-Clanul Rodríguez nu trebuie să susţină o armată de 1 000 de oameni, Pablo, şi nici toate familiile acestora. Socoteala îmi dă cam 6 000 de persoane...

-Câte ai învăţat, Virginia! Sunt impresionat! Dar care e armata lui? Sute de membri ai Congresului şi de reporteri mai scumpi decât toţi oamenii mei laolaltă! Cred că, în materie de costuri, suntem pe picior de egalitate. Iar eu investesc în afecţiunea oamenilor,

sunt cel mai bine cheltuiţi bani din lume! Sau crezi că vreunul dintre senatorii ăia şi-ar da viaţa pentru ei?

îi repet că, pe teritoriul lor, clanul Rodríguez este protejat de guvernator, poliţie, armată şi de mii de taximetrişti informatori. Nici gruparea M-19 nu se leagă de ei, fiindcă Gilberto a fost prieten cu Iván Marino Ospina şi apropiat, toată viaţa lui, de familia comandatului Antonio Navarro, despre care a spus întotdeauna că „îi plac mult banii". II avertizez că duşmanul lui este prieten intim cu mai mulţi preşedinţi şi că, între banii clanului Rodríguez şi gloanţele lui Escobar, afectele nu vor şovăi în a alege. îi arăt că scindează un grup care a pornit unit în jurul lui şi care acum se atomizează în zeci de carteluri de mici dimensiuni, sângeroase, fără urmă de măreţie, gata să facă orice pentru a se bucura de admiraţie.

-O mulţime de profitori pescuiesc în ape tulburi, aşteptând să vă omorâţi între voi şi să le lăsaţi cale liberă. în schimb, dacă tu şi Gilberto vă uniţi forţele, costurile se reduc la jumătate, forţa se dublează şi amândoi câştigaţi bătălia finală împotriva extrădării. Dacă Galán ajunge preşedinte, în ziua următoare depunerii jurământului va introduce extrădarea. Gilberto are relaţii cu aproape toţi oamenii puternici din ţara asta, iar tu inspiri alt fel de respect, genul de respect pe care nimeni în toate minţile n-ar îndrăzni să-l pună la îndoială. Nu vă mai folosiţi milioanele ca să vă ucideţi între voi şi lăsaţi-i pe columbieni să trăiască în pace. Ţara asta iartă totul. Ai ştiut dintotdeauna la ce folosesc oamenii, Pablo: slujeşte-te de mine ca să pui capăt acestui război. Haide, întinde mâna şi dă un exemplu de măreţie. Mâine plec din Columbia şi nici unul din voi nu mă va mai vedea vreodată.

-El trebuie să facă primul pas. El ştie de ce, dar tu nu trebuie să ştii. Sunt chestiuni între bărbaţi, nu au nici o legătură cu tine.

Mă străduiesc să-i arăt că nu contează pricina care a declanşat conflictul, ci scopul la care îi foloseşte o alianţă cu cartelul din Caii.

- Dacă individul acela ţi se pare atât de bogat, important şi puternic, de ce nu-i ceri lui banii ca să pleci?

Nu m-am simţit atât de jignită niciodată în viaţa mea. Reacţionez ca o panteră: nu numai că aş fi incapabilă să-i cer bani altcuiva în afară de el, ci nici n-am avut o relaţie amoroasă cu Gilberto Rodríguez. Adaug că întreaga mea carieră s-a dus pe apa sâmbetei fiindcă Pablo Escobar a fost amantul meu vreme de cinci ani, nu din pricina unei aventuri de cinci minute, despre care ştiu doar trei persoane, precedată şi urmată, într-adevăr, de zeci de discuţii care mi-au arătat cât de ieftini pot fi preşedinţii, guvernatorii şi jumătate din
Congres. întrucât văd că nu ajungem nicăieri, îi reamintesc că e un om foarte ocupat şi că totuşi ne certăm de aproape o oră.

Mă întreabă la ce oră decolează avionul meu. Răspund că la cinci după-amiaza şi că trebuie să plec de la hotel la trei. Se ridică de pe canapea şi, cu mâinile sprijinite pe balustrada balconaşului aflat în dreapta mea, priveşte în depărtare. -De ce vrei să pleci pentru totdeauna? îl lămuresc că vreau să mă pregătesc pentru interpretariat simultan la Geneva. Un interpret excelent câştigă mii de dolari pe zi. Am nevoie doar de un împrumut de 100 000, fiindcă mi-aş vinde apartamentul sau l-aş închiria, mobilat, unui diplomat. Adaug că, în afară de asta, un traducător

care ştie cinci sau şase limbi o să-i fie întotdeauna de mare folos, fiindcă îmi va putea încredinţa oricând genul de înregistrări sau de documente legale pe care n-ar vrea să le dea pe mâini străine.

- Ei bine, n-o să pleci cu banii mei! Există milioane de traducători, iar tu n-o să te măriţi cu vreun bancher rotofei care se va afişa cu tine în restaurante prin Elveţia, în timp ce eu îmi dau sufletul aici. Nu-mi mai pasă dacă mă iubeşti sau mă urăşti, Virginia, dar vei rămâne aici şi vei trăi evenimentele care se apropie, pentru ca mai târziu să scrii despre ele. Punct.

încerc să-l conving că, în ziua în care voi face asta, corupţii şi duşmanii lui or să mă facă bucăţi; egoismul lui mă osândeşte să mor de foame într-o ţară care nu-mi mai poate oferi nimic altceva în afară de groaza de zi cu zi. îl întreb unde a rămas îngropată măreţia lui. Mă priveşte jignit şi răspunde că în acelaşi loc unde a fost îngropată cariera mea. Apoi, vrând parcă să se justifice, suspină adânc şi adaugă:

-Crezi, oare, că ne putem alege soarta? Nu, scumpete! O alegi doar pe jumătate, cealaltă jumătate îţi este dată!Mă ridic de pe scaun şi ies pe balcon, de unde se poate zări un peisaj bucolic a cărui frumuseţe, în alte împrejurări, aş fi admirat-o cu siguranţă. îi spun că un om care urmează să împlinească 38 de ani şi dispune de mai multe miliarde de dolari nu are nici un drept să se înfăţişeze ca victimă a sorţii şi că ar fi trebuit să ştiu că, într-o bună zi, cruzimea lui înnăscută s-ar fi putut întoarce şi împotriva mea.

-Hotărârea mea ţine de motive pe care nu ţi le

pot mărturisi, dar pe care le vei înţelege într-o bună zi. Se pare că tu... mă cunoşti şi mă înţelegi mai bine decât oricine altcineva, iar eu te cunosc mai bine decât oricine. Ştiu că, deşi nu mă mai iubeşti, ba poate ţi-ai pierdut chiar şi respectul pentru mine, mă vei judeca întotdeauna cu nobleţe şi nu-mi vei trăda niciodată amintirea. Povestea mea adevărată nu va putea fi

scrisă nici de reporteri, nici de familie, nici de oamenii mei, fiindcă nici unul dintre ei nu a petrecut şi nici nu va petrece sute de seri vorbind cu mine despre subiectele pe care noi doi le aveam în comun. Te-am ales pentru integritatea şi generozitatea ta. Cred că numai tu eşti în măsură să transmiţi exact ce cred şi ce simt... De ce am devenit, treptat, ceea

ce sunt şi ceea ce voi fi într-o zi... De aceea, trebuie să ştiu, chiar dacă nu mai eşti cu mine, ci cu altul, chiar dacă nu mai vrei să mă vezi, să mă auzi sau să vorbeşti cu mine, că eşti acolo, undeva, urmărind cu luciditatea ta inegalabilă nebunia care se apropie

.în faţa unei asemenea confesiuni rămân fără cuvinte. Reuşesc doar să spun că amândoi suntem experţi în a-i ridica moralul celuilalt când este la pământ. Că toate acestea sunt doar pretexte pentru a nu mă ajuta cu un sfanţ. Că are o nevastă şi toate femeile pe care şi le doreşte şi nu are deloc nevoie de mine. Că nu înţeleg nici acum de ce, dacă am fost cu adevărat atât de importantă pentru el, nu poate pune capăt suferinţei mele dintr-un condei, cum a procedat

cu datoriile companiei mele în urmă cu cinci ani. Când îmi răspunde că, în curând, va începe un război, râd fără să-mi vină să cred şi îi mărturisesc că prietenele mele bune mi-au arătat o bijuterie de un sfert de milion de dolari, destinată unei femei pe care el, cu siguranţă, a uitat-o deja. Se îndreaptă spre mine, îmi cuprinde bărbia între arătător şi degetul mare şi, cu toată ironia de care este în stare, îmi spune pe un ton despre care nu-mi dau seama dacă e plin de reproş sau de ameninţare:

-Iar a doua zi l-ai vizitat pe el la închisoare. Nu-i aşa, scumpa mea?

îmi dă drumul repede şi schimbă subiectul. Mă întreabă ce părere am despre noua lui iubită. îi spun că mă bucur că o femeie atât de frumoasă şi dulce are grijă de el şi îl iubeşte. Însă îl avertizez, de asemenea, în privinţa unui fapt dovedit, pe care l-a trăit cu sânge, sudoare şi lacrimi.

-Nu uita că, în ţara asta, când se ştiu iubite de cineva ca tine, femeile din clasa de mijloc sau de jos par să aibă un singur lucru în minte: un copil, un copil, un copil! De parcă omenirea s-ar sfârşi odată cu ele! Nu uita că, în faţa legii columbiene, fiecare copil al tău, legitim sau nu, valorează miliarde de dolari. Ştiu, cei din urmă te îngrozesc aproape la fel de mult ca pe mine şi cred că din pricina asta am rămas atât de mult împreună: nu mi-ar fi trecut prin cap nici o clipă să te acaparez, Pablo, şi nici să mă îmbogăţesc de pe urma ta.

Cade pe gânduri o bună bucată de vreme şi ştiu că şi-a adus aminte de Wendy. Când mă întorc să-l privesc, observ pe chipul lui o tristeţe profundă, ca şi cum ar fi rămas brusc singur pe lume şi n-ar avea unde

să se ducă. Se apropie de mine, îmi petrece un braţ pe după umeri, mă apropie de el şi, privind spre un loc pierdut în depărtare, începe să-mi vorbească cu o nostalgie pe care nu i-o cunoşteam încă:

-Nu a fost din cauza asta, ci fiindcă îmi ofereai dragostea de care îmi păsa cu adevărat. Erai dragostea mea inteligentă, cu mintea şi inima acelea care cuprindeau întregul univers… Cu vocea şi pielea ta… Mă făceai incredibil de fericit şi cred că vei fi ultima femeie pe care o voi fi iubit nebuneşte… Sunt perfect conştient de faptul că nu va mai exista alta ca tine. N-o să te pot înlocui niciodată, Virginia, în vreme ce tu te vei mărita cu un bărbat mai bun decât mine…

Cuvintele lui mă înduioşează până în adâncul sufletului şi îi spun că, venind de la bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult, sunt un omagiu pe care îl voi păstra întotdeauna ca pe un tezaur în cotlonul cel mai tainic al inimii mele. Însă am uitat că Pablo Escobar îşi compensează întotdeauna manifestările de afecţiune cu vedre de apă rece ca gheaţa: imediat după aceea, cu un calm desăvârşit, îmi spune că tocmai de aceea a hotărât să mă lase cu mâinile goale.

-În felul acesta, când vei scrie despre mine, nimeni nu va putea spune că-mi faci apologia fiindcă ţi-am cumpărat sufletul sau inima. Ştim amândoi că vor spune întotdeauna că banii mei ţi-au cumpărat frumuseţea…

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Îi spun că, după cuvintele de recunoştinţă, memorabile şi sublime, după toată generozitatea pe care mi-a arătat-o - a cuvintelor, a timpului, a banilor -, toate acestea nu sunt altceva decât o răzbunare primară izvorâtă dintr-un sentiment absurd de gelozie. Fără a mă privi, cu vocea plină de tristeţe, îmi răspunde că n-a fost

niciodată gelos şi că, într-o bună zi, îi voi fi recunoscătoare pentru hotărârea luată, deoarece a ştiut dintotdeauna ce urmează să se întâmple. Sunt complet distrusă şi, fiindcă aş vrea să rămân singură, ca să plâng după voia inimii, reuşesc doar să-i spun că vorbim de două ore, iar el e aşteptat de multe persoane.

Cu corpul aplecat şi mâinile sprijinite de balustrada balconului, observă în tăcere depărtarea, ca şi cum şi-ar contempla soarta. Ignorând trecerea timpului, începe să-mi spună că a pornit pe un drum fără întoarcere spre un război total împotriva statului, în urma căruia şi-ar putea pierde viaţa. Dar, înainte de a muri, îşi propune să distrugă cartelul din Caii şi pe toţi cei care i se pun de-a curmezişul. începând de acum, nu va mai lucra cu gloanţe, ci cu dinamită, chiar dacă nevinovaţii vor fi siliţi să plătească pentru păcătoşi. în picioare, alături de el, privind de asemenea în gol, îl ascult speriată, cu faţa scăldată în lacrimi, întrebându-mă de ce acest om incredibil de bogat poartă o asemenea ură în suflet, nevoia aceea de a ne pedepsi pe toţi, ferocitatea aceea şi atâta disperare; de ce nu-şi trage sufletul niciodată şi dacă toată furia aceea reţinută, pe cale să izbucnească, nu este, în fond, nimic altceva decât neputinţa de a schimba o societate controlată de alţii, aproape la fel de nemiloşi şi de lipsiţi de scrupule ca el. Brusc, se întoarce spre mine.

-Nu mai plânge ca Maria Magdalena, că n-o să fii văduva mea!

- Crezi că aş putea plânge pentru cineva ca tine? Plâng pentru mine, pentru averea pe care o vei lăsa văduvei tale, care nu va şti ce să facă cu ea! De ce vrei atâţia bani, dacă alegi o asemenea viaţă? Şi plâng

pentru ţara amândurora! Dinamită împotriva acestui popor sărman, pentru cauza ta egoistă? Câtă răutate zace în tine, Pablo! în loc să întăreşti securitatea şi gata. Crezi, oare, că vreun pluton de soldaţi curajoşi va îndrăzni să vină după tine?

îmi răspunde că da. Mai devreme sau mai târziu, vor veni după el plutoane întregi şi că, pentru toate, are nevoie de dinamită şi de rachetă. îi răspund că, dacă l-ar auzi cineva, l-ar arunca nu în închisoare, ci într-un sanatoriu şi că, slavă Domnului, m-a avut pe mine ca să-mi mărturisească toate nebuniile care-i trec prin cap. Adaug că sunt foarte îngrijorată pentru el, deoarece seamănă din ce în ce mai mult cu Juan Vicente Gomez, tiranul venezuelean miliardar de la începutul secolului.

-Pe patul de moarte, maică-sa l-a silit să jure că o să-şi ierte toţi duşmanii şi că n-o să mai tortureze şi n-o să-i mai asasineze pe cei care i se opun. Când bătrâna şi-a dat ultima suflare, preşedintele pe viaţă a părăsit încăperea şi le-a spus zbirilor săi despre acea rugăminte: „Desigur, i-am putut jura pe Dumnezeu, fiindcă sărmana bătrânică nu se pricepe la politică: ultimul dintre duşmanii mei e îngropat de 20 de ani!" Diferenţa dintre tine şi el, Pablo, este că Gomez a deţinut puterea aproape 80 de ani, în vreme ce pe tine, în ritmul ăsta, nu te mai aşteaptă nici cinci ani.

-Iar tu vorbeşti ca o nevastă bătrână care nu ştie altceva decât să mă bată la cap!

Cât se poate de liniştită, răspund că nevestele bătrâne au întotdeauna dreptate în toate privinţele, deoarece soţii lor bătrâni sunt proşti şi încăpăţânaţi. Îi reamintesc că Josefina era cu zece ani mai în vârstă decât Napoleon, pe când noi doi suntem la fel de „bătrâni", iar eu arăt cu zece ani mai tânără, fiindcă

am o talie de 62 de centimetri, în vreme ce el arată mai în vârstă, deoarece s-a îngrăşat de la atâta fasole. Închei spu- nându-i că vorbim deja de trei ore, iar Gilberto Rodriguez m-a avertizat, într-una din zilele acestea, că o să pună să fiu ucisă. Da, chiar şi eu! La fel ca Juan Vicente Gomez, pentru că sunt, chipurile, de partea opoziţiei şi pentru că aş putea ciripi!

-Tu, draga mea? E mai mizerabil decât îmi închipuiam! Mă rog lui Dumnezeu ca, în ziua în care îmi voi da ultima suflare, să nu fii cu el. Dacă te văd la morgă alături de el, mă împuşc! După o scurtă pauză, întreabă: Ţi-a promis ceva? Spune-mi adevărul, Virginia.

Răspund că mi-a promis că va ajuta la producerea şi distribuirea unei mărci de şampon care îmi va purta numele, la care exclamă:

-Un şampon?! Evident, doar un poponar acordă atenţie părului tău! Cu propriile laboratoare, cu faţa şi cu capul tău, eu aş construi un imperiu! Individul e un laş, draga mea. E mai îngrozit de vrăjitoarea aia cu care e însurat decât de mine. O să descoperi asta mai devreme decât ai crede...

Atunci îl rog să nu mă silească să-i cer ceva duşmanului său, singurul care mă angajează şi se oferă să mă finanţeze, posibil cu o sumă foarte mică. îi reamintesc că mi-e groază de sărăcie şi că, practic, nu mai am familie, prieteni şi pe nimeni altcineva pe lume. îl implor în repetate rânduri să nu mă sileascâ nici să îndur grozăviile pe care mi le-a înfăţişat.

-De ce nu vrei să mă scuteşti de atâta suferinţă, Pablo? Mai bine trimiţi un asasin plătit să-mi curme viaţa, dintr-aceia care se supun poruncilor tale de parcă ai fi Dumnezeu. Ştim amândoi că ai vrut s-o faci. De ce nu acum, până nu să ţi-o ia altul înainte?

Se pare că ultima rugăminte atinge, în sfârşit, o coardă din inima aceea de gheaţă. Când o aude, zâmbeşte cu tandreţe şi se apropie de capătul balconului unde mă aflu acum. Se opreşte în spatele meu, mă cuprinde cu braţele şi îmi şopteşte la ureche:

-Nimeni nu-şi ucide biograful, dragostea mea! Şi n-aş îndura să văd un cadavru atât de frumos... Cu o talie de 62 de centimetri. Crezi că sunt un om de piatră? Dacă aş vrea să-l readuc la viaţă şi n-aş putea?

Mă sărută pe păr şi adaugă:

-Asta chiar ar fi o tragedie mai cumplită decât a lui Romeo şi a Julietei. Nu, mai bine spus, decât a lui Othello şi a Desdemonei! Da, şi cea a lui Iago, Iago Santofimio!

Când aflu că s-a interesat cine e Iago, nu-mi pot reţine râsul. Uşurat, comentează cu un suspin că, de-a lungul acestor ani, am învăţat unul de la celălalt şi am crescut mult împreună. Eu îi spun că eram

asemenea unor copăcei de bambus, dar nu-i mărturisesc ce-mi trece prin minte: e ultima dată când îi voi simţi îmbrăţişarea, ultima dată când vom râde împreună, ultima dată când mă va vedea plângând... Ştiu că, orice s-ar întâmpla, orice ar face, o să-mi fie dor toată viaţa de bucuria pe care am trăit-o împreună. întrucât simt durerea aceea

inexplicabilă de a mă
vedea silită să-l
părăsesc, groaza de a
nu-l putea uita, teama de
a începe să-l urăsc, insist
că, dacă ar pune să fiu
ucisă cu un glonţ, n-aş
simţi nimic, iar el mi-ar
putea arunca rămăşiţele
în bulboană, cu un
buchet de flori de câmp.
Adaug că din ceruri aş
veghea asupra lui mai
bine decât din Bogotá,
ba chiar m-aş putea
ocupa de relaţiile publice

cu toţi cei „trimişi"
acolo. îmi miroase
parfumul, rămâne tăcut
o vreme, apoi îmi spune
că nu s-a mai simţit atât
de insultat: niciodată,
niciodată n-ar putea să
mă lase fără o lespede
funerară pe cinste! Una
de lux, furată, pe care să
scrie

:Aici se odihnesc carnea minunată şi oasele dumnezeieşti Care au împodobit-o pe Almalimpia, Frumoasa, Cât timp a fost îngerul păzitor Al lui Almanegra[1], Bestia.

Îi laud talentul unic de a compune versuri şi epitafuri instantanee şi predispoziţia genetică pentru tot ce are legătură cu afacerile funerare. El mă lămureşte că e o chestiune de obişnuinţă: scrie zilnic zeci de ameninţări cu moartea pentru toţi duşmanii şi le trimite prin poştă cu amprenta lui, ca nimeni să nu-i dispute calitatea de autor. Comentez că unul dintre ei va sfârşi prin a-i tăia gâtul cu cuţitul şi îmi trece prin cap să-l întreb dacă aş putea păstra Beretta lui, măcar o vreme.

-Ţi-am spus să nu te desparţi de el nici o clipă, draga mea, nici măcar când faci duş.

Mă cuprinde o uşurare teribilă şi hotărăsc să nu-i cer port- cheiul cu inimă din aur până în ziua în care nu-mi va cere revolverul înapoi. Mă mângâie pe obraji, jură că atâta vreme cât va fi în viaţă nimeni nu se va atinge de mine şi îmi oferă un argument mai convingător decât toate plăcile de marmură laolaltă.

- Dacă îndrăzneşte cineva să se atingă de feţişoara asta, îi retez ambele mâini cu un fierăstrău electric! Apoi fac acelaşi lucru cu îngrozitoarele lui fiice, mamă, soţie, amantă şi surori. La fel cu ale tatălui şi ale fraţilor, ca să stai liniştită!

-Ăsta va fi un adevărat premiu de consolare, Pablo! „Almanegra, Bestia"... O să fie numele ideal pentru personajul principal al romanului meu, un

1 **Suflet întunecat (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

bandit care seamănă leit cu tine, dar are faţă de Tirofijo...

-Atunci te-aş azvârli de vie în bulboană, Virginia! În schimb, dacă va avea faţa „comandantului Pepito" de la M-19,
0 să se vândă mai bine. Italienii or să facă un film după carte şi o să-mi poţi trimite un exemplar cu dedicaţia: „Ursitorului meu, care a inspirat această poveste. Alias Cenuşăreasa."

Râdem împreună, apoi el se uită la ceas. E două după-amiaza, aşa că mă anunţă că o să mă ducă la hotel, iar băieţii lui mă vor lua de acolo la trei. Dar, mai întâi, îmi voi machia nasul roşu, care seamănă cu o pătlăgică de la atâta plâns, deoarece angajaţii de la recepţie vor răspândi zvonul că m-a luat la bătaie ca să-mi fure diamantul.

întrucât nu ne vom revedea, acum îl pot întreba de ce am fost singura femeie căreia nu i-a dăruit niciodată blănuri sau bijuterii. Mă ia în braţe, mă sărută pe buze şi îmi şopteşte la ureche că nu a făcut asta pentru a păstra iluzia că n-a trebuit niciodată s-o cumpere pe cea mai frumoasă dintre toate; pe cea mai curajoasă şi mai credincioasă, deşi întru câtva infidelă. .. îmi pudrez nasul cu un zâmbet de satisfacţie, în vreme ce el mă priveşte cu o expresie de mândrie. Spune că machiajul e cu adevărat o minunăţie şi că e păcat că el nu are laboratoare de cosmetică, aşa ca poponarul de la Caii, ci doar laboratoare de cocaină. Adaugă că, dacă aş „pirata" formula şi i-aş da numele meu, aş ajunge mai bogată chiar decât el. Râzând, mă întreb când o să se gândească şi la o afacere legală. Cu un hohot sonor de râs, răspunde:

-Niciodată, draga mea. Niciodată! O să fiu toată viaţa cel mai mare bandit din lume!

înainte să părăsesc căsuţa - şi cu o strălucire stranie în privire mă anunţă că are pentru mine un cadou-surpriză, ca să nu plec tristă: o lună întreagă la Miami, să mă odihnesc după atâtea ameninţări.

-Carlos Aguilar, „El Mugre", se află acolo împreună cu unul dintre oamenii mei de încredere. Ei te vor lua de la aeroport la sosire şi te vor conduce la întoarcere, ca să nu evadezi în Elveţia. Distrează-te, iar la întoarcere te sun ca să stăm de vorbă despre un lucru pe care ţi-l vor arăta ei. Cred că o să-ţi placă foarte mult şi aş vrea să ştiu ce părere ai.

Plecăm cu el la volan, urmaţi de alt automobil în care se află doar doi dintre oamenii lui. Mă surprind ceea ce par a fi măsuri minime de siguranţă, iar el mă lămureşte că acum inspiră un asemenea respect în Medellin, încât nimeni n-ar îndrăzni să se atingă de el. Comentez că, în limba mea, „respectul" înseamnă uneori teroare şi întreb pe cine o să asasineze de data asta în absenţa mea. Mă ciupeşte uşor de obraz şi-mi spune că nu-i place să-i vorbesc aşa.

îi mărturisesc că, din câte mi-au ajuns la urechi, poveştile acelea despre traficanţi de droguri care mă lasă fără iahturi par să fi luat naştere în biroul lui, după povestea cu Vieira. Ridicând din umeri, Pablo răspunde că nu poate controla tot ce spun oamenii lui. Dacă soţia domnului din Caii a conceput formula aceea pentru a-i zugrăvi soţia drept o psihopată, iar pe el, drept un imbecil, nu e vina lui că acum oricine poate suna la un post de radio şi spune că „Tarzan" era un traficant de droguri, barca lui, veche, iahtul şi situaţia de urgenţă din largul mării, o tentativă de sinucidere.

-Trebuie să accepţi că, graţie acelei vipere, de acum înainte presa va lua întotdeauna drept traficant de droguri pe orice bărbat care se va apropia de tine.

-Nu, Pablo, nu fi atât de optimist! în urmă cu câteva luni, Felipe Lopez m-a întrebat dacă vreau să mă căsătoresc cu el. Probabil ştii asta deja, fiindcă îmi interceptezi convorbirile. E fiul celui mai puternic fost preşedinte din Columbia, înalt şi frumos, un boboc de Cetăţean Kane. Iar revista *Semana* te-a tratat întotdeauna suspect de bine, având în vedere că erai ceva mai mult decât... un simplu rival al proprietarului.

Nici nu mă întorc să-l privesc. După câteva secunde, mă întreabă ce răspuns i-a dat „Cenuşăreasa", iar eu îi repet, cuvânt cu cuvânt:

-„Parcă tu aveai o căsnicie deschisă, Felipe. Vrei, oare, să mă împărţi cu Pablo Escobar, pe care l-ai transformat în mit? Căsătorit cu cea mai urâtă femeie din Columbia, păreai regele cerbilor. Cum ar fi dacă te-ai însura cu cea mai frumoasă?"

Râde în hohote şi spune că Felipe Lopez ar fi în stare de orice ca să afle toate secretele lui şi ale magnaţilor avari. Eu îi spun că, mai degrabă, ar prefera toate contribuţiile generoase primite de tatăl său de la cele două carteluri de droguri. Şi îi povestesc cum clanul Lopez urmează riguros preceptele lui Winston Churchill şi ale lui George al Vl-lea: într-o bună zi, regele şi-a întrebat premierul de ce îi adusese în cabinet „pe toţi laburiştii ăia îngrozitori". Churchill, care folosea acelaşi limbaj ca George al Vl-lea, deoarece era nepotul ducelui de Marlborough şi, în orice caz, erau între bărbaţi, i-a răspuns, însoţindu-şi cuvintele cu un gest elegant al mâinii, descriind două arcuri de cerc: *„Sire*, deoarece e de preferat să stea înăuntru şi să se pişe în afară decât invers!"Râdem în hohote, iar el spune că îi vor lipsi mult poveştile mele. Răspund că ale lui sunt mai bune şi că de aceea vrea

să mă păstreze în „Cabinet". Adaugă că nu va uita niciodată că eram singura femeie care deschidea larg uşile de la ascensor, ca un Superman, şi nu plângea din cauza gazelor lacrimogene, în schimb vărsa râuri de lacrimi din alte pricini, fără a-i păsa de machiaj. Adaugă că nu a mai cunoscut niciodată pe nimeni care să aibă 20 de vieţi, iar eu îi reamintesc că el are doar una şi, în ziua în care o va pierde, şi eu o să vreau să mă împuşc. Ne urmăm ping-pongul verbal dintotdeauna, ultimul din nenumărate altele, şi brusc ne oprim la un semafor pe roşu. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva, fiindcă noaptea conducea întotdeauna ca un fugar din calea justiţiei, nu conducea în ritmul lent din seara aceasta. întorc capul spre dreapta şi bag de seamă că şoferiţa din maşina de alături ne-a recunoscut şi nu-i vine a-şi crede ochilor. Amândoi o salutăm, iar Pablo îi trimite o sărutare. Ea zâmbeşte încântată, iar eu îi spun că, acum, când e pe cale să devină un sex simbol, va trebui să-mi jure că va face mai multă dragoste şi mai puţin război. Râde, îmi ia mâna, o sărută, îmi mulţumeşte fiindcă i-am dăruit atâta fericire şi, cu o ultimă privire ştrengară, îmi promite că de acum înainte va încerca să mănânce mai puţină fasole. Iar eu spun:

-În seara asta, când femeia aceea îi va povesti fericită soţului că ai cochetat cu ea, el îi va spune doar să-şi facă o programare la psihiatru sau la oftalmolog. Pe un ton de zeflemea, fără a-şi dezlipi ochii din ziar, va exclama că e o mitomană şi că ar trebui să ţină regim. Sau că tu te faci vinovat de adulter, iar eu sunt o păcătoasă. De aceea sunt atât de plicticoşi soţii...

Şi, deoarece nu mai am nimic de pierdut în ceea ce-l priveşte, profit de atmosfera veselă pentru a reveni la motivul iniţial al vizitei mele.

-Pablo, Luis Carlos Galán va fi următorul preşedinte şi va reintroduce extrădarea. Trebuie să închei imediat o alianţă cu Gilberto şi, împreună, să ajungeţi la o formulă de împăcare cu M-19, care sunt oameni inteligenţi şi prieteni cu voi doi.

-Nu, scumpa mea, Galán n-o să fie niciodată preşedinte!

-Nu te amăgi, va fi ales cu 90 la sută dintre voturi. Însă toţi au un preţ şi, dacă cineva ştie asta, acela eşti tu.

-Se poate să fie ales, dar nu o să intre în funcţie! îmi sugerezi, cumva, să-l cumpăr?

-Nu, n-ai reuşi. Cred că preţul lui Galán ar fi o formulă de pace, dacă „El Mexicano" ar da uitării ura oarbă pe care le-o poartă comuniştilor şi ar încerca să ajungă la un armistiţiu cu Uniunea Patriotică şi cu FARC, iar tu ai renunţa la războiul ăsta stupid cu cartelul din Caii, pentru a face front comun cu Gilberto şi El Eme. în schimb, dacă îl ucizi pe Galán, istoria îl va transforma în alt Jorge Eliécer Gaitán, iar pe tine, în alt Roa Sierra. Tu nu eşti aşa ceva, dragul meu. Nu vreau să te văd murind aşa, fiindcă nu meriţi o asemenea soartă. Ai un talent formidabil de a conduce, statură, prezenţă, control asupra presei. Mulţi oameni au nevoie de tine, Pablo, mii de oameni săraci. Nu-i poţi lăsa în voia sorţii.

-Lucrurile sunt mult mai complicate decât crezi: am pe urmele mele poliţia şi DAS-ul, care sunt înhăitaţi cu cartelul din Caii. Eu şi „El Mexicano" avem nevoie de armată. Şi, în comparaţie cu serviciile militare de informaţii - B2, ale noastre -, poliţia şi

Serviciile Secrete sunt o nimica toată! „El Santo" are, de asemenea, numeroase contacte în serviciile de securitate şi printre ofiţerii superiori; ştiu foarte bine că prestează servicii ambelor carteluri, deoarece politicienii nu sunt loiali nimănui, însă eu mă folosesc de el aşa cum se foloseşte clanul Rodriguez. Se vor întâmpla lucruri cumplite aici, Virginia. Nu poţi face nimic, absolut nimic pentru a schimba cursul evenimentelor.

încerc să-l conving că stăpânii celor mai perverse minţi care conduc ţara asta trebuie să-şi frece mâinile, mulţumiţi. Cu DAS-ul, care este al lor, şi cu banii de la clanul Rodriguez, nişte arivişti atât de naivi din punct de vedere politic, cum este el, îşi vor ţine frumos gura şi-i vor lăsa pe el şi pe Gonzalo să-i scoată din joc pe candidaţii la preşedinţie care le ameninţă nepotismul, ambasadele şi spaţiile publicitare din media.

-Veţi fi doar nişte idioţi folositori pentru familiile prezidenţiale şi concernele economice. Când te vor ucide, Gilberto îţi va prelua afacerea, iar Alfonso Lopez şi Ernesto Samper vor rămâne pe vecie la putere. Şi eu ştiu tot ce se va petrece cu tine.

Repetă că nu-i place când îi vorbesc aşa. îl cercetez cu privirea şi bag de seamă că pare obosit şi, dintr-odată, îmbătrânit. Vorbim de patru ore şi jumătate, i-am mărturisit toate adevărurile pe care înainte n-aş fi îndrăznit să i le dezvălui, l-am pomenit în repetate rânduri pe rivalul lui şi-mi iau rămas-bun de la el pentru totdeauna. Comentez că problema lor, a tuturor, este tocmai faptul că nu au pe nimeni care să le spună adevărul, fiindcă în spatele unui om dezgustător de bogat nu se ascunde decât o mare complice sau o mare sclavă. Se întoarce să mă

privească şi, surprins, mă întreabă ce vreau să spun. Ştiu că vorbele mele îi vor răsuna în urechi şi i se vor întipări în amintire, aşa că îi explic:

-Soţia ta e o sfântă, iar soţia duşmanului tău, o viperă. Ceva îmi spune că ele vor fi pierzania amândurora. Nu mă întreba de ce. Îţi pot spune doar că te voi purta în inimă toată viaţa. Dumnezeu fie cu tine, dragostea mea.

Ne oprim la câţiva metri de la intrarea hotelului şi ne luăm rămas-bun pentru totdeauna.

El mă cuprinde cu palma pe după ceafă şi mă sărută pe frunte pentru ultima dată.

În tăcere desăvârşită, ne mângâiem chipurile pentru ultima dată.

Cu privirea încărcată doar de absenţe nesfârşite, ne privim pentru ultima oară.

Mă contemplă câteva clipe, cu privirea aceea care părea să cuprindă toate primejdiile şi să vestească toate tragediile.

Ochii lui negri şi trişti care par să poarte toate ostenelile şi toate osândirile.

Ca să-şi amintească de mine cum am fost întotdeauna, înainte de a coborî din maşină fac un efort supraomenesc ca să-mi înghit lacrimile şi îi dăruiesc ultimul sărut, ultimul meu zâmbet radios, ultima pereche de palme drăgăstoase şi o privire care-i mai poate făgădui doar lucrurile simple despre care cânta Billie Holiday cu vocea sa de vis, în „I'll Be Seeing You"[1].

Când ajung la aeroport, cei doi oameni ai lui îmi arată un domn tânăr cu aer de om important. Când mă

1 **„Ne mai vedem" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

vede, zâmbeşte şi se îndreaptă de îndată spre noi. El şi cei doi însoţitori ai săi se salută călduros cu însoţitorii mei. Nu-l mai văzusem de câţiva ani pe acel politician promiţător, cu privire inteligentă şi expresie de om învăţat. Mă bucur că-l pot felicita fiindcă tocmai a fost ales senator. Stăm de vorbă câteva minute şi, când îşi ia rămas-bun cu o îmbrăţişare afectuoasă, le spune oamenilor lui Pablo:

- Salutaţi-l pe Patrón din partea mea! Bărbatul care se aşază lângă mine în avion se dovedeşte a fi unul dintre numeroşii cunoscuţi ai lui Aníbal Turbay. Sunt avantajele de a călători din nou cu un avion de linie, nu cu unul particular.

-Te-am văzut cu oamenii lui Pablo Escobar, stând de vorbă cu Alvaro Uribe Velez. Fără el, Pablo n-ar fi miliardar; fără Pablo, Alvarito n-ar fi senator! Uribe e văr cu familia Ochoa şi rudă îndepărtată a lui Escobar, nu ştiai asta? Pe ce lume trăieşti, Virginia? În Medellin, toate astea sunt istorie!

Se apucă să-mi povestească viaţa şi miracolele întregii tagme: cine era Alberto Uribe Sierra, tatăl lui Alvarito, când va începe războiul, cine va câştiga şi cine va pierde, câte kilograme trimite unul în Caii şi câte, celălalt în Medellin, câte a pierdut cutare şi câte a plasat cutărică. Şi cum a scăpat el din mâinile unor agenţi federali într-un tribunal din Manhattan, în timpul pauzei între două procese, pentru ca mai apoi judecătorul să pronunţe sentinţa şi, la al doilea *„GuiltyZ"*[1], să fie condamnat la închisoare pe viaţă. După o odisee de-a dreptul cinematografică, a ajuns în

1 **„Vinovat!" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

ţară un an mai târziu, a sărutat pământul patriei şi ajurat că nu mai părăseşte niciodată Columbia. Acum trăieşte cu soţia lui pe o moşie modestă, fericit, fiind singurul fost traficant de droguri din istorie fără nici un sfanţ!

îmi trece prin minte că omul acesta, incredibil de simpatic, care, atunci când râde, dezvăluie un şirag de dinţi asemenea celor ai lui Mackie-şiş şi care odinioară le vindea „marfa" mafioţilor italieni din New York, este, categoric, o comoară mult mai de preţ decât cele pe care le căuta odinioară Manolito de Arnaude. în următorii cinci ani şi jumătate, aproape până la moartea lui Escobar, aveam să-l consider pe acel partener guraliv de conversaţie drept propria mea versiune locală a lui „Deep Throat", misteriosul personaj din viaţa reală, romanţată şi ecranizată în *Oamenii preşedintelui.*

Ziua în care mi-am luat adio de la Pablo a fost, de asemenea, a doua şi ultima oară când am vorbit cu primul preşedinte reales al Columbiei (2002-2006-2010). Nu aveam să-i

revăd niciodată - nici pe Escobar, nici pe „Doptor Varito" - şi urmam să mai vorbesc cu Pablo doar la telefon. Totuşi, mulţumită întorsăturilor stranii ale Providenţei şi graţie lui „Deep Throat", în următorii cinci ani, aveam să aflu tot, absolut tot ce se întâmpla în viaţa şi în lumea lui Pablo Escobar. Lumea aceea cu suişuri şi coborâşuri, îngrozitoare şi

fascinantă, a „Bandei verilor"

.PARTEA A TREIA

ZILELE ABSENŢEI ŞI ALE TĂCERII

I have no mockings or arguments... I witness and wait. [1] WALT WHITMAN, ***Fire de iarbă***

„Nu mai am pricini sau argumente... Observ şi aştept." (în limba engleză, în original) (n.tr.

)CONEXIUNEA CUBANEZĂ

Cândva, îl învăţasem pe Pablo că hotărârile importante din viaţă trebuie luate având în minte cel puţin trei obiective; în felul acesta, dacă dai greş cu unul sau două, rămâne întotdeauna consolarea că riscul a meritat efortul şi s-a obţinut ceva, nu doar dezamăgirea de a fi făcut o greşeală foarte costisitoare şi de a nu fi obţinut nimic.

Călătoria pe care mi-a dăruit-o la despărţire atinge cel puţin şase obiective. Primul este, evident, să încheiem frumos relaţia, astfel încât să nu-i port pică şi să aibă garanţia că rămân în Columbia. Al doilea este să o îndepărteze pe fosta lui amantă de eternul său rival care, la o zi după ce a ieşit din închisoare, merge deja la braţ cu preşedintele şi candidatul său. În curând, aveam să aflu celelalte motive, dar şi să descopăr capacitatea de a pune la cale intrigi a acelei minţi monstruoase.

La câteva săptămâni după vizita pe care mi-o făcuse cu Santofimio, Gilberto Rodriguez mă sună de la Caii ca să mă întrebe care a fost răspunsul „domnului aceluia al meu" la propunerea de a ajuta la rezolvarea problemei dintre ei. Pablo îmi pusese aceeaşi întrebare cu două săptămâni în urmă, iar eu îi

răspunsesem că nu vorbisem deocamdată cu „domnul din Valle", dar, dacă avea să mă sune, nu aveam de gând să-i spun că-şi propune să-l facă terci şi, cu atât mai puţin, să-i transform pe amândoi în a treia versiune a lui Bonnie şi Clyde, zăcând pe podeaua de la morgă. Amintindu-şi ce spusese Gloria Gaitán despre noi, Pablo mă rugase să o salut şi stabiliserăm să vorbim la întoarcerea mea.

Cred că Escobar îmi interceptează în continuare telefonul, de aceea am grijă la fiecare cuvânt pe care îl rostesc. îi spun lui Gilberto că el, care a avut întotdeauna renume de cavaler, ar trebui să-i întindă mâna acelui „domn din munţi", deoarece e dispus să rezolve problema dintre ei. Adaug că ne-am luat rămas-bun pentru totdeauna şi că mi-a sugerat să plec la Miami o vreme. Prin urmare, voi lipsi câteva zile, pentru a încheia definitiv acest capitol din viaţa mea.

La celălalt capăt al liniei se aşterne tăcerea. Apoi, neve- nindu-i să creadă, Rodríguez exclamă:

-Dacă ar fi fost deschis la dialog, ne-am fi întâlnit la tine acasă, nu te-ar fi scos din ţară! Nu ştiu ce i-ai spus, draga mea, dar acum este mai nebun decât înainte! într-atât încât a trebuit să vin în Caii şi cred că nici măcar nu mă voi mai putea întoarce la Bogotá! La întoarcere, vreau să vii să vorbim despre afacerea noastră. Aş vrea, de asemenea, să o invit şi pe prietena ta Gloria Gaitán, fiindcă abia aştept să o cunosc. Spune-i că îl venerez pe tatăl ei: după Dumnezeu şi maică-mea, Jorge Eliécer Gaitán este omul la care ţin cel mai mult!

Răspund că va accepta aproape cu siguranţă şi că, de îndată ce mă întorc, mă voi duce la Caii ca să discutăm despre afacere şi ca să-mi explice, o dată pentru totdeauna, ce se petrece cu domnul prost

dispus, deoarece la despărţire a spus doar că îl apreciază foarte mult şi că ne urează succes cu proiectul nostru. Gilberto îmi spune că, pentru a-mi petrece vacanţa cu adevărat mulţumită, de îndată ce ajung la hotel, unul dintre oamenii lui din Florida îmi va aduce *twenty grand* (20 000 de dolari) de cheltuială.

Sunt surprinsă şi mulţumită, mă gândesc că este un semn foarte bun. De data asta, hotărăsc să păstrez banii pe care mi i-a pus Pablo în seif, alături de Beretta, să depun jumătate din darul de la Gilberto în contul meu bancar, în sume mici, şi să cheltuiesc doar cealaltă jumătate. Mă întorc fericită la Miami, ca să uit de Pablo Escobar şi ca să-mi cumpăr haine.

Nu mă mai întâlnisem niciodată în străinătate cu persoane care aveau legătură cu traficul de droguri. Întotdeauna mă întâlnisem doar ocazional cu oamenii lui Pablo şi schimbasem câteva cuvinte de complezenţă. Carlos Aguilar e un bărbat tânăr, prezentabil, care nu arată a delincvent, în ciuda faptului că i se spune „El Mugre". Deoarece nu i-aş putea spune niciodată aşa unui om, îi spun „Âguila". Celălalt e un băiat înalt, slab, lipsit de farmec, care nu zâmbeşte niciodată, cu o expresie austeră, sprâncenele împreunate şi ochi albaştri care strigă: „Primejdie ambulantă, pistolar al Mafiei!" Nu mi-am putut aminti numele lui, dar, câţiva ani mai târziu, l-am recunoscut într-o fotografie dintr-un ziar, printre sutele de morţi din zecile de războaie purtate de Pablo de-a lungul vieţii.

îi întreb cum procedează pentru a intra şi a ieşi din Statele Unite fără să fie arestaţi. Cu un zâmbet condescendent, îmi răspund că la asta folosesc

paşapoartele (pluralul de la „paşaport") şi îmi mărturisesc că, de data aceasta, „Patron" i-a trimis să mute 800 de kilograme dintr-o ascunzătoare în alta, fiindcă se pare că locul e „fierbinte" şi în orice clipă s-ar putea ivi DEA sau *federicos* (agenţii FBI). '

-800 de kilograme? Uau! exclam eu, uluită de valoarea mărfii şi de curajul lor. Şi cum le transportaţi? Câte 100 o dată?

-Nu fi aşa de naivă, Virginia! Pe ce lume ai trăit în tot acest timp? spune Aguilar, de data aceasta privindu-mă ţintă şi cu milă profundă. Pentru Pablo Escobar 800 de kilograme sunt pâinea de zi cu zi! Mutăm mai multe tone în fiecare săptămână, iar eu trimit banii în Columbia: zeci de milioane de dolari bani gheaţă, zeci! Uneori, se mai pierd, dar aproape toţi ajung la destinaţie.

Ştiu foarte bine că, fără autorizarea lui Pablo, oamenii din cartel n-ar vorbi niciodată despre dimensiunile afacerii cu reporteri sau civili, dar, mai ales, nu cu o femeie. Fostul meu amant îmi cunoaşte inima mai bine decât oricine altcineva şi ştie perfect ce voi simţi când aud ce-mi mărturisesc oamenii lui.

Cred că, în ziua aceea, am încetat definitiv să-l iubesc pe Pablo şi am început să-l urăsc pe Escobar. Fiindcă este al şaptelea cel mai bogat om din lume, fiindcă i-a cerut directorului său financiar să mă facă să mă simt cea mai săracă şi mai pedepsită femeie din lume. Fiindcă m-a silit să cerşesc la duşmanul lui, pe care şi-a propus să-l alunge înainte să apuce să-mi dea banii. Fiindcă m-a folosit drept sac de box pentru a-şi revărsa toată ura împotriva cartelului din Caii şi fiindcă a vrut să mă facă să mă simt vinovată de un război care avea să lase în urmă sute de morţi.

Cândva, îi povestisem lui Pablo despre Quirky Daisy Gamble, un personaj din musicalul de pe Broadway, *On A Clear Day You Can See Forever*. Daisy ştia lucruri pe care nu le mai ştia nimeni altcineva şi putea face lucruri care, pentru oamenii obişnuiţi, ar fi cu neputinţă. După ce i-am povestit totul de-a fir a păr şi am râs o vreme, am ajuns la concluzia că - în zile care nu erau prea înnorate - doar eu puteam ghici corect tot ceea ce numai el era în stare să conceapă, să planifice şi să pună în aplicare.

La câteva zile după sosirea mea la Miami, Carlos Aguilar mă anunţă:

- „Patron" ne-a ordonat să te plimbăm cu avionul ca să vezi Florida Keys. îţi trimite vorbă că, din aer, într-o zi senină, se poate zări coasta Cubei, care va fi întotdeauna acolo. O să alegem o zi însorită săptămâna viitoare şi te anunţăm..

.„El Mugre" şi însoţitorul său - care, după cum îmi arată, are un revolver ascuns în fiecare ciorap - mă iau de la hotel şi mă conduc la o şcoală de aviaţie, aflată cam la o oră distanţă. Acolo îmi prezintă trei băieţi care se antrenează ca să intre în slujba lui Escobar. Sunt foarte tineri - au între 23 şi 25 de ani -, mici la stat, zvelţi şi bruneţi. Bag de seamă că au o privire neobişnuit de aspră pentru nişte băieţi de vârsta lor şi nu fac nici cel mai mic efort de a-şi ascunde surprinderea pe care le-o provoacă sosirea mea sau stânjeneala pe care o simt în prezenţa mea. Am cunoscut vreo 12 piloţi ai organizaţiei şi îmi dau seama de îndată că aceşti tineri n-ar putea corespunde niciodată profilului de pilot pentru traficanţii de droguri, care, în mod normal, sunt bărbaţi bogaţi, cu aspect de oameni de afaceri de succes, din clasa de mijloc sau superioară, cu desăvârşire siguri pe sine şi veşnic zâmbitori. Aceştia, în schimb, arată ca nişte bărbaţi de oţel, cu origini umile, şi îmi spun că nu se pot pregăti pentru altceva decât ca să transporte cocaină în Cuba sau poate ca să o aducă de acolo. Totuşi, pentru a introduce tonele de cocaină din Caraibe în Florida, Pablo a contat întotdeauna pe cei mai experimentaţi piloţi americani sau columbieni, ceea ce înseamnă că nu are nevoie de boboci... Pe de altă parte, marfa nu se transportă către alte destinaţii cu avionul şi, în orice caz, distribuţia pe tot teritoriul american, din câte ştiu eu, este treaba clienţilor din cartelul de la Medellin, nu a lui Escobar sau a asociaţilor săi principali...

Brusc, adevăratul motiv al călătoriei mele cade asupra mea ca un asteroid şi mă striveşte: Pablo vrea să-mi spună că se strică de râs în faţa sfaturilor şi a avertismentelor mele, că orice magnat care mi-a fost

iubit este regele a ceva şi că orice Gilberto poate fi viitorul rege al cocainei. El, în schimb, îşi propune să devină legendă înainte de a muri. Da, el se pregăteşte să treacă în istorie nu ca un rege oarecare, ci în calitate de Rege al Terorii. Vrea ca eu să ştiu asta şi, înainte să dispar din viaţa lui pentru totdeauna, o să-mi arate de ce este în stare mintea lui monstruoasă: va expune dinaintea biografului său tot ceea ce nu i-ar fi putut dezvălui niciodată amantei, femeii care îl încuraja, celei care l-ar fi bătut la cap, celei care procesează informaţiile într-un fel pe care doar el îl ştie, stăpâna unei minţi pe care el a învăţat să o manipuleze la perfecţie.

„El Mugre" mă anunţă că băieţii sunt din Nicaragua şi că au sosit de curând în Statele Unite. Au pătruns prin „El Hueco", adică au trecut ilegal frontiera cu Mexicul. Ştiu ce înseamnă asta: sunt sandinişti, foarte posibil soldaţi, şi aproape cu siguranţă comunişti fanatici, gata să facă orice pentru Revoluţie. Pablo vrea să-mi dovedească faptul că, atunci când banii intră cu toptanul şi sunt gestionaţi cu grijă, toate, toate răutăţile se materializează. Vrea să văd cu ochii mei că aceşti tineri piloţi în pregătire, cu expresie încruntată şi înfăţişare modestă, se pregătesc pentru ceva ce un pilot american sau columbian n-ar fi dispus să ia în considerare pentru tot aurul din lume.

Pablo îmi dă de înţeles, de asemenea, că, pentru a face afaceri cu Cuba, nu are nevoie de aprobarea lui Castro şi că, atunci când un dictator îi ignoră propunerile, fiindcă se teme de americani sau de Contras, generalii din subordinea lui au un preţ pe care cineva atotputernic în materie de resurse lichide,

asemenea lui, este capabil să-l plătească de un milion de ori.

Instinctul îmi spune să nu accept invitaţia de a mă urca în unul dintre avioane, pentru a vedea de la înălţime ceea ce noi doi am putea vedea mereu într-o zi senină. Când ajungem la mallul unde vreau să fac nişte cumpărături şi ne oprim să luăm prânzul, mă bucur că am luat hotărârea asta: brusc, două flash-uri fotografice ne orbesc. încercăm să ne dăm seama de unde provin, dar în zadar. Pentru prima dată de când îl cunosc pe Escobar, îi văd pe oamenii lui speriaţi. Amândoi mă roagă să plecăm imediat de acolo. Hotărăsc şi eu că două săptămâni în Miami au fost de ajuns şi că mă voi întoarce în Columbia a doua zi.

Este 11 octombrie 1987. Când ajung la aeroport, se apropie de mine doi agenţi FBI care vor să-mi pună nişte întrebări. Mă gândesc că, de data asta, mă vor lua la întrebări despre băieţii sau despre piloţii din ziua anterioară, dar, din nou, vor doar să ştie dacă am bani lichizi. Uşurată, le răspund că astfel de bani călătoresc în Columbia în aceleaşi recipiente în care sosesc drogurile, nu în poşeta crainicelor de televiziune cu doctorat în domeniul traficului de droguri. Le spun toate acestea cu calmul desăvârşit pe care mi-l inspiră faptul că ştiu că DAS-ul trimite un raport despre mine autorităţilor din străinătate ori de câte ori plec din ţară şi cu certitudinea absolută că aceşti agenţi speciali ne-au făcut fotografii cu o zi înainte, pentru a verifica împreună cu omologii lor columbieni cine erau însoţitorii mei.

Când ajung la ghişeul companiei aeriene, aflu că Aeroportul Internaţional din Bogotá a fost închis: avocatul Jáime Pardo Leal, candidat al Uniunii Patriotice la preşedinţia Columbiei, a fost asasinat la

volanul modestului său automobil, după ce a fost oprit la un punct militar de pază.

În ţara care oferă vehicule blindate şi escorte oricărui funcţionar amărât, maşina primită şi lipsa totală de atenţie din partea DEA-ului faţă de candidatul la preşedinţie al stângii este o avertizare a ceea ce îl aşteaptă pe cel care nu este de partea foştilor preşedinţi din cele două partide tradiţionale şi a unşilor acestora pentru a le urma la putere. Familiile prezidenţiale columbiene, care îşi împart ambasadele şi înaltele funcţii publice, în vreme ce, prin mijloacele de comunicare pe care le deţin, exploatează spaţiile publicitare ale statului, lasă treburile murdare în mâinile generalului Miguel Maza Márquez, directorul Serviciilor Secrete, însărcinat cu protecţia candidaţilor. Directorul DAS, la rândul lui, lasă treburile murdare în seama Serviciilor Militare de Informaţii. B-2 lasă treburile murdare în mâinile lui „El Mexicano", Gonzalo Rodríguez Gacha, acelaşi care a exterminat deja sute de activişti din rândurile Uniunii Patriotice. Pentru grupul restrâns de monarhii pe viaţă şi ereditare, care controlează atât opinia publică, cât şi resursele ţării, marii capi ai traficului de droguri se dovedesc a fi instrumentul perfect pentru a-şi elimina opozanţii fără a-şi murdări mâinile de sânge şi pentru a se eterniza la puterea de pe urma căreia îşi vor obţine mijloacele de existenţă de-a lungul mai multor generaţii.

Ştiu că Escobar nu are nici un amestec în moartea lui Pardo Leal,

fiindcă este un liber gânditor liberal care nu asasinează pe nimeni din motive ideologice. El îi ucide doar pe cei care îl fură sau care l-au vânat ani de zile. Când ne-am luat rămas-bun, mi-a spus că nu puteam face nimic, absolut nimic pentru a schimba cursul evenimentelor. Ştiu că nu şi-ar declara niciodată neputinţa dinaintea a ceva, nici vreo slăbiciune sau o

învingere în faţa cuiva,
drept urmare înţeleg ce
a vrut să-mi spună cu
adevărat prin aceste
cuvinte: nu va exista
nimic, nimic pe care el,
cu toată ferocitatea şi
miliardele sale de dolari,
să-l poată face împotriva
puterii oficiale, a
organismelor de
securitate aflate în
slujba acesteia şi a
obsesiei celui mai bun
prieten şi asociat al său,
luate împreună, de a

extermina pe oricine miroase a comunist

.La o zi de la întoarcere, îi trimit o scrisoare lui Pablo. O scriu cifrat şi semnez cu una dintre multiplele porecle pe care le folosea pentru mine. Îi recomand să nu uite că Fidel are o influenţă foarte mare printre Statele Nealiniate şi pe lângă toate guvernele din lume. II avertizez că, în ziua în care Castro va descoperi ce pun la cale subalternii lui, va trimite să fie împuşcaţi cu toţii şi va capitaliza isprava în favoarea imaginii sale. Îi reamintesc că, mai devreme sau mai târziu, va fi silit să plece din Columbia cu întreaga sa familie, că nici o ţară nu-i va primi, că în clipa aceea Castro le va bloca intrarea în toate ţările din Lumea a Treia aflate sub dictatură care i-au acordat paşapoarte şi că, dacă îi lasă să intre, cu siguranţă o vor face cu intenţia de a-i vinde mai apoi americanilor, în schimbul unei recompense. îi spun că, dacă îşi închipuie că-i poate înfrunta de unul singur pe capii cartelului de la Caii, statul columbian, pe Fidel Castro şi pe americani în acelaşi timp, înseamnă că a pierdut orice simţ al măsurii, că e pe cale să-şi piardă şi judecata - singurul lucru pe care nu-l poţi pierde, chiar dacă ţi s-a luat totul - şi că se îndreaptă direct spre sinucidere. închei declarând că m-am săturat să fiu urmărită în acelaşi timp de duşmanii lui şi de serviciile secrete, că n-o să risc anularea vizei mele americane, că nu mai suntem prieteni, că n-am de gând să devin observatoare-complice la viaţa lui şi că voi încerca să uit toate motivele pentru care, într-o zi îndepărtată, m-am îndrăgostit de inima aceea de leu,

pentru a deveni, de acum înainte, doar cel mai sever observator-judecător al faptelor sale.

-Dacă deschizi gura, eşti moartă, dragostea mea, şopteşte într-o noapte pe la trei şi îmi dau seama că a fumat marijuana.

-Dacă aş vorbi, nu m-ar crede nimeni şi m-ar băga la nebuni, împreună cu tine, drept care am de gând să mă scutesc de un asemenea supliciu. Ştii că, dacă mă omori, îmi faci cel mai mare favor din viaţa mea. Dacă mă mutilezi, mă duc direct la presă şi nici o femeie nu se va mai apropia de tine toată viaţa ta. Din ambele motive - şi fiindcă n-o să mai pot aştepta niciodată nimic de la tine - îmi permit luxul de a fi singura fiinţă neînsemnată care nu se teme de tine. închipuie-ţi că nu m-ai cunoscut niciodată. Uită-mă şi nu mă mai suna niciodată. Adio.

în noiembrie, mă întâlnesc în Caii cu Gilberto Rodriguez Orejuela. De câte ori îl văd, pare alt om. în închisoare, părea trist şi învins; în ziua în care se îndrepta cu Santofimio spre Alfonso Lopez părea cel mai fericit şi mai triumfător dintre miliardarii din lume; acum pare nespus de îngrijorat. Dacă mai există cineva pe lume care nu se teme de Escobar, el este acela. E la fel de bogat sau poate mai bogat decât Pablo. însă cartelul de la Medellin le-a declarat război şi este doar o chestiune de zile sau de săptămâni înainte ca una din cele două părţi să tragă primul foc. De faţă cu mine, Gilberto îi telefonează directorului general al laboratoarelor sale şi îi ordonă:

- Să ştiţi că ţin foarte mult la Virginia Vallejo, care se află aici şi aude discuţia noastră. O să vă sune şi vă cer de pe acum să colaboraţi cu ea în toate privinţele.

Nu spune nimic mai mult şi adaugă doar că, de îndată ce va rezolva nişte probleme, vom vorbi din nou. Ştie că n-am un sfanţ, iar eu ştiu foarte bine ce înseamnă asta: totul depinde dacă va porni sau nu un război cu Escobar. Deocamdată, sunt doar un motiv în plus de conflict între ei. Unul mai cu seamă sensibil, nu deoarece Pablo ar mai fi îndrăgostit de mine, ci fiindcă nu va îngădui ca secretele şi slăbiciunile sale - tot tezaurul acela de informaţii pe care-l port în minte şi în inimă - să cadă în mâinile celui mai înverşunat duşman al său. îmi dau seama că Pablo îmi interceptează în continuare convorbirile şi că, într-un fel, i-a dat de înţeles lui Rodriguez că, în această privinţă, s-ar putea dovedi mult mai teritorial decât toţi hipopotamii lui laolaltă.

în decembrie, Gilberto ne invită pe mine şi pe Gloria Gaitân la Caii. Am impresia că sunt încântaţi că s-au cunoscut, iar a doua zi mă văd singură cu el. îmi confirmă ceea ce Pablo mi-a spus că se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu, şi ceea ce presimţeam deja.

-De câte ori „La Fiera" te vede pe ecran, îl cheamă pe fiul meu de 11 ani: „Vino s-o vezi pe mama ta vitregă la televizor!" Eşti visul oricărui om bogat şi fantezia oricărui proprietar de laboratoare de cosmetice, dar ai ajuns târziu în viaţa mea.

Deoarece se referă, în mod evident, la vârsta mea, şi nu la altceva, comentez că sunt în cea mai bună perioadă.

-Nu, nu e nimic din ceea ce crezi! Vreau să spun că am fost însurat de două ori cu femei dintr-o clasă socială inferioară, pe când tu eşti o prinţesă, Virginia. Dar aseară „La Fiera" a încercat să se sinucidă. Când

şi-a revenit, mi-a spus că, dacă mă mai văd vreodată cu tine, fie chiar şi pentru a lua masa, îmi ia copilul, campion la carturi, pe care-l ador mai presus de orice pe lume, singurul motiv pentru care mai sunt cu ea, singurul motiv al carierei mele de delincvent. Am fost silit să aleg între fiul meu preferat şi afacerea cu tine.

Îi răspund că, dacă îmi finanţează afacerea cu cosmetice cu o sumă decentă, îi jur că voi construi un imperiu şi nimeni nu va şti că suntem asociaţi. Pentru restul vieţii sale, va putea recurge la acele fonduri legale în orice situaţie de urgenţă, deoarece noile legi împotriva îmbogăţirii ilicite - aşa-numita lege de recuperare a creanţelor - vor începe să-i strângă cu uşa fără milă. Cu o expresie paternalistă şi cu o atitudine condescendentă, îmi răspunde că are deja sute de companii legitime care plătesc o adevărată avere sub formă de impozite.

După ce-mi iau rămas-bun de la el pentru totdeauna, mă gândesc că bărbatul acela cu aer viclean este mult mai primejdios decât Pablo Escobar şi Gonzalo Rodríguez laolaltă şi că necunoscute sunt căile Domnului. înapoi, la Bogotá, în timp ce mă privesc în oglindă, hotărăsc să-mi fac curaj prin celebrele cuvinte ale lui Scarlett O'Hara, din *Pe aripile vântului:*

-Asta e: şi mâine e o zi. Vom vedea în 1988 ce se va petrece. N-au decât să se căsăpească între

ei, dacă asta vor. Eu nu pot face nimic. Gilberto e şi el om, iar când Pablo i se pune cuiva în cale, chiar şi cel mai bărbat şi mai bogat dă bir cu fugiţii. îmi rămân 12 000 de dolari în bancă şi 30 000 în seif. Arăt bine, am un coeficient de inteligenţă egal cu numărul de rochii şi costume de firmă şi o să mă duc la Careyes, despre care se spune că e minunat

.Careyes, aflat în Pacificul mexican, se dovedeşte a fi unul dintre paradisurile celor mai bogaţi şi mai eleganţi oameni din lume. Angelita, frumosul manechin, mi-a făcut o invitaţie, ca să nu mă trezesc singură printre francezi şi italieni. Iubitul ei, jucător de polo parizian, supraveghează construirea piscinei. Nu-l pomenim deloc pe Pablo, care în urmă cu cinci sau şase ani suspina după ea, şi nu vorbim nici despre viaţa mea din ultimii ani. în prima seară, fac cunoştinţă cu Jimmy Goldsmith, care şade în fruntea unei mese lungi înţesate de copii, iubiţi şi iubite ai copiilor săi, femei din trecut şi din prezent, nepoţi şi prieteni, cu toţii frumoşi, bronzaţi şi fericiţi. Când legendarul magnat franco-englez îmi strânge mâna şi îmi zâmbeşte, mă gândesc că e posibil să fie cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea, că trebuie să fie prieten cu David Metcalfe şi că e adevărată zicala: „Bărbatul care se însoară cu amanta lasă postul vacant".

Sir James tocmai a vândut toate acţiunile companiei sale înainte de o cădere de la bursă şi s-a ales cu un profit de şase miliarde de dolari. A fost însurat cu fiica lui Antenor Patino. Privindu-le pe descendentele magnatului bolivian al staniu- lui şi ascultându-i pe cei mai grozavi mariachi din lume la petrecerea de ziua de naştere a fiicei sale Alix, mă întreb de ce magnaţii avari nu pot trăi cu puţin stil, cum ar zice Metcalfe. De asemenea, mă gândesc la faptul că Pablo şi Gilberto, care au jumătate sau o treime din averea acestui bărbat, dar numai două treimi din vârsta lui, în loc să fie fericiţi într-un loc precum acesta, bucurându-se de lucrurile frumoase şi de perfecţiunea vieţii, precum marea aceea, clima, *infinity pools,* stilul arhitectural inegalabil, cu rădăcini

uriaşe care acoperă coloanele ce susţin acoperişurile din stuf ale acelor vile unice, nu se gândesc la altceva decât să se omoare între ei.

Oare de ce nu vine „El Mexicano" să-i asculte pe aceşti mariachi, în loc să asasineze candidaţi la preşedinţie? De ce Pablo o preferă pe *Miss* Putumayo, în locul acestor copile atât de frumoase? De ce Gilberto nu vede potenţialul acestei zone înzestrate cu atâtea minunăţii, care va valora o avere în câţiva ani? Europenii bogaţi şi nobili care le ştiu pe toate şi-au dat deja seama de asta şi au dat năvală să o colonizeze din timp!

Conchid că educarea bunului-gust şi dobândirea unei oarecare poleieli, pentru ca oamenii să nu ia în derâdere excesul de avere câştigată rapid, durează câteva generaţii. La cum stau lucrurile în materie de

longevitate, magnaţilor
urâţi le va lua cel puţin
jumătate de secol să
atingă acest obiectiv

.La întoarcerea în Bogotá, după ce iau cina, într-o seară, cu nişte prietene, ajung acasă pe la 11 şi jumătate. Cinci minute mai târziu, sună portarul şi mă anunţă că William Arango îmi aduce un mesaj urgent de la şeful lui. Individul este secretarul lui Gilberto Rodríguez Orejuela şi, deşi mă miră că vine atât de târziu, îi spun să urce. Mă gândesc că şeful lui se află în Bogotá sau poate s-a răzgândit în privinţa afacerii ori a războiului şi nu vrea să-mi spună la telefon. Aşa cum fac ori de câte ori apăs pe buton ca să urce ascensorul care se deschide în holul apartamentului meu, îmi strecor opera de artă preferată în buzunarul sacoului.

Individul soseşte beat criţă şi, când intră în salon, unde mă aflu, se prăbuşeşte pe canapea, în faţa banchetei pe care sunt aşezată. Aruncă o privire sticloasă spre picioarele mele şi îmi cere un whisky. Îi răspund că în casa mea whisky-ul este pentru prieteni, nu pentru şoferii lor. îmi spune că şeful lui îşi bate joc de mine în faţa tuturor prietenilor şi angajaţilor şi că psihopatul ăla degenerat de Pablo Escobar face acelaşi lucru în faţa asociaţilor şi asasinilor săi. Adaugă că Gilberto Rodríguez l-a trimis pe el să strângă „resturile" celor doi capi, fiindcă era vremea ca şi cei săraci să se aleagă cu ceva. Cu un calm desăvârşit, îl lămuresc care e problema mea: unde s-a aşezat el au stat, de-a lungul ultimilor 17 ani, şase dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Columbia şi patru dintre cei mai frumoşi. Un pitic sărac lipit pământului cu o moacă porcină ca a lui nu se califică pentru a le lua locul. Atunci exclamă că sunt cu adevărat o târfă, aşa cum spune *doña* Myriam, şi de aceea îmi aduce un cadou de la ea. Impasibilă, răspund că dacă el îi spune *doña* acelei femei din clasa de jos, un şofer ca el ar trebui să-mi spună mie „*doña* Virginia", şi

nu „Virginia", deoarece fac parte din clasa superioară de 20 de generaţii şi nu sunt infantă de Spania şi nici nu sunt căsătorită cu vreun Don mafiot.

Zbiară că o să-mi dea ce merit şi că acum o să mă învăţ minte. Se străduieşte să se ridice de pe canapea, care e foarte joasă, în vreme ce vâră mâna în buzunar. Se împleteceşte pentru o clipă şi se sprijină de măsuţa de cafea, ca să nu-şi piardă echilibrul. Şase lumânări şi două candelabre de argint cad zgomotos pe jos, iar individul coboară privirea. Când o ridică, dă peste un Beretta de 9 mm ţintindu-l direct între ochi, la o jumătate de metru distanţă. Pe tonul cel mai calm, îi spun:

-Ridică ambele mâini, şofer spurcat, înainte să te ciuruiesc şi să-mi pătez canapeaua.

- Cineva atât de *jailosa* ca dumneata, Virginia, nu e în stare să omoare un om, sărăcuţa de tine! Iar pentru pistolaşul ăla nu ai permis de portarmă din partea armatei! exclamă râzând în hohote, cu sângele-rece al celor care se ştiu sprijiniţi de marii capi. Hai să punem pariu că e de jucărie. Dacă e adevărat, nici măcar nu e încărcat. O să vedem chiar acum, ca să mă duc să te denunţ la DAS, să te arunce în închisoare pentru port ilegal de armă şi pentru că eşti fosta târfă a lui Escobar!

Când se ridică în picioare, îndepărtez siguranţa revolverului, îi spun că nu pleacă nicăieri şi îi poruncesc să se aşeze lângă telefon. Se supune, deoarece îl lămuresc că are dreptate: într-adevăr, nu am permis de portarmă, pistolul nu e al meu, ci l-a uitat şeful lui când a venit să mă vadă în după-amiaza aceea, iar doi dintre secretarii lui şoferi sunt în drum spre mine, ca să i-l ducă înapoi.

-Aici, pe mâner, e inscripţionată sigla PEEG. Se pronunţă „Pig!", cuvântul pe care îl strigă şeful

tău de câte ori te cheamă. Probabil nu ştii engleză, aşa că îţi voi traduce: ai auzit de „El Chopo", „El Tomate", „El Arete", „La Quica", „La Garra" şi „El Mugre"?

Bărbatul păleşte.

-Vezi cât de uşor a fost să ghicesc numele şefului? Nu eşti atât de prost pe cât te credeam! Fiindcă eşti atât de isteţ, iar eu am mâinile ocupate, o să te rog să te porţi ca un adevărat secretar şi să mă ajuţi să formez numărul acela de telefon. Le vom spune să se grăbească, fiindcă am ajuns deja acasă şi stabiliseră să ajungă între 11 şi 12, fiindcă psihopatul de Pablo Emilio Escobar Gaviria şi-a rătăcit revolverul în timp ce făcea amor cu târfa lui - nu cu fosta lui târfă - tocmai în locul unde te-ai aşezat şi pe care mâine îl voi dezinfecta. Haide! Ce mai aştepţi?

-Nu, *dona* Virginia! Nu-i veţi lăsa pe asasinii lui *don* Pablo să mă ucidă! Aţi fost întotdeauna o doamnă bună!

-Cum poate aştepta un geniu ca dumneata ca o „prostituată", din pricina căreia se va porni un război între un hoţ de automobile şi un vânzător de drogherie, să fie o dulceaţă? Formează numărul în continuare, dacă sună ocupat înseamnă că psihopatul degenerat vorbeşte cu Pino Noriega... Din fericire, conversaţiile lor nu sunt niciodată foarte lungi. Şi cum crezi că o să-i las să te facă bucăţi dinaintea mea? Nu, nu, ce scârbos! N-aş vrea nici să văd cum le fac asasinii ăştia fiilor, fiicelor, mamei şi surorilor dumitale ce ai venit să-mi faci mie. Slavă Domnului, vor ajunge în curând... Mâine trebuie să mă scol devreme, ca să-l duc la aeroport pe nebunul ăla furios care, cică, vrea să-mi arate un avion nou!

-Nu, doamnă Virginia! Nu i-aţi lăsa pe asasinii ăia, mă scuzaţi, domnii aceia să se atingă de familia mea!

- Aş vrea să te ajut, dar proprietarul pistolului are cheile acestui apartament. Când secretarii lui mă vor vedea ţintind cu el spre secretarul lui Gilberto Rodriguez, n-or să mă creadă că şeful suprem al cartelului din Caii a trimis un beţiv scârbos să fumeze pipa păcii cu şeful suprem al cartelului din Medellin, nu? Am şi eu un dar pentru dumneata, poţi alege una din două: pentru dumneata, personal, ce preferi? Nişte fierăstraie electrice pe care tocmai le-a primit din Germania dulgherul ăla sadic - şi abia aşteaptă să le vadă la treabă - sau şase leoaice de la Hacienda Nâpoles, care sunt la regim de o săptămână fiindcă s-au îngrăşat de la toată carnea primită? Nu are rost să mai încercăm să-i prindem la telefon, probabil au plecat de ceva vreme şi vor ajunge în curând...Când mă satur să-i descriu tot ce-i vor face bietei femei care este silită să doarmă cu un porc respingător ca el şi să-i aducă pe lume plozii, îi spun să-i mulţumească lui Dumnezeu că sunt îngerul păzitor al familiei sale şi îl dau afară din casa mea înainte să ajungă măcelarii şi să-l taie în bucăţi. Cu Beretta aţintit spre capul lui, îi ordon să urce în lift şi, chiar dacă în ultima clipă îmi vine să-l lovesc cu picioarele, mă stăpânesc: m-aş putea pierde cu firea, iar Pablo m-a învăţat că, atunci când ţii o armă în mână, trebuie să gândeşti nu la rece, ci la temperaturi mult mai scăzute.

„Necunoscute sunt căile Domnului." După ce pleacă depravatul acela, trimis de Gilberto Rodriguez ca să se răzbune pe Pablo Escobar - sau de nevasta lui, ca să se răzbune pe mine -, încui toate uşile apartamentului şi ale camerei mele, sărut Beretta şi binecuvântez ziua în care omul care mi-a luat inima de aur a lăsat revolverul pentru ziua în care duşmanii lui aveau să vină după mine. îi jur

lui Dumnezeu că nici un traficant de droguri nu va mai călca în casa mea şi nu va mai avea numărul meu de telefon. îl blestem pe toţi să nu aibă parte de o zi de fericire toată viaţa, ca nevestele lor să plângă cu lacrimi de sânge, să-şi piardă averile şi toţi descendenţii lor să fie numiţi *Los Malditos* (Blestemaţii). îi făgăduiesc Fecioarei că, în semn de mulţumire pentru protecţia ei, începând de acum voi colabora cu agenţiile antidrog din străinătate ori de câte ori le voi putea fi de folos, voi ieşi în faţa casei mele pentru a vedea cum se perindă cadavrele lor şi ale copiilor lor şi îi voi urmări pe supravieţuitori cum se urcă, încătuşaţi, într-un avion al DEA, chiar de-aş fi silită să aştept un veac.

într-una din zilele următoare, o sun pe singura prietenă care n-ar spune nimănui ceea ce-i voi destăinui. Solveig este suedeză, elegantă ca o prinţesă de cleştar, discretă şi diferită de toate femeile şi ziaristele pe care Pablo le-a numit întotdeauna „vipere". Nu ne-am făcut niciodată confidenţe, fiindcă întotdeauna am înghiţit durerea în singurătate şi, în ultimii ani, m-am obişnuit să nu mai am încredere în nimeni. Azi îi povestesc cele întâmplate, nu fiindcă am nevoia să mă descarc, ci fiindcă ştiu că acum, mai mult decât înainte, Escobar îmi interceptează convorbirile şi le înregistrează, pentru a afla dacă mă mai întâlnesc cu duşmanul lui. Ştiu, de asemenea, că, deşi îl urăsc, iar el nu mă mai iubeşte, Pablo o să ţină întotdeauna la mine şi mă va asculta la telefon, în vreme ce prietena mea uluită mă întreabă de ce o persoană ca mine s-a amestecat cu oameni de teapa lui, de ce l-am lăsat pe individul acela să intre în casa mea. Eu îi răspund că am făcut asta deoarece credeam că mai pot opri un război care va lăsa în urmă sute de morţi. întrucât servitorii şi secretarii

nu acţionează niciodată fără autorizaţia şefului, nu-i dezvălui lui Solveig numele lui William Arango, fiindcă ştiu că Pablo l-ar face bucăţi a doua zi cu un fierăstrău electric şi nu vreau să am moartea asta pe conştiinţă. Singurul scop al destăinuirii mele faţă de Solveig este ca Escobar să-i urască şi mai mult pe cel pe care l-a numit întotdeauna „un porc arivist" şi pe nevasta lui bolnavă de răutate, care, prin intermediul telefoanelor acelora date în media, în care o acuza pe Victoria de Escobar că taie feţe ca să fure cadouri, a fost cea care a pornit, de fapt, războiul între cele două carteluri.

Ceva mai târziu primesc prin poştă o tăietură dintr-o pagină smulsă dintr-un ziar: un frizer din Caii a fost ucis cu 46 de lovituri de cuţit - nu zece, nu 20, nu 30 - în timpul unei orgii de homosexuali. Deoarece creierele care dau ordine sunt de o mie de ori mai vinovate decât bestiile care le execută, mă rog pentru iertarea lui şi îi ofer lui Dumnezeu toată durerea şi umilirea mea provocate de elitele acestei lumi infame - care nu se deosebesc nicidecum, nici genealogic, nici moral, de asasinii şi servitorii lor - pentru a mă folosi drept catalizator al unor procese care să-i şteargă de pe faţa pământului, cu tot cu averile adunate din ruşinea ţării mele, din sângele victimelor şi din lacrimile femeilor columbiene.

Pe 13 ianuarie 1988, izbucneşte războiul. În vreme ce Pablo se află la Hacienda Nápoles, o bombă puternică zdruncină din temelii conacul Monaco - reşedinţa soţiei şi a celor doi copii ai săi, aflat într-unui dintre cartierele cele mai elegante din Medellin - şi tot cartierul. Victoria, Juan Pablo şi micuţa Manuela, care dormeau acolo, scapă de la moarte, ca prin miracol, teferi şi nevătămaţi. Doi

paznici, în schimb, îşi pierd viaţa. „Deep Throat" îmi spune că a fost răzbunarea lui Pacho Herrera, al patrulea om din ierarhia supremă a cartelului din Caii, căruia Pablo voia să-i facă acelaşi lucru pe care i-l făcuse lui „El Niño" la cererea lui Chepe Santacruz, al treilea din ierarhie, după Gilberto şi fratele acestuia, Miguel. Din clădire, ocupată în întregime de familia şi de gărzile de corp ale lui Escobar, a mai rămas doar structura din ciment. Colecţia lui valoroasă de automobile vechi şi cea de opere de artă a soţiei sale au fost afectate iremediabil.Războiul lasă în urmă 30 de morţi pe zi. Devine ceva obişnuit ca în Caii şi Medellin să înceapă să apară şi cadavrele unor tinere fotomodele torturate cu sălbăticie, deoarece conflictul se extinde până la saloanele de înfrumuseţare, unde cartelurile angajează informatori. Duşmanii lui Pablo ştiu că nu mai sunt cu el, dar cred că ţine şi acum la mine, ceea ce mă pune într-o poziţie dublu vulnerabilă, deoarece nu mă mai bucur de protecţia lui. Ameninţările sunt mai cumplite ca niciodată şi nu foloseşte la nimic să schimb numerele de telefon. Din ce în ce mai puţine persoane au numărul meu, iar eu încep să mă izolez de toată lumea. Banii din bancă se termină repede, deoarece prioritatea mea este să plătesc ratele la apartament, până se vinde vreunul dintre tablourile mele. Nici unul dintre ele nu valorează mai mult de câteva mii de dolari, iar în Columbia vânzarea unei opere de artă care nu aparţine celor şase pictori naţionali celebri durează luni, dacă nu ani de zile. Când îmi ofer puţinele bijuterii magazinelor unde am fost clientă de la 20 de ani, mi se oferă zece la sută din valoarea lor, aproape la fel de puţin ca la o casă de amanet. Hotărăsc să nu-mi vând apartamentul, care m-a costat aproape 20 de ani de

muncă şi de sacrificii, fiindcă ar trebui să las să pătrundă în viaţa mea privată zeci de curioşi şi să mă supun la tot felul de întrebări indiscrete.

Pentru a-mi ţine mintea ocupată, mă apuc să-mi organizez notiţele pentru cartea pe care o voi publica într-o bună zi, dacă mă salvează un miracol. Asta nu face decât să-mi întipărească în amintire, de neşters, nostalgia pentru tot ce am pierdut de când blestemul pe nume Pablo Escobar mi-a ieşit în cale. După bombă şi la mai puţin de o săptămână, Pablo l-a răpit deja pe Andrés Pastrana, candidat la primăria oraşului Bogotá, fiul fostului preşedinte Pastrana Borrero, şi l-a asasinat fără milă pe procurorul Carlos Mauro Hoyos. întrucât s-a reintrodus extrădarea, are de gând să aducă statul în genunchi. Acum plăteşte 5 000 de dolari pentru fiecare poliţist ucis. Pe măsură ce războiul se polarizează, 800 de angajaţi ai poliţiei sunt asasinaţi. Pentru a dovedi că are muniţie din belşug cu care să se apere de cartelul din Caii şi de stat pentru o vreme, cadavrele unora dintre victime sunt ciuruite acum de peste 100 de gloanţe. E evident că zilele cu puţine lichidităţi - necunoscute de opinia publică - au rămas în urmă şi că noua conexiune cubaneză îi aduce adevărate averi.

Defilarea de teroare, ameninţări şi morţi m-a cufundat treptat într-o tristeţe adâncă: nu mă mai interesează aproape nimic, rareori ies din casă şi hotărăsc că, de îndată ce mi se vor termina banii din seif, o să mă împuşc în ureche, unde mi-a arătat Pablo, fiindcă nu mai suport teama de sărăcia pe care o văd apropiindu-se cu paşi repezi. Familia mea nu simte decât dispreţ faţă de mine, iar insultele lor se adaugă la cele pe care le aud ori de câte ori merg la un supermarket. Ştiu că n-o să pot conta nici măcar pentru o pâine pe nici unul dintre

cei trei fraţi bogaţi ai mei, care mă învinuiesc pentru batjocurile pe care trebuie să le îndure la Jockey Club, în restaurante şi la petreceri.

M-am dus să-mi iau rămas-bun de la Dennis, un astrolog american care se va întoarce curând în statul său natal, Texas, deoarece a fost ameninţat cu răpirea. Vreau să-l întreb când se va sfârşi suferinţa asta îngrozitoare prin care trec. îmi cercetează harta astrală şi nişte tabele speciale ce îi îngăduie să afle care va fi poziţia planetelor în viitor şi mă anunţă îngrijorat:

- Suferinţa abia începe... Şi va dura multă vreme, draga mea.

-Bine, dar câte luni? Spune-mi.

-Ani... ani... Va trebui să te ţii tare ca să înduri ceea ce se apropie. Dar, dacă trăieşti suficient de mult, vei primi o moştenire uriaşă.

-Vrei să spui că o să fiu nefericită şi, apoi, o să devin văduva unui bărbat foarte bogat?

- Ştiu doar că vei iubi un bărbat din ţări îndepărtate, de care vei fi departe întotdeauna... Să nu-ţi treacă prin cap să comiţi vreo crimă, fiindcă vei avea probleme legale cu străinii, care vor dura ani de zile, dar, în cele din urmă, justiţia va trece de partea ta! O! Nu eşti condamnată numai la singurătate, ci ţi-ai putea pierde şi vederea în ultimii ani. Vei suferi până când Jupiter va părăsi casa duşmanilor ascunşi, a închisorilor şi a sanatoriilor. Totuşi, dacă eşti puternică, peste 30 de ani vei putea spune că a meritat efortul! Destinul stă scris în stele... Nu putem face nimic pentru a-l schimba, *my dear*.

-Dennis, ţi se pare că ceea ce-mi înfăţişezi e un destin? E o crucificare! îi spun, înghiţindu-mi lacrimile. Şi spui că abia începe? Eşti sigur că

tabelele nu sunt pe dos? Nu cumva durerea e pe cale să ia sfârşit?

-Nu, nu, nu. Va trebui să plăteşti o karmă, fiindcă te-ai născut cu Chiron în săgetător. Asemenea centaurului mitic, îţi vei dori să mori ca să scapi de durere, dar nu vei putea!

în seara aceea, îi povestesc la telefon Gloriei Gaitân că mă gândesc la sinucidere, ca să scap de durerea de a muri de foame, îi spun că, pentru ca totul să fie rapid şi definitiv, am de gând să mă împuşc. Ea e prietenă cu Fidel Castro, aşa că nu-i pomenesc nimic despre dorinţa de a scăpa de durerea de a fi silită să aştept 30 de ani într-o închisoare americană până ni se va dovedi nevinovăţia, a mea şi a dictatorului cubanez. Sau într-un sanatoriu, alături de Pablo - un Săgetător - până când se dovedeşte că sunt sănătoasă mintal şi, pe patul de moarte, centaurul acela să-mi lase averea fiindcă l-am bătut la cap 30 de ani.

Câteva săptămâni mai târziu, accept o invitaţie de la o cunoştinţă de-a mea să-mi petrec câteva zile în casa ei de la ţară. Sunt convinsă că, în curând, îmi voi lua rămas-bun de la viaţă, aşa că vreau să văd natura şi animalele pentru ultima dată. Când mă întorc la apartament, unde totul este păstrat întotdeauna în perfectă ordine, îmi dau seama că în absenţa mea a fost vizitat de un hoţ. Biroul e răscolit şi au dispărut primele 78 de pagini din cartea la care lucram, scrise de mână, cu răbdare, de mai multe ori - fiindcă nu am maşină de scris, iar calculatorul personal nu s-a inventat încă -, împreună cu casetele pe care înregistrasem interviurile cu Pablo din primii ani, bileţelele care însoţiseră buchetele de orhidee primite de la el şi singurele două scrisori pe care mi le-a scris vreodată. Cuprinsă de o presimţire îngrozitoare,

dau fuga în camera unde se află seiful şi îl găsesc deschis. Cei 30 000 de dolari - tot ce-mi mai rămăsese - au dispărut şi, cu excepţia celor două seturi de chei de la apartament, seiful e gol. Deşi etuiurile de catifea cu bijuteriile mele neatinse sunt deschise pe birou, hoţul mi-a luat brelocul de aur şi, de asemenea, micul meu iaht *Virgie Linda I.* Dar, cel mai rău dintre toate, mi-a luat Beretta. într-adevăr, era al lui, dar ştia foarte bine că devenise al meu şi că era ultima speranţă care îmi mai rămăsese.

Furtul banilor, al lunilor de muncă intensă şi al revolverului, cea mai de preţ companie a mea, mă cufundă într-o deprimare profundă. Omul crud pe care l-am iubit atât de mult şi-a pierdut minţile şi mă osândeşte la o agonie de luni de zile. Mama a plecat la Caii, ca să îngrijească o soră bolnavă, şi nu mi-a lăsat numărul de telefon, fiindcă familia mea nu mai există. N-aş îndrăzni să cer bani altcuiva sau să le vorbesc depre sărăcia mea unor prieteni din ce în ce mai distanţi sau unor rude îndepărtate. Nici măcar nu mai am puteri să mă duc să vând ceva şi hotărăsc că nu voi aştepta 30 de ani ca să-mi plătesc karma. O să mă las să mor de foame, cum a făcut Eratostene când a aflat că, în curând, avea să-şi piardă vederea.

Ştiu că, dintr-un loc în univers, spiritele nobile ale nemuritorilor aud vocile rugătoare ale sărmanilor muritori, aşa că îl rog pe acel înţelept din vechea Grecie să-mi dea putere pentru a îndura cele trei luni care mă aşteaptă, dacă nu se întâmplă vreun miracol. Am citit că primele zile sunt cele mai cumplite, după care te învăluie o luciditate unică şi abia dacă mai suferi. La început, nu simţi nimic; dar în a cincea şi a şasea zi încep durerile. Se înteţesc cu fiecare oră care trece, însoţite de un sentiment extrem de abandon şi de disperare, de o asemenea

agonie încât - cu inima sfâşiată, ca şi cum tot ce ar rămâne din fiinţa noastră ar fi doar nişte fâşii de carne cuprinse de flăcări - ajungi să crezi nu că viaţa ţi se scurge din trup pentru totdeauna, ci puţina judecată care-ţi mai rămâne fuge îngrozită spre infern. Pentru a nu o pierde şi pentru a găsi consolare, recurg la singura parte din fiinţa mea care pare să mai conţină ceva: În clipa aceasta, aproape un miliard de persoane trec prin aceeaşi agonie ca mine. Am văzut cum trăiesc oamenii cei mai bogaţi de pe pământ, am văzut şi cum trăiesc cei mai săraci în groapa aia de gunoi. Acum ştiu cum moare unul din cinci copii în lume. Dacă în viaţa mea are loc un miracol, peste 30 de ani voi putea concentra toată durerea pe care o port în suflet într-o carte despre Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul, pe care o voi intitula *Evolution* vs *Compassion*. Sau poate într-o zi vor exista filantropi adevăraţi şi voi face o emisiune de televiziune despre ei, pe care o voi intitula *On Giving*.

Din Olimpul în care sălăşluieşte acum, milostivul Eratostene pare să mă audă: 11 zile mai târziu, sună mama, care s-a întors la Bogotá. Când îi spun că nu am reuşit să vând nimic, îmi împrumută puţinii bani de care dispune. Câteva săptămâni mai târziu, se petrece miracolul şi se vinde un tablou. Atunci hotărăsc că pentru a încerca să recuperez milioanele de dendrite pierdute în timpul postului negru, trebuie să studiez urgent ceva care să fie o provocare pentru minte.

Da, o să învăţ germana ca să pot traduce în şase limbi *Escolios* ale filosofului Nicolás Gómez Dávila, fiindcă sunt o minune de înţelepciune, metrică şi sinteză: „Adevăratul aristocrat îşi iubeşte poporul tot timpul, nu doar în timpul alegerilor". Oare, din punctul de vedere al înţeleptului

columbian de dreapta, care urăşte aparatura modernă, acel Pablo Escobar pe care l-am cunoscut avea mai mult dintr-un aristocrat decât veşnicul Alfonso López?

Trei luni mai târziu, prietena mea Iris, logodnica unui consilier de la Ambasada Germaniei în Bogotá, îmi dă o veste: -Există o bursă disponibilă la Institut fur Journalismus din Berlin pentru un reporter care ştie engleză şi ceva germană. Bursa pare ideală pentru cineva atât de pasionat de temele economice ca tine. De ce o nu soliciţi, Virgie?

în august 1988 - graţie unui act al Divinei Providenţe, care, după Dennis, stă scris în stele, şi graţie acelei jumătăţi de destin, care, după Pablo, te însoţeşte de la naştere -, plec fericită spre Berlin. Nu o fac dintr-un motiv anume, nu.

Plec fericită dintr-un milion de motive, câte stele există pe firmament

.REGELE TERORII

-Oamenii din Berlinul de Est se topesc de plictiseală şi de tristeţe... Nu mai suportă şi vor dărâma zidul acela dintr-o clipă în alta! Parcă văd bulevardul ăsta grandios unit în mai puţin de un an, îi spun lui David, care se află alături de mine, admirând Reichstagul şi Poarta Brandenburg dintr-un turn de observaţie.

-Ţi-ai pierdut minţile? O să fie acolo mai mult decât Zidul lui Adrian şi decât Marele Zid Chinezesc!

Destinul m-a purtat în Berlinul de Vest în ultimul an de existenţă a celor două Germanii şi cu un an înainte de căderea Cortinei de Fier. Asemenea unuia dintre acele tsunami puternice, care nu se pot vedea de la suprafaţă, o serie de întâmplări subterane se petrec în locul care, 15 luni mai târziu, va deveni epicentrul prăbuşirii comunismului în Europa, însă nu tocmai din motive politice acum, când ajung pe un aeroport internaţional, par să se aprindă toate beculeţele roşii. DAS-ul din Columbia ştie că traficantul cel mai mare de droguri exportă tone de droguri în containere, transferă bani în numerar în congelatoare industriale şi încă nu are nevoie de fosta lui amantă drept „catâr", nivelul cel mai de jos din industria aflată în plină creştere şi devenită multinaţională, concepută de el şi de vreo zece asociaţi sau rivali miliardari.

Mi-am dat seama că interesul brusc pe care mi-l arată FBI-ul şi poliţia europeană pare să coincidă cu faptul că, în ultima vreme, de câte ori plec din Bogotá spre altă ţară, persoane care au legături cu elita traficanţilor de droguri ocupă o bună parte din locurile de la clasa întâi din avion.

De asemenea, am observat că de câte ori se întorc bursierii guvernului german la Berlin, printre care şi eu, după călătorii în alte oraşe, în camera mea de la căminul studenţesc hârtiile şi flacoanele cu produse cosmetice nu se află în ordinea milimetrică în care le lăsasem. Angajaţii de la Institut fiir Journa- lismus au început să mă privească bănuitor şi să-mi pună tot felul de întrebări, de exemplu, de ce port haine de afaceristă, şi nu de studentă. Ştiu ce cred şi ce au aflat autorităţile despre mine. Ştiu că m-au urmărit şi ştiu de ce. Sunt absolut fericită.

într-o bună zi, mă înarmez cu curaj şi hotărăsc să dau un telefon la consulatul Statelor Unite la Berlin - în 1988, ambasada se află la Bonn - de la un telefon public, ca să-mi ofer colaborarea. îi spun celui care răspunde că am informaţii despre un posibil complot al lui Pablo Escobar cu sandiniştii şi cubanezii. La celălalt capăt al liniei, operatorul întreabă: „Pablo who?", adaugă că sute de disidenţi comunişti dau telefon tot timpul pentru a spune că ruşii or să arunce în aer Casa Albă cu o bombă atomică, după care îmi trânteşte telefonul în nas. Când mă întorc, întâlnesc privirea unui bărbat pe care am impresia că l-am văzut cu câteva zile înainte la grădina zoologică, aflată în apropiere de Europa Center - unde se află şi Institutul - şi unde merg adesea pentru a mă relaxa, gândindu-mă că, faţă de Grădina Zoologică din Berlin, cea de la Hacienda Nápoles pare Zidul Berlinului pe lângă Marele Zid Chinezesc.

Câteva zile mai apoi, un bărbat îmi taie calea înainte să mă urc în avion. Se identifică drept agent antidrog al Bundes Kri- minal AMT, BKA sau

Interpol Wiesbaden. Când îmi spune că ar vrea să-mi pună câteva întrebări, îl întreb dacă ei m-au urmărit la grădina zoologică în ziua în care am dat telefonul la ambasada americană, dar mă încredinţează că nu a fost BKA-ul.

Mă întâlnesc cu el şi cu superiorul său şi, de la bun început, mă informează că am dreptul de a-i da în judecată pentru amestec în viaţa mea privată: mi-au percheziţionat camera în fiecare săptămână, mi-au interceptat convorbirile telefonice, mi-au deschis toată corespondenţa şi au verificat fiecare persoană cu care m-am întâlnit. îi lămuresc că, departe de a-i da în judecată, vreau să le ofer numele şi ierarhiile tuturor, ale absolut tuturor traficanţilor de droguri şi spălătorilor de dolari pe care i-am cunoscut şi de care am auzit vreodată, deoarece simt o ură viscerală faţă de criminalii aceia care mi-au distrus bunul renume şi pe cel al ţării mele. Dar, mai întâi, le cer să-mi spună cine e persoana care m-a denunţat de câte ori am călătorit. După zile de discuţii, îmi spun numele: este Germán Cano, de la DAS.

Atunci chiar încep să le dezvălui totul. Primul lucru pe care îl spun este că, în avionul în care aşteptam să mă îmbarc, cu biletul meu de studentă, călătorea la clasa întâi unul dintre cei mai vizibili membri ai cartelului din Medellin, însoţit de asociatul său, un spălător de dolari din una dintre cele mai bogate familii evreieşti din Columbia. La sosirea pe aeroportul din Frankfurt, amândoi au mers drept înainte, ca la ei acasă, în vreme ce toţi poliţiştii s-au îngrămădit să-mi percheziţioneze valizele, ca să vadă dacă e adevărat că amanta sau fosta amantă a celui de-al şaptelea cel mai bogat om din lume aducea vreun kilogram de cocaină şi

risca zece ani de închisoare pentru a câştiga 5 000 de dolari pentru încă un costum de la Valentino sau de la Chanel.- Germán Cano nu ştie care sunt capii supremi ai cartelurilor de droguri sau marii spălători de bani, fiindcă serviciile secrete columbiene îi protejează. Cred că Departamentul pentru Străinătate de la DAS are oameni pe liniile aeriene care îi anunţă când călătoresc; ei transmit informaţia mai departe traficanţilor de droguri cu care sunt pe mână şi, când soseşte ziua, mă folosesc pentru a distrage atenţia autorităţilor din străinătate. Se întâmplă de fiecare dată, iar eu nu cred în coincidenţe.

Adaug faptul că poliţia antidrog din ţara mea a fost ani de zile în slujba DEA şi n-o să pretind să-mi spună dacă DAS-ul are sau nu ceva de câştigat de la Interpol. Dar le arăt că e perfect plauzibil să primească cu o mână de la colegii europeni şi, cu cealaltă, de la marii traficanţi de droguri.

- Spuneţi-mi cum vă pot ajuta. Vă rog doar să-mi eliberaţi un document sau un paşaport de călătorie, pentru ca DAS-ul să nu afle când plec din Columbia sau când mă întorc. Fac asta din principiu şi nu am nici cea mai mică intenţie de a cere guvernului ţării dumneavoastră azil, loc de muncă sau bani. Singura mea problemă este că am jurat că n-o să mai văd niciodată pe nimeni implicat în afacerea asta şi singura mea sursă de informaţii este un fost traficant de droguri. Totuşi, pare a fi cel mai bine informat din lume.

În felul acesta începe colaborarea mea cu agenţiile antidrog internaţionale, ca urmare a problemelor pe care mi le-au creat şefii celor mai puternice carteluri şi din pricina denunţurilor serviciilor secrete columbiene. Mă gândesc că, în loc să se agite să-mi percheziţioneze valizele, ca să

vadă dacă transport 10 000 de dolari sau mai mult pentru un Pablo fără lichidităţi, FBI-ul ar fi fost mai eficient în urmărirea constantă a lui „El Mugre" şi a piloţilor de avion sandinişti, ar fi putut distruge în câteva săptămâni impresionanta „Conexiune cubaneză" a cartelului din Medellin şi structura sa financiară. Dacă, în loc să mă urmărească pe mine şi pe eleganţii mei prieteni din Europa, Interpolul ar fi făcut lucrul acesta cu marii traficanţi de droguri şi spălători de bani care călătoreau în acelaşi avion cu mine, ar fi putut reteza din rădăcină, de asemenea, „Conexiunea europeană" a cartelului din Caii, care s-a dezvoltat în anul următor.

Pentru poliţiştii din toată lumea, colegii vor fi întotdeauna mai de preţ decât informatorii. De aceea, le dezvălui acelor europeni prieteni cu DAS toate numele traficanţilor de droguri şi ale complicilor acestora, dar hotărăsc să nu le pomenesc nimic despre politica din Caraibe şi să aştept, mai degrabă, să se ivească ocazia potrivită pentru a lua legătura direct cu americanii. Colaborarea mea nu este necesară: legătura lui Pablo cu Cuba cade pe 13 iunie 1989 şi, până pe 13 iulie, Fidel Castro îi va fi împuşcat deja pe generalul Arnaldo Ochoa - erou al Revoluţiei şi în războiul din Angola - şi pe colonelul Tony de la Guardia. Primesc vestea morţii generalului cu profundă durere, deoarece Ochoa a fost întotdeauna un om de un curaj extraordinar, care nu merita să moară executat, acuzat de trădare de patrie.

Nu există nimic mai costisitor pe lume decât un război. Trebuie cumpărate arme cu tonele, dinamită cu tonele. Trebuie plătiţi generos nu doar soldaţii, ci şi miile de spioni şi de trădători şi, mai ales în cazul lui Pablo, autorităţile din Bogotá şi Medellin, politicienii şi reporterii prieteni. Aceste

sute, posibil mii de persoane echivalează cu lista de plată a unei corporaţii şi nu există suficiente tone de cocaină pentru a compensa utilizarea zilnică a acestor resurse. Ştiu că, în acest moment, Escobar se confruntă cu două probleme: pentru public, evident, extrădarea; însă, pentru cei bine informaţi, cum suntem eu şi „Deep Throat", banii. După căderea Conexiunii cubaneze, Escobar se confruntă cu nevoia urgentă de lichidităţi pentru un război care îi polarizează toţi duşmanii: cartelul din Caii, DAS-ul şi poliţia. L-a costat deja sute de oameni şi, cum nu părăseşte niciodată familiile celor care şi-au dat viaţa pentru el, fiecare asasin ucis se înmulţeşte cu mai multe guri de hrănit. Dar cel mai grav lucru dintre toate este că războiul a declanşat goana spre Valle del Cauca a multora dintre foştii săi asociaţi, deoarece Pablo a început să încaseze taxe de la traficanţii lui, pentru lupta împotriva extrădării. Cel care nu plăteşte în bani, cu marfă, vehicule, avioane sau proprietăţi, plăteşte cu viaţa. Sătui de extorsiuni şi de cruzimea metodelor sale, mulţi dintre capi, precum cel care călătorea în acelaşi avion cu mine, au trecut de partea cartelului din Caii.

Ştiu că, pentru a face rost de resurse, Escobar va recurge din ce în ce mai des la răpiri şi că, pentru a îngenunchea statul, va distruge Bogotá şi se va folosi de presă cu din ce în ce mai mult cinism. Din pricina dispreţului pe care îl simte faţă de mijloacele de comunicare care îl atacaseră fără milă când era cu mine - şi fiindcă era cu mine - a botezat una dintre casele sale *Marionetas* (Marionete). Din singurătatea mea, observ în tăcere cum colegii care mă insultaseră folosindu-se de cele mai cumplite epitete, fiindcă îl iubeam pe „Robin

Hood Paisa", îngenunchează acum dinaintea Regelui Terorii. II curtează cu toţii nerăbdători, dar el este cel care are nevoie disperată de ei. Iar megalomanul obsedat de celebritate, escrocul care cunoaşte mai bine decât oricine preţul preşedinţilor învaţă să-i manipuleze, pentru a vinde imaginea că devine, pe zi ce trece, mai înspăimântător şi mai puternic, tocmai deoarece devine din ce în ce mai vulnerabil şi mai sărac. Marionetele acelui păpuşar al istoriei îi transformă pe „El Chopo", „El Arete", „El Tomate" şi „La Garra" în „Aripa militară a cartelului de la Medellin", iar pe „El Mugre" în „Aripa financiară a cartelului de la Medellin", adjudecându-i lui Pablo, în faţa presei străine, aproape condiţia de şef al unei organizaţii naţionaliste precum OEP, ETA sau IRA. Totuşi, în vreme ce acestea luptă pentru dreptul la o patrie palestiniană, sau pentru o cauză separatistă, sau pentru o parte din Irlanda, Aripa Militară şi Aripa Financiară ale cartelului din Medellin luptă pentru o cauză individuală: ca „Patrón" să nu fie extrădat.

În vreme ce aproape 1 000 de poliţişti îşi pierd viaţa, justiţia columbiană - acest etern instrument al călăilor -, care întârzie 20 de ani în a-şi face datoria, devine, de asemenea, victima propriei indiferenţe faţă de ceilalţi: în 1989, traficanţii de droguri asasinează peste 200 de funcţionari din
Justiţie şi nici un judecător nu mai îndrăzneşte să mai dea vreun verdict în procesele împotriva lor.

în 1989, mă întorc în Europa cu toate informaţiile pe care am reuşit să le strâng pentru Interpol. Am impresia că, în materie de trafic de droguri, germanii preferă să se înţeleagă cu FBI-ul sau cu DAS-ul şi să lase poliţia columbiană pe

seama DEA, faţă de care nu par să nutrească o admiraţie deosebită, însă adevărul este că, în luna august a acelui an, nu mă prea gândesc la evenimentele politice sau la ştirile din Columbia, deoarece tatăl meu este pe moarte şi mă îngrijorează suferinţa mamei. Abia mai târziu am aflat că, pe 16 august, fostul meu amant ordonase asasinarea magistratului care-i intentase proces pentru uciderea directorului ziarului şi că, în dimineaţa zilei de 18 august, procedase la fel cu comandantul de poliţie din Antioquia, colonelul Valdemar Franklin Quintero, deoarece curăţase instituţia de poliţiştii aflaţi în slujba lui Pablo Escobar şi fiindcă le reţinuse pe Tata şi pe Manuela câteva ore, pentru a le interoga şi a afla unde se ascunde. Pe 19 august, moare tata şi în seara aceea îi spun mamei că nu mă voi duce în Columbia pentru înmormântare, fiindcă el nu m-a iubit niciodată şi fiindcă din 1980 nu mai vorbise cu mine.

Dar mai există un motiv care mă împiedică să fiu alături de ea, o groază pe care nu i-o pot împărtăşi nimănui. în seara de dinaintea zilei în care a murit tata, Pablo a comis o crimă care a fost doar una dintre miile de cifre din statisticile lui, dar cea mai îngrozitoare dintre toate: pe 18 august 1989, 18 asasini plătiţi cu legitimaţii de membri B-2 l-au asasinat pe cel care urma să fie preşedintele Columbiei, între 1990 şi 1994, cu 60 la sută dintre voturi şi poate singurul nepătat de la îndepărtatele vremuri ale singurului om de stat columbian adevărat din a doua jumătate a secolului XX. Cu o lună înainte, generalul Maza Márquez înlocuise gărzile de încredere cu un grup de oameni aflaţi sub comanda unui oarecare Jacobo Torregrosa. Ştiu că, dacă aş merge la înmormântarea tatălui meu, serviciile secrete m-ar aştepta, cu siguranţă, la

aeroport, pentru a mă interoga în legătură cu Escobar şi cu numeroasele mele călătorii în Germania. Voi ajunge pe mâna unei duzini de animale, într-o puşcărie a DAS sau la Şcoala de Echitaţie a armatei. Ştiu, de asemenea, că presa, însetată de răzbunare, va crede orice va vrea să spună despre mine generalul Maza şi va aplauda sonor toată cruzimea ieşită din comun pe care DAS sau B-2 o vor folosi cu mine, cum au făcut de-a lungul anilor. Candidatul la preşedinţie se numea Luis Carlos Galán, iar pentru Pablo Escobar era primul şi ultimul, cel mai înverşunat de pe o listă tot mai lungă de duşmani adunaţi pe durata unei vieţi care a stat sub semnul urii şi a fost dedicată numai celor mai implacabile modalităţi de răzbunare.

La trei luni după asasinarea lui Luis Carlos Galán, Pablo Escobar aruncă în aer un avion Avianca cu 107 persoane la bord, cu care urma să călătorească galanistul César Gavina - acum candidat oficial la

preşedinţie din partea Partidului Liberal -, care în ultima clipă hotărâse să nu se urce în avion. Pentru această crimă, asasinul „La Quica" avea să primească, mai târziu, zece condamnări pe viaţă într-un tribunal din New York. Investigatorii aveau să ajungă la concluzia că explozibilul întrebuinţat a fost acelaşi Semtex pe care-l folosesc teroriştii din Orientul

Mijlociu şi detonatorul, foarte asemănător cu cel folosit de Muammar Gaddafi pentru a arunca în aer, în decembrie 1988, avionul Panam cu care călătoreau 270 de persoane, deasupra satului scoţian Lockerbie (de curând, Libia a fost silită să plătească o indemnizaţie de milioane pentru fiecare dintre familiile victimelor). Manolo,

teroristul ETA, îi învăţase pe Pablo şi pe oamenii lui să fabrice cele mai puternice bombe. în felul acesta, s-a dovedit din nou că terorismul internaţional se bazează pe o reţea solidă de legături, asemenea celor dintre traficul de droguri şi puterea din ţara mea şi din aproape toată zona aflată în jur

.în noiembrie 1989, cade Zidul Berlinului. E începutul oficial al erei Cortinei de Fier şi al guvernelor comuniste din Europa de Est. în luna decembrie a aceluiaş an, guvernul lui George W. Bush invadează statul Panama, generalul Noriega este înlocuit în funcţie şi mutat în Statele Unite, fiind judecat pentru trafic de droguri, crimă organizată şi spălare de fonduri. Carlos Lehder devine cel mai valoros martor dintre traficanţii de droguri împotriva fostului dictator, iar sentinţa îi este redusă de la aproape trei condamnări pe viaţă la 55 de ani.

în luna decembrie a aceluiaşi an, un autobuz cu 8 000 de kilograme de dinamită zguduie din temelii clădirea DAS. Scapă doar generalul Maza, şi asta fiindcă biroul lui era protejat de ciment consolidat cu armătură din oţel. Atentatul se soldează cu aproape 100 de morţi şi 800 de răniţi. în faţa acelei scene dantesti, nu mai plâng pentru cei morţi, ci pentru cei vii. Două săptămâni mai târziu, într-o ambuscadă a armatei pe coasta Caraibilor, îşi pierde viaţa Gonzalo Rodríguez Gacha, în vreme ce ţara se bucură văzând slăbiciunea cartelului din Medellin, în satul lui Pablo, aflat în apropiere de Bogotá, regatul absolut al lui „El Mexicano", mii de persoane plâng moartea binefăcătorului lor. Ştiu că, de acum încolo, generalul Maza şi cartelul din Caii vor reprezenta un bloc de ciment şi de oţel împotriva lui Pablo, care a rămas fără singurul prieten şi aliat necondiţionat de talia lui. Cu extrema stângă, potrivnică lui Gonzalo, aliată cu duşmanii săi de extremă dreaptă, acei paramilitari vor deveni, cu

timpul, cel mai feroce catalizator al tuturor motivelor de ură pe care le-a inspirat.

Acel şir de războaie, consecinţă a primului, se polarizează tot mai mult pe zi ce trece. Bernardo Jaramillo - următorul candidat la preşedinţie din partea partidului Uniunea Patriotică - şi Carlos Pizarro Leongómez, de la mişcarea M-19, acum destrămată, ridică la patru numărul candidaţilor la preşedinţie care au fost asasinaţi. Nimeni nu îndrăzneşte să ceară explicaţii instituţiei însărcinate cu protecţia lor şi inamovibilului director al DAS.

în afară de bursa mea şi de colaborarea cu Interpolul, mai exista un motiv întemeiat pentru care să petrec în Germania o bună parte din cei patru ani scurşi între despărţirea mea de Pablo, în 1987, şi următoarele mele contacte cu el.

în 1981, fusesem singurul reporter columbian trimis la Londra la nunta lui Charles, prinţ de Wales, cu Diana. După o transmisiune maraton de şase ore, mă întorceam mândră şi fericită fiindcă atât BBC-ul, cât şi Centrul de Informare al Coroanei Britanice îmi oferiseră de lucru. Refuzasem, deoarece speranţa de a deschide propriul post de televiziune împreună cu Margot depăşea orice film de la Hollywood sau orice ofertă de la o companie internaţională de prestigiu. Pe durata zborului de la Londra la Paris, unde urma să fac o escală lungă pentru a mă îmbarca spre Bogotá, o tânără fermecătoare se aşezase alături de mine şi vorbiserăm, fericite, despre nunta regală. Când am ajuns la Paris, mi-a făcut cunoştinţă cu fratele ei care o aştepta pe aeroportul Charles de Gaulle, ca să plece apoi împreună spre sudul Franţei. în timp ce ea se dusese cu nepoţelul să-i cumpere o îngheţată, eu stătusem de vorbă cu el. Mi s-a părut

că, la fel ca mine, acel fiu al unui nobil german şi al unei frumuseţi lombarde nu avea o căsnicie fericită. Când ne-am luat rămas-bun, am ştiut amândoi că, într-o zi nu foarte îndepărtată, aveam să ne revedem. Când, în seara sosirii mele la Bogotá, David Stivei îmi spusese că mă părăseşte pentru actriţa lui, îi răspunsesem foarte calmă:

-Poţi pleca din seara asta, fiindcă ieri l-am cunoscut la Paris pe singurul bărbat cu care m-aş mai căsători. E frumos, cu zece ani mai tânăr decât tine şi de o sută de ori mai interesant. Trebuie doar să semnezi actele pe care avocatul meu ţi le va trimite peste câteva zile. Sper să fii la fel de fericit cum îmi propun să fiu eu în viitor.

Unul dintre cele trei motive pentru care m-am îndrăgostit de Pablo a fost darul libertăţii mele: într-o zi de luni a lui ianuarie 1983, îmi spusese că, în vinerea aceea, de îndată ce mă eliberez de fostul meu soţ, trebuia să iau cina cu el, înainte ca alt căpcăun să-mi taie calea. Din seara aceea, ne iubiserăm atât de mult, încât rareori mă mai gândisem la celălalt, aflat într-o ţară îndepărtată. Omul superior cu care, după Pablo, aveam să mă mărit într-o zi - şi cel pe care, după Dennis, aveam să-l iubesc - avea să revină în viaţa mea pentru a-mi dărui, în scurt timp, toate formele de fericire pe care le credeam rezervate doar celor drepţi, aflaţi în paradis. Şi avea să se întoarcă pentru a juca cel mai straniu rol faţă de moartea lui Pablo şi unul încă şi mai straniu faţă de viaţa mea.

E divorţat de doi ani şi, când sora lui îi spune că sunt în Germania, vine să mă vadă a doua zi. Bavaria este unul dintre paradisurile mele pe pământ, iar München, unul dintre paradisurile mele urbane, oraşul neoclasic perfect al Regelui Nebun şi

al compozitorului Tetralogiei Nibelungilor. Pe durata câtorva săptămâni, vizităm Alte Pinakothek, cu tezaurele sale din toate timpurile şi minunatele opere rubensiene, precum *Răpirea sabinelor*; şi Neul Pinakothek, cu tot atâtea odoare din vremurile noastre. Ne plimbăm pe câmpia bavareză, una dintre cele mai bucolice pe care le-a creat Dumnezeu, şi suntem incredibil de fericiţi. Ceva mai târziu, mă cere de soţie şi, după ce mă gândesc câteva zile, accept. îmi pune pe deget un inel de logodnă cu un diamant de opt carate - cifra infinitu-lui - şi stabilim data nunţii în mai, anul următor. Mama lui îmi spune că în curând vom merge la Paris pentru a comanda cu şase luni înainte rochia de mireasă pe care vrea să mi-o dăruiască de la Baimain Haute Couture. Pentru prima dată în viaţa mea, totul se apropie de perfecţiunea divină visată de cel mai sibarit dintre epicurieni sau de adoratul meu poet sufit din secolul al XIII-lea.

Câteva săptămâni mai târziu, viitoarea mea soacră trimite şoferul fiindcă vrea să semnez nişte documente înainte de căsătorie. Când ajung acasă la ea, îmi pune dinainte un contract prenupţial: în caz de divorţ sau de deces al fiului ei - unul dintre principalii moştenitori ai celui de-al doilea soţ miliardar al ei -, îmi va reveni un procent atât de ridicol din averea soţului meu, încât nu-l pot interpreta decât ca pe o insultă, ceea ce, evident, şi este. Cu glas rece, îmi spune că, dacă nu semnez, îşi dezmoşteneşte fiul. Când îi cer o explicaţie pentru schimbarea bruscă de atitudine faţă de mine, scoate din birou un plic plin de fotografii cu mine şi cu Pablo Escobar, însoţite de o scrisoare anonimă. O întreb dacă logodnicul meu ştie tot ce se petrece şi, cu cea mai adâncă ironie, ea răspunde

că nu s-ar putea pune niciodată în calea fericirii fiului ei, dar că, la momentul potrivit, va afla toate motivele care se află în spatele hotărârii luate de ea şi de soţul ei. îi spun că logodnicul meu ştie despre relaţia aceea şi că ea ne distruge toate visurile, fiindcă nu m-aş putea căsători niciodată cu cineva care nu-mi va fi asociat şi tovarăş în deplină egalitate, în toate împrejurările vieţii, la bine şi la rău, şi fiindcă fără mine fiul ei nu va mai fi fericit niciodată.

Nu ajută cu nimic faptul că logodnicul meu mă roagă să-i acord un răgaz de câteva zile, să încerce să-i schimbe părerea mamei sale: îi înapoiez inelul şi, în aceeaşi seară, mă întorc în Columbia, cu inima sfâşiată.

Când ajung, primesc vestea morţii violente a doi dintre cunoscuţii mei, două persoane cu desăvârşire opuse: Gustavo Gaviria Rivero şi Diana Turbay Quintero.

Moartea celui dintâi mă umple de tristeţe vreme de multe zile. Nu doar din pricina lui, ci şi din pricina faptului că, fără stânca de neclintit care era vărul său, Pablo va înnebuni şi mai mult, iar ţara va plăti consecinţele. Rămâne fără fortăreţe, fără sprijinul capilor întemeietori ai „industriei" şi doar cu fratele său Roberto. Deşi este un om de deplină încredere în materie de contabilitate, „Osito" nu stăpâneşte afacerea la fel de bine ca Gustavo, nu e frământat de obsesia de a o controla pe deplin, nu are severitatea implacabilă absolut necesară pentru a conduce un imperiu al crimei organizate, cu atât mai puţin unul în care celălalt asociat e aproape întotdeauna absent şi cere din ce în ce mai multe resurse pentru un război împotriva unui stat ce dispune de forţe armate şi de agenţii guvernamentale organizate. Ştiu că, în ciuda

loialităţii necondiţionate şi a tuturor talentelor fratelui său, fără vărul său Gustavo, afacerea lui Pablo se va duce de râpă, iar cea a duşmanilor săi va înflori. Mai ştiu ceva ce ştie şi el: următorul care va muri va fi el şi, cu cât mai crudă îi va fi moartea, cu atât mai măreţ va fi mitul.

Pablo a ştiut dintotdeauna că femeile suferă mai mult şi că victimele feminine inspiră mai multă compasiune decât bărbaţii. Din acest motiv, a ales-o pe Nidia Quintero, fosta soţie a preşedintelui Julio César Turbay, drept purtătoare de cuvânt a cauzei sale. În vreme ce guvernul extrem de dur al lui Turbay Ayala este creditat cu mii de dispariţii, dimensiunile sarcinii sociale pe care şi-a asumat-o Nidia au transformat-o în una dintre cele mai îndrăgite persoane din Columbia. Când fiica ei, Diana Turbay, se îndreaptă să-i ia un interviu pentru programul de ştiri preotului spaniol Manuel Pérez, şeful ELN (Armata de Eliberare Naţională), oamenii lui Escobar o răpesc. Acum cea mai admirată femeie columbiană din ultima vreme îl roagă pe noul preşedinte, César Gaviria, să-i asculte pe extrădabili şi să salveze viaţa fiicei sale, pentru a pune capăt războiului. Gaviria nu sacrifică statul de drept pentru omul care i-a asasinat predecesorii orientaţi către galanism şi care a aruncat în aer un avion în care el urma să călătorească, iar guvernul trece la atac cu toate armele: în încercarea de a o elibera pe Diana, o poliţistă orbită de furie împotriva oamenilor lui Escobar şi disperată să răzbune moartea a sute de colegi confundă victima - care poartă o pălărie - cu unul dintre răpitorii ei. Diana moare în timpul schimbului de focuri, iar ţara întreagă acuză armata că mai întâi a tras şi apoi a pus întrebările, iar pe preşedinte îl acuză de lipsă de compasiune faţă de rugăminţile fierbinţi ale

mamei victimei, ale presei, ale bisericii şi ale unei ţări întregi care s-a săturat să vadă la televizor, zi şi noapte, numai înmormântări ale unor oameni simpli şi înmormântări care adună mulţimi ale unor oameni cunoscuţi. Escobar anunţase deja:

- Singurul lucru care s-a democratizat în ţara asta e moartea. înainte, doar săracii aveau parte de o moarte violentă. începând de acum, şi cei puternici îşi vor pierde viaţa în acelaşi fel!

însă durerea pe care nu o voi uita niciodată este cea a prietenei mele ziariste - iubita unui căpitan din M-19, al cărei nume îl voi păstra sub tăcere pentru totdeauna - plângând în hohote în braţele mele, în vreme ce-mi povesteşte cum a fost violată de nişte agenţi DAS care au pătruns noaptea în apartamentul ei. Au avertizat-o că, dacă îi denunţă, or s-o tortureze până la moarte. înainte de a părăsi apartamentul, în timp ce ea plângea în baie, au introdus arme fără permis de portarmă în altă parte a apartamentului. Câteva minute mai târziu, s-a înfiinţat poliţia cu un mandat de percheziţie, iar ea a fost aruncată în închisoare, acuzată de port ilegal de armă şi de colaborare cu gherila.-Virginia, pe tine te-a salvat teroarea absolută pe care o inspiră Pablo Escobar, mă avertizează. Să nu-l vorbeşti niciodată, niciodată de rău, fiindcă pe tine te protejează convingerea lumii că l-ai părăsit de dragul neamţului, iar el te-a silit să te întorci. E de preferat să creadă asta, nu să se arunce asupra ta ca animalele şi apoi să-ţi pună în cârcă arme ilegale sau droguri. Dacă unei frumuseţi ca tine i-ar face ce mi-au făcut mie, toată presa ar jubila zile la rând, deoarece aici presa e mai bolnavă decât în restul lumii. Ştiu că le cunoşti preţul multora şi abia aşteaptă să fii ucisă sau să te sinucizi, ca să duci secretele lui cu tine în mormânt.

Nu înţeleg de ce te-ai întors... Puţinii oameni care ţin la tine spun, pe la spate, că nu te-ai putut întoarce în infernul ăsta decât din dragoste pentru Pablo Escobar. Să nu-ţi treacă prin cap să dezminţi zvonurile astea! Când eşti întrebată de el, spune doar că nu permiţi să se deschidă acest subiect.

Odată cu Diana, Pablo răpeşte doi cunoscuţi de-ai mei de-o viaţă - Azucena Liévano şi Juan Vitta, doi cameramani şi un reporter german, care mai apoi sunt puşi în libertate. Moartea Dianei devine cel mai eficient şi mai convingător argument pentru a exercita presiuni asupra noului guvern. Dar lucrurile nu se opresc aici: pentru a-i sili pe exponenţii cei mai de seamă ai galanismului să se pronunţe în favoarea dialogului şi să accepte condiţiile pe care le impune, Escobar le răpeşte pe cumnata lui Luis Carlos Galán şi pe asistenta acestuia, apoi pe Marina Montoya, sora secretarului preşedinţiei din guvernul lui Barco şi asociat al lui Gilberto Rodríguez în cadrul companiei Chrysler, pe care mai apoi le ucide cu sânge-rece, ca răspuns la o tentativă de a le elibera. În septembrie, îl răpeşte pe Francisco Santos, fiul unuia din cei doi proprietari ai ziarului *El Tiempo*, pentru a sili cea mai mare publicaţie periodică din ţară să se pronunţe în favoarea unei Adunări Constituante care să amendeze Constituţia şi să interzică extrădarea.

Acesta este climatul pe care îl găsesc când îl părăsesc pe bărbatul dintr-o ţară îndepărtată şi mă întorc în Columbia. Fiica Nidiei şi verişoara lui Aníbal, ucisă din pricina omului cu care chiar el îmi făcuse cunoştinţă. Prietena mea, violată de duşmanii lui Pablo şi ai grupării M-19. Colegii mei, Raúl Echavarría şi Jorge Enrique Pulido, asasinaţi de bărbatul pe care îl iubisem atât de mult.

Persoane îndrăgite, precum Juan şi Azucena, răpite de „Robin Hood Paisa" al meu, împreună cu colegi de şcoală, precum Francisco Santos şi Andrés Pastrana, rudă cu mine. Toţi aceştia, personalităţi din media, îi garantează lui Pablo o voce în faţa opiniei publice într-o ţară copleşită din punct de vedere emoţional şi convinsă, în continuare, că el este al şaptelea cel mai bogat om din lume. Doar noi, cei care am făcut cândva parte din cercul lui intim, ştim că valul acesta de răpiri este provocat tocmai de disperarea lui pricinuită de epuizarea forţelor şi a resurselor de lichidităţi. În faţa dificultăţilor pe care i le ridică armatele celor patru magnaţi de seamă, Escobar coboară acum la următorul nivel al averilor columbiene şi-l răpeşte pe Rudy Kling, ginerele lui Fernando Mazuera, unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară şi bun prieten cu unchii mei. Aproape toate noile victime ale lui Pablo au acum legătură cu mine: un prieten sau fiul unor prieteni de familie, un coleg sau o rudă, un coleg de şcoală sau un cunoscut de-o viaţă. Când un editor de la *El Tiempo* sună în numele tatălui lui Francisco Santos, cu rugămintea să intervin pentru fiul lui, iar eu răspund că nici măcar n-aş şti cum sau unde să dau de Pablo, îmi dă de înţeles că nu mă crede. De câte ori intru într-un restaurant, citesc dispreţul pe feţele oamenilor. Nu am alte mijloace de apărare, drept care devin din ce în ce mai distantă şi mă refugiez în eleganţa pe care o rafinasem atât de mult în ultimele luni, pentru a fi la înălţimea canoanelor exigente ale viitoarei mele soacre. Lucrul acesta nu face decât să întărâte ura, fiindcă eleganţa mea e pusă pe seama averii.

Fostul meu logodnic mă sună permanent, ca să-mi spună că e îngrijorat de climatul de ostilitate şi de impunitate în care trăiesc. Eu îi răspund că,

din păcate, ţara asta e tot ce am. îmi promite că vine să mă viziteze peste câteva săptămâni, fiindcă nu mai poate sta departe de mine, dar îl rog să nu facă una ca asta, întrucât nu voi semna contractul prenupţial şi nu voi îngădui să fie dezmoştenit. De asemenea, nu voi trăi cu el, dacă nu ne căsătorim, şi insist că, spre binele amândurora, trebuie să încerce să mă uite.

Am vândut tabloul de Wiedemann şi maşina, iar cu banii obţinuţi am reuşit să-mi plătesc cheltuielile şi să-mi salvez apartamentul. Totuşi, resursele mele sunt din nou pe cale să se epuizeze.

Cu ani în urmă, lucrasem pentru Caracol Radio, dar directorul de acum, Yamid Amat, unul dintre ziariştii de căpătâi ai lui Pablo Escobar din zilele declaraţiei sale publice de dragoste faţă de Margaret Thatcher, reacţionează scandalizat când îi cer de lucru. La fel se întâmplă cu directorii de la RCN Radio y Television, postul lui Carlos Ardila, magnatul băuturilor carbogazoase. în cele din urmă, Caracol Television, postul lui Julio Mário Santo Domingo, mă sună ca să-mi spună că au slujba perfectă pentru mine. îmi închipui că vor să-mi facă o ofertă pentru un post de crainică, deoarece adevărul este că mi se cere să revin la televiziune, iar vestea întoarcerii mele în ţară a dat naştere la tot soiul de zvonuri şi de speculaţii. Zvonul meu preferat este că, cu milioanele lui Pablo, Ivo Pitanguy a fost silit să mă aranjeze din cap până-n picioare, fiindcă silueta mea avusese mult de suferit după ce născusem gemeni într-un ospiciu din Londra! Deoarece fosta mea asociată, Margot Ricci, spunea întotdeauna că oamenii din Columbia dau drumul la televizor nu pentru a mă vedea sau auzi pe mine, ci pentru a-mi admira costumele, mă îndrept, fericită, spre interviul cu

directoarea postului, îmbrăcată într-un costum de Valentino. Ştiu că o prezentatoare profesionistă, cu o garderobă precum a mea, este un lux pentru orice canal dintr-o ţară în curs de dezvoltare, iar ea mă întreabă:

- Cine e creatorul tău de modă?

Răspund fără şovăire, cu cel mai sigur şi mai radios zâmbet al meu:

-Valentino, la Roma şi Chanel, la Paris

!În lipsa mea absolută de informaţii despre ultimele evenimente locale, am uitat că postul Canal Caracol nu este Televisa al lui „El Tigre" Azcârraga şi nici O Globo al lui Roberto Marinho. Pentru femeia aceea, cine se află acolo şi cere de lucru nu e alta decât fosta sau actuala amantă a celui mai mare criminal din toate timpurile. într-adevăr: nici mai mult, nici mai puţin decât piromanul care a incendiat casa de ţară a omului căruia ea îi datorează funcţia: Augusto López, preşedintele Grupului Santo Domingo!

Directoarea îmi oferă rolul principal într-o telenovelă şi, surprinsă, menţionez că nu sunt actriţă. Ridică din umeri şi răspunde că nimănui nu-i pasă de asta, după 20 de ani petrecuţi în faţa camerelor de luat vederi. Nu am refuzat oferte de la Hollywood?

-Telenovelele ajung la toate nivelurile socio-economice. Le urmăresc şi copiii! Reprezintă un produs de export în zeci de ţări. Acum vei deveni celebră pe întregul continent!

Semnez contractul şi, câteva zile mai târziu, încep să sosească telefoane de la diferite posturi

radio-TV, prin care mi se solicită interviuri. în total, acord 32 de interviuri pentru radio şi televiziune. *Aló,* revista principală a Editurii El Tiempo, insistă să le ofer un interviu exclusiv pentru publicaţie. Când refuz în repetate rânduri, deoarece declaraţiile mele în presa scrisă au fost întotdeauna distorsionate, pentru a-mi atribui afirmaţii pe care nu le-am făcut, directoarea îmi promite că îmi va respecta dreptul de a aproba fiecare cuvânt din răspunsurile mele înainte de publicare. Când accept, prima întrebare pe care mi-o pune este dacă o să mă revăd cu Pablo şi îmi cere numele şi adresa fostului meu logodnic. Nu voi îngădui ca omul pe care-l iubesc să fie amestecat cu un criminal care mi-a făcut atâta rău şi-mi rezerv datele. Despre Escobar, comentez:

-Nu l-am mai văzut de ani de zile. Dar de ce nu-l întrebaţi, mai bine, pe el despre mine, când îi veţi lua un interviu? Dacă vi-l acordă, fiindcă înţeleg că nu a mai acordat...

La două zile după publicarea interviului cu mine, sună telefonul. Acum toată presa are numărul meu de telefon şi răspund chiar eu.

-De ce spui lucrurile acelea aşa de urâte despre mine?

-N-o să te întreb cum ai făcut rost de numărul meu, dar o să-ţi spun: fiindcă m-am săturat ca de mere pădureţe să mi se tot pună întrebări despre tine.

îmi spune că are un telefon nou - anume pentru mine - şi de aceea vom putea sta liniştiţi de vorbă, înainte să fie pus sub ascultare. A trimis deja pe cineva să-mi verifice telefoanele înainte de a suna - ca să ştie dacă sunt ascultate - şi a descoperit că ambele sunt curate!

- Voiam să-ţi urez bun venit, fiindcă se pare că mai multe milioane de persoane ţi-au dus dorul, nu doar eu... Cum ţi se pare ţara, după atâta vreme?

-Cred că am citit în *El Tiempo,* pe la pagina 28, într-o coloană şi cinci rânduri, că anul trecut au avut loc în Columbia 42 000 de crime. Vin dintr-o ţară în care trei decese sunt un masacru care ocupă prima pagină, aşa că, pentru a-ţi răspunde cu un minimum de rigoare, ar trebui să te întreb, mai întâi, câte mii dintre aceşti morţi îţi datorăm ţie, Onorabil Părinte al Patriei?

Cu un suspin adânc, răspunde că acum, că se apropie Adunarea Constituantă, ţara va reveni la normalitate, deoarece toată lumea s-a săturat de atâtea războaie. Eu comentez că mulţi jurnalişti par să fie de aceeaşi părere, anume că „domnul acela din Valle" i-a cumpărat deja pe 60 la sută dintre membrii Congresului, şi îl întreb dacă deţine aceeaşi proporţie dintre membrii Adunării Constituante.

-Eeei, draga mea... Ştim amândoi că ei se mulţumesc cu ceva bănuţi pe ici şi pe colo. Eu, în schimb, le ofer bani adevăraţi, îi am la mână pe tipii cei mai duri din Magdalena Medio - cei cu gloanţele -, care, cu un procent ridicat din ceva ce nu-ţi pot spune la telefon, îmi garantează succesul deplin. Vom reforma Constituţia şi nici un columbian nu va putea fi extrădat!

îl felicit pentru proverbiala eficienţă a prietenului său San- tofimio. Extrem de deranjat, Pablo exclamă că nu e prietenul, ci mesagerul său şi că, de îndată ce trece Adunarea Constituantă, n-o să mai aibă deloc nevoie de el. Mai degrabă îl iartă pe Luis Carlos Galán - oriunde s-ar afla - decât pe Santofimio. Foarte surprinsă, întreb dacă asta

înseamnă că se căieşte pentru „acel lucru", la care răspunde:

-Nu mă căiesc pentru nimic! Eşti foarte inteligentă şi ştii foarte bine ce înseamnă asta. Schimb telefonul.

Peste câteva minute, sună celălalt. Pe un ton foarte diferit, întreabă:

-Să vorbim despre tine. Am aflat despre logodnicul tău german. De ce nu te-ai căsătorit cu el?

Răspund că asta nu-l priveşte. El jură că ţine foarte mult la mine, îşi închipuie cât de tristă trebuie să mă simt şi stăruie asupra faptului că lui i-am putut spune întotdeauna orice. Doar ca să ştie preţul pe care-l plătesc în continuare pentru fosta mea relaţie cu el, hotărăsc să-i spun despre scrisoarea primită de mama logodnicului meu, cu fotografiile cu noi, şi despre contractul prenupţial pe care am refuzat să-l semnez. Mă roagă în repetate rânduri să-i mărturisesc cât era procentul şi, sătulă de atâtea insistenţe, îi spun.

-Îţi ofereau salariul acela de vicepreşedinte, ca să te ocupi de mai multe case?! Pe bună dreptate spuneai că în spatele oricărui mare magnat se află fie o mare complice, fie o mare sclavă: baba e complicea soţului şi voia ca tu să fii sclava fiului! Ce vrăjitoare! Cum reuşeşti să atragi tot timpul indivizi din ăştia dezgustători de bogaţi? De ce nu-mi spui care e secretul?

- Ştii foarte bine. Probabil că, cu cât înaintez în vârstă, cu atât devin mai elegantă... Cred că ajută şi cele 80 de coperte de revistă... Ocupi la fel de multe, dar din alte motive, desigur.

-Da, da... Dar pe coperta de la *Alo* arăţi îngrozitor! Nu voiam să-ţi spun, dar pari îmbătrânită... Schimb telefonul.

Mă gândesc ce să-i spun când va suna din nou, lucru care se întâmplă după câteva minute. Imediat ce vorbim, în general, despre întoarcerea mea la lucru, după ani de interdicţie, comentez că pe ecran arăt mai bine ca niciodată şi, categoric, mai bine decât el. La 41 de ani, am 55 de kilograme şi arăt de 30 de ani. Îi explic motivele pentru care au publicat o fotografie făcută neglijent, singura fotografie urâtă şi cu adevărat trivială din toată viaţa mea:

- Cum să nu facă asta, dacă l-ai răpit pe proprietarul revistei? M-am văzut silită să cer de lucru de la oameni cărora le dai foc la case şi care au jurat să mă folosească drept figura centrală a unei telenovele de doi lei, cu amorezi de mâna a treia, înainte de a mă arunca în stradă ca să mor de foame, cică la ordinele lui Santo Domingo, căruia îi arunci avioanele în aer cu ginerii prietenelor mele cu tot.

-De ce îmi vorbeşti aşa, scumpa mea, când eu ţin atât de mult la tine? Un vis de femeie ca tine nu s-a născut ca să fie sclava acelor tirani... Tu meriţi să fii fericită. O să vezi că bărbatul pe care l-ai părăsit o să vină în curând după tine! Poţi trezi o dependenţă teribilă... Dacă eu nu ştiu...

Răspund că, într-adevăr, are să vină peste câteva zile, dar am hotărât că nu mă voi supune pentru restul zilelor mele hachiţelor mamei sale. După un moment de tăcere, Pablo îmi spune că, la vârsta mea, ar trebui să mă gândesc să devin, mai degrabă, o femeie de afaceri. îsi ia rămas-bun şi îmi spune că după Adunarea Constituantă o să mă mai sune, cu siguranţă.

Logodnicul meu soseşte la Bogotá patru zile mai târziu. Din nou, îmi pune pe deget inelul de logodnă şi stăruie că, dacă ne căsătorim şi—1 fac

foarte fericit, cu siguranţă că mama lui se va răzgândi în foarte scurt timp şi va anula contractul acela. Eu îi spun că nu pot rezilia contractul cu Caracol, deoarece risc să plătesc de trei ori suma pe care o voi primi sub formă de onorarii, şi că, de îndată ce o să am o filmare cu materiale recente, o să plec pentru totdeauna din Columbia şi, cu siguranţă, voi primi oferte excelente în Statele Unite. El mă imploră să nu fac aşa ceva, iar eu îi spun că mă pune într-o situaţie foarte dificilă. În câteva ore, trebuie să plec spre Honda, unde se filmează primele episoade din telenovelă, aşa că ne luăm rămas-bun şi stabilim să ne vedem vinerea următoare, undeva în Caraibe.

La cocteilul de lansare din Bogotá au fost invitate vreo 300 de persoane. Amparo Pérez, şefa biroului de presă de la Caracol, mă ia cu maşina şi, pe drum, mă întreabă:

-Nu se mai ştie nimic despre logodnicul tău german, nu?

-Ba da, am veşti. A fost aici acum două săptămâni şi mi-a lăsat asta.

Îi arăt diamantul, de patru ori mai mare decât cel de la Gustavo şi *D-Flawless*.

-Vai, dă-ţi jos bijuteria asta atât de ostentativă înainte ca Mâbel să creadă că e cadou de la Pablo şi să te concedieze fiindcă te asociezi din nou cu indezirabili!

- El nu mi-ar putea da niciodată un inel de logodnă, Amparo, fiindcă e însurat. O să-i dau înapoi diamantul, fiindcă, evident, pentru oamenii din ţara asta, Pablo Escobar este singurul om din lume care are cu ce să cumpere un briliant.

A doua zi de dimineaţă, logodnicul meu sună să întrebe cum a fost la Honda şi la lansare. Îi descriu filmările de seară, norii de ţânţari şi căldura

infernală emanată de lămpi, din pricina cărora temperatura a depăşit 45 de grade. După o scurtă tăcere, cu o tristeţe nedisimulată în voce, îmi spune în germană:

-Nu înţeleg de ce ai semnat un asemenea contract... Mai e ceva ce trebuie să-ţi spun: în drum de la aeroport spre casa ta am fost urmăriţi... Ştiu că a fost el. Cred că mai e îndrăgostit de tine, *Kid.*

Simt că-mi cade cerul în cap. Cum am putut fi atât de proastă? Cum e posibil ca în acest punct să nu-l cunosc pe Pablo Escobar? Ar fi trebuit să ştiu că, după furtul din 1988 şi după trei ani şi jumătate de despărţire, nu putea să sune ca să-mi spună cât ţine la mine, ci ca să se încredinţeze de adevărul celor auzite, adică dacă eram supărată pe bărbatul pe care tocmai îl părăsisem sau pe familia lui şi dacă aceste lucruri i se puteau dovedi folositoare!

înainte de a închide, speriată, apuc doar să-i spun, tot în germană:

-Nu, nu, nu. Nu mai e îndrăgostit de mine de multă vreme. E vorba de ceva mai rău. Nu mă mai suna niciodată. O să te sun eu mâine-dimineaţă şi vei înţelege totul.

Două zile mai târziu, la miezul nopţii, sună Pablo. - Ştim amândoi că nu-ţi mai iubeşti soţii sau logodnicii la o zi după ce-i părăseşti. Nu-i aşa, scumpa mea? Nu ştiu cum reuşeşti, dar ne înlocuieşti întotdeauna în 48 de ore! Ceea ce-ţi face Caracol e *vox populi,* iar eu vreau să-ţi asigur viitorul. Mă îngrijorezi... Nu întinereşti, sau mă înşel? De aceea, o să-ţi trimit în scris o propunere foarte serioasă. Nu uita că pot sili presa să spună despre tine orice vreau eu: chiar să-i bombardez cu telefoane vreme de o săptămână... Şi nu vei mai lucra niciodată. Adio, dragostea mea.

În bilet mi-a scris că are toată informaţia de bază, dar are nevoie de colaborarea mea. Propunerea reprezintă 25 la sută din „utilităţi" şi este însoţită de o listă simplă: câteva adrese, câteva numere de telefon, nişte date financiare, nişte numere de cont, numele copiilor, dacă există, şi data viitoarei vizite a fostului meu logodnic în Columbia sau a următoarei mele călătorii în Europa. Pe altă listă cu nume şi tăieturi din ziare lipite pe o foaie galbenă de hârtie, soseşte adaosul:

Ultima oră Caracol, Yamid Amat!

Într-o încercare de răpire, a fost ucis domnul Cutare, fiul doamnei Cutăricâ, soţia domnului Cutărescu, Preşedintele Companiei Cutare, întemeiată în oraşul Cutare. Fosta prezentatoare de televiziune Virginia Vallejo, acuzată de o posibilă implicare în crimă, se află în prezent în închisoarea DEA, unde este interogată.

Ore în şir îmi storc creierii, întrebându-mă cum a putut face rost de nume. îmi amintesc de vocea lui cu opt ani în urmă: „Dacă pui totul la cale cu grijă, toate, toate răutăţile se materializează" şi ajung la concluzia că un om din organizaţia lui a călătorit, probabil, în acelaşi avion cu logodnicul meu. în Germania, după câteva zile de supraveghere constantă, a aflat despre cine este vorba. Altă posibilitate era să fi pus să fiu urmărită într-una dintre călătoriile mele... Mă întreb dacă ştie despre Interpol, dacă bărbatul de la grădina zoologică nu era cumva trimis de el, dacă fotografiile şi scrisoarea trimise viitoarei mele soacre n-or fi tot răzbunarea lui... îmi trec prin minte toate posibilităţile şi îmi dau seama că, având în vedere unde lucrează logodnicul meu, este relativ uşor să afli cine este. Ştiu doar că, atunci când e vorba de obţinut rapid bani şi în cantităţi mari, pentru Pablo *Paris vaut bien une messe*Când sună

din nou, de data aceasta de dimineaţă, îmi spune că, mai devreme sau mai târziu, cu sau fără ajutorul meu, îşi va atinge obiectivul.

-Ai văzut că nişte telefoane în plus la DAS te-ar putea vârî câţiva ani în închisoare, până se află dacă este sau nu adevărat ce declară martorii mei. Pe cine crezi că vor crede: pe Maza şi pe duşmanii tăi din presă sau pe tine, sărăcuţa? Ce n-ar da baba aia nazistă să-şi recapete băiatul! Nu-i aşa, draga mea?

încremenesc, în timp ce el îmi explică, prin acele fraze scurte întrerupte de tăceri cu care sunt mai mult decât obişnuită, că are nevoie de mine pentru a grăbi lucruri care, altfel, i-ar lua luni întregi, deoarece nu are traducători de încredere care să lucreze în mai multe limbi. E doar o chesti-une de alegere, nu între bani şi gloanţe, deoarece ştie că moartea nu mă sperie, ci între bani şi închisoare. O să mă sune peste câteva zile şi în zilele următoare îmi va face o demonstraţie, pentru a-mi dovedi că vorbeşte serios. Şi închide.

Primesc un telefon de la Stella Tocancipâ, ziarista care se ocupă de interviul meu pentru revista *Semana.* Mă anunţă că a preferat să renunţe, mai degrabă

decât să spună despre mine ticăloşiile pe care superiorii ei aveau de gând să o oblige să le scrie. în schimb, un individ care nu are nici curajul, nici scrupulele Stellei scrie tot ce i se dictează şi, după ce sunt concediată de la Caracol, el este răsplătit cu postul de consul la Miami

.Materialul care apare în *El Tiempo* este şi mai groaznic: acum sunt amanta altui traficant de droguri, al cărui nume nu-l ştie nimeni, şi am devenit doar o hoaţă josnică de tot felul de articole de lux, din care pricină am fost din nou bătută şi desfigurată fără milă. Pablo Escobar îmi dă de înţeles că - la fel cum s-a întâmplat mai înainte cu Rafael Vieira - pentru restul vieţii mele, orice

bărbat cu care voi avea o relaţie va fi descris de către ziariştii care vor primi ordine de la asasinii lui drept „un alt traficant de droguri, însă anonim". În loc să-mi petrec restul vieţii condamnată la singurătate şi şomaj, ar trebui, mai bine, să încep să gândesc ca femeie de afaceri şi să renunţ la scrupule. întrucât autorităţile care nu slujesc cartelurile de droguri sunt în slujba duşmanilor mei, îmi este imposibil să denunţ şantajul la care mă supune Escobar. Poveştile acelea sunt atât de sordide - iar hărţuirile la telefon şi bătăile de joc pe care le aud de câte ori merg la supermarket, atât de numeroase -, încât devin anorexică şi, preţ de câteva zile, iau în serios posibilitatea de a mă sinucide.

Atunci îmi aduc aminte de Enrique Parejo González. Ambasador al Columbiei în Ungaria, în 1987, ministrul justiţiei galanist, care avea să semneze primele extrădări după asasinarea predecesorului său, Rodrigo Lara, a devenit singurul supravieţuitor al unui atentat pus la cale de Pablo Escobar: cinci focuri de armă de la mică distanţă, în garajul casei sale din Budapesta, trei dintre ele în cap. Acest om curajos - astăzi vindecat pe deplin în mod miraculos - întrupează ca nimeni altcineva puterea traficului de droguri de a ajunge în locurile cele mai îndepărtate de Columbia, atunci când e vorba de a pune în practică o răzbunare. Deoarece, în ţara mea lipsită de memorie, memoria lui Escobar nu iartă.

Ştiu că Pablo are deja multe informaţii despre familia logodnicului meu, dar instinctul îmi spune că, atâta vreme cât el nu vine în Columbia, iar eu nu mă duc în Germania, nu va fi în primejdie. După ce mă gândesc toată noaptea, conştiinţa îmi

dictează singura alegere pe care o mai am: voi rămâne singură şi, deoarece nu am materiale recente pe care să le pot prezenta în faţa unei agenţii internaţionale, îmi voi accepta destinul şi voi trăi în ţara mea. îl sun pe logodnicul meu de la o cabină Telecom şi îl rog să ne întâlnim urgent la New York. în cea mai tristă zi din viaţa mea, îi înapoiez inelul de logodnă şi îi spun că, atât timp cât monstrul acela e în viaţă, nu-l voi mai putea revedea sau suna, fiindcă va fi răpit sau asasinat, iar eu voi fi acuzată de complicitate la crimele lui. Aveau să treacă mai bine de şase ani înainte ca amândoi să ne eliberăm din respectivele circumstanţe, dar, spre sfârşitul lui 1997, el era deja foarte bolnav, iar pentru mine începea ultimul dintre calvarurile declanşate în viaţa mea de Pablo Escobar.

Când mă întorc la Bogotá, îmi schimb din nou numerele de telefon şi nu le dau nimănui pe cele noi, cu excepţia a patru persoane. Sunt atât de îngrozită de posibilitatea de a fi răpită, încât, când două prietene apropiate de extrema stângă mă întreabă de logodnicul meu, le răspund că a fost doar o născocire a presei.

Adunarea Constituantă din 1991 cufundă ţara într-un climat plin de speranţă şi de dialog, la care participă partidele tradiţionale, grupările armate, minorităţile etnice şi religioase şi studenţii. Antonio Navarro de la M-19 şi Álvaro Gomez de la Partidul Conservator îşi dau mâna şi, după câteva luni, se amendează Constituţia, se renunţă la extrădare, iar oamenii buni şi răi din Columbia se pregătesc să păşească într-o nouă eră, într-un cadru de înţelegere şi armonie.

Totuşi, într-o ţară unde statul de drept este sacrificat întotdeauna pe altarul păcii - care, pentru grupul de narcoterorişti traficanţi al momentului va însemna mereu să apeleze la un fel sau altul de amnistie, pentru a eluda sistemul judiciar şi a nu fi extrădaţi -, lucrurile nu sunt aşa de simple. La începuturile anilor 1990 ia naştere gruparea „Los Pepes" („Perseguidos por Pablo Escobar"[1]). Din nou, până şi ultimul prost de la ţară ştie că membrii acesteia fac parte din grupările paramilitare comandate de fraţii Fidel şi Carlos Castaño, de la cartelul din Cali, de disidenţi ai cartelului din Medellín, de poliţia şi serviciile de informaţii victime ale lui Escobar, precum şi de câte un consilier din străinătate, în stilul Contras. După noua - şi, din câte se pare, definitiva - abrogare a extrădării, pentru a se apăra de Los Pepes, care îl încolţesc din ce în ce mai nemilos, Escobar se declară de acord să se predea, dacă se construieşte la Envigado o închisoare anume pentru el, pentru oamenii aleşi de el, cu personal de supraveghere aprobat de el, perspectivă de 360 de grade, spaţiu aerian protejat, gard electrificat şi, desigur, toate utilităţile şi distracţiile fundamentale pe care le oferă viaţa modernă, deoarece clasele avute din Columbia se vor bucura întotdeauna de un concept juridic care nu există decât în ţara aceasta, denumit „Casa drept puşcărie". Pentru a câştiga timp, guvernul lui Gaviria îi spune:

---

1 **Urmăriţi de Pablo Escobar (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

- De acord! Construiţi-vă terenul de fotbal, barul, discoteca şi invitaţi la dans pe oricine doriţi, dar îngăduiţi-ne să ne tragem sufletul!

Predarea lui Pablo devine evenimentul anului. Obsedat de singurul lui punct slab - acela pe care îl cunoaştem atât de bine amândoi -, cere ca nici un avion să nu survoleze spaţiul aerian al oraşului Medellín în ziua aleasă de el pentru a se îndrepta, însoţit de o caravană de vehicule oficiale şi de presa naţională şi internaţională, spre noul său refugiu, plătit de guvernul columbian.

Problema preşedinţilor disperaţi şi a oamenilor de treabă din Columbia este că nu-l cunosc nici acum pe proprietarul „Marionetas". Cred cu toţii în oboseala şi în bunele sale intenţii; dar, din închisoare, botezată „Catedrala", el conduce în continuare imperiul crimei cu o mână de fier. În timpul liber, invită celebrităţi ale fotbalului, precum René Higuita, să joace cu el şi cu oamenii lui, iar seara, înainte de o binemeritată odihnă, aduce zeci de fete vesele să se distreze cu toţi cei de acolo. Asemenea unui rege, îşi primeşte familia, politicienii, ziariştii şi capii din alte regiuni ale ţării, care nu s-au afiliat încă la gruparea Los Pepes. Toată lumea comentează că „în Columbia crimele se plătesc", dar orice protest este înăbuşit cu furie în numele păcii, deoarece, în sfârşit, Pablo s-a liniştit.

Numai al treilea post de radio îmi mai oferă de lucru, dar cu condiţia să îmi obţin propriul spaţiu publicitar. îi solicit o întâlnire lui Luis Carlos Sarmiento Angulo, în prezent cel mai bogat bărbat din ţară, şi îl implor să-mi salveze viaţa, întrucât cei care controlează marile trusturi de presă par să se fi pus de acord să mă lase să mor de foame. Bărbatul acela nobil îi oferă lui Todelar reclame în

valoare de vreo 10 000 de dolari pe lună, iar postul îmi plăteşte procentul stabilit de 40 la sută, ceea ce-mi îngăduie să trăiesc fără griji pentru prima dată, după mulţi ani. întrucât nu am birou, toată lumea îmi ştie din nou numărul de telefon. (După moartea lui Pablo, contractul meu avea să fie reziliat fără explicaţii, iar Todelar va rămâne cu 100 la sută.)

într-o zi, „Deep Throat" îmi spune că nişte prieteni de-ai lui i-au făcut o vizită lui Pablo la închisoare. Cineva a comentat că un cunoscut mă văzuse cu câteva zile în urmă într-un restaurant din Bogotá, că eram foarte frumoasă şi că ar da orice să poată ieşi cu mine. Când auzise una ca asta, Pablo exclamase:

- Oare prietenul tău nu a aflat că Virginia a încercat să-şi însuşească iahtul unuia dintre colegii noştri şi că a fost nevoie să-i fie luat cu de-a sila? Mi-e milă de sărmanul tău prieten: e orb şi ar trebui să-şi pună ochelari! Cine ar putea iubi o asemenea muiere, când sunt atâtea femei tinere? Ea e doar o femeie de 40 de ani, singură şi foarte săracă, silită să lucreze pentru un post de radio de doi lei ca să nu moară de foame, fiindcă nimeni nu mai vrea s-o angajeze în televiziune!

-Prietenilor mei nu le venea să-şi creadă urechilor, îmi spune „Deep Throat", vizibil deranjat. Au zis că era ultima mârşăvie pe care mai trebuia s-o facă ticălosul ăla!

Şi îmi povesteşte în continuare:

-Inchipuie-ţi că unul dintre ei este cunoscut cu porecla de „Rambo" - Fidel Castaño, şeful grupării paramilitare AUC (Autodefensas Unidas) din Columbia - şi, în urmă cu câteva zile, eram la moşia lui din Córdoba când, brusc, apare individul pe o bicicletă. A stat o vreme cu noi, după care a plecat tot aşa cum venise: singur şi pedalând

liniştit! În ţara asta, toată lumea se cunoaşte... Şi pe bună dreptate se omoară unii pe alţii! Rambo ăsta pare făcut din oţel: deşi merge neînarmat şi pe bicicletă, nimeni în toate minţile n-ar îndrăzni să se lege de el. Ăsta e tipul care, mai devreme sau mai târziu, o să-i vină de hac lui Pablito cel Nerecunoscător...

-Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Pablito cel Posesiv! Oare i-ai putea spune prietenului tău să-i descrie lui Rambo cu lux de amănunte ura pe care mi-o poartă Escobar, poate Los Pepes nu mă mai chinuie? Roagă-l pe prietenul tău să-i povestească lui Castaño despre bărbaţii care sună la miezul nopţii, îmi pun la telefon un fierăstrău electric şi şoptesc că îl ascut pentru „târfa psihopatului de la Envigado". Nu-ţi închipui groaza cu care trăiesc: în fiecare seară când plec de la serviciu şi aştept un taxi şi văd sosind o camionetă SUV cu geamuri închise la culoare, îmi închipui că sunt Los Pepes care au sosit după mine! Spune-i că-l implor să pună capăt ameninţărilor, fiindcă sunt doar una dintre persoanele urmărite de Pablo Escobar şi singura lui victimă care a supravieţuit. Şi, când o să-mi acorde un interviu pentru postul de radio de doi lei, poate îmi povesteşte cum are de gând să-i vină de hac Monstrului de la Catedrală.

După câteva zile, numărul telefoanelor se reduce considerabil. Se pare că, de data asta, sărăcia sau vârsta m-au salvat şi acum par să fiu sub protecţia întemeietorului grupării Los Pepes. În sfârşit, pot dormi liniştită până va apărea următorul duşman al lui Pablo, deoarece în materie de ameninţări mai lipsesc doar racheta de la Pentagon şi bomba atomică de la Kremlin.

Fierăstraiele electrice au devenit una dintre armele preferate ale tuturor grupărilor. Am citit

undeva că urletele de durere ale victimelor torturate într-un centru de operaţiuni al AUC din Antioquia sau Córdoba se auzeau de la un capăt la altul al aşezării, în timp ce membrii grupărilor paramilitare, drogaţi, violau femeile de faţă cu copiii de cinci, şase, şapte, opt şi nouă ani ai acestora. Când Escobar află că familiile Moneada şi Galeano, asociaţi ai săi, au ascuns cinci şi, respectiv, 20 de milioane de dolari, îi invită la închisoare, unde se apucă să-i facă bucăţi cu arma aceea, pentru care nu e nevoie de permis, deoarece se foloseşte în atelier. După ce îi sileşte să-i spună unde au ascuns prada, pune mâna pe ea cu ajutorul oamenilor săi aflaţi în libertate şi le ia urma de îndată tuturor asociaţilor şi contabililor ambelor organizaţii, pentru a-i sili, sub tortură, să-i cedeze capitalurile rămase, inclusiv moşii, ferme de vite, avioane şi elicoptere.

Când vestea că Escobar şi-a construit închisoare şi cimitir sub nasul gardienilor săi ajunge la Palatul Prezidenţial, César Gaviria consideră că a întrecut măsura.

Viceministrul justiţiei, fiul unor vechi prieteni ai săi, este trimis să verifice dacă un lucru atât de înfiorător este adevărat sau sunt doar născociri ale cartelului din Caii ori ale familiilor Moneada şi Galeano. Avertizat de sosirea armatei cu scopul de a-l muta în altă închisoare, Escobar crede că guvernul are de gând să-l dea pe mâna celor de la DEA. Prin urmare,

de îndată ce tânărul viceministru pătrunde în incinta închisorii, îl ia ostatic. După o serie de evenimente neclare, asupra cărora există tot felul de versiuni, Pablo iese printre gardieni - care nu mişcă un deget pentru a-l împiedica - şi fuge cu oamenii săi printr-o reţea de tuneluri la care lucraseră de luni de zile. începe o transmisie maraton în direct, prin intermediul

tuturor canalelor media
din țară. în vreme ce
noul director al
Noticier

oTodelar - aflat în slujba cartelului din Caii - nu-mi îngăduie să pun mâna pe microfon toată după-amiaza, Pablo îl face pe Yamid Amat de la Caracol să creadă că e ascuns de trei ore într-un canal din apropierea Catedralei când, în realitate, se află deja la kilometri distanţă, protejat de desişul selvei.

Eu sunt fericită, deoarece ştiu că evadarea lui Pablo i-a dictat sentinţa la moarte. Se creează de îndată Bloque de Búsqueda[1] al poliţiei, antrenat în Statele Unite, cu singura misiune de a-i veni de hac o dată pentru totdeauna. Din prima clipă, Los Pepes le oferă toată colaborarea lor. După antrenamente intense, Navy Seals şi Trupele Delta se alătură, de asemenea, entuziasmaţi celor de la Bloque de Búsqueda, iar DEA, FBI şi CIA sosesc cu veterani din Vietnam. Mercenari germani, francezi şi britanici îi urmează - atraşi de o recompensă de 25 de milioane de dolari - şi un total de 8 000 de oameni sunt aleşi în diferite ţări, pentru un război multinaţional împotriva unui singur individ, pe care americanii îl vor viu, iar columbienii, mort, deoarece numai moartea garantează tăcerea.

Drept răspuns la interogatoriile şi la uciderea câtorva martiri din clasa dejos, în numele statului de drept, Escobar pune
0 bombă după alta, practic câte una pe săptămână, iar asasinii lui, deveniţi acum vedete în media, încep să apară pe copertele revistelor şi pe prima pagină a tuturor ziarelor. Ca şi cum Pablo ar fi fost unul dintre liderii Rezistenţei, presa şi televiziunea

1 **Detaşamentul de căutare (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

fac public tot ce le spun asasinii şi tot ce le dictează el:

-Terorismul este bomba atomică a celor săraci! Deşi este împotriva principiilor mele, trebuie să recurg la aşa ceva!Pablo Escobar a ştiut dintotdeauna să facă pe săracul atunci când îi convine. în 1993, scap ca prin minune de la cel mai cumplit atentat dintre cele recente, cel de la elegantul Centro 93, dar îmi dau lacrimile la vederea căpşorului unei fetiţe decapitate, rămas în vârful unui stâlp de iluminat, şi a sutelor de morţi şi de răniţi.

Până atunci, apartamentul meu avea să se vândă, fiindcă nu mai suportam să mi se urmărească telefoanele şi nu mai rezistam nici la insulte. Am închiriat un apartament la primul etaj al elegantului complex Residencias El Nogal, unde locuiesc o fostă primă doamnă rudă cu tatăl meu, trei fii ai unor foşti preşedinţi şi nepoata lui Santo Domingo. Toate gărzile lor de corp îmi garantează o protecţie relativă, vreo şase vecini îmi sunt rude de sânge şi, în sfârşit, mă pot odihni deoarece nu mai aud la telefon zumzetul fierăstraielor electrice. După vânzarea apartamentului, „Deep Throat" îmi cere un împrumut de 2 500 de dolari. Deşi din ziua respectivă dispare, îmi spun, cu resemnare, că toate informaţiile obţinute în ultimii şase ani valorează tot aurul din lume.

Ultimul lucru pe care mi-l spusese informatorul meu era că Pablo se ascunde în case pe care le cumpără în cartierele clasei de mijloc din Medellin. Mă surprinsese, deoarece, în etapa cea mai clandestină a relaţiei noastre, oamenii care mă conduceau la ascunzătorile lui comentau întotdeauna că avea 500 de căsuţe la ţară, risipite

prin toată Antioquia. De la prietenii lui „Deep Throat" ştiu că, secondaţi de Bloque de Búsqueda, Los Pepes sunt hotărâţi să-i răpească pe membrii familiei mai apropiaţi de Pablo Escobar pentru a-i da la schimb pe oameni de-ai lor care au ajuns în mâinile lui. Deoarece e disperat să-şi scoată familia din Columbia, sunt convinsă că va amâna despărţirea pentru clipa în care nu va mai avea nici o soluţie, întrucât, cu siguranţă, nu-i va revedea, în ziua aceea inima i se va frânge. Dacă mai are inimă...

în orice ţară din America Latină, membrii familiei Escobar sunt o ţintă sigură pentru duşmanii lui Pablo Escobar, care i-ar putea răpi sau şantaja pentru restul vieţii lor. Statele Unite nu-i vor primi niciodată şi nu există zboruri din Columbia către Orient sau Australia. în 1993 - înainte de încheierea acordului
Schengen, în 2001 -, Germania este singura ţară din Europa spre care există zboruri directe din Bogotá şi unde columbienii pot intra fără viză şi fără a fi supuşi la prea multe controale de frontieră. Ştiu că mai multe rude ale lui Pablo se află deja în Germania şi că, mai devreme sau mai târziu, soţia şi copiii lui, mama şi fraţii lui se vor îndrepta, şi ei, spre Europa.

Nu mai simt pentru ei altceva decât compasiune. Totuşi, cea pe care o simt pentru morţii lui este şi mai adâncă deoarece, după zece ani de insulte şi de ameninţări, m-am văzut silită să îndur durerea tuturor victimelor lui Escobar şi furia duşmanilor săi. Picătura care umple paharul este moartea lui Wendy. în timpul unui prânz acasă la Carlos Ordóñez, marele guru al gastronomiei columbiene, o comediană celebră îmi povesteşte că

a fost măritată cu un unchi al lui Wendy şi că ea a fost ucisă la ordinul lui Pablo, în timpul unei călătorii pe care o făcuse din Miami, unde locuia, la Medellín. El o adorase pe Wendy şi îi lăsase o avere de două milioane de dolari în 1982, echivalentul a vreo cinci milioane de azi. Eram firi opuse în toate privinţele şi, deşi nu am cunoscut-o niciodată, povestea avortului pe care l-a făcut la un veterinar m-a cutremurat de groază şi am simţit întotdeauna faţă de ea o milă teribilă. Mă gândesc că asta, şi nu faptul că m-a calomniat în media sau că şi-a bătut joc în faţa apropiaţilor de sărăcia ori de singurătatea la care mă condamnase, este ultima mârşăvie care mai lipsea de pe lista acestui monstru. Gilberto îmi spusese deja, cu şase ani în urmă, că, într-o bună zi, Pablo va pune să fiu şi eu ucisă... Din toate aceste motive, dintr-un punct imaterial îndepărtat, o forţă inexplicabilă, poate spiritul celeilalte sărmane femei care l-a iubit aproape la fel de mult ca mine, îmi spune că a sosit timpul să îmi aduc umila contribuţie, pentru ca toată infamia asta să se sfârşească, o dată pentru totdeauna.

Aştept de şase ani să-mi sosească momentul. După ce mă gândesc preţ de câteva zile, iau o hotărâre: într-o zi de la sfârşitul lui noiembrie 1993 mă îndrept spre o cabină Telecom şi sun la o instituţie europeană cu sediul la Strasbourg. Am avut întotdeauna numărul de telefon al fratelui bărbatului cu care aş fi putut fi fericită şi care mi-a purtat întotdeauna o mare afecţiune. în următoarea jumătate de oră, îi explic de ce cred că, în orice clipă, acele persoane se vor îndrepta spre Europa şi că vor încerca să intre prin Frankfurt. Slujindu-mă de toate argumentele care îmi vin în minte, îl implor

să explice guvernului german de ce, de îndată ce-i va şti într-o ţară sigură, Pablo Escobar va avea libertatea de a-mi distruge ţara după bunul lui plac. Deşi sute de persoane de diferite naţionalităţi n-au reuşit să-l prindă, totul pare să indice că Bloque de Búsqueda şi americanii l-au încercuit, mulţumită celui mai avansat sistem din lume de urmărire a convorbirilor. Deşi Escobar e expert în telecomunicaţii, e doar o chestiune de săptămâni sau de luni înainte să fie localizat şi ucis. După câteva minute, prietenul meu mă întreabă de ce sunt atât de interesată de subiect şi cum de cunosc *modus operandi* al unui asemenea terorist.

Lui nu i-aş putea mărturisi că, în urmă cu nouă sau zece ani, criminalul acela cheltuise peste două milioane de dolari pe cherosen ca să mă aibă alături de el sau în braţele sale preţ de peste 2 000 de ore. Nu i-aş putea explica nici că - în faţa unei femei care îl iubeşte şi îl înţelege din perspectiva inteligentă a unei inimi libere - un bărbat dezvăluie slăbiciuni pe care nu i le mai cunoaşte nimeni altcineva. Omului care mă ascultă îi pot mărturisi doar că ştiu fiecare cotlon al minţii acelui monstru mai bine decât oricine din lume şi, de asemenea, ştiu mai bine decât oricine care este, pentru el, călcâiul lui Ahile. La celălalt capăt al liniei îi aud surprinderea şi, apoi, şocul. Şi continui:

-O să facă tot ce se poate ca să găsească o ţară care să-i primească familia, deoarece duşmanii lui, Los Pepes, au jurat să-i extermine pe toţi ca pe nişte gândaci. Persoane din organizaţia lui au fugit deja în Germania şi, dacă le permiteţi intrarea singurelor persoane de care-i pasă cu adevărat pe lume, mai devreme sau mai târziu va veni şi el, iar după el vor veni Los Pepes. Escobar este, în prezent, cel mai priceput răpitor din întreaga lume.

În clipa de faţă, vremurile Baader-Meinhof vi se vor părea o joacă de copii! Dacă nu mă crezi, roagă-l pe fratele tău să îţi arate scrisoarea pe care mi-a trimis-o Pablo Escobar în urmă cu trei ani.

Cu o nuanţă de reproş în voce, îmi spune:

-Acum locuieşte în Statele Unite, *Kid*... S-a săturat să te aştepte şi s-a recăsătorit în martie. Mai întâi, o să vorbesc cu el şi, apoi, cu un prieten de-al meu de la Washington, specializat în contraterorism, ca să aflu ce se petrece... E un tip care se pricepe foarte bine la asemenea lucruri. Nu reuşesc să înţeleg de ce eşti aşa de sigură că familia lui Escobar se îndreaptă spre Germania, dar voi face nişte cercetări şi o să te sun de îndată ce aflu ceva.

Nu doar într-o zi senină poţi înţelege totul mai clar ca niciodată. Poţi şi într-o zi înnorată, şi într-o zi înnegurată, şi într-una dintre cele mai triste zile din viaţă. De ce a trebuit să dau telefonul acela, Dumnezeule? Ca să primesc o asemenea veste, o asemenea pedeapsă, o asemenea găleată de apă rece ca gheaţa?

În drum spre post, prin ploaie, mă gândesc că sunt cea mai singură femeie de pe pământ. Mi se pare groaznic să n-ai pe nimeni căruia să îi mărturiseşti durerea adâncă din tine. în seara aceea adorm plângând, dar a doua zi de dimineaţă mă trezeşte un telefon de la fostul meu logodnic. îmi spune că ştie cum trebuie să mă simt din pricina căsătoriei lui şi reuşesc doar să-i spun că ştiu cum se simte el, urmărit de bărbatul care ne-a despărţit. în franceză, îmi spune că fratele lui a început să facă o serie de verificări la Washington: după toate probabilităţile, *krimi* se află cu adevărat în etapa finală. Va încerca să convingă ministerul german să supravegheze îndeaproape aeroportul unde

aterizam eu întotdeauna. îi urez multă fericire în căsnicie şi, când închide, ştiu că singurul lucru pe care mi-l mai inspiră Pablo este o dorinţă arzătoare de a i se veni de hac cât mai curând.

La ora prânzului primesc un telefon de la Strasbourg, iar prietenul meu mă roagă să vorbim de la cabina Telecom. Spune că, în sfârşit, a înţeles ce s-a petrecut cu mama lui şi cu mine şi mă întreabă dacă sunt de părere că Escobar va porni represalii împotriva unor cetăţeni sau companii europene. Răspund că, acum că fratele său se află în Statele Unite, mă simt profund uşurată, fiindcă ar fi fost prima ţintă a lui Escobar în Germania. II lămuresc că, în alte vremuri, cu siguranţă ar fi aruncat în aer ambasada şi filialele Bayer, Siemens şi Mercedes din Bogotá. Dar a fost întotdeauna cu desăvârşire ignorant în chestiuni germane şi, în împrejurările de acum, pentru a planifica atentate de amploare în Bogotá, s-ar vedea silit să se ocupe de prea multe fronturi şi să pregătească o logistică extrem de complicată. Disperarea de a-şi scoate familia din ţară, în schimb, îl va sili să se concentreze asupra acestui unic lucru, ceea ce va reprezenta o adevărată binecuvântare pentru cei care-i urmăresc convorbirile telefonice.

-A! Avertizează Berlinul că vor călători, cu siguranţă, într-o duminică, pentru a nu acorda timp agenţiilor guvernamentale să se mobilizeze şi să le blocheze intrarea. Ar fi sinucidere curată să ia un zbor comercial, fiindcă ar afla toată lumea... De aceea, sunt convinsă că vor încerca să zboare cu un avion particular, deşi în Columbia - cu excepţia avioanelor câtorva magnaţi care nu i le-ar împrumuta niciodată - nu există, din câte ştiu eu, avioane cu o asemenea autonomie de zbor. Totuşi, cartelul închiriază avioane de 15 ani şi probabil că

în Panama există zeci de avioane disponibile... îţi pot spune doar că bag mâna în foc că se îndreaptă spre Europa. Dacă le permiteţi să intre prin Frankfurt, în mai puţin de o lună Los Pepes vor pune bombe unde se află familia lui Escobar, iar Escobar va arunca în aer catedrala din Köln! E vorba de un individ care visează de ani de zile să arunce în aer Pentagonul, crede-mă. Spune-le că singurul lui punct slab este familia, familia, familia. Şi-ar da viaţa pentru familie!

Duminică, 28 martie, dorm când mă trezeşte un telefon. De la New York primesc vestea cea mai neaşteptată.

-Ai dreptate, Kid. S-au îndreptat spre ţara mea, dar te-ai înşelat într-o privinţă: au făcut greşeala de a lua o cursă Lufthansa! Fratele meu a vorbit deja cu guvernul şi mă roagă să-ţi spun că îi aşteaptă o armată întreagă, care nu îi va lăsa să calce nici în Germania, nici în altă ţară din Europa. O să-i trimită înapoi în Columbia, ca să îi facă familiei lui exact ceea ce le-a făcut el victimelor sale! S-a confirmat, dar ştim doar de vreo 12 persoane. Nu trebuie să sufli o vorbă, pentru siguranţa ta şi a noastră. Experţii de la Washington susţin că o să înnebunească tot căutând pe cineva care să-i primească, spun că l-au încercuit şi nu-i mai dau nici o lună. Acum, ţine pumnii pentru Bayer, Schwarzkopf şi Mercedes!

Joi seara, când mă întorc de la serviciu, sună telefonul.

- Bravo, *Kid*! „The wicked witch is dead!" („Vrăjitoarea cea rea a murit" este unul dintre cele mai faimoase cântece de pe coloana sonoră a filmului *Vrăjitorul din Oz).*

Pablo e mort de la trei după-amiaza

.Azi e sărbătoare în infern

Pe hubloul micului avion al guvernului american privesc pentru ultima dată pământul şi cerul patriei mele. Altcuiva, nouă ore de călătorie i s-ar părea o eternitate, dar eu sunt obişnuită să petrec zile întregi fără a schimba o vorbă cu nimeni. în acest interval, îmi defilează prin amintire toate motivele pentru care mă îndrept spre Statele Unite şi pentru care nu mă voi mai putea întoarce niciodată, poate doar pentru a fi înmormântată... Toate întâmplările din ultimele zile s-au înlănţuit pentru a mă transforma în martor-cheie al procuraturilor din două ţări şi în procese prezente sau viitoare de o importanţă covârşitoare: asasinarea unui candidat la preşedinţie în Columbia, un proces în Statele Unite pentru mai bine de două miliarde o sută de mii de dolari, holocaustul suferit de puterea judiciară din ţara mea, o spălare de miliarde de dolari... Acum mă îndrept spre ţara care mi-a salvat viaţa, deoarece, dacă Pablo Escobar n-ar fi fost amantul meu, n-aş avea drept singur capital două monede de 25 de cenţi în portofel şi toate numele complicilor săi în memorie.

Cum să uit toate cele întâmplate, după ce familia lui a fost trimisă din Germania înapoi în Columbia... Vocea aceea a lui Pablo, care s-a auzit a doua zi la toate posturile de radio, ameninţând să transforme în „obiectiv militar" cetăţenii, turiştii şi companiile germane... Vocea aceea despre care doar cei care-i cunoscuserăm celelalte nuanţe ştiam că este a unui om istovit, asediat, copleşit de durere, fără puterea de a mai teroriza pe nimeni; cu familia alungată ruşinos din elegantul cartier Santa Ana, refugiată acum la Hotelul Tequendama, proprietate a poliţiei milostive care îşi îndeplinea

datoria de a-i proteja pe soţia şi copiii călăului, în vreme ce ţara întreagă protesta, înfuriată.

Cu răbdare, dinaintea microfonului în timpul zilei şi în faţa televizorului seara, aşteptam deznodământul evenimentelor.

în joia următoare, la patru zile după întoarcere şi disperat fiindcă nici o ţară nu mai este dispusă să le primească pe singurele fiinţe de care îi pasă pe lume, Pablo vorbeşte cu fiul lui de 16 ani timp de 20 de minute, un lucru pe care nu l-ar fi făcut în alte împrejurări. în ciuda faptului că, de la evadarea din Catedrală, a păstrat o disciplină obsedantă în materie de comunicaţii şi rareori îşi mai foloseşte telefoanele, începe să sune disperat, pentru a găsi o cale de a-şi trimite la loc sigur familia, pe care Los Pepes au jurat să o ucidă. în eterna lui obsesie de a manipula presa, Pablo îi spune cu lux de amănunte fiului său cum să răspundă la întrebările care îi vor fi puse de reporterii de la revista care de-a lungul anilor l-a onorat, în repetate rânduri, cu apariţii pe copertă. O angajată eficientă a poliţiei, care de 15 luni îi monitorizează neîncetat convorbirile, îl localizează prin sistemul de triangulaţie radi- ogoniometrică şi transmite de îndată informaţia căre Bloque de Búsqueda. Câteva minute mai târziu, poliţia localizează casa unde se află într-un cartier din Medellin şi îl zăresc pe Escobar la fereastră, în timp ce vorbeşte la telefon. El şi garda lui de corp zăresc, de asemenea, poliţia şi începe un schimb de focuri care scapă de sub control şi care, la fel ca în cazul lui Bonnie şi Clyde, se prelungeşte preţ de o oră. Cu arma în mână, Escobar fuge desculţ şi pe jumătate dezbrăcat, încercând să sară pe acoperişul unei case învecinate, dar totul este în zadar: câteva secunde mai târziu, se prăbuşeşte, împuşcat de

două ori în cap şi de mai multe ori în corp. Acum cel mai căutat om din lume, inamicul public numărul unu al naţiunii din întreaga sa istorie, cel care zece ani a supus statul de drept delirurilor megalomaniei sale, e doar un monstru de 115 kilograme sângerând în faţa a peste 20 de duşmani care sărbătoresc victoria cu armele ridicate, delirând de mândrie şi înnebuniţi de o bucurie nemaivăzută până atunci.

Paroxismul se răspândeşte printre 30 de milioane de colum- bieni, iar strofele imnului naţional, „Cesó la horrible noche"[1], răsună la toate posturile de radio din ţară. Până în ziua de azi îmi amintesc două evenimente asemănătoare fenomenului colectiv care a urmat: căderea dictaturii generalului Rojas Pinilla, când aveam şapte ani, şi un meci de fotbal Columbia - Argentina, pe care Columbia l-a câştigat cu 5 la 0 şi care s-a soldat cu 80 de decese. Ascultând şi observând toate acestea, din singurătatea mea şi din tăcerea impusă de directorul, care acum jubilează, al programului de ştiri Todelar, cota lui Gilberto Rodríguez Orejuela, pot doar compara dimensiunile acelei izbucniri de bucurie cu cele descrise de Pablo în urmă cu opt ani, când, la amiază, sub cerul de la Hacienda Nápoles, îmi jurase să ia cu el în infern, în clipa morţii sale, doar imaginea trupurilor noastre lipite în epicentrul a 360 de grade înmulţite cu un miliard de miliarde.

Dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă, deoarece, când suferi atât de mult, opt ani pot

1 **„S-a sfârşit noaptea groazei", vers din imnul naţional al Columbiei (n.tr.)**

reprezenta o întreagă eternitate. .. Iar bărbatul acela care a ajuns în braţele mele pe când era un copil şi le părăsise ca un om hotărât să se preschimbe într-un monstru, pentru a trece în istorie transformat în mit, reuşise: acum preşedintele Statelor Unite, Bill Clinton, felicită Bloque de Búsqueda, „întreaga omenire", cum ar spune Imnul Naţional, şi Columbia. În vreme ce sărbătorile din întreaga ţară durează zile întregi, iar clanul Rodríguez Orejuela plânge de bucurie în Cali, în Medellín, zeci de bocitoare, sute de beţivi şi mii de săraci se aruncă peste coşciugul lui Pablo, vrând, parcă, să rămână cu ceva de la el, ca la groapa aceea de gunoi, unde, cu 11 ani în urmă, mă îndrăgostisem de el, pe vremea când era o fiinţă umană şi se purta ca atare, când nu-şi etala în faţa mea bogăţia, ci curajul şi inima pe care le avusese cândva. Acum, la vederea cadavrului cu chipul desfigurat de egoism, grăsime, răutate, cu o mustaţă asemănătoare cu a lui Adolf Hitler - deoarece Bloque de Búsqueda a luat ca amintire un capăt, iar DEA, pe celălalt -, însăşi mama lui a exclamat: -Omul ăsta nu e fiul meu!

În faţa acelui spectacol respingător, şi eu îmi spusesem, plângând:

-Monstrul acela n-a fost amantul meu. Acum telefonul nu-mi mai sună. Am rămas fără prieteni, iar duşmanii lui Pablo m-au lăsat, în sfârşit, în pace. Nici unul dintre colegii mei nu sună, deoarece ştiu că aş închide fără un cuvânt. „Aşază-te în poarta casei pentru a vedea cum trece cadavrul duşmanului tău", îmi spun, privind la televizor marea de 25 000 de persoane care asistă la înmormântarea lui.

-Iată-l pe călăul meu şi al ţării mele, învăluit de uri viscerale, acoperit de infamie, înconjurat de toată scursura societăţii... Da, acelea sunt familiile asasinilor şi ale tuturor acelor tineri care îl credeau un Dumnezeu fiindcă a îngenuncheat un stat slab şi corupt până în măduva oaselor... Fiindcă a fost foarte bogat şi îndrăzneţ ca nimeni altul... Fiindcă i-a pus la încercare pe americani... Da, un om îndurerat pentru fiecare dintre victimele sale, asta e totul.

Ceva mai târziu, în căutarea unei explicaţii plauzibile, îmi spun, nevenindu-mi a crede:

-Dar... 25 000 nu sunt cam mulţi oameni pentru cineva care a făcut atâta rău? Dacă ar fi făcut numai bine? Oare în mulţimile acelea nu se amestecă asasinii cu miile de săraci recunoscători? Nu cumva, în urmă cu 11 ani, când a început totul, nu mă înşelam chiar aşa de mult?

Şi îmi amintesc cum fusese Pablo pe vremea când era încă foarte tânăr, iar eu eram încă foarte naivă... Cum îşi propusese să mă cucerească la groapa de gunoi, nu în insulele Seychelles sau la Paris... Cum trimitea după mine Pegasul în fiecare săptămână, ca să mă ţină în braţe ore în şir... Cum - fiindcă dragostea ne face să fim buni - fiecare din noi inspira ce era mai bun în celălalt, iar el spunea că eu urma să fiu Manuelita lui... Cum m-a iubit şi cum, în vreme ce-l iubeam, visasem să devină un mare om... Cum s-au risipit visurile noastre, iar cei care le-au distrus au pierit, treptat...

Deoarece, după ce s-a stins bucuria de la început, inima mea a devenit o mare ceapă roşie, doar o biată ceapă în came vie, o ceapă însângerată din care, din oră în oră, cineva smulgea fără anestezie un strat de nervi, pentru a o învălui mai

apoi fără milă în metri întregi de sârmă ghimpată până la ora următoare. Mă duc la bibliotecă şi caut volumul *Douăzeci de poeme de iubire,* al lui Pablo Neruda, singurul lucru primit de la el pe care Pablo n-a reuşit să mi-l ia în ziua în care mi-a furat banii, manuscrisul, scrisorile, casetele, *Virgie Linda I* şi Beretta, fiindcă era pierdut printre sutele mele de cărţi. Reci- tindu-i pe Neruda şi pe Silva, poetul meu îndrăgit şi sinucigaş, mă las învăluită de *las sombras de los cuerpos que se juntan con las sombras de las almas en las noches de negrura y de lágrimas*[1] şi mi-l amintesc pe Pablo aşa cum era în acea toamnă în care ne văzurăm pentru ultima dată, iar vocea mea căuta încă vântul pentru a ajunge la urechile lui.

îmi amintesc seara cu pricina, seara uneia dintre acele zile când amantul meu de 33 de ani primea aproape 100 de milioane de dolari pe lună, era iubit de frumuseţea elegantă cea mai celebră din ţara lui şi, mândru peste poate, ieşea din casa ei cu toţi prietenii săi cei mai buni, pentru a se îndrepta spre casa celui mai puternic preşedinte din Columbia, cu visul de a deveni şi el, într-o zi, unul... În seara aceea de rău augur, precum cea din „Nocturna" lui Silva, cea a casetei video pe care apărea viitorul ministru Lara, când Pablo ghicise pentru prima dată, poate văzuse cu autentică spaimă, posibilitatea de a pierde tot ce-i căzuse din cer, la fel de brusc cum primise... Seara aceea de neuitat în care toţi cei de faţă, fericiţi, n-am dat

1 **„Umbrele trupurilor care se alătură umbrelor sufletelor în nopţile de întuneric şi de lacrimi" (José Asunción Silva, „Nocturnă") (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

atenţie „Cântecului de disperare" care încheie acea operă fatalistă şi plină de tandreţe ce a inspirat *Il Postino*... Acum, odată împlinite toate premoniţiile sale, odată materializate toate groazele sale, mă cufund în durerea sfâşietoare, cu adâncimi oceanice, care descrie ca nimic altceva dezonoarea destinului său, condamnat şi blestemat, precum cel al lui Iuda, şi toată tragedia destinului nostru, născută din neputinţa lui de a schimba ceva şi din neputinţa mea de a-l schimba pe el.

Acum el îşi doarme somnul de veci şi zace singur în pământul rece... îmi amintesc cum, atunci când credea că dorm, mă săruta uşor, ca să nu mă trezească... Apoi mă săruta din nou, ca să vadă dacă sunt trează... Cum îmi spunea că inima mea poate cuprinde întreg universul, iar eu îi spuneam că voiam să cuprindă doar universul lui... Inima aceea enormă, de aur, a bărbatului care, dinaintea mea, dinaintea privirii mele îngrozite, fără ca eu să pot face nimic pentru a-l împiedica, a preschimbat treptat inima aceea uriaşă în plumb, în inima unui monstru... Inima aceea de leu n-a reuşit să schimbe nimic, dar m-a învăţat să simt totul şi să plâng gândindu-mă la ce nu s-a putut schimba, pentru ca, într-o zi senină şi nu foarte îndepărtată, toată furia şi toate dorinţele sale să poată călători alături de durerile mele, în cărţile şi în povestea mea.Cărticica aceea veche, pe care am fost la un pas de a o arde de o sută de ori, cu două semnături ale sale şi un catren trist, cu coperta pătată de lacrimile pe care le-am vărsat zece ani şi zece luni după seara aceea *de perfumes y murmullos y de música de alas*[1], va fi

1 **„Parfumuri şi murmure şi melodii de aripi" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

continentul mut al visurilor destrămate a doi *star crossed lovers*[1] şi poate va ajunge într-o bună zi în spatele sticlei groase a unui muzeu unde se află resturile iubirilor naufragiate şi ale pasiunilor osândite. Cu timpul, va fi tot ce-mi va rămâne de la Pablo, deoarece, cinci ani mai târziu, la Buenos Aires, doi hoţi îmi vor smulge în câteva secunde ceasul de aur cu diamante care mă însoţise vreme de aproape 15 ani. Nu i-am simţit lipsa nici o clipă, deoarece nu voi duce niciodată dorul bijuteriilor pierdute, ci doar dorul *los pájaros perdidos que vuelven desde el más allá a confundirse con un cielo que nunca más podré recuperar*[2].

Pe 11 septembrie 2001, o altă fantezie îngrozitoare la care visa Pablo Escobar, sub cerul de la Hacienda Nâpoles, se materializează, când toate planurile sale referitoare la Pentagon devin actul terorist cel mai marcant şi de cele mai mari dimensiuni din istoria Occidentului.

în noiembrie 2004, când văd la televizor un extrădat cu cătuşe la mâini urcând într-un avion al DEA spre Statele Unite, acuzat de trafic cu 200 000 de kilograme de cocaină, nu pot decât să-mi spun:

-Azi e sărbătoare în infern, Gilberto. La fel ca el şi fratele său, am ajuns şi eu sub acest cer şi pe acest pământ într-un avion al DEA, dar din alte motive.

1 **„îndrăgostiţi prigoniţi de soartă" (în limba engleză, în original) (n.tr.)**

2 **„Păsărilor rătăcite care se întorc din lumea de dincolo pentru a se pierde pc un cer pe care nu-l voi putea recâpăta nicicând" (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)**

în septembrie 2006, fără a merge la judecată şi înainte să pot depune mărturie împotriva lor, fraţii Rodriguez Orejuela se declară vinovaţi de toate acuzaţiile. Primesc o sentinţă de 30 de ani de închisoare şi li se confiscă toată averea, de două miliarde o sută de mii de dolari, care este împărţită în mod egal între guvernul Columbiei şi al Statelor Unite.

Azi nu pot spune decât că misterioase sunt căile Domnului şi că, uneori, ne condamnă la cele mai lungi şi mai cumplite forme de suferinţă doar pentru că ne-a ales drept catalizatori ai celor mai ciudate, inclusiv istorice, procese.

Din pământ scot un craniu: tot ce mai rămâne din Pablo, craniul lui îngrozitor, acoperit de infamie. La 13 ani de la moartea lui, i-au exhumat cadavrul pentru un test de paternitate, la care mama lui se împotrivea. Mă întreb cine o fi mama copilului său şi simt doar o compasiune adâncă faţă de femeile care l-au iubit cândva şi care acum îşi dispută averea lui, deoarece nici una nu doreşte să-i poarte numele. Mă gândesc la durerea celor trei sau patru femei pe care le-a iubit - noi, cele care l-am făcut cu adevărat să viseze sau să sufere, să râdă sau să se înfurie - şi la cele trei care, direct sau indirect, am avut legătură cu moartea lui. Soţia, pentru care şi-a sacrificat viaţa, cu o nouă identitate, închisă pentru o vreme în Argentina, care a renunţat la numele de Escobar şi la numele pe care el le alesese pentru fiii săi - dar nu şi la averea lui - şi, făcând asta, l-a lăsat fără urmaşi pentru posteritate. Mama celuilalt copil, cerşind ani de zile un test de paternitate. Wendy, ucisă de mercenarul laş care le invidia pe amantele lui Pablo şi se îmbrăca în femeie şi care,

la moartea lui, a trecut în slujba lui Gilberto, pentru a plânge ca o muiere când a fost extrădat. Şi eu, condamnată să mor de foame şi de singurătate, aruncată în gura lupilor ca să fiu sfâşiată.

- Ce i-ai spune lui Pablo, dacă l-ai putea vedea cinci minute? mă întreabă o fetiţă dulce, care a venit pe lume în noaptea de Anul Nou din 1993, la trei săptămâni după moartea lui.

Cu gândul la durerea celor pe care el le-a iubit nebuneşte şi la durerea noastră, a celor care l-am iubit atât de mult - ucise sau aduse în pragul sărăciei de Pablo, expuse la ameninţările celor mai înverşunaţi duşmani ai săi, terfelite de ziariştii cei mai mârşavi, ţintele batjocurii familiei lui lipsite de măreţie, calomniate de asasini fără suflet -, răspund fără şovăire:

-L-aş întreba în cine s-a reincarnat: dacă în una dintre fetiţele acelea terorizate din Darfur, spintecate de 20 de bestii asemenea lui... Sau dacă într-un înger al compasiunii, precum prietena mea, sora Bernardette de la Misionarele Carităţii... Sau dacă în versiunea următoare ori definitivă a Anticristului... Cred că, din eternitatea aceea insondabilă, alcătuită din nopţile îngheţate şi singurătatea nesfârşită a celor fără de mântuire, vocea lui mi-ar spune, aproape cu siguranţă: „Draga mea... Ştii mai bine decât oricine că noi, demonii, am fost cândva îngeri!" Apoi, înainte de a pieri pentru totdeauna pe un firmament în tonurile cele mai întunecate ale nopţii, dar fără lună şi stele, acel suflet negru ar adăuga, probabil: „Ştii că, în cele din urmă, am înţeles cum funcţionează legea cauzei şi a'efectului? Aveai dreptate, Virginia! Poate... dacă acolo jos, pe Pământ, tu ai smulge câte o petală de la un milion de crini, de aici eu aş putea face un

milion de stele să scânte- ieze..." Firmamentul meu, *liebchen,* este întotdeauna aprins, îi spun zâmbind acelei fiinţe înţelepte care pricepe totul.

S-au scurs 86 de zile de la sosirea mea şi tocmai m-am mutat în micul apartament la care visasem dintotdeauna

.Treizeci şi cinci de etaje mai jos se poate zări cartierul financiar din Brickell şi, împrejur, mai multe zeci de apartamente de lux, printre bulevarde tivite de palmieri care par clonaţi. În sfârşit, pot privi la orice oră din zi marea, de care am avut întotdeauna nevoie ca de o a doua piele, navele cu vele şi iahturile care se îndreaptă către pod, pescăruşii care dansează în faţa balconului meu, pe fundalul unui cer perfect, de un intens albastru cobalt. Sunt profund şi nesperat de fericită şi nu-mi vine să cred că, după 20 de ani de insulte şi de ameninţări şi opt ani de frică şi de sărăcie, pot, în sfârşit, să mă bucur de atâta frumuseţe, libertate şi pace, înainte ca lumina să-mi părăsească ochii pentru totdeauna.

Când se lasă seara, ies pe balcon să admir luna şi stelele. Cu o privire de copil fascinat, urmăresc avioanele care sosesc din toate părţile, cu turişti, afaceri şi iluzii, elicopterele care se duc şi vin dinspre aeroport şi South Beach. Mai departe, în Key Biscayne, cineva îşi sărbătoreşte ziua de naştere cu jocuri de artificii pe care, de pe malul acesta, le primesc ca pe un alt dar neaşteptat de la Dumnezeu. în depărtare se aud sirenele vapoarelor şi, sus şi jos, murmurul motoarelor care piere încet e o muzică vitală ce, împreună cu mirosul de salpetru şi cu briza uşoară, mă învăluie într-o rapsodie ale cărei note le credeam uitate. Mii de lumini de la bănci şi apartamente s-au aprins în oraşul care scânteiază dedesubt şi, cu inima plină de recunoştinţă, admir uriaşa iesle care este acest viitor Manhattan tropical. Se pare că, de acum încolo, nopţile de care mă voi mai putea bucura înainte de a-mi pierde vederea vor scânteia ca o zi de Crăciun.

Spectacolul este o sărbătoare a simţurilor şi mă întreb dacă, într-o bună zi, voi iubi şi eu cu pasiune sau voi cânta pământul acesta privilegiat unde am fost atât de fericită şi unde aproape toate visurile sunt posibile: naţiunea care are Statuia Libertăţii, Marele Canion din Colorado, Cahokia, California şi New York, cea cu universităţile unde un milion de laureaţi ai Premiului Nobel îi învaţă să gândească pe viitorii laureaţi, oraşul inventatorilor, al arhitecţilor şi al inginerilor vizionari, oraşul uriaş al cinematografiei, muzicii şi sportului, al călătoriei pe Lună, al lui Hubble şi al Sondei Galileo, al filatropilor, al miilor de etnii şi sunete din toate colţurile lumii, al celor urmăriţi de oameni, al întreprinzătorilor care într-o zi au sosit aici cu buzunarele goale şi l-au ridicat din temelii, prin ambiţie şi sacrificii, cu o idee încăpăţânată în cap, un vis al libertăţii în minte şi cu un cântec al credinţei în inimă.

Eu sunt doar unul dintre atâţia refugiaţi care, într-o zi oarecare, dar istorică în vieţile lor, fugind de duşmani sau de foame, au pus piciorul pe plajele sale. Din locul în care am sosit în ziua aceea de neuitat a anului 2006 am putut, în sfârşit, să spun povestea unui bărbat şi a unei femei din două lumi diferite, care s-au iubit cândva într-o ţară chinuită de război, fiindcă în locul unde m-am născut şi pe care, în ziua aceea de bucurie, am fost silită să-l părăsesc pentru totdeauna, mi-ar fi fost imposibil să încep să o spun, să o termin de scris sau să visez măcar la a o publica.

La o lună după sosirea mea, Diego Pampin şi Cristobal Pera de la Random House Mondadori, una dintre cele mai prestigioase edituri din lume, întâmpină cu entuziasm ideea de a-mi aşterne pe hârtie perspectiva intimă asupra minţii criminale

celei mai înfricoşătoare şi mai complexe din vremurile recente.

De acum înainte, poate Pablo nu va mai apărea în cărţile mele. Dar „Almanegra, Bestia" va călători întotdeauna cu ele, în noile mele poveşti de dragoste şi de război din ţara aceea cu un milion de morţi şi trei milioane de strămutaţi, locuită de oamenii cei mai cruzi sau mai tandri din lume, la veşnica milă a grupărilor armate şi a câtorva dinastii care, cu şleahta lor de complici, curteni şi zbiri, îşi treceau puterea din mână în mână şi îşi împărţeau prada din generaţie în generaţie, cu clasa aceea politică care, într-o bună zi, a descoperit ce afacere profitabilă este să întinzi punţi de aur între grupările criminale şi grupările prezidenţiale şi cu mijloace de comunicare care curând aveau să descopere o altă sursă de profit, mult mai bogată: aceea de a masca furibund un trecut imperfect şi de a-i acuza în gura mare pe cei care îndrăznesc să-l aducă la lumină. Oscar Wilde afirmase deja despre călăii vremurilor sale: *What seems to us bitter trials are often blessings in disguise}*

SFÂRŞIT

[1] **„Ceea ce ni se pare nouă o grea încercare nu este adesea decât o binefacere ascunsă." (Oscar Wilde, *Ce înseamnă să fii onest,* Bucureşti, Editura pentru Literatură Universală, 1967, p. 289, traducere în limba română de Alex. Alcalay şi Sima Zamfir) (n.tr.)****Tipar: A E-mail: office@artprint.rc Tel.: 021 336 36 33**

în lulie 2006. un avion al Agenţiei de Combatere a Drogurilor din SUA o scotea pe Virgmia Vallejo din Columbia. Viaţa sa era în pericol pentru că acceptase să fie martorul-cheie în cele mai importante două procese penale din a doua jumătate a secolului XX din tara sa: asasinarea unui candidat la preşedinţie şi asaltul asupra Palatului de Justiţie, ocazie cu care muriseră circa o sută de persoane, printre acestea magistrati. forte de ordine şi civili. Cu 28 de ani mai devreme, Virginia Vallejo era prezentatoare de televiziune în Columbia şi model care apărea pe copertele principalelor reviste, în 1982, il cunoştea pe Pablo Escobar, un

misterios om politic de 3Î de ani care. în realitate, manevra ițele unei lumi de o bogăție inegalabilă, în care mare parte din fluxul continuu de bani provenind din traficul de cocaină se canaliza către proiecte caritabile și campanii electorale ale unor candidați la președinție aleși pe placul lui.

Această carte este o pasionantă poveste de dragoste transformată într-o cronică a ororilor şi a ruşinii, în paginile sale este descrisă evoluţia uneia dintre minţile criminale cele mai sinistre ale timpului nostru: capacitatea sa de a semăna teroare şi de a genera corupţie, legăturile dintre afacerile sale ilicite şi diverşi şefi ai statului, asasinatele cărora le-au căzut victime candidaţi la prezidenţiale şi războiul în care a împins o ţară întreagă, *Iubindu-l pe Pablo. urându-l pe Escobar* este şi unica mărturisire intimă despre legendarul baron al drogurilor, plină de strălucire şi de spirit de supravieţuire, fără a fi lipsită de umor. Virginia Vallejo ne spune această poveste aşa cum nimeni altcineva nu ar fi putut-o face

.[2] „Fiindcă după această viaţă nu mai există altă şansă." (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

[1] Termen folosit pentru a-i desemna pe locuitorii departamentelor columbiene Antioquia, Caldas, Risaralda, Quindio, Tolima şi Valle del Cauca, (n.tr.)

[1] „Dragă" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

[1] „O actriţă, veniţi! O actriţă!" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[2] „Oraşul minunat, înţesat de farmece" (în portugheză, în original) (n.tr.)

[1] Extrădabilii (n.tr.)

[1] „Inimă care ai ştiut să suferi şi să iubeşti, sfidând durerea.../ Dacă plec, nu te gândi că vreau să fiu departe de tine./ Voi trăi cu eterna pasiune pe care am simţit-o de când te-am zărit,/ Din ziua în care am visat că vei fi a mea." („Luna de octubre") (în limba spaniolă, în original) (n.tr.)

[1] „Ce diferenţă înseamnă o zi, doar douăzeci şi patru de ore" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

[1] „Parisul merită o mesă." (în limba franceză, în original) (n.tr.)